

Kẻ Hai Mặt

Contents

Kẻ Hai Mặt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	46
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	64
18. Chương 18	68
19. Chương 19	72
20. Chương 20	76
21. Chương 21	80
22. Chương 22	84
23. Chương 23	88
24. Chương 24	92
25. Chương 25	96
26. Chương 26	99
27. Chương 27	103
28. Chương 28	108
29. Chương 29	113
30. Chương 30	116
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	128
34. Chương 34	133
35. Chương 35	137
36. Chương 36	140
37. Chương 37	143
38. Chương 38	147
39. Chương 39	151
40. Chương 40	154
41. Chương 41	159

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	170
45. Chương 45	174
46. Chương 46	178
47. Chương 47	181
48. Chương 48	185
49. Chương 49	189
50. Chương 50	194
51. Chương 51	199
52. Chương 52	202
53. Chương 53	206
54. Chương 54	209
55. Chương 55	213
56. Chương 56	217
57. Chương 57	222
58. Chương 58	226
59. Chương 59	230
60. Chương 60	234
61. Chương 61	238
62. Chương 62	242
63. Chương 63	246
64. Chương 64: Ngoại Truyện 1	250
65. Chương 65: Ngoại Truyện 2	253
66. Chương 66: Ngoại Truyện 3	257
67. Chương 67: Ngoại Truyện 4	261
68. Chương 68: Ngoại Truyện 5	265

Kẻ Hai Mặt

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, hào môn thế gia, trùng phùng, sủng
 Độ dài: 63 chương + 5 ngoại truyện
 Edit: Đinh Hương,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hai-mat>

1. Chương 1

Đầu xuân, máy điều hòa trong phòng làm việc được mở lên.

Một tia gió lạnh theo cửa sổ chưa được đóng chặt len lõi vào, gió lạnh se se, cô gái đang ngủ gục trên bàn khẽ rùng mình một cái, tỉnh dậy từ trong mộng.

Cô mở mắt ra, có chút hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ, cây ngô đồng ngoài cửa sổ đã trở những mầm non mới, cảnh tượng thật ấm áp.

“Tách.”

Cô thu hồi ánh mắt, lấy điều khiển tắt máy điều hòa.

Vàng trán có chút lạnh lẽo, cô đưa tay vuốt một cái, lúc này mới phát hiện có một lớp mồ hôi mỏng. Khuôn miệng của cô gái hơi cong lên, để lộ ra một nụ cười khổ.

Lại mơ nữa rồi.

Lại mơ đến gương mặt đầy máu của đứa bé đó, bóng lưng dứt khoát rời đi, còn có cái đó... thế giới hoang tàn đổ vỡ.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa phòng làm việc kéo suy nghĩ của cô trở về, cô dừng một chút, quay đầu nhìn.

Người gõ cửa đẩy cửa bước vào, “Sư tỷ, sư tỷ, hôm nay có một người rất lợi hại đến học viện y học, bây giờ đang ngồi trong phòng hội nghị đó.”

Chàng trai xông vào ước chừng 20 tuổi, gương mặt trẻ con, một chàng trai cao lớn lại làm cho người ta lần đầu gặp gỡ phải dùng hai từ dễ thương để hình dung.

“À.” Lâm Tấn Nhiễm, người được gọi là sư tỷ phụ họa một tiếng, lười biếng nói: “Quý Đồng, trên người có thuốc không?”

Ngô Quý Đồng ngừng cười, “Sư tỷ, nói bao nhiêu lần rồi, em là người trẻ tuổi gương mẫu, em không hút thuốc lá.”

Lâm Tấn Nhiễm ngoắc ngoắc ngón tay, “Vậy được, cậu đi mua giúp chị một bao đi.”

“Không mua!” Ngô Quý Đồng đặt bữa trưa của mình xuống trước mặt cô, “Ăn cơm, ăn cơm đi, hút gì mà hút.”

Lâm Tấn Nhiễm xoa xoa mi tâm, mỗi lần khó chịu cô lại muốn hút thuốc, vào lúc này thẳng nhóc chết tiết không nên đối nghịch với cô làm gì.

“Sư tỷ, không phải em đã nói với chị rồi sao, chị là một bác sĩ mà ngày nào cũng hút thuốc, thuốc lá có hại cho thân thể thế nào chị không biết sao?” Ngô Quý Đồng vừa giúp cô lấy đĩa vừa lải nhải, “Hơn nữa đây không phải là văn phòng của giáo sư hay sao, chị quên là lần trước hút thuốc ở đây đã bị giáo sư mắng cho một trận rồi à?”

“Được rồi, được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm liếc cậu một cái, “Phiền quá đi!”

“Này, chị thật là, em tốt bụng mang cơm trưa cho chị mà chị còn chê em, em nói cho chị biết...”

“Cậu vừa nói người rất lợi hại là ai vậy?” Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm không thể chịu được mấy lời lải nhải của cậu, vì vậy tìm một đề tài chặn họng Ngô Quý Đồng lại. Quả nhiên, sắc mặt Ngô Quý Đồng lập tức thay đổi, “Chính là đàn anh nổi tiếng Chu Thời Uẩn của trường chúng ta hồi trước ấy, thì ra cũng là học sinh ưu tú của giáo sư chúng ta luôn.”

Tay cầm đĩa của Lâm Tấn Nhiễm chợt khựng lại, “Cậu nói, Chu Thời Uẩn?”

“Đúng rồi, lớn hơn em mấy khóa, nhưng trước khi em vào trường thì đã gặp anh ấy rồi, siêu đẹp trai.” Ngô Quý Đồng lại nói, “À, sư tỷ, chị gặp chưa?”

“Lúc ở trường cho tới bây giờ đều chưa từng gặp.” Trường học lớn như vậy, mọi người lại vô cùng bận rộn, không gặp được cũng là chuyện rất bình thường, huống chi Lâm Tấn Nhiễm còn cố ý tránh mặt nữa.

“Sư tỷ chưa từng gặp hả, đáng tiếc, đáng tiếc quá.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, sau khi lớn lên thì chưa gặp, nhưng lúc nhỏ lại có thể nói là luôn đi cùng nhau, dù sao... anh ấy cũng là em trai của người đó mà.

Những chuyện liên quan đến người đó, liên quan đến Chu gia, cô đều theo bản năng mà trốn tránh, không muốn đụng chạm tới nữa.

“Sư tỷ, chị ăn nhanh lên, ăn xong chúng ta cũng đi đến phòng hội nghị xem một chút, em nghe nói đàn anh Chu cũng do nể mặt giáo sư nên mới trở về, bây giờ bên đó chắc rất đông rồi.”

“Không đi.”

“Hả? Tại sao lại không đi?” Ngô Quý Đồng trừng mắt, “Lúc trước có bác sĩ nổi tiếng nào đến chị đều sẽ nghiêm túc đi nghe, sao lần này không đi?”

“Chị buồn ngủ, chị muốn đi ngủ.” Lâm Tấn Nhiễm buông đĩa xuống, đuổi người đứng lên.

“Ồ này, sư tỷ!”

Ngô Quý Đồng vừa định cản cô thì ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng của giáo sư Bao Thuần Bản, “Không nghĩ đến là Chu tiên sinh cũng tới, đã gặp Thời Uẩn chưa?”

Vừa dứt lời thì một giọng nói nhã nhặn nhẹ nhàng vang lên, “Vẫn chưa ạ, chỉ là nghĩ đã nhiều năm rồi chưa gặp giáo sư nên qua hỏi thăm trước thôi.”

“Ồi, tôi vẫn vậy, có gì hay ho đâu, vào trước đi, vào trước đi.”

Vừa dứt lời, cửa phòng làm việc liền bị người ta mở ra.

Ngô Quý Đồng nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, hiển nhiên đang nghi ngờ không biết giáo sư nói chuyện với ai. Nhưng Lâm Tấn Nhiễm không nhìn cậu ấy, mà cô nhìn cánh cửa đang chậm chậm mở ra, gương mặt dường như luôn tự trấn định chợt đánh lại.

Chu tiên sinh?

Không thể nào.

Nhưng vừa rồi Ngô Quý Đồng mới đề cập đến Chu Thời Uẩn, bây giờ một Chu tiên sinh nữa lại tới, cô không khỏi liên tưởng đến...

Cửa mở ra, Bao Thuần Bản xuất hiện ở trước cửa, một tay của ông mở rộng cửa ra, tay còn lại làm tư thế “mời vào”.

“Thầy, đây là...” Ngô Quý Đồng nghiêng người qua, ánh mắt nhìn chằm chằm người đang đến.

Bất ngờ lại là một người đàn ông ngồi trên xe lăn, mà còn là một người đàn ông rất đẹp trai nữa.

Chỉ đơn giản là áo sơ-mi và áo khoác, nhã nhặn như ngọc, nhìn qua thì vừa dịu dàng vừa tao nhã. Ngô Quý Đồng cũng không phải là chưa từng nhìn thấy người đẹp, nhưng lần đầu tiên gặp người đàn ông này thì trong lòng vẫn rất kinh ngạc.

Người sáng suốt chắc đều có thể nhìn ra được người này không phải là người bình thường...

“Ồ? Hai người các con sao lại ở trong văn phòng của thầy?” Bao Thuần Bản kinh ngạc nhìn hai người bọn họ.

Ngô Quý Đồng miễn cưỡng rời tầm mắt khỏi người đàn ông ngồi trên xe lăn, ho khan một tiếng, “Con, con đến tìm sư tỷ, sư tỷ vừa mới ngủ trong phòng thầy đó.”

“Cái gì?” Bao Thuần Bản trợn mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Con bé này, lúc nào cũng vậy.”

Ngô Quý Đồng tiếp tục phụ họa, “Đúng ạ, đúng ạ.”

Ngô Quý Đồng vừa nói vừa nhìn Lâm Tấn Nhiễm, như bình thường thì sư tỷ của cậu nhất định sẽ phản bác cậu cho xem, nhưng hôm nay cô ấy lại yên tĩnh quá. Ngô Quý Đồng liếc nhìn ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm... cái này, hôm nay sư tỷ thông suốt rồi sao? Bất ngờ gặp được trai đẹp nên nhìn đến ngu người rồi hả?

“Bỏ đi, các con ở đây cũng tốt, Tấn Nhiễm, đi pha trà đi, hôm nay có khách.” Bao Thuần Bản cũng không chú ý đến phản ứng khác thường của học trò mình, chỉ nói, “Vị này là Chu tiên sinh, chào hỏi trước đi.”

Ngô Quý Đồng quái dị nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, sau đó quay đầu đưa tay ra trước mặt Chu Chính Hiến, “Chào anh, Chu tiên sinh, tôi là Ngô Quý Đồng, là học trò của giáo sư.”

Người đàn ông trên xe lăn hơi cong môi, nụ cười nhẹ nhàng làm người ta như đón gió xuân. Anh lễ phép bắt tay Ngô Quý Đồng, nói: “Chào cậu, tôi là Chu Chính Hiến.”

Ngô Quý Đồng chớp mắt, ngất mắt, thật con mẹ nó đẹp trai... không nên nhìn không nên nhìn, đau tim quá.

Ngô Quý Đồng lùi về sau một bước, thuận tay chọc chọc vào eo của Lâm Tấn Nhiễm, thấp giọng nói: “Sư tỷ, tới lượt chị rồi.”

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn không nhúc nhích.

Bao Thuần Bân dừng một chút, “Tấn Nhiễm?”

“Sư tỷ?”

Cuối cùng Chu Chính Hiến cũng ngược mắt, chậm rãi nhìn người con gái trước mắt. Ấn tượng đầu tiên của anh là cô rất trắng, chiếc áo khoác trắng của học viện y học càng làm gương mặt trắng nõn đó thêm trong suốt. Giờ phút này cô đang nhìn anh, gương mặt vô cảm, không nhìn rõ cảm xúc.

Anh hơi híp mắt, không nói gì, chẳng qua là khoe miệng vẫn duy trì nụ cười điềm đạm nhẹ nhàng.

Tầm mắt Lâm Tấn Nhiễm và anh chạm nhau, nhưng chỉ thoáng một cái. Bởi vì cô đã nhanh chóng rời mắt đi, cô bình tĩnh nhìn Bao Thuần Bân, giống như người vừa đứng hồi nãy không phải là mình, “Thầy, sao vậy ạ?”

Bao Thuần Bân liếc cô một cái, lặp lại lần nữa, “Đây là Chu tiên sinh.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cô cố gắng đè cảm xúc kịch liệt trong lòng xuống, sắc mặt lạnh nhạt nhìn người đó, “À, chào anh, Chu tiên sinh, tôi là học trò của giáo sư Bao, Lâm Tấn Nhiễm.”

“Chào cô.” Chu Chính Hiến gật đầu, dường như cũng không để ý đến sự kỳ lạ của người trước mắt, anh hỏi giáo sư Bao, “Giáo sư, người này là người học trò rất có thiên phú mà lúc nãy ngài đề cập đến à?”

“Phải.” Trong mắt Bao Thuần Bân lộ ra vẻ vui mừng, “Con bé này giống như Thời Uẩn lúc trước vậy, rất có thiên phú lại cố gắng, nhưng tính cách khá kì lạ.”

“Hả?” Chu Chính Hiến cười khẽ, thanh âm trầm thấp dễ nghe, “Vậy đúng là thiên tài rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy. À, chúng ta đừng đứng ở cửa nữa, vào đi nào.”

“Vâng.” Chu Chính Hiến khẽ nâng tay, người đàn ông phía sau lưng anh liền hiểu ý, đẩy anh đi vào.

Chu Chính Hiến đi ngang qua Lâm Tấn Nhiễm, người đàn ông phía sau lưng anh cũng đi qua cô. Bọn họ không dừng lại, giống như cô chỉ là một người xa lạ.

Đúng, là người xa lạ. Bây giờ trong mắt họ, cô không phải là người lạ sao?

Lâm Tấn Nhiễm hơi bật cười, vậy mà vừa rồi cô lại thất lễ như vậy.

“Sư tỷ?” Ngô Quý Đồng kéo kéo cô, “Chị sao vậy?”

“Không có gì.”

“Còn nói không có gì à, có phải nhìn thấy trai đẹp nên bất động không đi nổi luôn đúng không, chắc chắc chắc, không ngờ sư tỷ của em còn có lúc như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng liếc Ngô Quý Đồng một cái, cậu vội làm động tác khóa miệng lại.

“Đi lấy lá trà trong ngăn tủ của giáo sư tới đây.”

Ngô Quý Đồng ngoan ngoãn đáp, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm quay người lại, lúc này, Chu Chính Hiến đang nói chuyện với Bao Thuần Bân. Cô lặng lẽ nhìn anh, muốn nhìn xem nhiều năm như vậy anh có thay đổi gì hay không.

Nhưng hình như cũng không có quá nhiều thay đổi, anh vẫn là Chu Chính Hiến, vẫn là người đàn ông nho nhã tuấn tú. Dĩ nhiên, anh vẫn là người ngồi tít trên cao, người bình thường không thể so sánh được với Chu đại thiếu gia.

Có điều chân của anh bị sao vậy?

Mười phút sau.

“Chu tiên sinh, mời uống trà.”

Bao Thuần Bân thường khen ngợi tài nghệ pha trà của Lâm Tấn Nhiễm, còn nói lúc cô pha trà mới có dáng vẻ của một cô gái hiền thực dịu dàng, vì vậy, không ít lần Lâm Tấn Nhiễm bị ông kéo đi pha trà.

“Cảm ơn.” Chu Chính Hiến nhận lấy.

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, coi như là cười, quay đầu tiếp tục mân mê dụng cụ pha trà.

Chu Chính Hiến nhấp một ngụm, đúng lúc ánh mắt nhìn thấy động tác lưu loát sinh động của Lâm Tấn Nhiễm, cùng với ngón tay trắng nõn tinh tế của cô. Không thể không nói, bàn tay hòa hợp với sắc trà của bộ ấm tử sa (1) làm nên một bức tranh tuyệt đẹp.

(1) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Con bé này không có điểm gì tốt, nhưng pha trà thì còn được.” Bao Thuần Bân mỉm cười.

“Vâng, không tệ.” Chu Chính Hiến nói ngắn gọn, “Nhìn dáng vẻ chắc là một chuyên gia.”

Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt, “Quá khen, chỉ là trước đây có học một chút thôi.”

“À, đúng rồi, con nhóc kia, vẫn luôn quên hỏi con học cái này từ ai vậy, dạy dỗ con trở nên xuất sắc như thế thì người đó mới đúng là chuyên gia.” Bao Thuần Bân nói.

Động tác Lâm Tấn Nhiễm cầm dụng cụ pha trà hơi dừng lại, “Người đó quả thật là một chuyên gia.”

“Chu tiên sinh cũng là một chuyên gia trong lĩnh vực này.” Bao Thuần Bân nói, “Nếu có hứng thú thì ngày nào đó con có thể mời người đó cùng đến thưởng thức trà.”

Chu Chính Hiến lên tiếng, “Chuyên gia thì không dám nhận, nhưng có người cùng chí hướng thì gặp gỡ một chút cũng khá hay.”

“Vây cũng không được.” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên nói.

Sắc mặt Bao Thuần Bân cứng đờ, con bé này lại làm cái quái gì nữa vậy, người ta nói chuyện một chút thôi mà, bận rộn đến mức nào mà không gặp nổi chứ...

Sắc mặt Chu Chính Hiến không thay đổi, rất hứng thú hỏi cô, “Vì sao?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, cô nhìn Chu Chính Hiến, thấy trong ánh mắt của anh có ý cười không rõ, “Bởi vì ông ấy không còn trên đời này nữa.”

2. Chương 2

Bao Thuần Bân thường nói, con người Lâm Tấn Nhiễm rất lạnh lùng.

Quả thật, hôm nay cũng là một câu nói lãnh đạm của cô, nhưng cũng may Chu Chính Hiến là người không để ý cho lắm, sau khi anh nghe thấy, cũng chỉ cười hiểu ý một tiếng sau đó đổi đề tài nói chuyện khác.

Bao Thuần Bân thở phào nhẹ nhõm, Ngô Quý Đồng ở một bên cũng thở phào một hơi...

Còn sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm thì vẫn không đổi, cô tiếp tục pha trà, đợi bọn họ có khuynh hướng ngừng lại thì mới lui sang một bên.

Vốn muốn thừa dịp lúc Bao Thuần Bân và Chu Chính Hiến nói chuyện mà không chú ý thì cô sẽ lên rồi đi, nhưng không nghĩ tới Chu Chính Hiến mới ngồi một lúc đã muốn đi rồi.

“Bên kia Thời Uẩn còn hơn nửa tiếng sẽ kết thúc. Giáo sư, vậy tôi không phiền ông nữa, đi trước đây.”

Bao Thuần Bân vội nói, “Cậu trực tiếp đi qua bên Thời Uẩn luôn à, tôi dẫn cậu đi nhé.”

“Không cần đâu.” Chu Chính Hiến nói, “Tôi biết lát nữa ông còn có tiết dạy, ông đi trước đi, tôi tự đi là được.”

“Cái này...” Bao Thuần Bân đối với chuyện dạy học luôn rất nghiêm túc, làm giáo sư nhiều năm như vậy quả thực chưa đi trễ bao giờ, nhưng đi như vậy cũng không phải đạo với khách, “Vậy như thế này đi, tôi để Tần Nhiễm đưa cậu đi, trường học nói nhỏ không nhỏ, đường đi còn rất quanh co nữa.”

Lâm Tần Nhiễm, “???”

“Tần Nhiễm, mau đưa Chu tiên sinh qua phòng hội nghị đi.”

“Cái này, thầy à... em nhớ hình như thầy có nói luận văn tuần này phải giao trước buổi trưa hôm nay. Vừa rồi em quên mất, nếu không bây giờ em đi giao trước nhé?”

“Giao luận văn cái gì.” Bao Thuần Bân liếc cô một cái, “Em còn không biết bên nào đang vội hơn à?”

Khóe miệng Lâm Tần Nhiễm giật giật.

Chu Chính Hiến thấy vậy thì khẽ cười, “Không sao, Lâm tiểu thư có chuyện nên không cần phiền phức như thế.”

“Không có chuyện gì, cậu đừng nghe nó nói bậy.” Bao Thuần Bân liếc cô một cái, “Còn không mau đi đi.”

Lâm Tần Nhiễm, “...”

Đường lớn với hai hàng cây xum xuê, người đàn ông phía sau Chu Chính Hiến đẩy anh đi, mà Lâm Tần Nhiễm lại kéo Ngô Quý Đồng đang không biết đầu cua tai nheo gì đi theo phía sau.

Con đường này có nhiều học sinh đi lại, ở trên đường, ánh mắt của bọn họ đều lướt qua trên người Chu Chính Hiến ngồi trên xe lăn.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn không có chút sợ hãi nào, vẻ mặt nhã nhặn, rất có phong thái của công tử nho nhã, tuy anh ngồi xe lăn hành động bất tiện, nhưng loại khí chất cao quý trên người lại không thể che giấu được. Dáng vẻ như vậy không thu hút ánh nhìn chú ý của đám thanh niên bọn họ cũng rất khó.

Lâm Tần Nhiễm thấy vậy thì thầm cảm thán cười một tiếng, quả nhiên Chu Chính Hiến vẫn là Chu Chính Hiến, cho dù ngồi xe lăn cũng vẫn có thể nổi bật như vậy.

“Sư tỷ, sư tỷ?!”

“Hả?”

Ngô Quý Đồng, “Chu tiên sinh gọi chị kia, chị sao vậy... lại ngây người rồi.”

Lâm Tần Nhiễm có chút kinh ngạc, cô quay đầu nhìn Chu Chính Hiến, “Anh có chuyện gì à?”

Anh gọi cô sao? Lúc nào vậy?

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô, giọng nói điềm đại thông thả, “Vốn muốn hỏi Lâm tiểu thư, đại khái còn xa lắm không, nhưng thấy cô vẫn luôn nhìn chân của tôi... Lâm tiểu thư có thắc mắc gì muốn hỏi sao?”

Trong lòng Lâm Tần Nhiễm hơi kinh ngạc, cô đang suy nghĩ tại sao anh lại ngồi xe lăn, nhưng không nghĩ tới lòng hiếu kỳ lại kéo cô đi xa như thế, nhìn đến nỗi ngây người.

Vừa định trả lời, Ngô Quý Đồng ở phía sau đột nhiên chọc vào eo của cô, nhỏ giọng nhắc nhở: “Sư tỷ, chị đừng có chạm vào nỗi đau của người ta.”

Ngô Quý Đồng nhận định Chu Chính Hiến là người tàn tật, trong lòng cậu nghĩ, những người bệnh này rất ghét người ta bàn luận đến mấy phương diện này của bọn họ.

Chu Chính Hiến, “Lâm tiểu thư?”

Dưới cái nhìn soi mói của Chu Chính Hiến, Lâm Tần Nhiễm “thẳng thắn” cười cười, “Không có thắc mắc gì, chỉ là chân của Chu tiên sinh...”

Lông mày của Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, “Sao vậy?”

Mặt Lâm Tấn Nhiễm không cảm xúc nói, “Chân đẹp, dài, thẳng, rất giống người mẫu, quả thật là chân đẹp.”

Chu Chính Hiến sững sốt, khó có lúc... không phản ứng kịp, mà người theo sau lưng anh nghe thấy cũng sững sốt.

Ngô Quý Đồng yên lặng che mắt, trong lòng thở dài, lá gan của sư tỷ cũng lớn quá rồi!

Tình huống hơi bế tắc, nhưng cũng may Chu Chính Hiến thường đã gặp qua những tình huống lớn, bất kể là chuyện vô lý nào anh cũng đều có thể hóa giải dễ dàng.

Sau khi sững sốt trong chốc lát, anh cũng chỉ nở một nụ cười hiền hòa, trả lời, “Quá khen, bình thường thôi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Sau khúc dạo đầu không đầu không đuôi, bốn người chậm rãi đi tới phòng hội nghị.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại trước cửa, người còn chưa bước vào đã có thể cảm nhận được những tiếng kinh hoàng vang lên liên tiếp bên trong. Ngô Quý Đồng người dài thò đầu vào xem, nói chứ, Chu Chính Hiến còn chưa đi vào thì làm sao cậu dám vào trước chứ.

“Chu tiên sinh, vị đàn anh bên trong là em trai của anh à?” Ngô Quý Đồng hỏi.

Chu Chính Hiến gật đầu: “Ừ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, hai người các anh có mấy phần giống nhau, nhưng Chu tiên sinh thì nhìn hiền lành hơn nhiều.”

Hiền lành hơn?

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Ngô Quý Đồng một cái, trẻ con đúng là trẻ con, chuyện gì cũng chỉ nhìn bề ngoài. Có những người nhìn qua rất hiền lành vô hại, nhưng thực chất là gian xảo nhất.

Mà vị Chu tiên sinh “hiền lành” đang đứng trước mặt cậu chính là đại biểu điển hình nhất.

“Chu tiên sinh, nếu đã đưa đến rồi, vậy tôi đi trước nhé.” Lâm Tấn Nhiễm nói với Chu Chính Hiến.

“Sư tỷ, đến cũng đến rồi, chúng ta đi vào trong xem đi.” Ngô Quý Đồng nói.

Lâm Tấn Nhiễm không để ý cậu ta, chỉ nói với Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tạm biệt.”

Chu Chính Hiến cũng không ngăn cản cô, chỉ khẽ gật đầu, “Phiền cô rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm “thân thiện” cười một tiếng, “Không phiền ạ.”

Dứt lời, cô liền quay đầu đi, chỉ là một khắc vừa quay người, nụ cười “thân thiện” cũng biến mất hoàn toàn.

Nhìn theo bóng lưng của Lâm Tấn Nhiễm, Ngô Quý Đồng nghi ngờ gãi gãi sau gáy, “Hôm nay sư tỷ làm sao vậy, vội đi đâu thôi sao?”

Ánh mắt của Chu Chính Hiến hơi nheo lại, tầm mắt cũng rơi trên bóng lưng của người đi cách đó không xa. Vai bằng tóc ngắn, vóc người thon dài... anh nhớ lại dáng vẻ lúc nãy của cô, không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc, nhưng loại cảm giác quen thuộc này cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, bởi vì trong đầu anh đã xác định là chưa từng gặp qua người này.

Lâm Tấn Nhiễm quay về phòng ngủ tập thể, trong phòng còn có hai người khác nữa, mọi người đều mới được phân đến ở chung một chỗ, cảm tình còn chưa có gì tốt, vì vậy thấy cô vừa đẩy cửa vào cũng chỉ chào hỏi đôi chút rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Hai người cùng phòng đều thi đỗ lên nghiên cứu sinh, lúc trước cũng học đại học ở đây, cho nên trước khi được phân tới cùng một phòng với Lâm Tấn Nhiễm thì đã từng nghe nói về Lâm Tấn Nhiễm rồi.

Ở trường học, Lâm Tấn Nhiễm khá nổi tiếng, có hai nguyên nhân, thứ nhất là vì thành tích, năm nào cũng đứng nhất, năm nào cũng nhận được học bổng, là cục cưng trong tay của tất cả giáo viên. Thứ hai là bởi vì vẻ ngoài và tính cách, dáng vẻ đẹp, da trắng, chân dài, nhưng thực sự lại là một núi băng. Lúc trước

có không ít nam sinh tỏ tình với cô, nhưng người nào cũng bị cô nói cho vài câu liền chuồn mất, lý do lúc nào cũng tương tự như nhau: anh quá thấp, anh quá xấu, thành thích của anh không tốt.... ngấn gọn trắng trợn, làm người ta không có cách nào phản bác được, lâu dần tự nhiên không ai dám tỏ tình với cô nữa.

Mà trong đám nữ sinh, có vài người thấy cô chướng mắt, có vài người lại sợ cô, dù sao, tính cách công kích và lạnh lùng của Lâm Tẩn Nhiễm quá mạnh mẽ.

Lâm Tẩn Nhiễm ở trong phòng không nhiều, cô lấy một gói thuốc ở dưới gối ra, cầm điện thoại di động lên rồi lại đi ra khỏi phòng.

Theo thói quen, cô đến tầng thượng của phòng ngủ tập thể, ở đây không khí rất thoáng, tình cờ mới có hội học sinh mang chăn ra đây phơi thôi. Cô đi tới trước lan can, lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi áo ra, châm lửa đốt một điếu.

Làn khói dài chậm chậm bốc cháy từ đầu ngón tay mảnh khảnh, cô hút một hơi, chậm rãi phun ra, làn khói xám lại bị gió thổi bay đi tan vào hư không.

Lâm Tẩn Nhiễm tựa vào lan can, nhìn làn khói bay bay, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng.

Thực sự đã gặp anh rồi, 9 năm trôi qua, cô và anh mới gặp lại lần nữa. Cô đã từng vô số lần tưởng tượng tới cảnh này, cũng vô số lần nghĩ tới phản ứng của mình sẽ ra sao, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới, cô lại có thể có biểu hiện bình tĩnh như hôm nay.

Tất cả cảnh tượng chân thực khi còn bé đều khắc sâu trong đầu cô, cảnh tượng liên quan đến anh, liên quan đến lúc ở Tứ Xuyên vĩnh viễn là cơn ác mộng của cô. Nhưng dù sao cũng đã qua một thời gian dài, quả nhiên cô không còn là một cô bé con nít nữa, cô của bây giờ đã học được cách đối mặt với mọi việc mà không thay đổi sắc mặt.

“Ring ring ring...”

Đột nhiên di động vang lên, Lâm Tẩn Nhiễm dập tắt điếu thuốc, cúi mắt lấy điện thoại đang rung từ trong túi áo ra, “Alô?”

“Tẩn Nhiễm.”

“Tư Nguyên?” Chân mày Lâm Tẩn Nhiễm khẽ nhíu, “Anh về rồi.”

“Ừ, bộ đội nghỉ hè.”

“Ừ.”

Phó Tư Nguyên hơi ngừng lại một chút, nói, “Tẩn Nhiễm, bây giờ anh đang ở nhà em.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Hả? Anh đúng là chẳng thay đổi chút nào, vừa nghĩ là đã chạy qua nhà em.”

“Tẩn Nhiễm, sao em không nói với anh, anh đang nói đến chuyện của chú đấy.” Ngữ khí của Phó Tư Nguyên có chút thất vọng, “Bệnh của chú cần có một số tiền lớn để chữa trị, vốn dĩ dĩ đã không đi làm, chỉ dựa vào một mình em làm sao có thể trả nổi chứ.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Nói cho anh thì thế nào, bệnh này không phải là chuyện ngày một ngày hai, chỉ là gần đây mới chuyển biến xấu thôi. Haizz, Phó Tư Nguyên, anh là một quân nhân chính trực, muốn biến ra cho em một món tiền lớn hả?”

“Anh...”

“Được rồi, em đùa thôi.” Lâm Tẩn Nhiễm nói, “Anh yên tâm, chuyện của cha em, tự em có thể giải quyết, anh đừng bận tâm.”

“Chú cũng nhìn anh lớn lên, nếu như gia đình em có gì khó khăn thì anh sẽ giúp đỡ.”

“Được, được. Vậy gần đây anh cũng ở nhà, giúp em chăm sóc bọn họ nhiều một chút nhé.”

“Anh hiểu rồi.” Phó Tư Nguyên dừng một chút rồi lại nói, “Vậy mấy ngày nay em có về không?”

“Không về, phải lên lớp.”

“VẬY...”

“Không nói nhiều nữa, buổi chiều em phải chuẩn bị lên lớp.”

“...VẬY ĐƯỢC RỒI, EM TỰ CHĂM SÓC MÌNH TỐT NHÉ.”

“Vâng.”

...

Lâm Tấn Nhiễm cúp điện thoại xong, kéo kéo áo khoác, rời khỏi tầng thượng.

Ngày thứ hai không có lớp, Lâm Tấn Nhiễm vốn muốn đến thư viện ngay ngốc một ngày, nhưng Bao Thuần Bân gọi điện thoại muốn cô đến văn phòng một chuyến, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là từ bỏ thư viện thôi.

“CỐC CỐC CỐC...”

“Vào đi.”

Lâm Tấn Nhiễm đẩy cửa ra, “Thầy, thầy tìm em ạ?”

“Ừ, lần trước em hỏi thầy có việc làm thêm nào không, có kết quả rồi này.”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý ngồi xuống sofa, “Thầy làm việc tốc độ thật đấy.”

“Còn phải nói.” Bao Thuần Bân đặc ý nhìn cô cười một cái, “Em yên tâm, việc làm thêm này rất tốt, sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu, một tuần em đến đó 3 – 4 ngày là được, cũng chỉ làm người giúp chăm sóc sức khỏe cho chủ nhân của nhà đó thôi, quan trọng là tiền lương rất hậu hĩnh.”

Nói xong, Bao Thuần Bân chờ cô trả lời.

Lâm Tấn Nhiễm liếc ông một cái, “Có chuyện tốt vậy sao?”

“Chính là em may mắn gặp được thầy ra tay đấy.” Bao Thuần Bân nói, “Đối phương là bạn thân lâu năm của thầy, vừa đúng lúc gần đây cần một người giúp.”

“VẬY PHẢI CẢM ƠN THẦY RỒI.”

“Đừng vội cảm ơn.” Bao Thuần Bân lại nói, “Con nhóc này, bác sĩ tư không giống với bác sĩ thường, em muốn làm việc cho gia đình giàu có thì từ lời nói đến việc làm phải thật thận trọng, hiểu không?”

“Thầy yên tâm.”

Bao Thuần Bân nhìn cô mấy lần, “Mấy tính xấu này của em làm thầy rất lo lắng em sẽ gây chuyện, huống gì không thể so sánh Chu gia với những gia đình hào môn khác”

“Sẽ không đâu... hả?” Lâm Tấn Nhiễm hơi dừng lại, đột nhiên phản ứng trở nên kịch liệt, “Chu gia?”

“Đúng rồi, chính là Chu gia. Vị tiên sinh ngày hôm qua tới đây, nhớ không, chính là chủ nhân của Chu gia đó.”

“...”

3. Chương 3

“Thầy, không còn lựa chọn nào khác sao?” Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng.

Nhưng cô vừa mới hỏi xong thì lập tức bị Bao Thuần Bân trừng mắt một cái, “Lựa chọn khác? Em cho rằng còn có chỗ nào được đối xử tốt hơn ở Chu gia sao?”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Cũng không phải vậy, chỉ là thầy cũng nói rồi đấy, Chu gia không giống những gia đình bình thường khác, em sợ mình sẽ phạm sai lầm thôi.”

Bao Thuần Bân nhìn cô với ánh mắt ghét bỏ, “Em còn có thể sợ phạm sai lầm á, lá gan nhỏ đi rồi hả?”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Được rồi em đi đi, em ở Chu gia thầy cũng yên tâm một chút, lão Dương sẽ chăm sóc em.” Bao Thuần Bân nói xong thì trực tiếp đuổi khách, “Thầy còn có lớp, em về trước đi.”

Lâm Tấn Nhiễm mím mím môi, không nói nhiều nữa. Chỉ là lúc ra đến cửa văn phòng, cô đột nhiên dừng bước lại, “Thầy.”

Bao Thuần Bân ngược mắt nhìn cô, “Còn có chuyện gì sao?”

“Em muốn hỏi, chân của vị Chu tiên sinh hôm qua bị làm sao vậy, tại sao lại ngồi xe lăn?”

“Em hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì, tò mò thôi.”

“Em vẫn tò mò về chuyện này à, cũng phải, ngược lại khi em tới đó cũng có thể phải tiếp xúc nên thầy sẽ nói với em.” Bao Thuần Bân nói, “Từ khi còn nhỏ thì thân thể của Chu tiên sinh đã có bệnh rồi, tình huống lúc tốt lúc xấu. Lão Dương nói, nhiều năm trước khi trận động đất Tứ Xuyên xảy ra, Chu tiên sinh còn bị thương nữa, từ đó về sau thì hình như sức khỏe ngày càng xấu đi.”

Lâm Tấn Nhiễm hơi khựng lại, anh có bệnh cũ, cô rất rõ ràng, nhưng không phải lúc động đất anh đã được người Chu gia đưa đi một cách an toàn rồi sao?

“Sao anh ấy lại bị thương vậy ạ?”

“Cái này thì thầy không biết.” Bao Thuần Bân lại nói, “Thực tế thì chân của cậu ấy không có chuyện gì lớn, có thể chỉ là gần đây thân thể không tốt nên mới không tiện đi đứng thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm vâng một tiếng, “Vâng, em biết rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm đẩy cửa đi ra, lúc đóng cửa mơ hồ nghe thấy tiếng Bao Thuần Bân nhắc tới, “Cũng là một chàng trai trẻ, sao lại không yêu quý thân thể của mình như thế, người Chu gia, ôi, quả nhiên đều không phải người bình thường...”

Trên đường về phòng, trong đầu của Lâm Tấn Nhiễm toàn là dáng vẻ của Chu Chính Hiến ngày hôm qua, thực tế thì bên ngoài cô không nhìn ra anh có vấn đề gì. Cô chưa từng nghĩ tới trận động đất lần đó anh lại không thoát thân an toàn, cô cho rằng anh sẽ được hỗ trợ một cách chu đáo, dù sao ở trong mắt mọi người, chỉ có đại thiếu gia của Chu gia là quan trọng nhất.

Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ đến nỗi ngáy người, cũng không phát hiện Ngô Quý Đồng và mấy nam sinh nữa đang cười cười nói nói đi tới.

“Sư tỷ, trùng hợp vậy, chị muốn đi đâu thế?”

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy tiếng mới ngược mắt nhìn, thấy Ngô Quý Đồng liền bật cười, “Về phòng.”

Ngô Quý Đồng ồ một tiếng, “Sư tỷ, chị ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy cùng đi đi, đúng lúc em và mấy bạn học cũng muốn đi ăn này.”

Ngô Quý Đồng nói xong, con mắt của nam sinh bên cạnh cậu sáng lên, nhưng còn chưa kịp lên tiếng mời thì đã nghe tiếng Lâm Tấn Nhiễm nói, “Thôi, cậu tự đi đi.”

Ngô Quý Đồng đã quen với dáng vẻ này của cô, vì vậy nhỏ giọng thì thầm: “Chị có thể đừng hút thuốc nữa không, hút thuốc không thể thay cơm ăn đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc xéo cậu một cái, “Nhóc con à, đừng xen vào chuyện người khác.”

“Ai là nhóc con hả?”

Lâm Tấn Nhiễm nhú nhú mày, hàm ý trong mắt “ngoài cậu ra thì còn là ai nữa” rất rõ ràng.

Ngô Quý Đồng nhìn cô, vẻ mặt đầy khó chịu.

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến cậu mà đi thẳng về trở về ký túc xá.

Chờ đến khi Lâm Tấn Nhiễm đi xa rồi, mấy nam sinh sau lưng Ngô Quý Đồng mới nói, “Này, quan hệ của cậu và Lâm sư tỷ không phải rất tốt sao, sao mà mời ăn cơm cũng không đi vậy?”

Ngô Quý Đồng nhún nhún vai, thuận miệng nói, “Chắc là có mấy người không liên quan gì ở đây, ví dụ như các cậu chẳng hạn, chị ấy không thích người lạ.”

“Ê, Quý Đồng, ghê gớm thật.” Một người trong mấy nam sinh nói, “Tớ nói này, không phải hai người đang hẹn hò đấy chứ?”

“Hẹn hò?” Ngô Quý Đồng suýt chút nữa thì cười ra tiếng, “Này, lúc nào chứ?”

“Đừng giấu giếm nữa, ai mà không biết gần đây cậu hay đi với chị ấy. Thế nào, thế nào, tư vị của băng sơn mỹ nhân thế nào hả?”

“WTF, cậu nói linh tinh cái gì vậy hà?” Ngô Quý Đồng nhất thời lộ vẻ mặt “Phật ngồi tôi cũng không nổi” ra, “Đừng có nói bậy nữa!”

“... Tớ tùy tiện nói thôi, cậu kích động như vậy làm gì?”

Ngô Quý Đồng liếc cậu ta một cái, “Đám ông lớn các cậu có thể đứng đắn một chút không, Lâm Tấn Nhiễm là sư tỷ của tớ, chị ấy giúp tớ khá nhiều về vấn đề học thuật, nếu như các cậu dám chửi bới chị ấy, cẩn thận tớ trở mặt thật đấy.”

Mấy nam sinh liếc mắt nhìn nhau, “Được rồi được rồi, không nói không nói nữa...”

Nhà họ Chu, trong căn phòng cực lớn, ánh đèn u ám.

Chu Chính Hiến tỉnh lại từ trong giấc mộng, lúc anh mở mắt ra, trên người đã chảy đầy mồ hôi. Anh nhú mày, từ trên giường ngồi dậy.

Theo bản năng gơ tay vuốt trán, trên mu bàn tay của anh nhất thời đã thấm ướt một mảng.

Lại là giấc mơ đó.

Đã qua lâu như vậy, nhưng giấc mơ đó vẫn rõ ràng như thế.

Âm thanh ghen ngào của cô bé vang lên trong phòng rất lớn....

Chu Chính Hiến cười khổ một tiếng, có thể cả đời này anh cũng không thể nào quên được, không thể quên được thế giới đổ nát kia, không thể quên được sự đau khổ và hoảng sợ của những con người đó, càng không thể quên được việc không cứu được cô, cả bản thân anh nữa.

“Chu Diễn.”

Cửa phòng rất nhanh bị người ta đẩy vào, một người đàn ông tiến lại gần, cung kính đứng bên cạnh giường, “Thiếu gia, cậu tỉnh rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến vén chăn xuống giường, Chu Diễn thấy vậy thì vội vàng tiến đến dìu anh.

“Không cần”. Chu Chính Hiến gơ tay ngăn anh ta lại. Anh đi tới bên bàn trà, cầm lấy chiếc ly thủy tinh cao cổ uống một hớp nước, “Mấy người chú hai về rồi hả?”

“Vâng, tam thiếu gia cũng về rồi.”

“Được, đợi lát nữa kêu Duy Ân qua đây một chút.”

“Vâng, thiếu gia.” Chu Diễm nói xong, có chút lo lắng nhìn Chu Chính Hiến, “Thiếu gia, có phải cậu lại mơ thấy ác mộng không?”

Chu Chính Hiến không nói gì.

Lông mày của Chu Diễm từ từ nhíu lại, “Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, hơn nữa cậu cũng không làm gì sai, tại sao lại tự dằn vặt bản thân như vậy?”

Chu Chính Hiến đặt chiếc ly thủy tinh xuống, anh không quay đầu, chỉ có giọng nói lạnh lùng truyền đến, “Không phải tôi muốn dằn vặt bản thân, mà là tôi không có cách nào quên được. Đứa bé đó, tôi thực sự có lỗi với cô ấy.”

Chu Diễm cup mắt xuống, “Nếu chuyện này xảy ra lần nữa, chúng tôi vẫn chọn cứu thiếu gia đầu tiên, thiếu gia là người thừa kế của Chu gia, chúng tôi thân là hộ vệ của con cháu Chu gia, vốn nên lấy đại cục làm trọng.”

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, nhưng trong mắt lại không chút gợn sóng, “Tôi nhớ lúc trước cô ấy luôn gọi cậu là anh trai, nếu cô ấy còn sống, cậu có nói ra câu này không?”

Chu Diễm từ từ nắm chặt tay lại, “Chú của tôi có thể đưa ra lựa chọn này đầu tiên, tất nhiên tôi... cũng có thể rồi.”

Chu Chính Hiến nhắm mắt lại, giọng nói hơi trầm xuống, “Cậu ra ngoài đi.”

“Thiếu gia....”

Chu Chính Hiến không nói nữa, chỉ ngồi trên ghế sofa. Chu Diễm không thể làm gì khác hơn đành yên lặng lui ra ngoài, chỉ là lúc đang đóng cửa lại, anh ta nghe thấy thanh âm của Chu Chính Hiến thì thầm: “Các người có thể, nhưng tôi không thể...”

Lúc Lâm Tẫn Nhiễm đứng trước cửa nhà họ Chu thì đã là một tuần sau.

Cô thực sự không biết bản thân có nên quay về đây một lần nữa hay không, nếu không phải hai ngày trước mẹ của cô gọi điện thoại nói muốn ra ngoài làm việc, cô sẽ không hạ quyết tâm đến đây.

Tuy bây giờ cha mẹ không phải là cha mẹ ruột, nhưng cũng không khác gì cha mẹ ruột của cô. Đối với Lâm Tẫn Nhiễm mà nói, cha nuôi mẹ nuôi đều là những người vô cùng quan trọng.

Cha nuôi là bộ đội đã xuất ngũ, năm đó chính ông đã đào được cô lên từ trong đồng phế tích, lần động đất đó, toàn thân của cô đầy rẫy vết thương, gương mặt cũng bị hủy hoại đến nổi máu thịt lẫn lộn... Cha nuôi biết mang cô theo thì sẽ trả giá cái gì, nhưng vẫn không hề do dự.

Sau khi chăm sóc tỉ mỉ thì đã trở thành một gương mặt hoàn toàn mới, bọn họ mang theo cô ra khỏi nơi tối tăm, cho cô sống như một người mới. Ân tình này, chắc chắn cô không thể nào quên được.

Bây giờ cha bị bệnh nặng cần một số tiền lớn để điều trị, mà mẹ thì chỉ là một người nội trợ, dựa vào tiền lương hưu thì không thể nào chống đỡ nổi gia đình.

Chu gia là một sự tồn tại rất mê hoặc, lời Bao Thuần Bán nói rất đúng, không có chỗ nào có được sự đối đãi tốt như ở Chu gia, so với những gia đình bình thường khác thì tiền lương không chỉ cao hơn một chút thôi đâu, cho nên, vì lẽ đó cô phải đi.

“Xin chào, xin hỏi cô là Lâm tiểu thư đúng không?” Một thanh niên khoảng chừng 20 tuổi đi từ chỗ cửa ra đón.

Lâm Tẫn Nhiễm gật gật đầu, “Đúng.”

“Được, cô theo tôi vào trong đi. Tôi dẫn cô qua chỗ bác sĩ Dương.”

“Cảm ơn.” Lâm Tẫn Nhiễm theo người thanh niên này vào Chu gia.

Trên đường đi, Lâm Tẫn Nhiễm phát hiện Chu gia có chút thay đổi, dáng vẻ của hành lang, hòn núi giả, cầu đá đều không còn giống như trong trí nhớ của cô nữa. Nhớ lại lần đầu tiên cô đến đây cũng mới 10 tuổi,

lúc đó mẹ qua đời, cha đã ly hôn với mẹ từ lâu, nên ông dẫn cô và em gái đến đây. Người đó nói từ nay về sau nơi này sẽ là nhà của cô, ông cũng sẽ chăm sóc các cô chu đáo...

Nghĩ đến đây, Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở một nụ cười khinh thường.

Lúc còn nhỏ bản thân thật sự đã quá ngây thơ rồi, ông ấy nói cái gì thì bản thân đều cho là cái đó.

Lúc đó cô đâu có nghĩ đến Chu gia to lớn này căn bản không phải là nhà của cô.

Chu gia truyền thừa trăm năm, phát triển tới bây giờ đã trở thành gia đình rất quyền lực, trước đó rất lâu, ngoại trừ trực hệ của Chu gia, ngoài ra có rất nhiều người không mang họ Chu, chỉ là sau này lại đổi họ theo chủ nhân Chu gia mà thôi. Đoán chừng tổ tông của cô vốn không mang họ Chu, chỉ là cũng vì đời đời phục vụ cho Chu gia nên mới dựa theo quy củ mà đổi họ.

Trực hệ và chi thứ của Chu gia hình như cũng đều mang họ Chu, nhưng địa vị lại khác nhau một trời một vực. Đây không phải là nhà của cô, chỉ là nơi ở cho sự trung thành và tín ngưỡng của các cô mà thôi.

Mà khi còn nhỏ cô càng không nghĩ tới, sự trung thành và tín ngưỡng này còn quan trọng hơn tình thân và huyết thống. Trong lòng của người đó, cô và em gái không phải là người thân nhất. Con gái ruột thịt... trong lòng cô, bốn chữ này chắc chỉ để trang trí thôi.

“Đúng rồi, tôi nghe nói quy củ của Chu gia rất nghiêm ngặt, quản gia tên là... Chu Minh đúng không?”

“Quy củ đương nhiên rất nghiêm ngặt, người ngoài như các cô phải nhất định tuân theo.” Người thanh niên nói, “Nhưng hai năm trước chú Chu Minh đã về Tứ Xuyên rồi, bây giờ quản gia không phải là chú nữa, kì lạ thật, sao cô biết vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, “À, trước đó tôi có nghe thầy của tôi đề cập qua, có chút ấn tượng.”

“Ra vậy, hai năm trước chú Chu Minh đã nghỉ hưu rồi.”

“À.”

Thì ra không ở đây nữa.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thoáng trống rỗng, cũng không biết nên vui mừng hay là thất vọng.

Thật ra trong lòng cô hơi muốn nhìn thấy ông, cô muốn nhìn xem ông có vì nguyên nhân gây ra cái “chết” của hai đứa con gái mà đau khổ hay không, muốn nhìn thấy ông có hối hận hay không...

Chỉ vậy mà thôi.

“Tiểu Lạc, quản gia muốn cậu đi lấy rượu ở hầm rượu, cậu chạy đi đâu đấy?” Đột nhiên có một người nói to với chàng thanh niên kia.

Chàng thanh niên dẫn Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Ấy ấy, tôi quên mất rồi, bác sĩ Dương muốn tôi đưa người đến nên tôi vội đi luôn.”

“Cậu xem cậu xem, sao lại hay quên như thế chứ. Mau đi thôi, tam thiếu gia về phòng rồi, nếu không thấy thứ mình cần sẽ rất tức giận đó.” Người bị gọi là Tiểu Lạc vừa nghe xong thì hoàn toàn biến sắc, “Ồi ôi, được rồi được rồi!”

“Lâm tiểu thư, phòng y tế ở ngay phía trước, cô đi thẳng đến lối rẽ thì quẹo phải là tới rồi.” Nói xong, Tiểu Lạc vội vàng chạy đi.

Lâm Tấn Nhiễm nhướng mày, thấy dáng vẻ của người này chắc là hình như rất sợ “tam thiếu gia” tức giận, “tam thiếu gia” có gì đáng sợ sao? Lâm Tấn Nhiễm nhếch mép, trong ấn tượng của cô thì bé trai đó rất nghe lời mà.

4. Chương 4

Lâm Tấn Nhiễm không dừng lại, theo đường mà Tiểu Lạc nói đi về phía trước.

Đến chỗ rẽ, cô theo hướng cậu ấy chỉ, quẹo phải, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vừa bước qua một bước liền ngừng lại vì đôi nam nữ ôm ấp tình tứ ở phía đối diện.

Nhìn qua thì dáng vẻ của anh chàng kia khoảng cũng tầm 20 tuổi, khuôn mặt đẹp đẽ, mang theo một chút kiêu căng bướng bỉnh, mà anh ta thì như một đứa trẻ, đang vùi đầu vào bộ ngực đầy đặn của một cô gái.

“Anh đừng vậy, ở đây sẽ bị người ta thấy đó...” Cô gái hơi giãy giụa, nhưng rõ ràng là không dám đắc tội anh ta.

“Em sợ cái gì, nhìn thấy thì sao, có ai dám mắng anh chứ.”

“Anh, anh say rồi...”

“Cực cưng, mới có mấy ly thì sao mà say được, ngoan, hôn một cái nào.”

“A... không được...”

Anh ta không có ý ngừng lại, Lâm Tấn Nhiễm lại không thể tới trễ, vì vậy cô cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình lại, yên lặng đi dọc theo hành lang.

“Đừng đừng đừng...có người...”

“Người? Ai dám quấy rầy anh chứ?” Thanh âm buồn bực của anh ta truyền tới.

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sờ, bình tĩnh bước nhanh hơn. Haizz... tôi tuyệt đối không hề quấy rầy mấy người mà.

“Cô đứng lại đó cho tôi!”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, không hay rồi.

“Cô ở đâu, không có chuyện gì à mà chạy tới đây?” Thanh âm khó chịu của anh ta càng lúc càng gần, Lâm Tấn Nhiễm tuân theo nguyên tắc không gây chuyện, khách khí cúi đầu, “Tôi không nhìn thấy gì cả.”

“Cực cưng của tôi nói cô nhìn thấy thì chính là cô nhìn thấy.” Anh ta hừ lạnh, giọng nói cực kỳ không vui, “Ngẩng đầu lên.”

Lâm Tấn Nhiễm không nhúc nhích, “Xin lỗi, tôi đến tìm bác sĩ Dương, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.”

“Kêu cô ngẩng đầu thì cô ngẩng đầu lên.” Dứt lời, anh ta trực tiếp kéo cằm Lâm Tấn Nhiễm lên, “Tôi nói cô...”

Lâm Tấn Nhiễm hơi nheo nheo mắt, nhưng khóe miệng vẫn cố gắng duy trì nụ cười, “Làm phiền cậu bỏ tay ra.”

Trong phút chốc, anh ta ngậy người, cũng không phải bởi vì dáng vẻ của Lâm Tấn Nhiễm thế nào, dù sao anh ta cũng thấy qua nhiều người đẹp hơn cô rồi, nhưng vì ánh mắt của cô mang đến cảm giác trống vắng không tên và ý lạnh hiện ra trong đó, ánh mắt của cô làm người ta sợ hãi nhưng lại không thể rời mắt.

“Ai quản lý cô, mới tới à?” Anh ta hơi cúi người lại gần, “Dáng vẻ cũng không tồi.”

Mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, đôi mắt của Lâm Tấn Nhiễm tối sầm lại, cô đưa tay nắm lấy cổ tay của anh ta.

Lúc anh ta còn chưa phản ứng lại thì cô đã làm cái gì đó, cảm giác trên cổ tay chợt truyền tới một trận tê dại, anh ta khẽ rên một tiếng, buộc phải buông tay ra.

“Làm ơn tự trọng.” Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt lên tiếng.

Anh ta bị dọa đến sững sờ, rất lâu sau mới nói, “Cô dám động đến tôi, lá gan lớn thật đấy!”

“Ừ, đúng vậy.”

“Cô...”

“Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây, không quấy rầy hai người.”

“Cô đứng lại cho tôi.” Anh ta không nghĩ gì liền kéo cánh tay của Lâm Tẩn Nhiễm lại, bởi vì đã say bí tỉ, anh ta dùng sức kéo Lâm Tẩn Nhiễm lại trước mặt, “Tôi cho cô đi chưa hả?”

“Tam thiếu gia, đừng...” Cô gái đằng sau chân chừ kéo anh ta lại.

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, bất chợt ngược mắt lên, “Tam thiếu gia? Cậu là... Chu Duy Ân?”

“Tên của tôi là để cô gọi hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm trừng mắt nhìn, có chút không tin nổi, “Cậu thật sự là Chu Duy Ân?”

“Biết tôi là ai rồi hả? Còn dám làm càn không?” Chu Duy Ân nắm lấy cằm của cô, “Thấy đáng vẻ của cô không tồi, vậy đi, uống với tôi một ly rồi tôi sẽ tha cho cô.”

Nói xong, anh ta lưu manh đưa mặt tới gần. Sau khi biết thân phận của anh ta, Lâm Tẩn Nhiễm còn chưa tỉnh lại được, chờ tới khi phản ứng được thì anh ta đã gần như muốn sàm sỡ cô rồi.

Trong chớp mắt, Lâm Tẩn Nhiễm đưa tay qua, thừa dịp anh ta còn chưa phản ứng, liền dùng sức quật ngã anh ta trên mặt đất.

“Ầm!”

Ồ... lâu rồi không luyện tập, còn may, mấy thế phòng thân cơ bản của Phó Tư Nguyên dạy vẫn còn quen tay.

“Tam thiếu gia!” Cô gái kinh hoàng, vội vàng chạy qua đỡ anh ta, mà Chu Duy Ân vốn đã say, nay bị ngã như vậy, cả người lâm vào trạng thái mơ màng.

Lâm Tẩn Nhiễm nghĩ, đến lúc cô nên chuẩn rồi.

Nhưng mà... tiếng bánh xe lăn trên mặt đất nhẹ nhàng vang lên.

Lâm Tẩn Nhiễm cứng đờ người, lúc quay đầu thì nhìn thấy Chu Chính Hiến đang chậm rãi qua đây.

Anh nhìn thấy cô, bên môi là nụ cười nhạt, ánh mắt sâu không lường được.

Nhưng Lâm Tẩn Nhiễm biết tất cả chuyện vừa rồi anh đều đã thấy hết.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Chu Chính Hiến liếc nhìn tình huống trước mắt một cái, lạnh nhạt hỏi.

Cô gái đang ngồi xổm bên cạnh Chu Duy Ân có chút kinh hoàng, “Cái đó, cô gái này... đánh tam thiếu gia ngã xuống đất ạ.”

Chu Chính Hiến không thấy kinh ngạc, dừng lại một lúc rồi nói, “Đưa tam thiếu gia về phòng đi.”

Chu Diễm ở phía sau gật đầu, ra hiệu cho mấy người hầu tiến lên hỗ trợ.

“Tôi không về!” Chu Duy Ân không tin được, trừng mắt nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, “Cô là ai, tên là gì. Cô dám đánh tôi, cô, cô quả là...”

“Chu Diễm.” Chu Chính Hiến vẫn lạnh nhạt.

Chu Diễm hiểu ý, nửa dìu nửa đỡ đành kéo Chu Duy Ân đi. Đương nhiên Chu Duy Ân không vui, đi được một đoạn rất xa rồi mà Lâm Tẩn Nhiễm vẫn có thể nghe thấy tiếng mắng chửi của anh ta.

Đợi tới khi hành lang hoàn toàn yên tĩnh trở lại, Chu Chính Hiến mới ngược mắt hỏi, “Lâm tiểu thư, không nghĩ tới là sẽ gặp cô ở chỗ này, cô tới Chu gia sao?”

“Thầy muốn tôi qua đây tìm bác sĩ Dương, tôi là trợ lý mới của ông ấy.” Lâm Tẩn Nhiễm giống như vô tình đánh giá anh, hôm nay anh mặc áo màu trắng, quần màu đen, là kiểu dáng đơn giản mà trước đây anh vẫn thường mặc nhất. Không giống như lần gặp mặt trước đây, lần này anh đeo cặp mắt kính gọng vàng, dáng vẻ này đúng là càng thêm lịch sự nhã nhặn.

“Thì ra cô chính là trợ lý mới mà bác sĩ Dương nói.” Chu Chính Hiến cười yếu ớt, “Lâm tiểu thư quả nhiên là học trò cưng của giáo sư Bao.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngoài cười nhưng bên trong không cười, “Khách sáo rồi.”

“Vậy bây giờ cô muốn đi đến phòng y tế tìm bác sĩ Dương à?”

“Vâng.”

“Vậy tốt quá, cùng đường rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi khựng lại, bây giờ xung quanh không có người, anh lại lên tiếng nói cùng đường, cô sẽ không có quy củ mà tự mình đi trước, nếu để anh ngồi trên xe lăn đi một mình thì hình như cũng không thích hợp lắm.

Lâm Tẩn Nhiễm ho một tiếng, “Vậy tôi đưa Chu tiên sinh một đoạn nhé.”

Chu Chính Hiến cũng không khách sáo, “Được.”

Lâm Tẩn Nhiễm đi đến phía sau anh, đưa tay đặt lên xe lăn, chậm rãi đẩy xe về phía trước.

Bánh xe lăn qua hành lang làm bằng gỗ phát ra thanh âm be be, Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên cảm thấy có chút kì diệu, thời gian quay vòng, giờ khắc này cô lại trở về bên cạnh anh...

“Duy Ân bình thường hơi hồ đồ, vừa rồi đã đắc tội rồi, mong Lâm tiểu thư thứ tội.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói.

Lâm Tẩn Nhiễm ừ một tiếng, “Là trẻ con thôi, tôi không để ý đâu.”

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, “Trẻ con? Lâm tiểu thư chắc cũng chỉ lớn hơn Duy Ân một hai tuổi mà thôi.”

Lâm Tẩn Nhiễm hạ mắt, liếc anh một cái, nhưng từ góc độ này cô không thể nhìn thấy được vẻ mặt của anh, cô thuận miệng nói, “Ồ, vậy sao, tôi cho rằng anh ta mới dậy thì thôi.”

Nói đúng ra thì lớn hơn hai tuổi, lúc trước lúc vào Chu gia cô đã 10 tuổi, thì Chu Duy Ân mới 8 tuổi, tuy anh ta nhỏ tuổi nhưng lại nghịch ngợm vô cùng, trước mặt người khác thì yên tĩnh nhưng lại rất thích đùa võ mồm với cô, ngày nào hai người cũng cãi nhau ầm ĩ. Nhớ lúc ấy trong Chu gia, cô là người bạn duy nhất của anh ta, mà anh ta cũng là sự ầm ập ít ỏi của cô.

“Đến rồi à?” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn thấy tấm biển có chữ “Thuốc” rất lớn trước cửa thì ngừng lại hỏi.

“Ừ.”

Hai người còn chưa đi vào thì có một ông lão khoảng hơn 60 tuổi, mặc áo khoác trắng đi ra, “Đại thiếu gia, cậu tới rồi à, ơ kìa? Sao Chu Diễm lại biến thành một cô gái rồi.”

“Lão Dương, cô ấy là Lâm Tẩn Nhiễm.” Chu Chính Hiến nói.

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu với người trước mặt, “Ông là bác sĩ Dương phải không, cháu là Lâm Tẩn Nhiễm, là trợ lý mới của ông.”

Lão Dương bỗng nhớ ra, “A a a, là cô à, là học trò của Tiểu Bao à?”

Tiểu Bao... Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Vâng.”

“Tốt lắm, tốt lắm. mau vào đi, Tiểu Bao đã nói với tôi rồi, cô là một học trò rất đáng tin.” Lão Dương nhận lấy nhiệm vụ đẩy xe lăn từ Lâm Tẩn Nhiễm, “Về sau, cô làm theo những gì tôi giao là được, Vân Thanh, con dẫn cô ấy đi thay áo đi.”

Bên cạnh giá thuốc có một cái đầu thò ra, “Vâng, thưa.”

“Chị chính là Lâm Tẩn Nhiễm à?” Cậu bé được gọi là Vân Thanh nhìn qua thấy khá nhỏ tuổi, lớn nhất chắc chỉ mới học lớp 10 thôi. Nhưng dáng vẻ đoan chính, đứng đắn của cậu ấy rất giống người bề trên, cậu ấy ngoắc ngoắc ngón tay với Lâm Tẩn Nhiễm, “Chị qua đây với em, ở đây chúng ta phải chú ý vệ sinh, cũng giống như ở bệnh viện vậy, cũng đeo găng tay và mặc áo khoác.”

“Được.”

Lâm Tẩn Nhiễm và Vân Thanh đi vào trong phòng, mà Chu Chính Hiến và lão Dương thì lại đi tới một hướng khác.

Vân Thanh đưa quần áo cho cô sau đó thì nói, “Nhanh mặc vào và đi cùng em, thiếu gia muốn tắm nước thuốc, em làm sao thì chị học theo vậy nhé.”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại một chút, “Tắm thuốc?”

“Đúng rồi, đây là thói quen, một tháng thiếu gia sẽ tắm 2 đến 3 lần, những người khác cũng vậy, nếu cơ thể không khỏe thì cũng sẽ qua đây.” Vân Thanh nói, “Ngược lại không khó đâu, chỉ ở một bên giúp đỡ là được.”

Lâm Tẩn Nhiễm đã mặc xong áo khoác trắng, “Được rồi.”

Vân Thanh nhìn thấy cô mặc xong rồi thì dẫn cô đến phòng tắm thuốc, trên đường cậu ấy vẫn không quên tò mò hỏi, “Nghe sư phụ nói, Tây y của chị rất lợi hại, mà còn nghiên cứu một chút về Đông y nữa.”

“Đông y chỉ biết chút cơ bản thôi.”

“Chị cũng lợi hại quá rồi, nhưng em chỉ muốn tập trung vào Đông y thôi, về sau sẽ theo chuyên ngành này.”

Lâm Tẩn Nhiễm cười cười, “Vây em cố lên nhé.”

Hai người nói chuyện câu có câu không cho đến khi tới phòng tắm thuốc.

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm vào đã cảm thấy không gian trong căn phòng này rất lớn, mùi hương và màu sắc đều mang nét cổ xưa, khiến người ta cảm thấy giống như qua về phòng tắm của mấy nhà quý tộc thời cổ đại.

Cô đi qua phía sau chỗ rẽ, có một bức bình phong hoa mai ngăn cách, loáng thoáng có thể nhìn thấy sương mù bốc lên bên trong. Đúng lúc này, sau tấm bình phong có một bóng người áo trắng đi ra.

Không biết Chu Chính Hiến đã thay quần áo từ lúc nào, toàn thân màu trắng, trong mắt Lâm Tẩn Nhiễm thì áo khoác lụa trắng mỏng tanh bên ngoài giống như không mặc gì cả, cô lơ mơ có thể thấy được đường nét cơ thể của anh.

Lâm Tẩn Nhiễm híp mắt, con người như ngọc này mặc quần áo trắng càng giống như ngọc vậy.

Hàm ý không rõ trong ánh mắt của Lâm Tẩn Nhiễm, Chu Chính Hiến làm như không thấy, biểu hiện bình tĩnh này của anh rõ ràng đã hoàn toàn đối xử với cô như là bác sĩ của Chu gia rồi.

“Đi với em.” Vân Thanh thấp giọng nói xong thì đi lên phía trước.

Lâm Tẩn Nhiễm gật gật đầu, cùng đi lên. Cô bước lên bậc thủy tinh, dẫm lên tấm thảm màu xám.

Bởi vì đã đi đến gần cho nên Lâm Tẩn Nhiễm không tiện nhìn dáng vẻ của Chu Chính Hiến nữa, vì vậy cô thu hồi ánh mắt, chỉ nhìn chằm chằm vào sau gáy của Vân Thanh.

Tuy đã cố gắng không để mắt đến sự tồn tại của Chu Chính Hiến, nhưng lúc lướt qua nhau, ánh mắt của Lâm Tẩn Nhiễm không khống chế được mà run lên.

Mùi hương nhẹ nhàng của thuốc Đông y, đủ dung đủ lượng làm lòng người ta phải chấn động. Mùi hương này cách cô rất gần, cô biết, nó được truyền ra từ người anh.

5. Chương 5

“Thứ ở trong bình nhỏ này thì cứ 10 phút thì thả vào một lần, cái này thì 7 phút một lần, còn cái này...”

Thuốc tắm của Chu Chính Hiến rất nghiêm ngặt không giống bình thường, mỗi phần được liệu đều phải được chuẩn bị sẵn, đúng giờ đúng khắc thả vào trong nước. Trong đầu Lâm Tẩn Nhiễm lướt qua một suy nghĩ đen tối, hết sức tập trung ghi nhớ lời của Vân Thanh.

“Thiếu gia, để tôi đỡ anh.” Vân Thanh giao cho Lâm Tẩn Nhiễm xong thì chạy đến bên cạnh Chu Chính Hiến.

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu nhìn lại, cũng không biết bản thân có muốn tiến lên đỡ anh hay không. Có điều cũng may Chu Chính Hiến cũng không để Vân Thanh đỡ, nói một câu không cần rồi tự mình đi xuống bể tắm.

Nửa người của anh chìm trong nước bể tắm, sương mù lượn quanh, Lâm Tẩn Nhiễm chỉ có thể nhìn được bóng lưng của anh bị hơi nước thấm ướt mà thôi.

“Này.” Vân Thanh vỗ nhẹ cô một cái, Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu nhìn cậu ấy.

Vân Thanh nói, “Em đi ra ngoài trước lấy chút đồ, chị ở đây trông nhé, nhớ thả thuốc vào.”

“Nhớ rồi, yên tâm đi.”

Vân Thanh gật gật đầu, lấy dáng vẻ “Thấy chị rất thông minh em cũng tin tưởng chị” nhìn cô rồi đi ra khỏi bể tắm thuốc.

Trong bể tắm thuốc chỉ còn lại hai người: Lâm Tẩn Nhiễm và Chu Chính Hiến, Lâm Tẩn Nhiễm nhàn nhã dựa vào cạnh bàn, đặt tầm mắt lên người ở trong bể, mây mù lượn lơ, trai đẹp đang tắm, ôi, hình ảnh này nói sao cũng khá mê người.

Lâm Tẩn Nhiễm ôm cánh tay, trong lòng yên lặng đánh giá, loại cảnh đẹp sau lưng này, không biết phía trước thì thế nào nhỉ? À... gương mặt đó của anh nhất định càng đẹp hơn nữa.

Lâm Tẩn Nhiễm thoải mái xem xét, sau khi đến giờ, cô lấy thuốc, dựa theo lời Vân Thanh giao, từ từ thả vào trong bể.

Là một bác sĩ, lúc Lâm Tẩn Nhiễm làm việc rất chuyên tâm, cho nên cô cũng không chú ý có một cậu bé từ cửa lén lút đi vào.

Lâm Tẩn Nhiễm thả thuốc vào xong thì đứng lên, nhưng chiếc thảm dưới chân đột nhiên bị người ta kéo một cái, Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, không kịp quay đầu lại nhìn đã theo quán tính đã ngã nhào về phía trước, mà trước mặt chính là bể thuốc của Chu Chính Hiến...

“Rào rào!” Bọt nước văng tung tóe, một tiếng ầm ầm Chu Chính Hiến ngạc nhiên quay đầu lại.

Mà cậu bé đang đứng cười hài lòng đứng phía trên bể thuốc, nhưng vừa nhìn thấy mặt của Chu Chính Hiến thì nhất thời kinh ngạc cứng đờ ra, “Ồ! Tại sao không phải là cậu nhỏ...”

“Triều Triều!” Chu Chính Hiến trầm giọng quát lớn.

Cậu bé run lên, hoảng sợ nói, “Cháu, cháu cho rằng cậu nhỏ đang ở trong bể thuốc, cháu không cố ý đâu!” Nói xong, thân hình nhỏ bé nhanh chóng biến mất khỏi phòng tắm thuốc.

Cậu bé chạy quá nhanh, khổ thân Lâm Tẩn Nhiễm vô tội bị hại nằm thẳng cẳng. Nước trong bể chỉ nông đến vai của Lâm Tẩn Nhiễm, nhưng đối với vệt mắc cạ như Lâm Tẩn Nhiễm mà nói, độ cao này có thể đủ dìm chết cô trong đó.

Cô giãy giụa lung tung, trong lúc cô cảm giác mình sắp sặc đến chết, rốt cuộc có một cánh tay mạnh mẽ vững vàng đỡ lấy hông của cô.

Mà cảm giác an toàn này đến từ một người đàn ông có giọng nói trầm thấp, anh nói, “Duỗi chân, đứng thẳng lên.”

Lâm Tẩn Nhiễm khua khua loạn xạ một lúc, cuối cùng cũng có thể bình thường chạm chân xuống đáy bể.

“Khụ khụ khụ!” Mùi thuốc dày đặc xông vào trong mũi, Lâm Tẩn Nhiễm giữ lấy “cây trụ” đứng trước mặt mình, gấp gáp thở hỗn hển mấy hơi.

Đợi đến khi cô thở bình thường lại, nhất thời ý thức được tình huống lúng túng hiện giờ. Cả người cô ướt đầm đứng trước mặt Chu Chính Hiến, tay anh đang đỡ eo của cô, mà tay cô thì đang kéo bờ vai của anh, hai người dựa vào nhau rất gần, bầu không khí kiêu diễm không tên có phần... mập mờ.

“Xin lỗi Chu tiên sinh, tôi không biết bơi.” Lâm Tẩn Nhiễm nghiêng đầu, không dám nhìn anh.

“Nhìn ra được.” Trong mắt Chu Chính Hiến có chút ý cười, anh nói, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Lâm Tẩn Nhiễm cười khan một tiếng, “Bể này cũng không sâu lắm, tôi có thể đứng được, anh...thả tay ra đi.”

Chu Chính Hiến buông lỏng tay, “Được.”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, cô lùi về sau một bước. Nhưng cô vẫn đánh giá thấp sức nổi của nước, và đánh giá quá cao khả năng thăng bằng của bản thân, cho nên vì lùi gấp về sau, kết quả là cả người cô lại có khuynh hướng khụy xuống.

Gay go.

Lòng Lâm Tẩn Nhiễm chợt lạnh lẽo, con mẹ nó thật là mất mặt.

Mà cô cũng không lường trước được bản thân cứ như vậy lại bị nước nhấn chìm lần nữa, may là Chu Chính Hiến đã nhanh chóng vớt cô lên.

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

“Đưa cô lên bờ nào.” Giọng nói của Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ.

Lâm Tẩn Nhiễm càng thêm lúng túng, cái tư thế anh vớt được cô từ trong nước quá mức thân mật rồi, tuy nói là vì giúp cô, nhưng cô lại khó thích ứng được.

“Cảm ơn, nhưng anh kéo tay tôi là được rồi.”

Không cần vác cả người tôi lên như thế...

Lâm Tẩn Nhiễm theo bản năng đưa tay đỡ trước ngực anh, muốn cách anh xa một chút, nhưng cảm xúc dưới lòng bàn tay làm cho cả người cô cứng đờ.

Quần áo trên người Chu Chính Hiến mặc vốn thích hợp cho việc tắm nước thuốc, một tầng vải mỏng manh, ngâm dưới nước thì cũng không khác nào không mặc, lúc tay của Lâm Tẩn Nhiễm đặt lên, đương nhiên cảm nhận được hai điểm nào đó... hơi nhô lên.

Chu Chính Hiến cũng sửng sốt, anh hạ tầm mắt, nhìn thấy rõ ràng sắc mặt biến đổi của cô gái trong ngực.

Bởi vì cả người đều bị chìm trong bể nước, đầu tóc của cô cũng ướt đầm, tóc ngắn ngang vai, nước theo đuôi tóc chảy dài xuống cằm cổ trắng nõn của cô, cuối cùng biến mất trong cổ áo.

“Ồ? Lâm Tẩn Nhiễm?” Vân Thanh lấy xong đồ quay lại, cậu không thấy bóng dáng của Lâm Tẩn Nhiễm đâu nên cảm thấy hơi kì lạ.

Nhưng một giây sau...

“Á!”

Đôi nam nữ đang dựa sát nhau trong hồ không phải là đại thiếu gia và Lâm Tẩn Nhiễm sao, Vân Thanh dụi dụi mắt, “Không phải chứ...”

Vất vả lắm Lâm Tẩn Nhiễm mới bò từ trong bể nước lên được, Vân Thanh vội vàng đưa một cái khăn tắm cho cô, tay cậu run rẩy, nói nhỏ, “Lâm, Lâm Tẩn Nhiễm, lần sau có xuống nước thì không thể mặc bộ quần áo trên người này được...”

Lâm Tẩn Nhiễm cau mày, nghe vậy, liếc cậu một cái, “Lần sau?”

Vân Thanh đỏ mặt nhìn cô một cái, “À, không nghĩ tới lần đầu tiên chị đến lại cùng đại thiếu gia...”

“Ha ha.” Lâm Tẩn Nhiễm thấp giọng cười, choàng khăn tắm đứng lên, “Vứt mấy thứ linh tinh trong đầu em đi.”

Vân Thanh gãi gãi sau gáy, lúc vừa định nói cái gì đó thì Chu Chính Hiến lên tiếng, “Vân Thanh, dẫn cô ấy đi thay đồ đi, gọi Triều Triều đến phòng khách lớn cho tôi.”

Vân Thanh mơ mơ màng màng, lúc này lại đi gọi thằng nhóc yêu quái kia làm gì chứ?

Nửa tiếng sau, Lâm Tẩn Nhiễm đã thay bộ quần áo sạch sẽ đi ra khỏi phòng.

Vân Thanh đợi cô trước cửa, “Đi theo em.”

“Đi đâu?”

“Tiểu tổ tông của Chu gia nhà chúng ta gây họa rồi, không phải là đẩy chị xuống bể thuốc sao, đại thiếu gia rất tức giận, đang mắng mỏ cậu ấy đấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi nhú mày, “Thì ra là cậu ấy đẩy tôi.”

“Không phải sao?” Vân Thanh nói xong thì gãi gãi đầu, “Mới vừa rồi em còn cho rằng chị và đại thiếu gia đang chơi tầm uyên ương nữa chứ.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

“Dọa em hết hồn, em nói mà, coi như chị nhảy xuống bể thì đại thiếu gia cũng sẽ không như vậy, sao anh ấy có thể là loại người này được chứ.”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, anh là loại người này? Loại người nào?

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đến, gương mặt của cậu bé được gọi là thằng nhóc yêu quái kia cực kỳ tủi thân đứng giữa phòng khách lớn. Chu Chính Hiến ngồi ở ghế chủ vị, biểu hiện khá nghiêm túc.

“Triều Triều, chị gái hôm nay cháu đẩy xuống bể đã tới rồi, đi qua xin lỗi đi.” Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tẩn Nhiễm một cái rồi nói.

Người xung quanh đều đưa ánh mắt nhìn sang cô, cậu bé đó cũng nghiêng đầu qua, mở to mắt nhìn cô.

Về mặt Lâm Tẩn Nhiễm rất bình tĩnh, cô đang chờ đợi.

“Chị ơi.” Triều Triều béo mập tròn trĩnh, lúc nói chuyện làm ra vẻ oan ức rất lớn khiến người ta không thể chống cự được, chỉ thấy cậu bé quệt miệng đứng lên, kéo kéo vạt áo của Lâm Tẩn Nhiễm, nói, “Chị ơi, em sai rồi, em không nên đẩy chị xuống bể, em xin lỗi.”

Tất nhiên Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy đáng về lấu cá của cậu bé này nên bị dạy dỗ, có điều nó cũng nhận sai rồi, cô cũng không so đo với một đứa bé làm gì, cô rủ mắt nhìn nó, “Ừ, vậy được rồi.”

Triều Triều thấy đáng về bình tĩnh của cô thì hơi kinh ngạc, mọi người đều nói, nó mà ra vẻ đáng yêu thì người gặp người yêu mà!

“Chị ơi, em thấy chị không vui, có phải chị chưa thật sự tha lỗi cho Triều Triều không ạ?”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, “Chị... tha lỗi rồi.”

“Vậy tại sao chị không cười, do Triều Triều rất đáng ghét sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm không thể nói được gì, vì vậy theo bản năng ngẩng đầu nhìn Chu Chính Hiến, nhưng không nghĩ tới Chu Chính Hiến nhàn nhã ngồi trên ghế cũng đang nhìn cô, đồng thời, anh còn có hàm ý xem náo nhiệt nữa chứ.

Lâm Tẩn Nhiễm hít một hơi, cúi đầu, cong môi Triều Triều, giả vờ cười cười, “Không đâu, Triều Triều dễ thương lắm, chị rất thích em.”

Nhất thời Triều Triều vui vẻ ra mặt, “Em nói mà, chị nhất định sẽ tha lỗi, hơn nữa sẽ thích em luôn.”

Lần này Lâm Tẩn Nhiễm thực sự bị cậu bé chọc cười, đưa tay ra véo véo má nó, “Đúng là tự tin thật.”

“Đó là đương nhiên, à đúng rồi, cậu nói chị không biết bơi, hồi nãy ở trong bể tắm suýt nữa chết đuối rồi.”
Triều Triều nghiêm túc nói, “Chị, cảm giác chết đuối rất khó chịu đúng không, thầy giáo nói nếu người ta ở trong nước bị sắc nước mà hôn mê thì phải hô hấp nhân tạo, cậu có hô hấp nhân tạo cho chị không?”

“Khụ khụ khụ.” Không biết bên cạnh có ai đột nhiên ho khan, nhưng lập tức dừng lại ngay. Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng quét mắt qua, phát hiện ánh mắt mọi người đều có hương vị bất quái.

Mà Chu Chính Hiến vẫn mang dáng vẻ nhàn nhã ngồi đó.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Chị không cần hô hấp nhân tạo.”

“Ồ? Do cậu không biết làm sao?” Triều Triều quay đầu nhìn Chu Chính Hiến, “Cậu à, hô hấp nhân tạo là dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bóp lỗ mũi, sau đó hít một hơi thật sâu, dùng miệng kề lên miệng của người bệnh. Thầy giáo nói...”

“Được rồi.” Chu Chính Hiến đứng dậy đi tới chỗ cậu bé, “Không còn sớm nữa, cháu nên đến thư phòng đọc sách đi.”

Triều Triều bĩu môi, “Cậu, cháu đang dạy cậu mà, lần sau nếu như chị bị đuối nước lần nữa thì cậu có thể hô hấp nhân tạo.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, anh ngược mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, nhàn nhạt nói, “Được, cậu biết rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Rốt cuộc cậu nhóc lấy được đáp án hài lòng rồi đi, Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy cũng không tiện ở lại thêm, nói với Chu Chính Hiến, “VẬY TÔI VỀ PHÒNG THUỐC ĐÂY.”

Chu Chính Hiến gật gù đầu, ánh mắt xuất hiện ý nghĩ sâu xa, “Ừ.”

6. Chương 6

Bởi vì ngày mai là cuối tuần cho nên Lâm Tấn Nhiễm trực tiếp ở lại chỗ mà Chu gia sắp xếp, mà Chu gia quả nhiên là Chu gia, thậm chí phòng ở của một người trợ lý nhỏ bé như cô cũng tốt như vậy.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm ngủ không được ngon, không phải cô lạ giường mà là hơi thở ở đây quá quen thuộc, dù 10 năm đã trôi qua nhanh chóng nhưng cảm giác của Chu gia hay là cảm giác trong đầu cô cũng còn rất sâu sắc.

“Qua một thời gian ngắn nữa em sẽ thi đại học, cho nên việc chăm sóc thiếu gia sẽ từ từ để chị tiếp nhận.”
Vân Thanh nghiêm túc nói, “Lúc thiếu gia uống thuốc, chị nhất định phải trông chừng, nếu thân thể của anh ấy không tốt thì chị nhất định phải chăm sóc nhé.”

“Em? Thi đại học?”

Vân Thanh liếc cô một cái, “Sư phụ nói học tập rất quan trọng, cho nên mới tìm người thay thế vị trí của em, để em có thể đọc sách thật tốt.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, “Trông em non nớt như vậy, chị cứ cho rằng em chỉ là một cậu bé thôi chứ.”

Vân Thanh ưỡn ngực, “Em đã 18 tuổi rồi, đừng coi em là trẻ con chứ.”

“A... được rồi.”

“Không nói nhiều với chị nữa, chị đưa thuốc đến phòng của thiếu gia đi, giờ này chắc thiếu gia đang ở thư phòng xem giấy tờ đó.”

“Ừ.”

Lâm Tẩn Nhiễm bưng thuốc đi rồi, một lúc lâu sau Vân Thanh mới có phản ứng, “Ồ này, chị ấy còn chưa đi qua đó bao giờ sao lại biết đường vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm không thể không quen thuộc thư phòng của Chu Chính Hiến, lúc còn nhỏ buổi tối nào cô cũng chạy tới thư phòng của anh, nói cho anh biết hôm nay ở trường cô học cái gì, rồi cả ngày nay xảy ra chuyện gì.

Có một lần, cha cô phát hiện được cô thường đi đến thư phòng của Chu Chính Hiến cho nên đã trách mắng cô một trận, nói rằng cô quấy rầy anh. Nhưng lúc đó anh rất bảo vệ cô, anh nói anh không để ý, còn khá thích nghe cô nói mấy chuyện thế này.

Sau đó bởi vì được anh nuông chiều, cha cô cũng không mắng cô nữa.

Nghĩ tới chuyện này, Lâm Tẩn Nhiễm cười nhạt. Sau khi rẽ vào thì thư phòng của Chu Chính Hiến đã ở trước mắt.

Cô nghĩ, lúc đó chắc là cô thích anh lắm... cũng phải, được cưng chiều như vậy thì cô gái nào có thể kìm lòng nổi.

“Lâm tiểu thư.” Chu Diễn thấy cô thì lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta một cái, lạnh nhạt nói, “Trực tiếp gọi tên tôi là được rồi.”

Nhiều năm không gặp, người trước mắt đã từ một chàng trai ngây ngô biến thành một người đàn ông thành thục. Bây giờ anh ta là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Chu Chính Hiến, quyền hành thực tế ở Chu gia là dưới một người trên vạn người... Trước đây, cô còn gọi anh ta là anh trai nữa, bây giờ xưng hô với cô như vậy, cô cảm thấy không quen.

“Lâm... Tẩn Nhiễm?”

“Ừ, anh ấy có trong đó không?”

“Có.”

“Tôi mang thuốc tới, mở cửa giúp tôi đi.”

Chu Diễn gật gật đầu, đưa tay đẩy cửa ra, anh ta thấy Lâm Tẩn Nhiễm bước vào, cũng không biết tại sao mỗi lần anh ta nhìn cô đều cảm thấy có chỗ nào kỳ lạ, nhưng... không nói được là kỳ lạ chỗ nào.

Chu Chính Hiến đang ngồi trước bàn đọc sách, anh đưa lưng về phía cô, không vì tiếng động của cô mà quay người lại.

“Chu tiên sinh.” Lâm Tẩn Nhiễm đặt thuốc lên chiếc bàn bên cạnh anh, “Uống thuốc thôi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến khép tập hồ sơ lại, rất phối hợp cầm lấy bát thuốc.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh uống thuốc, từng khớp xương tay rõ ràng cầm lấy bát thuốc màu nâu sẫm, màu sắc ngón tay trắng nõn càng tôn lên vẻ đẹp khác thường.

Nhưng... không phải anh uống thuốc quá chậm rồi sao?

Lâm Tẩn Nhiễm suy nghĩ một chút, cũng phải, một bát thuốc Đông y đen như thế, hơn nữa mùi vị còn rất khó ngửi, đại khái chắc là anh rất ghét mùi vị đó.

Ba phút trôi qua, Lâm Tẩn Nhiễm mới đợi được anh uống xong bát thuốc. Sau khi thấy anh bỏ bát thuốc xuống, Lâm Tẩn Nhiễm lấy một ít mứt trong một cái hộp nhỏ bên cạnh đưa cho anh, “Này.”

Chu Chính Hiến khựng lại, bị thứ gì đó màu da cam trong tay cô hấp dẫn, “Cái gì vậy?”

“Mứt.”

Hình như Chu Chính Hiến hơi sững sờ, anh ngược mắt nhìn cô, “Cô mang thứ này cho tôi làm gì?”

“Không phải anh sợ đắng sao?” Lâm Tẩn Nhiễm bật thốt lên. Hộp mứt này được đặt bên cạnh bát thuốc, Lâm Tẩn Nhiễm tự nhiên cho rằng cái này là Vân Thanh chuẩn bị cho anh.

Nhưng ai biết Chu Chính Hiến lại híp híp mắt, cười mà như không cười hỏi cô, “Ai nói với cô là tôi sợ đáng?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, trước đây cô biết rõ anh sợ đáng, lẽ nào, đây là bí mật sao?

“Tôi...”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng động ồn ào, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến bị tiếng vang đó hấp dẫn sự chú ý.

“Cô ta ở trong đó đúng không, bảo cô ta ra đây cho tôi!”

“Tam thiếu gia, cậu đừng cố tình gây sự nữa.”

“Cố tình gây sự? Nếu không phải ngày hôm qua tôi uống say, tôi đã có thể giết chết cô ta rồi, mau đưa cô ta ra đây. Chu Diễn, anh tránh ra.”

.....

“Ồn ào cái gì vậy?” Chu Chính Hiến mở cửa ra, mà Lâm Tấn Nhiễm thì đứng ngay sau lưng anh.

Chu Duy Ân thấy khí thế của Chu Chính Hiến thì hơi khựng lại một chút, anh ta chỉ trừng mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, ngoắc ngoắc ngón tay, “Cô qua đây cho tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú nhú mày, “Có chuyện gì?”

“Phí lời!” Đôi mắt của Chu Duy Ân tròn lên, “Hôm qua cô trực tiếp quật ngã tôi xuống đất, không phải cô nên bồi thường cho tôi sao?”

Lâm Tấn Nhiễm trầm ngâm một lúc mới lên tiếng, “Tôi cho rằng tam thiếu gia sẽ suy nghĩ lại vì sao tôi lại quật ngã cậu như vậy, hay là... tại sao lại dễ dàng bị tôi quật ngã như vậy chứ?”

Chu Diễn: “...” Người phụ nữ này nói chuyện độc thật.

Chu Duy Ân vừa nghe xong thì mặt lập tức đen lại, “Cò! Còn không phải bởi vì tôi uống rượu sao, nếu không với thân hình nhỏ xíu như cô mà quật tôi ngã được á?”

Lâm Tấn Nhiễm nhún nhún vai, “Có lẽ vậy.”

Chu Duy Ân nhìn dáng vẻ của cô thì càng tức giận, “Ra đây ra đây, tôi để cô thử xem rốt cuộc là ai quật ngã ai.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi cười một cái, “Tam thiếu gia, cái này là cậu thể bắt nạt người đó.”

“Cái gì? Tôi cậu thể bắt nạt cô?”

“Không phải.” Lâm Tấn Nhiễm chỉ tay về phía Chu Chính Hiến, “Tôi sợ lúc tôi quật ngã cậu lần nữa, cậu sẽ nói tôi cậu vào Chu tiên sinh mà bắt nạt cậu thôi.”

Chu Chính Hiến sững sờ, sau đó lập tức nở nụ cười, mắt anh nhìn về phía người phụ nữ đang nói chuyện, chỉ thấy con mắt bình thản thanh thuần kia của cô xuất hiện chút xảo quyệt.

Mà Chu Duy Ân lại đang trừng mắt nhìn cô, hoàn toàn không ngờ được rằng cô nói thế.

“Đại thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi.” Lúc này, một người hầu bước lên phía trước nói.

“Biết rồi.” Chu Chính Hiến nhìn Chu Duy Ân một cái, “Đừng làm loạn nữa, đi xuống đi.”

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, lông mày nhú lại chặt hơn, “Anh có việc thì anh đi trước đi, tôi nói chuyện với người phụ nữ này đã.”

“Không được.” Chu Chính Hiến nhú mày.

“Dựa vào cái gì?”

Chu Chính Hiến lạnh lùng nói, “Dựa vào việc bây giờ cô ấy sẽ đi với anh.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả?”

Chu Duy Ân trừng mắt, “Anh cố ý phải không?”

Chu Chính Hiến đã hoàn toàn không để mắt tới anh ta, trực tiếp lướt qua đi về hướng khác. Lâm Tẩn Nhiễm còn chưa phản ứng lại được, Chu Diễm đã vỗ vỗ vai cô, “Đi thôi, lo lắng làm gì.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Chu Duy Ân một cái, người phía sau lưng cô, nói vậy thì anh ta cũng biết không làm cách nào lấy được người từ tay Chu Chính Hiến, vì vậy chỉ dùng khẩu hình nói với cô: “Cô chờ đó cho tôi.”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, bỗng nhiên cong môi cười, “Được thôi.”

Lâm Tẩn Nhiễm rời đi cùng đám người Chu Chính Hiến, Chu Duy Ân đứng tại chỗ bị nụ cười cuối cùng của cô làm cho bức bối, khôn khiếp thật.

Một bác sĩ nhỏ nhoi mà dám động đến anh ta, được? Được cái gì mà được!

Trước cửa Chu gia đã chuẩn bị hai chiếc xe, thấy Chu Chính Hiến đi ra, tài xế vội vàng mở cửa xe cho anh.

Mà giờ phút này đầu óc của Lâm Tẩn Nhiễm vẫn còn mơ mơ màng màng, cô vỗ vai Chu Diễm, “Trước đây Vân Thanh cũng thường xuyên ra ngoài bất cứ lúc nào như vậy à?”

“Thường xuyên ra ngoài?” Chu Diễm khẽ cười một tiếng, “Coi là vậy đi, thỉnh thoảng có đi theo.”

“À, vậy tôi đi theo đến đâu vậy?”

“Vốn là lần này không cần cô đi theo, nhưng tôi đoán là đại thiếu gia sợ tam thiếu gia gây sự, cho nên dứt khoát dẫn cô theo luôn.” Chu Diễm nhìn cô, “Đây là che chở cho cô đó, nhìn mà không hiểu sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi nhíu mày, “Ừ, hiểu rồi, nhưng tôi đoán là nguyên nhân đầu tiên thì đúng hơn.”

Chu Diễm: Người này... có cần phải thông suốt như vậy không?

Lúc anh ta đang sững sờ, Lâm Tẩn Nhiễm đã đi đến chiếc xe phía trước, “Này này này, cô ngồi chung xe với chúng tôi.” Chu Diễm kéo kéo cô, “Ngồi chỗ phía sau.”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc mắt nhìn Chu Chính Hiến đang ngồi trên chiếc xe đó, “...”

Xe chậm rãi khởi động, Lâm Tẩn Nhiễm ngồi bên cạnh Chu Chính Hiến, nhưng xe quá lớn, hai người ngồi trong đó cũng cách rất xa.

Cô liếc nhìn Chu Chính Hiến một cái. Giờ khắc này, Chu Chính Hiến đang rũ mắt nhìn vào laptop trên đùi, hai tay gõ bàn phím lạch cạch.

Anh rất chăm chú, ánh sáng màu trắng của màn hình hắt lên trên mặt anh mang một vẻ đẹp khác thường. Không sai, rất đẹp, gen của người Chu gia vốn rất tốt, lại thêm khí chất trầm ổn nhà nhận tự có trên người anh, đoán chừng là những cô gái bình thường thấy anh thì đều không cầm lòng được.

Lâm Tẩn Nhiễm có chút cảm khái, không trách được đối tượng tình đầu của mình lúc trước lại là anh.

“Nhìn cái gì?” Bất thành linh Chu Chính Hiến quay đầu sang, hiển nhiên là Lâm Tẩn Nhiễm sợ hết hồn.

Ánh mắt Chu Chính Hiến âm u, Lâm Tẩn Nhiễm không thể làm gì khác hơn đành nói đại, “Thân là bác sĩ của anh, tôi đang nghĩ có cần nhắc nhở anh hay không, dùng máy tính ở trên xe rất có hại cho mắt, còn có... anh không cảm thấy chóng mặt sao?”

Chu Chính Hiến vừa định đưa tay ấn ấn mi tâm thì chợt ngừng lại.

Chu Diễm ngồi ở ghế lái phụ, nghe xong thì quay đầu lại, “Tôi đã sớm nói với thiếu gia rồi, nhưng thiếu gia không nghe.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Chu tiên sinh, tôi nghĩ anh vẫn nên nghe lời của bác sĩ thì tốt hơn.”

Chu Chính Hiến, “...”

Chu Diễm thấy dáng vẻ yên lặng không nói gì của Chu Chính Hiến thì có chút thú vị, cảm tình trong lòng đối với sự can đảm dám oán giận của Lâm Tẩn Nhiễm với thiếu gia nhà mình mà cũng tăng gấp đôi, “Tẩn

Nhiệm, thực ra trước khi cô lên tiếng, tôi còn luôn cho rằng cô muốn nói nhan sắc thiếu gia nhà tôi rất đẹp, nhìn đến nổi mê người luôn.”

Lâm Tẩn Nhiệm ho nhẹ một tiếng, ha ha, đúng là anh ta có con mắt tinh tường thật đấy.

Lâm Tẩn Nhiệm, “Sao có thể chứ, tôi đâu dám làm càn như vậy?”

Chu Diễn cười nhạt, “Lần trước ở trường học của cô, không phải cô khen chân thiếu gia rất đẹp sao?”

Lâm Tẩn Nhiệm cười xấu hổ, “Đừng nói chuyện lúc đó nữa.”

Chu Diễn suy nghĩ, trước đó cũng không bao lâu mà, anh ta vừa định nói gì đó, đột nhiên phát hiện ánh mắt không nhẹ không nặng của Chu Chính Hiến đang nhìn anh ta, ánh mắt đó... rõ ràng là đang cảnh cáo. Chu Diễn ho một tiếng, yên lặng xoay người đi.

Xe vẫn tiếp tục chạy, nhưng không trực tiếp đến nơi cần đến, mà đầu tiên là đi đến một cửa hàng quần áo rất xa hoa. Ba người xuống xe, bảo vệ trong xe phía trước cũng xuống, nhưng mấy người bảo vệ không đi vào, chỉ đứng ở cửa đợi.

Lâm Tẩn Nhiệm nhìn mấy người kia một cái, cũng yên lặng lựa chọn đứng ở cửa.

“Cô qua đây.” Đột nhiên Chu Chính Hiến quay đầu lại.

Lâm Tẩn Nhiệm chỉ vào mình, “Tôi cũng phải vào sao?”

Chu Chính Hiến gật đầu, sau đó đi vào trong trước. Lâm Tẩn Nhiệm chần chờ một lúc mới đi theo sau Chu Diễn vào.

“Chu tiên sinh, ngài đến rồi, hai ngày trước quần áo của ngài vừa mới làm xong, đang được đặt ở bên trong.” Chủ cửa hàng thấy ba người vào thì vội vàng bước lên tiếp.

Chu Chính Hiến gật gù đầu, liếc nhìn Lâm Tẩn Nhiệm, “Lấy cho cô ấy một bộ đồ thích hợp đi.”

“Ôi! Vâng ạ.”

Chu Chính Hiến nói xong thì theo một nhân viên khác rời đi, Chu Diễn cũng đi theo.

Lâm Tẩn Nhiệm nhìn quần áo mình mặc vội trên người từ Chu gia đi ra đây, thực sự mặc như vậy mà đi ra ngoài thì đúng là mất mặt Chu gia.

“Tiểu thư, mời đi theo tôi.”

“Được.”

7. Chương 7

Chu Chính Hiến thay quần áo xong, bởi vì đợi Lâm Tẩn Nhiệm nên anh ngồi trên sofa. Sau mấy phút, chủ cửa hàng dẫn Lâm Tẩn Nhiệm đi ra.

“Chu tiên sinh.”

Chu Chính Hiến thả cuốn tạp chí tùy tiện lấy đọc trong tay xuống, ngược mắt nhìn người đang đi tới, nhưng vừa nhìn anh liền sững sờ.

Mà Chu Diễn thì trực tiếp thốt lên đầy kinh ngạc, “Ấu phục?!”

“Ừ, được không?” Lâm Tẩn Nhiệm vén vén mái tóc ngắn, dáng vẻ không biết nên gọi là gì.

Thân hình Lâm Tẩn Nhiệm vốn thon dài, hơn nữa cô lại để mái tóc ngắn gọn gàng linh hoạt cùng với đôi mắt lạnh lùng, ấu phục nữ càng thích hợp với cô hơn. Ấu phục bộc lộ khí khái anh hùng, nhưng phối thêm đôi giày cao gót trên chân của cô lại làm cho cả người lộ ra khí chất quyến rũ.

Chu Chính Hiến híp mắt, phụ nữ thích hợp với âu phục như thế thật là hiếm có.

“Chu tiên sinh, tôi muốn cho vị tiểu thư này mặc một chiếc váy ngắn xinh đẹp, nhưng cô ấy nói mình là... người hầu của ngài, mặc âu phục tiện hành động hơn.” Chủ cửa hàng nói, “Nhưng âu phục này cũng cực kỳ thích hợp với vị tiểu thư này, mặc vào còn đẹp trai hơn cả đàn ông nữa.”

“Ừ, không tệ.” Chu Chính Hiến đứng lên, trong ánh mắt cũng tràn ngập sự thưởng thức, “Rất đẹp.”

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, “Chu tiên sinh đẹp hơn, âu phục mặc trên người, đoán chắc là không ai có thể cướp được phong cách của anh đâu.”

“Như nhau thôi.”

“Khách khí rồi.”

Chu Diễm: “...”

Sau khi ba người từ cửa hàng quần áo tư nhân ra lại lên xe, sau đó trực tiếp đi tới nơi cần đến.

Nơi cần đến là một trang viên tư nhân, chủ nhân nhà này mở tiệc, rất nhiều người đều được mời đến, những người được mời thì không giàu sang cũng phú quý.

Đây là một bữa tiệc, nhưng trên thực tế lại bao gồm cả chuyện làm ăn trên thương trường.

“Chính Hiến.” Ba người Chu Chính Hiến sau khi theo người tiếp khách vào trong thì có một vị trung niên khoảng hơn 50 tuổi đi qua, “Rốt cuộc cậu cũng đến rồi. Chúng tôi đều đang đợi cậu đấy.”

Chu Chính Hiến bắt tay với ông ấy, “Để bác Quý đợi lâu rồi, bởi vì trong nhà có chút chuyện cho nên đến trễ.”

“Cậu đến là tốt rồi, đến là tốt rồi.” Quý Hằng Huy nói xong, vẫy tay với cô gái đứng cách đó không xa, “Hàm Hàm, lại đây, không phải lúc nào con cũng kêu gào là muốn gặp Chu Chính Hiến sao?”

Lâm Tấn Nhiễm luôn yên lặng đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, thấy hành động của Quý Hằng Huy, theo bản năng nhìn cô gái gọi là Hàm Hàm đó.

Cách đó không xa có một cô gái xấu hổ cười cười đi tới, cô ấy mặc lễ phục ngắn màu trắng, hai chân dài trắng trẻo, vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Anh Chính Hiến, cuối cùng cũng được thấy anh rồi.” Thanh âm lãnh lút của cô ấy làm cho Lâm Tấn Nhiễm phải nổi da gà. Nhưng... cái người đáng ghét bị gọi đó thì lại không hề biến sắc.

“Quý tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Ôi, anh còn nhớ em à, em còn cho rằng anh quên em rồi chứ.” Quý Hàm hơi giận dữ.

“Nhớ chứ, tướng mạo của Quý tiểu thư... đương nhiên đã gặp thì không quên được.”

Lâm Tấn Nhiễm run lên... hôm nay hơi lạnh thì phải.

“Hả?” Quý Hàm sững sốt, rõ ràng không nghĩ tới Chu Chính Hiến lại có ấn tượng tốt với mình như vậy, “Thật, thật không?”

Chu Chính Hiến cười nhạt, không nói.

Ánh mắt của Quý Hằng Huy sáng ngời đảo qua đảo lại giữa hai người, xem ra là có hy vọng... trong lòng ông muốn tác hợp cho con gái nhà mình và Chu Chính Hiến, nếu có thể để con gái vào được Chu gia, tương đương với liên minh mạnh mẽ, sau này có một hậu thuẫn lớn và kim chủ lớn, con đường tiền tài còn không vững vàng sao.

“Hàm Hàm, không phải con nói có thứ gì muốn tặng Chính Hiến à, sao không lấy ra đây?” Quý Hằng Huy cười nói.

“À...” Quý Hàm mím mím môi, bộ dạng vô cùng xấu hổ, “Anh Chính Hiến, cái này tặng anh, đây em mua được ở hội đấu giá lần trước, nghe nói anh rất thích loại ngọc này.”

Chu Chính Hiến nhận lấy, dường như rất nghiêm túc mở hộp ra, nhìn một lúc mới lên tiếng, “Rất đẹp, tôi rất thích. À đúng rồi, thực ra lần này đến đây tôi cũng muốn tặng một món quà cho Quý tiểu thư.”

“Thật sao, anh cũng tặng quà cho em à?”

“Chu Diễn.”

“Vâng, thiếu gia.” Chu Diễn tiến lên phía trước, đưa hộp quà trong tay cho Quý Hàm.

“Cảm ơn anh Chính Hiến, em thật sự rất thích.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn với ánh mắt đầy hàm ý, còn chưa mở ra, chưa biết bên trong là gì mà đã thích rồi. Quả nhiên, quà tặng là phải xem ai tặng đã.

“Bác Quý, lần này cũng muốn nói với bác về chuyện hạng mục kia, nếu không bây giờ tìm chỗ nào nói chuyện chút nhé.”

Quý Hằng Huy nhú mày, “Được, vậy chúng ta vào trong phòng đi, Hàm Hàm, con cũng qua đây, sau này chuyện trên thương trường con còn phải cùng Chính Hiến học hỏi thêm nhiều đấy.”

Quý Hàm nhìn Chu Chính Hiến một cái, yêu kiều đáp, “Con biết rồi cha.”

Ba người nhanh chóng đi mất, Lâm Tấn Nhiễm nhìn theo bóng lưng ba người họ, nói với Chu Diễn, “Ồ, không đi cùng sao?”

“Không phải chuyện của chúng ta, ở đây đợi thiếu gia là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, “Vậy anh đứng đây đợi đi.”

“Cô đi đâu?” Chu Diễn kéo cánh tay cô.

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Đi toilet, sao, anh muốn đi chung à?”

“...”

Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi vườn hoa đầy khách, sau khi hỏi thăm phục vụ thì cô đi thẳng đến nhà vệ sinh gần nhất.

Sau khi đi toilet xong thì Lâm Tấn Nhiễm cũng không quay trở lại mà ngồi trên bệ cửa sổ ở khúc quanh nhà vệ sinh. Cô đoán là Chu Chính Hiến bàn chuyện làm ăn cũng không thể nhanh như vậy, cho nên cô chờ ở đó cũng chỉ đứng chờ mà thôi, thực sự rất tẻ nhạt.

Cứ như vậy Lâm Tấn Nhiễm ngồi ở đó rất lâu, trong này rất yên tĩnh, góc độ này cô có thể thấy rõ ràng vị trí của Chu Diễn. Chu Diễn đang đứng ở vị trí chờ đợi Chu Chính Hiến, rất yên lặng, giống như không còn Chu Chính Hiến thì anh ta chính là một cái đầu gỗ vậy.

Lâm Tấn Nhiễm hơi mỉm cười, hơi buồn tẻ.

Cái đầu gỗ này đã theo Chu Chính Hiến 20 năm, từ nhỏ cho đến lớn, nói không chừng là cái niềm tin trong lòng anh ta và cha của cô cũng giống nhau, Chu Chính Hiến là quan trọng nhất, căn bản... không có ai sánh được với anh ấy.

Sau khi nhìn một lúc, Lâm Tấn Nhiễm thu hồi ánh mắt, theo bản năng cô đưa tay vào trong túi, không ngờ là mò được một cái hộp vuông.

“Ồ? Suýt chút nữa là quên mày rồi.” Lúc thay quần áo, cô tiện thể bỏ luôn hộp thuốc vào trong túi quần, bây giờ vừa đúng lúc có thể hút một điếu, trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi kích động.

“Xoạt.” Một ngọn lửa chậm rãi sáng lên, Lâm Tấn Nhiễm hút một hơi, phun ra một vòng khói.

Thực ra hồi trước cô không nghiện thuốc lá, chỉ vì mơ giấc mơ kia quá nhiều mà sinh ra cảm giác buồn bực, trong lòng luôn có một lỗ hổng không thể phát tiết được nên phải tìm một cách như thế để đầu óc không nghĩ ngợi nữa. Sau này hút mãi thành thói quen, không muốn bỏ nữa.

“Thịch thịch thịch.” Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, có người đến.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu, nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống.

Cô vốn nghĩ đã có người qua đây thì cô sẽ không ở lại nữa, nhưng không ngờ... người đến lại là Chu Chính Hiến.

Anh không nhìn thấy cô, chỉ đang cụp mắt đứng trước thùng rác nhà vệ sinh lau tay. Sau khi lau xong, gọn gàng nhanh chóng ném cái khăn mùi soa trên tay vào thùng rác.

Đúng lúc, Lâm Tấn Nhiễm nhìn thấy cái hộp nhỏ trong túi áo của anh, nếu không lầm thì đó chính là viên ngọc mà lúc nãy Quý Hàm vừa tặng.

“Bộp.” Dĩ nhiên anh không do dự ném ngay vào thùng rác.

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, khóe miệng hơi cong lên.

Dáng vẻ không cảm xúc của Chu Chính Hiến vô cùng lạnh lùng, so với dáng vẻ vừa rồi đối xử với cha con cô gái đó thật sự là quá khác biệt, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại cảm thấy rất chân thực, à... đây mới thực sự là anh, ở trước mặt người khác thì chính là một Chu Chính Hiến đeo mặt nạ cười cười nói nói mà thôi.

“Sao cô lại ở đây?” Lâm Tấn Nhiễm xem kịch vui xem đến mê mẩn, đột nhiên Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn sang, làm cô không chạy trốn được.

“À, Chu tiên sinh.” Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, giơ tay chào hỏi. Nhưng cô giơ tay rồi mới phát hiện trong ngón tay phải còn đang kẹp điều thuốc.

Chu Chính Hiến nheo nheo mắt, thấy người phụ nữ cách đó không xa một tay đút vào túi quần âu phục, tay còn lại còn đang kẹp điều thuốc, khói lượn lờ xung quanh, cô đang nhìn anh cười, cực kỳ quyến rũ... không phải là kiểu, mà là quyến rũ theo kiểu đẹp đẽ, mà là kiểu quyến rũ đầy cô độc.

Trong nháy mắt đó anh hơi ngậy người.

Anh không nói ra được cảm giác trong nháy mắt đó, chỉ có thể nói cô... có điểm gì đó rất đặc biệt. Hơn nữa, anh vẫn chưa từng thấy dáng vẻ của cô gái nào giống cô, không giống như con gái.

Chu Chính Hiến nhấc chân đi về phía cô, đợi đến lúc tới trước mặt của cô, anh mới lấy lại được tinh thần, vừa nãy hình như cô đã thấy hết tất cả rồi.

Nhưng, vậy thì đã sao, đột nhiên anh phát hiện anh không muốn nguy trang, cũng lười giải thích, trực giác nói cho anh biết, vốn người phụ nữ này không để ý.

“Cho tôi một điều.” Chu Chính Hiến không hút thuốc, nhưng lại bật thốt ra.

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, “Hả?”

“Thuốc.”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, “Anh biết hút sao?”

Chu Chính Hiến cười lạnh một tiếng, “Cô nói xem.”

“À, anh biết, nhưng tôi chưa từng thấy anh hút thuốc.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong liền dập tắt điều thuốc, “Nhưng coi như là anh biết hút, tôi cũng sẽ không đưa đâu. Với vai trò là bác sĩ của anh, tôi có nghĩa vụ phải bảo đảm sức khỏe cho anh.”

Chu Chính Hiến liếc cô một cái, “Không cho tôi hút mà bản thân mình lại hút, cô muốn để tôi hít khói second hand à?”

Lâm Tấn Nhiễm cạn lời, “Không phải là tôi đã dập tắt rồi sao?”

Chu Chính Hiến không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm. Lâm Tấn Nhiễm bình tĩnh nhìn lại, “Chu tiên sinh, vừa nãy anh mới vứt món đồ của Quý tiểu thư đi à?”

Chu Chính Hiến không lúng túng, “Đúng thế thì sao?”

À, cũng không thêm giả vờ, xem ra vò đã mẽ lại sứt (1) rồi.

(1) Vò đã mẻ lại sứ: Một khi đã có khuyết điểm, sai lầm thì mặc kệ luôn, không sửa lại, còn cố ý phát triển theo hướng tệ hơn.

“Tôi còn tưởng rằng Chu tiên sinh rất thích Quý tiểu thư, thì ra tôi đã nghĩ nhiều rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm nhớ đến dáng vẻ lau tay vừa nãy của anh, không phải là bị người ta nắm tay cho nên mới ghét bỏ đấy chứ.

“Lâm Tẩn Nhiễm, có mấy lời cô có thể không cần phải nói ra.” Đây là lần đầu tiên Chu Chính Hiến gọi tên cô, đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy khá thú vị, “Anh đang muốn tôi ngậm miệng lại à?”

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, nhưng cũng trong nháy mắt thôi, dáng vẻ hại người của anh liền biến mất không còn dấu vết, vẻ ôn hòa lịch sự nhã nhặn vốn có lại quay về, “Cứ coi là vậy đi.”

“Ừ, vậy tôi có thể không phối hợp không?” Lâm Tẩn Nhiễm cười một tiếng, có chút đắc ý nhìn anh.

Nhưng Lâm Tẩn Nhiễm không biết, dáng vẻ xảo quyết lúc cô nghiêng đầu nhìn người ta rất khác lúc bình thường, không còn cảm giác xa cách ngàn dặm, mà lại thêm vào phần hoạt bát của cô gái nhỏ.

Chu Chính Hiến nhìn cô cười đầy hàm ý, lông mày nhíu lại, dáng vẻ này của cô càng làm anh cảm thấy được sự quen thuộc không tên, nhưng anh không nắm bắt được loại cảm giác quen thuộc này là gì.

Cảm giác chỉ xuất hiện trong chớp mắt, không cho anh cơ hội phản ứng.

“Lâm Tẩn Nhiễm, cô là ai?” Chu Chính Hiến đột nhiên hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm sững sờ, chậm rãi nói, “Tôi không phải là người bình thường sao? Chu tiên sinh hỏi cái này làm gì?”

Chu Chính Hiến nhíu mày, anh cũng không biết tại sao đột nhiên mình lại hỏi như vậy, chỉ là theo bản năng, theo trái tim thôi.

8. Chương 8

“Anh nói anh Chính Hiến đi đến bên này à, thật không?”

“Vâng, lúc này tôi đứng ở cửa đón tiếp khách, Chu tiên sinh đã hỏi đường tôi mà.”

...

Giọng nói yếu điệu của cô gái và tiếng giày cao gót “cộp cộp” vang lên từ xa. Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, chỉ thấy trong ánh mắt anh xuất hiện vẻ bất mãn.

“Đi vào đi.”

Chu Chính Hiến còn chưa kịp phản ứng, thì người phụ nữ trước mắt đột nhiên kéo tay anh vào trong nhà vệ sinh nam, “Không muốn để người ta chú ý thì đừng lên tiếng.”

Cô đẩy anh vào trong một cái, sau đó bản thân ung dung đi ra ngoài.

Chu Chính Hiến, “...”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm giả vờ rửa tay thì Quý Hàm và nhân viên phục vụ kia cũng vừa đến, Quý Hàm từ trong gương liếc người phụ nữ trước mặt một cái, đợi đến lúc phát hiện cô là người đứng sau lưng mà Chu Chính Hiến mang đến, thì rõ ràng trong mắt không có chút thiện ý gì.

Cũng phải, là một cô gái bình thường, thấy bên cạnh người mình thích có một “vệ sĩ” xinh đẹp như vậy, đương nhiên là không thoải mái rồi.

“Này, anh Chính Hiến có ở đây không?”

Lâm Tẩn Nhiễm chậm rãi rửa sạch tay, “Không có.”

“Không có?” Quý Hàm đi lên phía trước, “Vừa rồi người phục vụ này nói anh ấy đi đến bên này mà, sao có thể không có ở đây?”

Lâm Tẩn Nhiễm giặt tờ giấy lau tay, “Vừa nãy đúng là ở đây, nhưng sau khi đi toilet xong thì chắc là đi ra rồi, chẳng lẽ còn ở lại đây ăn cơm?”

Chu Chính Hiến ở bên trong, “...”

“Đi rồi?” Quý Hàm quay đầu nhìn người phục vụ kia, “Thế mà anh còn nói anh ấy ở đây!”

Gương mặt của nhân viên phục vụ rất hoang mang, “Không, không thể nào, tôi vẫn đứng ở hành lang bên kia, nếu như ngài ấy đi rồi thì chắc chắn tôi sẽ thấy được.”

Quý Hàm nghe xong thì liếc nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, “Cô lừa tôi à?”

Gương mặt Lâm Tẩn Nhiễm rất “chân thành”, “Anh ta không thấy cũng không có nghĩa là Chu tiên sinh còn đang ở đây mà, Quý tiểu thư, nếu cô muốn tìm Chu tiên sinh thì cứ đi tìm lần nữa đi.”

“Hừ, cô tên gì?” Quý Hàm chưa đi, ngược lại còn tiến gần thêm một bước, cô ta nheo nheo mắt, “Nhìn dáng vẻ của cô cũng không giống vệ sĩ cho lắm, rốt cuộc cô là ai, cô và anh Chính Hiến có quan hệ gì?”

“Vệ sĩ? Không phải.” Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Tôi là... bên cạnh anh ấy.”

Quý Hàm trừng mắt, Lâm Tẩn Nhiễm buồn cười nhìn vẻ mặt hung dữ của Quý Hàm, kịp thời bổ sung lời chưa nói xong, “Bác sĩ.”

Quý Hàm, “Cô!”

“Quý tiểu thư còn có chuyện gì nữa không? Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây.”

Quý Hàm khế nâng cằm, sau khi nhìn chằm chằm vào Lâm Tẩn Nhiễm thì khinh bỉ nói, “Hừ, tôi nghĩ anh Chính Hiến cũng sẽ không coi trọng loại người như cô đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm gật gù đồng ý, cô ta nói rất đúng đó...

“Lâm Tẩn Nhiễm, anh bảo em đợi anh ở trước cửa, em muốn đi đâu thế?” Đột nhiên, giọng nói của Chu Chính Hiến từ chỗ cửa vệ sinh nam truyền ra, Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu, nhất thời không nói được lời nào, đã nói anh không có ở đây rồi, bây giờ anh đang hại tôi sao?

Chu Chính Hiến hoàn toàn không thấy được ánh mắt của cô, trực tiếp đi lên phía trước, rất thân mật... ôm lấy eo của cô.

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Chu tiên sinh, tay này của anh...”

“Sao, không đợi được nên muốn đi rồi à?” Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, gương mặt “dịu dàng” nói, “Em đã muốn đi, vậy thì chúng ta cùng đi.”

Quý Hàm trợn mắt lên, “Anh Chính Hiến, anh...”

Dường như đến bây giờ Chu Chính Hiến mới phát hiện ra sự tồn tại của Quý Hàm, “Quý tiểu thư, cô cũng ở đây hả?”

“Anh, hai người...” Ánh mắt của Quý Hàm đảo qua đảo lại giữa hai người, không thể thốt nên lời, cô ta cũng không ngờ được, nửa tiếng trước người này còn tặng quà cho cô ta, khen cô ta xinh đẹp, vậy mà quay người một cái đã ôm người phụ nữ khác trước mặt cô ta.

“Quý tiểu thư, tương lai hợp tác vui vẻ, bây giờ chúng tôi không quấy rầy cô nữa, đi trước nhé.”

Nói xong, Chu Chính Hiến trực tiếp ôm Lâm Tẩn Nhiễm ra ngoài.

Đồng thời Lâm Tẩn Nhiễm bị anh ôm ra ngoài cũng không hiểu gì cả, tên này đang lợi dụng cô để ném người phụ nữ khó chơi kia đi sao, cách đả kích Quý Hàm này quá nham hiểm, quá độc ác. Nhưng... không phải trước đó còn rất tốt à, sao bây giờ lại “thay lòng đổi dạ” rồi.

“Chu tiên sinh, anh buông tay ra đi.”

“Giả vờ thì phải làm cho trót, mọi người đều đang nhìn, cô muốn tôi buông tay sao?” Chu Chính Hiến nói một cách đầy ẩn ý.

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

Hai người dựa sát vào nhau bước đi, anh ám muội ôm cô, hơi ấm trên người ấm áp cùng với mùi vị thuốc Đông y nhàn nhạt bao phủ lấy cô... trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi rối loạn, theo bản năng cô bài xích cảm giác trong lòng, “Sao anh lại đối xử với Quý tiểu thư như thế, cái gì gọi là hợp tác vui vẻ?”

“Hợp đồng ký xong rồi, sau này sẽ do tôi quyết định.”

Rõ ràng là giọng nói dịu dàng, nhưng lúc cô nghe thấy lại cảm thấy tràn ngập hương vị kiêu ngạo. Lâm Tấn Nhiễm thở dài một tiếng, chẳng trách lúc vừa vào cửa đã đối xử với cha con nhà họ Quý như vậy, thì ra đã sớm có dự định trước rồi, quyền chủ động vừa nắm trong tay mình thì không cần thiết phải dụ dỗ hai người đó nữa.

Gian thương, quả nhiên là gian thương.

Đi khỏi tầm mắt của Quý Hàm, Chu Chính Hiến cũng dứt khoát buông cô ra.

“Xem ra về sau phải mang theo cô rồi, thì ra cô còn có thể có tác dụng như vậy.” Chu Chính Hiến rất “vui mừng” nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm gượng cười hai tiếng, “Cảm ơn Chu tiên sinh khách lễ.”

“Đừng khách sáo.”

“Ha ha.”

“Thiếu gia.” Chu Diễm thấy bóng dáng hai người, vội chạy tới, “Sao cậu lại ở đây?”

“Không có gì, chuyện đã xong, có thể đi được rồi.”

“Vâng.”

Ba người ngồi vào xe.

“Khụ khụ.” Đột nhiên Chu Chính Hiến nắm tay che miệng ho hai tiếng, sắc mặt Chu Diễm căng thẳng, vội lấy hộp thuốc ra, “Thiếu gia, đúng lúc tới giờ nên uống thuốc rồi, cậu uống trước đi.”

Chu Chính Hiến vung tay, “Trở về rồi nói.”

Chu Diễm hơi khó xử, nhưng cũng không dám nói gì, rất rõ ràng, vị thiếu gia này thường xuyên chống cự việc uống thuốc như thế.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Diễm một cái, lấy thuốc từ trong tay anh ta. Cô cũng không nói gì, chỉ trực tiếp kéo tay Chu Chính Hiến qua, cưỡng chế đặt viên thuốc vào tay anh, “Chu Diễm, rót nước.”

Chu Diễm sửng sốt, “Hả? À, được.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi u ám, “Cô làm gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm xòe tay ra, “Chu tiên sinh, tôi không phải để trang trí, tôi nhất định phải phụ trách sức khỏe cho anh, vì thế, tôi nói đến giờ anh uống thuốc thì anh phải phối hợp.”

Chu Chính Hiến, “...”

“Đây, nước đây.” Chu Diễm đưa nước tới.

Lâm Tấn Nhiễm đón lấy, cô đưa cho Chu Chính Hiến, “Uống đi.”

Chu Chính Hiến không nhúc nhích.

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Chu tiên sinh, tôi thấy dáng vẻ này của anh làm tôi nhớ tới lúc còn thực tập ở bệnh viện đa khoa.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, “?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Lúc đó, dáng vẻ của mấy đứa bé từ chối không uống thuốc giống y hệt như dáng vẻ của anh bây giờ vậy. Bình thường lúc đó chúng đều cần tôi dỗ ngọt, Chu tiên sinh, anh... cũng muốn tôi dỗ ngọt một chút hả?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến lập tức trầm xuống.

Chu Diên, “Phụt!”

Sau khi về Chu gia, Lâm Tẩn Nhiễm trực tiếp đi về phòng y tế. Dọc đường đi, vẻ mặt tối sầm khi bị ép uống thuốc của Chu Chính Hiến luôn ở trong đầu cô, không thể biến mất được, chặc chặc, vẻ mặt đó, đúng là hơi mất phong độ của đại thiếu gia.

“Tẩn Nhiễm, cô về rồi à?” Lão Dương đang ngồi trong một đồng thuốc Đông y rồi tỉnh rồi mù, nhìn thấy cô đi vào thì lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm gật gật đầu, đi lên phía trước, “Bác sĩ Dương, cần giúp không?”

“Không cần không cần, cô qua bên kia để ý thuốc cùng bọn chúng là được.”

“Vâng.”

“À đúng rồi, trước đó tam thiếu gia có đến đây, còn hỏi cô về chưa nữa.” Lão Dương ngược mắt, “Chuyện của tam thiếu gia, Vân Thanh đều nói cho tôi biết hết rồi, về sau cô cẩn thận một chút.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Cảm ơn bác sĩ Dương nhắc nhở, nhưng... cháu có câu hỏi muốn hỏi ông.”

“Hỏi đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngồi xuống bên cạnh ông, “Theo cháu được biết, đối với việc giáo dục con cái Chu gia rất nghiêm khắc, tam thiếu gia... chắc là ban đầu không phải như vậy đúng không?”

Thấy Lão Dương nghi ngờ ngược mắt nhìn cô, Lâm Tẩn Nhiễm lại nói, “Cháu không có ý gì khác, chỉ cảm thấy anh ta và Chu tiên sinh không giống nhau.”

“Aizz, tôi hiểu ý cô là gì rồi.” Lão Dương lại thở dài một tiếng, “Đứa bé này không nghe lời cho lắm, thực ra khi còn nhỏ tính tình của cậu ấy không phải như vậy, lúc đó rất quy củ, hơn nữa còn hơi trầm mặc ít nói.”

Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm thầm đồng ý, cô nhớ lúc trước anh ta rất thích cãi nhau với cô, nhưng ở trước mặt người khác thì khá an phận. Có một lần cô còn thấy ta lén lút trốn ở trong vườn hoa khóc lóc, cô hỏi anh ta làm sao vậy, anh ta nói cha mẹ không cho anh ta chơi với mấy bạn trong trường, nói anh ta không có bạn bè...

Lúc đó cô nói, cô chính là bạn của anh ta, cô sẽ chơi với anh ta.

Nhớ lại lúc cô nói lời này, ánh mắt anh ta sáng lên, đôi mắt ngập nước của anh ta vô cùng vui vẻ, dáng vẻ đó, thấy thế nào cũng cảm thấy đau lòng.

“Lúc tam thiếu gia còn nhỏ bị quản lý rất nghiêm khắc, cậu ấy thường không được chơi với mấy đứa trẻ cùng lứa, không có bạn bè gì. À đúng rồi, trước đây có một cô bé chơi rất thân với cậu ấy.”

Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm hơi chùng xuống.

“Đáng tiếc sau đó cô bé kia mất rồi.” Lão Dương nói đến đây thì vẻ mặt tràn ngập sự tiếc nuối, “Tôi nhớ sau khi tam thiếu gia biết cô bé đó mất trong trận động đất, thì như phát điên đi tìm cô bé đó. Nhưng khi đó động đất không ngừng, nhà nào cũng đổ nát, đến cả ngọn núi cũng bị sạt lở. Người mất tích trong trận động đất lên tới gần 2 vạn người, nói là mất tích, thực ra chính là đã chết rồi. Aizz, cô nói xem như vậy còn có thể tìm được sao...”

Lão Dương cup mắt tự nói với bản thân, ông không thấy được vẻ mặt không đúng lắm và bàn tay đang run rẩy của Lâm Tẩn Nhiễm.

“Hai đứa bé, đứa lớn 15 tuổi, đứa nhỏ hơn thì 8 tuổi. Trận động đất này quá hại người mà.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhắm mắt, cố gắng nhịn cơn đau đang cuộn trào trong lòng xuống. Lúc Nhuế Nhuế chết trong lòng cô, khắp người đều là máu me, cô còn sống, nhưng Nhuế Nhuế lại bị tảng đá lạnh lẽo kia vùi lấp.

Nhuế Nhuế, do chị quá vô dụng...

“Từ đó tính tình tam thiếu gia thay đổi rất lớn, thời gian đó cậu ấy còn vừa khóc vừa náo loạn muốn đại thiếu gia đưa người đây, cô nói xem đại thiếu gia dẫn cô bé đó đi Tứ Xuyên, nhưng làm sao mà cậu ấy có thể biết sẽ xảy ra chuyện này chứ. Hơn nữa, khoảng thời gian đó đại thiếu gia cũng không vui vẻ gì, ngày ngày tự nhốt mình ở trong phòng, cũng không cho ai vào... Aizz, còn có lão Chu nữa, một lần mất đi hai đứa con gái, thật là đáng thương. Này này, Tần Nhiễm, cô đi đâu vậy?”

Đột nhiên Lâm Tần Nhiễm đứng lên đi ra cửa, “Xin lỗi bác sĩ Dương, đột nhiên cháu cảm thấy không khỏe lắm.”

“Không khỏe.” Lão Dương vội ân cần nói, “Vậy cô về phòng nghỉ ngơi trước đi, ở đây cũng không có chuyện gì, cô yên tâm.”

“Cảm ơn bác sĩ Dương.”

Lâm Tần Nhiễm vội vàng đi ra khỏi phòng y tế, cô cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ là từ miệng người khác nghe được quá khứ của cô, Nhuế Nhuế của cô, còn có...bọn họ, trong lòng như muốn vỡ tan ra.

“Xoạt xoạt.” Lâm Tần Nhiễm đi tới một góc nhỏ lấy bật lửa ra, nhưng cô ấn mấy lần bật lửa cũng không cháy được. Nỗi buồn trong lòng cô càng sâu, thậm chí ngón trỏ và ngón giữa kẹp điếu thuốc cũng hơi run run.

Đột nhiên, điếu thuốc bị người đứng đằng sau lấy mất.

Lâm Tần Nhiễm sững sờ, hoảng hốt quay đầu lại.

9. Chương 9

Con đường này là con đường dẫn đến thư phòng, Chu Chính Hiến chỉ muốn đến thư phòng mà thôi. Nhưng anh không nghĩ tới Lâm Tần Nhiễm sẽ xuất hiện ở đây, hơn nữa còn một mình ở trong góc nhỏ của đoạn rẽ này.

Vốn dĩ anh thắc mắc cô đang làm gì, nhưng chờ tới lúc đến phía sau lưng cô thì mới hiểu được, thì ra là cô muốn hút thuốc, chỉ tiếc rằng không thành công.

“Trong phạm vi xung quanh tôi ở mà hút thuốc, cô lại muốn cho tôi hít khói second hand hả?” Tiếng nói trên chọc vừa thốt ra, người phụ nữ trước mặt liền quay lại. Nhất thời Chu Chính Hiến không nói được gì.

Không có nước mắt trong đôi mắt nhưng lại làm người ta thấy hoảng sợ.

Hoảng loạn, mờ mịt, đau lòng... anh không biết, tại sao trong mắt cô lại có nhiều loại cảm xúc như vậy.

“Cô làm sao vậy?” Chu Chính Hiến nhíu mày.

“Không sao cả.” Lâm Tần Nhiễm cụp mắt xuống.

Hiển nhiên là Chu Chính Hiến không tin, nhưng mấy giây sau, khi cô lại nhìn anh lần nữa, sự hoảng loạn ban đầu đã biến mất.

Anh thấy khóe miệng cô giật giật, dùng giọng nói không cảm xúc nói, “Chu tiên sinh, anh cướp thuốc của tôi làm gì?”

“Không cho hút.” Chu Chính Hiến nhìn cô, trầm giọng nói, “Về sau không được hút thuốc trước mặt tôi.”

Thấy cô nhíu mày, bộ dạng như thể chẳng sao cả, anh lại bổ sung: “Cô là bác sĩ, hẳn cô biết ý tôi là gì.”

“Vâng, tôi hiểu, anh nói đúng, tôi nên làm tròn bổn phận của mình.” Lâm Tần Nhiễm buông tay, “Không hút nữa, tôi đi về làm việc đây, tạm biệt Chu tiên sinh.”

“Cô...” Chu Chính Hiến theo bản năng đưa tay kéo cô lại, nhưng cô lại đi rất nhanh.

Lâm Tẩn Nhiễm vòng qua phía trước mặt anh mà đi, trong phút chốc quay lưng với anh, lông mày của cô càng ngày càng nhíu chặt lại.

Không trách anh được, liên quan đến động đất, liên quan đến thương vong, anh không có chút sai lầm nào cả. Không phải lão Dương đã nói rồi sao, “cái chết” của cô khiến anh rất khổ sở, thực ra ở trong lòng anh, cô cũng có chút địa vị đó chứ.

Nhưng...

Nhưng nội tâm của cô vẫn không thể buông bỏ được.

Bởi vì anh, cô hiểu được sự khác nhau giữa người và người, hiểu được người nào nên thích người nào không nên thích, cũng hiểu được cái gì gọi là... bị vứt bỏ.

Lâm Tẩn Nhiễm về trường học, buổi trưa ngày hôm đó Ngô Quý Đồng đi tìm cô để cùng ăn cơm.

“Sư tỷ, sao chị không nói với em một tiếng nào về chuyện đi làm thêm vậy?” Ngô Quý Đồng dùng đũa gõ gõ bát cơm của cô.

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt liếc nhìn cậu, “Nói cho cậu biết để làm gì?”

“Cái này không phải... em cũng có thể đi kiếm thêm tiền, trải nghiệm cuộc sống mà.”

Trải nghiệm cuộc sống, công tử nhỏ nhà giàu chỉ thích tự giày vò bản thân.

Lâm Tẩn Nhiễm khề hừ một tiếng, “Cậu quên đi, toàn gây chuyện thôi.”

Ngô Quý Đồng vừa nghe liền không vui, “Sư tỷ, chị đừng có cười nhạo em thế, tuy y thuật của em không bằng chị, nhưng chuyện đặc tội người ta thì em có thể bớt lo hơn so với chị đấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Cút.”

Ngô Quý Đồng cột nải, hiển nhiên là đã quá quen rồi, “À, đúng rồi sư tỷ, sao gần đây không thấy anh Phó vậy, trong quân đội rất bận sao?”

“Gần đây chắc anh ấy được nghỉ rồi, nhưng ở nhà bên kia.” Lâm Tẩn Nhiễm nói, “Cậu hỏi anh ấy để làm gì thế?”

Ngô Quý Đồng cười gian, “Em chỉ thấy hơi kì lạ thôi, anh Phó được nghỉ mà lại không qua gặp chị.”

“Về mặt này của cậu có ý gì thế?” Lâm Tẩn Nhiễm híp mắt.

Ngô Quý Đồng lui về phía sau, “Em nghĩ sư tỷ và anh Phó trai tài gái sắc sao lại không gặp mặt nhiều một chút, xa cách lâu ngày đã thành người xa lạ rồi... Ồi!”

Lâm Tẩn Nhiễm giật lại cái thìa của cậu ấy, tiện tay ném đi, “Được rồi, cậu câm miệng lại đi.”

Ngô Quý Đồng oan ức sờ sờ đầu, “Sư tỷ, lẽ nào chị thật sự không thích anh Phó sao? Anh ấy rất tốt, đẹp trai, lại là một người đàn ông thẳng thắn cương trực mà.”

“Không thích.” Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại một chút, lại nói, “Không phải loại cảm tình mà cậu nghĩ, cậu không hiểu đâu.”

“Nói qua nói lại vẫn là không thích, chắc chắn, đúng là tổn thương người ta mà...” Ngô Quý Đồng nói, “Em thấy suốt cả thời đại học chị đều cô đơn, chẳng lẽ chị thật sự chưa từng thích một ai sao?”

Tay cầm đĩa của Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại một chút, người cô thích sao?

Ngô Quý Đồng thấy vẻ mặt đó của cô thì phấn khích hẳn lên, “WTF, thật sự có hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm lạnh lùng liếc cậu ấy một cái, “Không có.”

“Em không tin, con người làm sao có thể không thích ai được chứ, sư tỷ, chị cũng không phải ni cô...”

Một mình Ngô Quý Đồng ở chỗ đó nghĩ linh tinh, trong đầu Lâm Tấn Nhiễm lại hiện lên hình bóng của người kia, người đàn ông dịu dàng đó...

Nếu nói đã từng thích ai, đại khái thì vị Chu gia kia là một người đi.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở nụ cười châm biếm, mấy lời này có thể nói ra được sao?

Thời niên thiếu không muốn gặp được những người quá tuyệt vời, nếu không sẽ sai lầm cả một đời.

Ở trường lên lớp mấy ngày, Lâm Tấn Nhiễm sắp xếp một số vật dụng sinh hoạt quan trọng và hai bộ đồ trước khi đến Chu gia.

Đến Chu gia, cô để hành lý trong phòng y tế. Công việc ở phòng y tế thực ra rất đơn giản, đun thuốc, khám một số bệnh vặt. Nhưng Chu gia nhiều người, mọi người có chút bệnh vặt thôi đều sẽ tới đây khám.

5 giờ chiều, Vân Thanh đưa cơm tối tới, Lâm Tấn Nhiễm cũng trực tiếp giải quyết nó trong phòng y tế.

“Chị ơi, chị ơi, rốt cuộc chị cũng tới rồi.” Lúc này, một cậu bé từ bên ngoài chạy vào, “Mấy ngày nay em qua đây rất nhiều lần, ông Dương nói chị đi học rồi, chị ơi, chị vẫn còn đi học giống như Triều Triều hả?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, thì ra là Triều Triều đẩy cô xuống bể thuốc lần trước, “Ừ, cũng giống em vậy.”

“À...vậy hôm nay chị còn về trường không?”

“Không về.”

“Vậy tốt quá, chị chơi với Triều Triều đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ho khan hai tiếng, “Chị còn có việc phải làm.”

“Trễ vậy rồi sao còn có việc gì chứ, bỏ đi, em cho phép chị nghỉ đó.” Triều Triều vênh mặt lên, chỉ vào một người hầu đang đi ngang qua phòng y tế, “Anh ơi, anh, anh gì ơi, em muốn nói chuyện với chị này, nếu chị ấy có việc gì anh làm giúp chị ấy nhé.”

Người hầu kia vội gật đầu, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Bé con, em ăn cơm chưa?” Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm cũng bị cậu bé lôi ra khỏi phòng, nhưng bọn họ cũng không đi xa, chỉ ngồi ở bậc thang ngoài phòng y tế.

“Em ăn rồi, ăn với mấy cậu và bà ngoại.”

“Ừ, em là con của ai?”

“Mẹ em là Chu Duẫn.”

Chu Duẫn...

Thì ra là cô ấy, chị gái của Chu Duy Ân, cô còn nhớ cô ấy lớn hơn cô 7 tuổi, bằng tuổi với Chu Chính Hiến. Ô, con của Chu Duẫn đã lớn vậy rồi, sao Chu Chính Hiến vẫn chưa kết hôn nhỉ?

“Chị, chị cười gì thế?” Triều Triều khó hiểu hỏi cô.

“Hả? Chỉ là nhớ tới một chuyện thôi.” Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “À, đúng rồi, lần trước em nói em cho rằng người trong bể là cậu nhỏ của em, nên em mới đẩy chị đúng không?”

Triều Triều gật đầu, “Vâng, ngày nào cậu nhỏ của em cũng chơi bởi lêu lổng, lúc em thấy chị, cảm thấy chị rất đẹp, nghĩ là cậu nhỏ của em nhất định hy vọng chị xuống ngâm nước cùng.”

“... Em, đứa nhỏ này, lòng dạ thật là khó lường.”

“Không khó lường không khó lường, đều do cậu nhỏ của em dạy đó.” Về mặt Triều Triều đầy kiêu ngạo, “Nhưng em không ngờ trong bể lại không phải là cậu nhỏ, nhưng không sao, cậu lớn cũng không phê bình em quá, chỉ muốn em xin lỗi chị thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm véo véo gương mặt tròn trịa mịn màng của cậu bé, “Em còn chê chuyện chưa đủ lớn à?”

“Ha ha, cậu lớn dịu dàng như vậy sẽ không mắng chửi em đâu.” Triều Triều bước tới gần Lâm Tấn Nhiễm, “Chị ơi, tuy không tác thành cho chị và cậu nhỏ được, nhưng cậu lớn cũng không tệ đâu, chị có muốn cân nhắc không?”

“Bỏ đi nhóc con, em đừng có hại chị.”

“Hại chị?” Đôi mắt Triều Triều tròn tròn, “Sao em lại hại chị chứ, cậu lớn tốt lắm, cậu ấy đối xử với ai cũng rất dịu dàng, thậm chí người hầu của Chu gia chúng ta đều nói vậy đó.”

Sau khi nghe xong Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Anh ấy không phải người tốt lành gì đâu, đều giả vờ thôi, cậu bé, chị nói cho em biết, đừng thấy mặt của cậu lớn em để nói chuyện, thật ra anh ấy xấu xa lắm.”

“Có thật không?” Cậu nhóc chớp cặp mắt to tròn tràn đầy sự tò mò, “Chị, có phải cậu lớn đối xử với chị không tốt không, cho nên chị mới phát hiện bộ mặt không muốn ai biết được của cậu lớn?”

10. Chương 10

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh một cái, “Chu tiên sinh, đương nhiên... sẽ không lừa tôi rồi.”

Ồ, nói thật là miễn cưỡng.

“Vậy cô thử xem, có phải nguội rồi không?”

“Hả?”

“Tôi nói cô có thể uống thử.”

Chu Chính Hiến vẫn ung dung nói, nhìn qua dáng vẻ của anh không hề giống đùa giỡn, nhưng muốn cô uống sao? Cô cũng không phải người bệnh mà.

Hình như Chu Chính Hiến nhìn thấu sự không vui của cô nên nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu, “Đây là thuốc bổ, cô yên tâm, không chết đâu.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, người dưới mái hiên phải cúi đầu. Kim chủ muốn cô uống thì cô phải uống thôi.

Vì vậy Lâm Tấn Nhiễm cầm lấy bát thuốc, nhẹ nhàng uống một ngụm, fuck... đắng quá.

Lâm Tấn Nhiễm, “Không phải độ ẩm rất thích hợp sao?”

Chu Chính Hiến cong ngón tay gõ trên mặt bàn, cóc cóc cóc, gõ từng cái từng cái, “Vậy à, tôi cảm thấy nguội hơn so với thường ngày, cô thử lại xem.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, lại uống một ngụm. Chu Chính Hiến liếc nhìn cô một cái, “Uống nhiều một chút, không phải như thế cô mới có thể cảm nhận được độ ẩm của nó sao?”

“...”

Lâm Tấn Nhiễm phối hợp uống một ngụm lớn, sau đó nói, “Tôi không cảm thấy... thôi bỏ đi, bình thường độ ẩm anh uống ra sao, nếu không tôi mang về cho lão Dương đun lại cái mới.”

“Không cần.” Chu Chính Hiến đưa tay lấy lại bát thuốc trong tay cô, “Cô đã cảm thấy không nguội lắm thì tôi sẽ chấp nhận uống vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm, “???”

Cái gì gọi là cô cảm thấy không nguội lắm? Cái gì gọi là chấp nhận uống vậy? Bát thuốc này chỉ còn lại một nửa thôi, chấp nhận rắm ấy.

“Chu tiên sinh, tôi thấy mình vẫn nên quay về lấy một bát thuốc khác.”

“Quay về?” Chu Chính Hiến giống như cười mà không phải cười nhìn cô, “Lẽ nào cô muốn nói cho lão Dương biết là thuốc này đã bị cô uống hơn một nửa rồi, vì thế muốn bù lại một chút?”

“...”

Lần đầu tiên Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện cô không có gì để nói. Người này... không phải là vì muốn uống ít thuốc một chút nên mới bày kế chứ?

“Đưa cho tôi.” Chu Chính Hiến uống xong thuốc, đột nhiên chìa tay ra trước mặt cô.

Lâm Tẩn Nhiễm cup mắt nhìn lòng bàn tay của anh, “Cái gì?”

“Mứt hoa quả.”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại một chút, “Không phải anh không ăn sao?”

Chu Chính Hiến đáp, “Không phải cô nói là tôi sợ đắng sao?”

“Vậy không phải anh không sợ đắng sao?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Tôi đã nói vậy sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhẩn nại nhìn anh, “Lần đầu tiên tôi đưa thuốc tới...” Đợi đã đợi đã, lần đầu tiên đưa thuốc tới, thuận tiện mang mứt luôn, anh lại không ăn, nhưng lúc đó cũng không nói là bởi vì không sợ đắng.

“Nhớ lại rồi sao?” Chu Chính Hiến cười cười, “Đi lấy đi, ngay bây giờ.”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đi ra khỏi phòng, vẻ mặt rất khó coi, Chu Diễm nhìn cô với ánh mắt kì quái, “Cô sao vậy?”

“Có mứt hoa quả không? Ô mai cũng được.”

“Hả?” Chu Diễm nghi ngờ, “Cô muốn ăn sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm híp mắt lại, “Không phải tôi, là thiếu gia nhà anh.”

Chu Diễm, “...”

“Có hay không?”

“À, cô đợi chút, tôi cho người mang tới.”

Chu Diễm sai người làm mang tới mấy loại mứt hoa quả, Lâm Tẩn Nhiễm nhận lấy rồi đưa vào trong phòng. Nhưng mà Chu Diễm đứng đằng sau vẫn chưa phản ứng lại được, đại thiếu gia muốn ăn mứt sao? Hello?

“Hành động cũng nhanh thật.” Lúc Lâm Tẩn Nhiễm mang tới, Chu Chính Hiến đang đứng cạnh giá sách lấy sách.

“Chu Diễm là người anh huấn luyện, đương nhiên hành động phải nhanh rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm tiện đặt mứt hoa quả lên trên bàn làm việc, “Ăn đi.”

Chu Chính Hiến khựng lại, “Chu Diễm đưa cho cô?”

“Nếu không đột nhiên anh sai tôi đi đâu mà lấy?” Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh một cái, hai tay khoanh ở trước ngực.

Chu Chính Hiến cười nhạt, lấy một miếng mứt hoa quả bỏ vào miệng, “Ăn không ngon.”

“Cái gì?”

“Tôi muốn ăn cái lần trước cô mang tới.”

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại một chút, thứ đó vốn là đồ của Vân Thanh, cô cũng không biết cậu ấy mua ở đâu, chẳng lẽ bây giờ muốn cô chạy đi hỏi sao?

“Chu tiên sinh.” Lâm Tẩn Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Không phải là anh đang đùa tôi đấy chứ?”

“Sao cô biết?” Chu Chính Hiến đi tới trước mặt cô, ngữ khí nói câu này của anh rất giống như đang nói “Sao thời tiết hôm nay lại đẹp như vậy”.

Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn lời, nhưng bởi vì khoảng cách giữa hai người là một bước chân nên khi cô ngẩng đầu lên nhìn anh thì hơi mệt mỏi.

“Lâm Tẩn Nhiễm.” Chu Chính Hiến chậm rãi gọi tên cô, từng chữ từng chữ, giống như mỗi chữ đều lướt qua đầu lưỡi của anh. Trong lòng của Lâm Tẩn Nhiễm hơi căng thẳng, tiếp theo cô nghe giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên, “Không phải cô nói tôi xấu xa sao, cô đã cho là thế, vậy trước mặt cô tôi nên làm đúng với những gì cô miêu tả.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

Trả thù, hoàn toàn là trả thù!

Không phải là nói linh tinh sau lưng anh sao, thế mà lại dùng cách làm rất ấu trĩ này để trêu chọc cô!

Sau khi Chu Chính Hiến thả người, rốt cuộc Lâm Tẩn Nhiễm đen mặt đi ra khỏi thư phòng.

Một lúc lâu sau, Chu Diễm gõ cửa đi vào, “Thiếu gia, đây là tài liệu bọn họ đưa tới.”

“Để xuống đi.”

“Vâng.” Chu Diễm đặt hộp đồng lên trên bàn, lúc muốn quay người lại thấy mứt hoa quả ở bên cạnh, anh ta do dự hỏi, “Lúc này Lâm Tẩn Nhiễm nói cậu muốn ăn mứt, cái này là thật sao?”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn anh ta một cái, “Ừ.”

Chu Diễm nhú mày, “Cái đó... Cậu, không phải cậu không thích ăn mấy đồ thứ ngọt ngọt này sao?”

Chu Chính Hiến mím môi, là không thể ăn được chứ không phải không thích ăn.

Nhớ tới lúc còn nhỏ, bởi vì uống thuốc sợ đắng nên anh đã lén lút chuẩn bị cho bản thân mấy viên đường, nhưng chuyện này bị cha biết được, lần đó ông trách mắng anh rất nghiêm khắc. Cha nói, không chịu được một chút đắng thì sau này làm sao gánh vác toàn bộ Chu gia?

Vốn không phải là chuyện lớn nhưng về sau anh thật sự không ăn đồ ngọt nữa.

Những thứ đồ ngọt này, coi như tất cả là một bức ảnh thu nhỏ đi. Mọi chuyện đều phải kiểm chế, càng thích thứ gì thì càng phải giả vờ như không thích, bất kể là ông nội hay cha mẹ đã mất, bà nội và mấy vị trưởng bối Chu gia bây giờ cũng vậy, tất cả bọn họ đều nói với anh, thân là người thừa kế của Chu gia, không thể để người khác nắm được một chút nhược điểm nào. Anh gánh vác toàn bộ Chu gia, cái anh phải làm là bảo vệ Chu gia, chỉ có anh không có khiếm khuyết nào thì Chu gia mới có thể không có khe hở.

“Mang xuống đi.” Chu Chính Hiến nói.

“Cậu không ăn nữa à?”

Chu Chính Hiến cười cười, “Đùa với cô ấy chút thôi.”

“Đùa? Cậu còn biết đùa hả?” Chu Diễm khựng lại, thềm nói, “Lâm Tẩn Nhiễm này đúng là khác với mọi người.”

Chu Chính Hiến hơi sững sờ, phải rồi, anh cũng thấy được bốn chữ trên người cô này. Rõ ràng là một cô gái không lớn tuổi lắm nhưng đôi mắt lại có sự hồ hững và cô đơn không đúng với số tuổi.

Khác với mọi người... đại khái là bởi vì cái này cho nên mới có hứng thú với cô sao?

Mấy ngày sau, Chu Chính Hiến không có cơ hội để “lấy cớ” bắt cô làm những việc vặt vãnh lúc anh uống thuốc nữa, đã có kinh nghiệm lần đầu thì Lâm Tẩn Nhiễm cũng sẽ không bị anh lừa mà giúp anh uống thuốc lần nữa.

Sau khi “hầu hạ” xong đi ra, cô nhận được điện thoại của Ngô Quý Đồng.

“Sư tỷ, chị đang ở đâu vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm còn đang buồn phiền vì lúc nãy Chu Chính Hiến giả vờ làm đổ thuốc, nếu cô không nhanh tay lẹ mắt thì chắc bát thuốc này bị đổ sạch rồi.

“Đi làm.”

Ngô Quý Đồng nghe thấy giọng nói tức giận của thì hết hồn, “Làm, làm sao vậy? Chị đang tức giận à? Sư tỷ, chị cũng sẽ tức giận sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm kiên nhẫn hỏi, “Có chuyện gì thì nói đi.”

“À à à, là thế này, em muốn hỏi chị, ngày mai chị có được nghỉ không?”

“Ngày mai chị phải về trường, sao thế?”

“Thế mà chị lại hỏi em sao thế!” Ngô Quý Đồng lập tức bày ra bộ dạng đau lòng muốn chết, “Sư tỷ, ngày mai là sinh nhật em, chị có lương tâm không vậy, sinh nhật em mà chị cũng không nhớ nữa.”

“Sinh nhật của cậu?” Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại một chút, “Được, sinh nhật vui vẻ nhé!”

“Chị đừng nói với vợ, sinh nhật em còn chưa đến mà.” Ngô Quý Đồng nói, “Muốn thật sự chúc phúc em vậy thì ngày mai chị đến dự sinh nhật em là được, cũng không có gì, chỉ mời mấy người bạn ăn cơm, sau đó đi chơi thôi, hàng ngũ ”bạn tốt” của em chắc chắn là không thể thiếu chị rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm dựa người vào cột nhà, “Tấm lòng của chị, cậu biết là được rồi, chị không đến đâu.”

Ngô Quý Đồng than thở, “Tấm lòng của chị cái gì chứ! Hoàn toàn không nhận được! Em không biết, nhất định chị phải tới đó, nếu không em sẽ... em sẽ làm loạn phòng ngủ của chị!”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

“Cúp đây!”

Điện thoại bị dập xong, Lâm Tẩn Nhiễm bất đắc dĩ cười một tiếng, không cho cô chút cơ hội phản kháng nào cả.

“Cô nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Đột nhiên một giọng nói đàn ông vang lên. Bởi vì cách rất gần nên Lâm Tẩn Nhiễm sợ hết hồn, cô quay đầu thì nhìn thấy Chu Duy Ân đứng đằng sau, rất tự nhiên giơ tay vỗ anh ta một cái, “Lớn tiếng như vậy làm gì hả?”

Chu Duy Ân bị vỗ một cái thì choáng váng vài giây, “Tôi... tôi hỏi cô nói chuyện với ai.”

Hai tay Lâm Tẩn Nhiễm túy ý đút vào túi áo, “Một người bạn.”

“Ừ...”

“Cậu tìm tôi à?” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, thằng nhóc này, trước đây rõ ràng thấp hơn cô, bây giờ cao hơn cô cả một cái đầu, “Đờ ra như vậy làm gì?”

Chu Duy Ân bỗng nhiên phục hồi tinh thần, anh ta cũng không biết tại sao bản thân lại ngẩn ra như vậy nữa, chỉ thấy đôi mắt đen như mực kia của cô mang theo một chút ý cười thì không rời mắt được..

“Tôi đâu có đờ người ra đâu, tôi đang nghĩ tới một chuyện.”

“Nghĩ tới một chuyện?” Lâm Tẩn Nhiễm gật gật đầu, “Được, vậy cậu từ từ nghĩ đi, tôi đi trước đây.”

“Ê!” Chu Duy Ân kéo tay cô, “Cô đợi đã, tôi còn chưa cho cô đi mà.”

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại nhìn anh ta, Chu Duy Ân mím môi, “Cô chưa ăn cơm đúng không?”

“Hả?”

“Đi, đi với tôi, tôi kêu người làm đồ ăn ngon cho cô.” Sau khi nói xong, phát hiện Lâm Tẩn Nhiễm chưa nói gì, Chu Duy Ân hơi thấp thỏm. Người này và mấy cô gái kia không giống nhau, người khác thì luôn nghe theo. Cô thì ngược lại, việc cô từ chối là rất bình thường.

“Được, đi thôi.”

“Hả?” Chu Duy Ân sững sờ, không ngờ cô lại dễ dàng đồng ý như vậy, sau khi phản ứng lại, dĩ nhiên anh ta rất vui mừng. Đương nhiên, vẻ mặt của anh vẫn không chết tốt, “Vậy đừng sững sờ nữa, cùng bổn thiếu gia đi thôi.”

Chu Duy Ân cười toe toét đi phía trước, Lâm Tẫn Nhiễm thấy bóng lưng của anh ta thì cười nhạt, anh ta cũng coi như là một người của Chu gia thật lòng đối xử với cô. Sau khi cô “chết”, anh ta cũng rất buồn...

Nơi ở của Chu Duy Ân khá xa lạ với Lâm Tẫn Nhiễm, nhớ lại lúc trước cha mẹ của anh ta rất nghiêm khắc, mỗi ngày Lâm Tẫn Nhiễm dám chạy tới thư phòng của Chu Chính Hiến, nhưng lại không dám đi đến chỗ của Chu Duy Ân

11. Chương 11

“Ngồi đi. Đây đều là đồ nhà bếp mới đưa tới đó.” Chu Duy Ân không mất tự nhiên, tùy ý ngồi xuống ghế, cầm ly rượu đỏ uống một ngụm.

Lâm Tẫn Nhiễm hỏi: “Cậu không ăn cơm với người nhà à?”

Cô nhớ, gia quy của Chu gia rất nghiêm khắc, ăn cơm đúng giờ, tiểu bối trong nhà đều phải ăn chung với trưởng bối.

“Ăn cơm với bọn họ thì có gì thú vị đâu, còn không bằng ăn một mình.” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Hơn nữa, tôi không ăn, bọn họ không quản được, cũng không muốn quản.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi đối diện anh ta, cô cầm cái đĩa, khẽ cau mày, “Chu Duy Ân.”

“Sao vậy?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh ta, “Quan hệ giữa cậu và người nhà không tốt à?”

“Bảo thủ, vô vị.” Chu Duy Ân ngược mắt nhìn cô một cái, lại bổ sung một từ, “Ích kỷ.”

Lâm Tẫn Nhiễm nheo mắt lại, “Thật sao, không nghĩ tới được đây lại là đánh giá của tam thiếu gia.”

“Mấy lão già bảo thủ của Chu gia... cái gì mà lập trường chứ không lập ấu, cái gì mà truyền thừa trăm năm của Chu gia, hừ, bọn họ còn sống ở triều đại nhà Thanh sao? À, Lâm Tẫn Nhiễm, cô cảm thấy Chu Chính Hiến thực sự tốt hơn tôi nhiều hả?”

“Khụ khụ.” Lâm Tẫn Nhiễm lặng lẽ cắt một miếng bò bít tết, “Tam thiếu gia cũng không cần nói những lời nói đại nghịch bất đạo này trước mặt tôi đâu, tránh liên lụy đến tôi.”

Chu Duy Ân liếc cô một cái, “Không nhận ra lá gan của cô lại nhỏ như vậy.”

Hai người câu được câu không vừa ăn vừa nói chuyện, còn nhanh chóng càn quét hết sạch đồ ăn. Lâm Tẫn Nhiễm ăn no rồi liền đứng lên đi qua đi lại trong phòng cho khách nhỏ của anh ta.

Đi tới chỗ cửa sổ, khước mắt nhìn thấy một chiếc kẹp tóc màu hồng nhạt nho nhỏ, là thứ mà bé gái hay cài trên đầu.

Lông mày của cô khẽ nhíu một cái, bởi vì cảm thấy rất quen mắt nên cầm lên xem thử.

“Để xuống!” Đột nhiên Chu Duy Ân lao tới cướp lấy chiếc kẹp tóc trên tay cô. Anh ta nhìn cô, vẻ mặt cảnh giác, “Đồ trong phòng tôi cô đừng có động chạm lung tung.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn thấy dáng vẻ này của anh ta, lại nhìn chiếc kẹp tóc đó, trí nhớ mơ hồ dần dần rõ ràng.

Trong lòng hơi chua chát.

Có điều Lâm Tẫn Nhiễm vẫn giả vờ ung dung nói, “Anh mà lại có thứ đồ chơi này của bé gái sao, Tam thiếu gia, có phải anh có ham mê nào đó đặc biệt không?”

Chu Duy Ân cắt ngang lời cô, “Đây là đồ của bạn tôi.”

“Bạn cậu...” Lâm Tấn Nhiễm tựa vào cạnh bàn, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cậu quý trọng đồ vật của cô ấy như thế, nếu cô ấy biết được, chắc cũng rất vui mừng.”

“Cô ấy sẽ không biết đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ.

Sắc mặt của Chu Duy Ân lạnh dần, “Bởi vì cô ấy mất rồi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Thật không?”

“Bởi vì động đất ở Tứ Xuyên.” Chu Duy Ân cũng dựa vào cạnh bàn, anh ta cúi đầu nhìn chiếc kẹp tóc trong lòng bàn tay, buồn bã nói, “Không phải cô hỏi tôi tại sao quan hệ với người nhà lại tệ như vậy ư, bởi vì bọn họ không cứu cô ấy, đám người đó chỉ biết cứu người mà họ cảm thấy là quan trọng, bọn họ là những con quỷ ích kỷ, đều là kẻ giết người.”

Chu Duy Ân bình tĩnh nói, chỉ có bàn tay hơi run run đang tiết lộ nội tâm của anh ta.

“Có thể... là không kịp tới cứu, động đất đột ngột như vậy, mọi người sẽ cứu người mà họ cho là quan trọng, không phải rất bình thường sao?” Lâm Tấn Nhiễm lạnh nhạt nói.

“Nếu tôi ở đó thì sẽ không như vậy!” Chu Duy Ân giận dữ, “Nếu tôi ở đó, tôi nhất định sẽ không để cô ấy chết, tôi nhất định chọn cứu cô ấy đầu tiên.”

“Cảm ơn cậu.” Trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm gơ tay vỗ vỗ vai anh ta.

Chu Duy Ân khựng lại một chút, “Cô cảm ơn cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhún vai, “Thay cô bé đó cảm ơn cậu, không ngờ Tam thiếu gia của chúng ta là một người làm theo cảm tính như thế.”

Chu Duy Ân xì một tiếng, nghiêng đầu đi chỗ khác không nhìn cô nữa.

Ý cười của Lâm Tấn Nhiễm dần tắt, quay người đi tới cửa.

“Này, cô đi đâu đó?” Chu Duy Ân hỏi.

“Ăn uống no nê, đương nhiên là đi về rồi.” Lâm Tấn Nhiễm vẫy vẫy tay rồi dứt khoát rời đi.

Đi ra khỏi chỗ ở của Chu Duy Ân, cô dừng bước lại quay đầu nhìn một cái.

Chu Duy Ân, thật sự cảm ơn cậu.

Sau khi về trường, Lâm Tấn Nhiễm gọi điện thoại về nhà.

“Mẹ, gần đây cha thế nào rồi?”

“Gần đây vẫn tốt, mỗi ngày mẹ vẫn có thể dìu ông ấy tản bộ.”

“Vâng, vậy là tốt. Đúng rồi, con gửi tiền vào thẻ cho mẹ rồi, mẹ nhận được tin nhắn chưa?”

“Nhiễm Nhiễm, mẹ thấy rồi. Nhưng con không cần tháng nào cũng đưa tiền như thế đâu, ở bên này còn có cha mẹ, bản thân con đừng để mệt mỏi quá, cũng đừng đi làm thêm nhiều, chăm chỉ học hành đi.”

“Bây giờ con khá rảnh, làm thêm cũng chỉ thỉnh thoảng đi thôi, không mệt đâu, mẹ yên tâm.”

“Nhiễm Nhiễm.” Bên kia điện thoại có chút nghẹn ngào, “Chúng ta liên lạc con rồi...”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, viên mắt nóng lên, cô cố gắng kiềm chế, “Mẹ nói gì vậy, không có cha mẹ thì con sống được tới bây giờ sao, hơn nữa, lúc trước mẹ đã chi một số tiền lớn cho con phẫu thuật khuôn mặt, từ trước tới giờ con không hề cảm thấy liên lạc, không phải sao?...”

“Nhiễm Nhiễm...”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa. Mẹ, hai người là người thân duy nhất của con mà.”

Bởi vì là duy nhất, cho nên làm sao có thể liên lụy được.

Năm đó, sau khi cô tỉnh lại luôn không chịu nói chuyện, không ai biết cô là ai, cho nên chỉ có thể để cô trong bệnh viện. Sau khi cha nuôi và mẹ nuôi đến, bọn họ ở cùng cô rất lâu, cũng nói chuyện với cô rất nhiều. Mẹ còn sờ đầu, nói chuyện với cô, giúp cô không sợ hãi nữa...

Lúc đó, cô còn nhỏ nhưng lòng đã chết rồi, cha ruột bỏ lại cô và em gái, cũng vì vậy mà em gái chết trong ngực cô...

Cô rất hận, rất hận, cũng không muốn trở về Chu gia nữa.

Lúc những người đó hỏi cha mẹ của cô ở đâu, cô nói chết rồi. Hỏi cô có còn người thân không, cô lắc đầu. Hỏi tên của cha mẹ cô, cô quên mất. Chỉ giả vờ quên thôi, cô không muốn bọn họ đưa cô về, cho nên giả vờ mất trí nhớ.

Sau đó, cha mẹ của bây giờ mang cô đi, bọn họ biết là phẫu thuật khuôn mặt cho cô cần tốn một nửa số tiền tiết kiệm lớn nhưng vẫn không do dự. Bọn họ giống như cha mẹ ruột của cô vậy, rất yêu thương cô, tựa như bù đắp lại tình thương của cha mẹ trong quá khứ đã mất đi của cô.

Cô yêu ghét rất rõ ràng, nếu không muốn cô, cô sẽ không mặt dày bám theo, nhưng chỉ cần yêu cô, cô nhất định sẽ yêu thương gấp đôi...

“Sư tỷ!” Ngô Quý Đồng chạy từ đằng xa tới, “Tìm được chị rồi, đi thôi.”

“Làm gì vậy?” Lâm Tấn Nhiễm cất điện thoại đi.

“Không phải đã nói với chị rồi sao, sinh nhật, sinh nhật của em.”

Bây giờ Lâm Tấn Nhiễm nhớ ra, “À...đúng rồi.”

“Đúng cái gì mà đúng, em đợi chị lâu rồi, đi mau.”

“Đi đâu?”

Ngô Quý Đồng đẩy cô đi về phía trước, “Đã nói đi giúp em tổ chức sinh nhật rồi, không thể trốn được đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...” Cô đồng ý khi nào chứ?

Ngô Quý Đồng vẫn lôi kéo cô ngồi vào chiếc xe Audi màu trắng, Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy cũng không từ chối nữa.

Cô ngồi ở vị trí ghế lái phụ, một tay chống cằm nhìn cậu ấy, “Ồ, mẹ cậu chịu cho cậu lái xe rồi à?”

Ngô Quý Đồng ho nhẹ một tiếng, “Em đã có bằng lái xe từ mấy năm trước rồi, bởi vì suýt nữa đâm vào cây nên mẹ vẫn không đưa xe cho em, lần này nếu không phải là sinh nhật của em, mẹ vẫn không cho em lái đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm chế giễu, “Nếu tôi là mẹ cậu thì cũng sẽ không cho cậu lái đâu, ban ngày mà cũng có thể đâm vào cây cối thì đúng là thiên tài.”

Ngô Quý Đồng ghen hòng, “Ồ, cái đó không phải vì em tránh một con chó chạy qua đường sao, em có lòng từ bi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm bật cười, “Có lòng từ bi mà lại muốn tự sát.”

“...”

Hai người nói chuyện qua lại, 40 phút sau, xe của Ngô Quý Đồng dừng lại trước cửa một hội sở. Lâm Tấn Nhiễm nhìn xuyên qua cửa sổ, “Ngô Quý Đồng, xem ra mẹ cậu cho cậu rất nhiều tiền để tổ chức sinh nhật nhỉ.”

Ngô Quý Đồng cười hì hì, “Cho nên hôm nay chúng ta ăn chơi thoải mái đi sư tỷ.”

Sau khi hai người vào phòng khách lớn, có mấy cô gái chàng trai trong phòng đãi khách bước lên tiếp đón, “Ngô Quý Đồng, cậu để chúng tôi chờ lâu thật đấy.”

“Đúng vậy.” Một cô gái mặc váy trắng nói xong thì nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Nhưng cũng đáng, có thể mời được bằng sơn mỹ nhân của chúng ta đến rồi. Xin chào, tôi cũng là nghiên cứu sinh trường chúng ta, tôi tên Hà Chân.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Xin chào, tôi là Lâm Tấn Nhiễm.”

“Tôi là Trần Húc Dương, tôi cũng là nghiên cứu sinh, Tấn Nhiễm, tôi thường nhìn thấy cô ở trường, cũng thường nghe Quý Đồng nói đến cô.”

Ngô Quý Đồng nói, “Sư tỷ, Trần Húc Dương thì chắc chị biết rồi, thường xuyên xếp hạng sau chị đó, lão nhị ngàn năm.”

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, “Phụt, hahaha, Ngô Quý Đồng, cậu nói chuyện đừng có độc mồm như vậy được không?”

Lâm Tấn Nhiễm khá là tán thưởng những người có chút năng lực y học, cho nên cô cũng chú ý đến tên của người đứng thứ hai này, “Từng nghe giáo sư nhắc đến cậu rồi.”

“Có thật không?” Khuôn mặt Trần Húc Dương hơi nóng lên, “Vinh hạnh quá.”

“Được rồi được rồi, đừng vinh hạnh đi vinh hạnh lại nữa, chúng ta mau đi thôi, ghế lô riêng đã chuẩn bị từ sớm rồi.” Ngô Quý Đồng không nhịn được phải lên tiếng.

“Đúng đúng đúng, Tấn Nhiễm, đi thôi.” Trần Húc Dương vội nói.

Cả đám nói cười theo nhân viên đi tới phòng riêng.

“Chân Chân, cậu nhìn sắc mặt của bọn họ xem, không phải chỉ là Lâm Tấn Nhiễm thôi sao, có cần thiết phải hôn hờ như vậy không?” Gương mặt của một nữ sinh khác rất khó chịu, “Thậm chí đàn anh Trần cũng có dáng vẻ mất hồn nữa.”

Sắc mặt Hà Chân không tốt lắm, người ở trong này đều biết cô ta thích Trần Húc Dương, mà thái độ của Trần Húc Dương đối với Lâm Tấn Nhiễm làm cô ta hơi mất mặt...

“Đừng nói nữa, đi trước đã.”

“Được thôi.”

Bởi vì bị bỏ lại phía sau một đoạn nhỏ, Hà Chân và nữ sinh bên cạnh phải chạy để đuổi kịp, nhưng không nghĩ tới ở ngay chỗ rẽ lại va vào lồng ngực của một người.

Hà Chân đi giày cao gót nên đứng không vững, trong lúc hoảng hốt thì nhanh chóng bắt được cánh tay của người trước mặt.

“Chân Chân!” Nữ sinh bên cạnh kinh ngạc gọi một tiếng.

Lâm Tấn Nhiễm đi ở phía trước nghe thấy tiếng người kêu thì quay người lại, cô nhìn tình huống trước mắt, sự ngạc nhiên trong mắt chợt lóe lên.

Chu Chính Hiến, sao anh ấy lại ở đây?

Lúc này, Hà Chân đang bám chặt lấy cánh tay của Chu Chính Hiến, cô ta nhìn chăm chăm vào Chu Chính Hiến, cũng không biết là bị dọa hay kinh ngạc.

“Chu tiên sinh! Chu tiên sinh, ngài không sao chứ?” Người phía sau vội vàng hỏi.

Chu Chính Hiến khẽ nâng tay ra hiệu mình không sao, tiếp theo anh đỡ Hà Chân lên, “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Hà Chân lắc lắc đầu một cái, sắc mặt đỏ hồng, “Tôi, tôi không sao...”

“Không sao là tốt.” Sau khi nói xong, Chu Chính Hiến ngược mắt một cái đã nhìn thấy Lâm Tẩn Nhiễm. Cô đang đứng cách đó không xa, đôi môi mỏng khẽ cong lên, trên gương mặt trắng nõn là biểu cảm giống như cười mà không phải cười.

Anh vẫn không nói chuyện, chỉ nhìn cô. Lúc này Lâm Tẩn Nhiễm sẽ càng không tiến lại chào hỏi, cô hơi nhú mày, quay người nói, “Đi thôi.”

Ngô Quý Đồng chớp chớp đôi mắt to, vội đuổi theo Lâm Tẩn Nhiễm, “Fuck, sư tỷ, đó không phải là Chu tiên sinh ngày đó sao, anh ấy có thể đứng dậy được à, anh ấy không phải ngồi xe lăn sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn cậu ấy một cái, “Anh ấy không phải người tàn tật.”

Ngô Quý Đồng lẩm bẩm, “Ồ... em cứ cho rằng anh ấy là người tàn tật, còn thấy rất thương tiếc nữa chứ.”

“Thương tiếc cho anh ấy? Vậy không bằng cậu thương tiếc cho bản thân mình đi.”

“...”

Lâm Tẩn Nhiễm vẫn biết điều kiện gia đình của Ngô Quý Đồng không tệ, nhưng không ngờ là tốt như vậy. Bởi vì thậm chí Chu Chính Hiến cũng đến hội sở này, có thể tưởng tượng được, ăn uống chơi bời ở đây tốn không ít tiền rồi.

Phòng bao rất lớn, nhân viên phục vụ bưng lên một bàn toàn đồ ăn ngon và rượu.

Từ trước tới giờ Lâm Tẩn Nhiễm không thích mấy nơi này, nếu không phải lần này là sinh nhật của Ngô Quý Đồng cô cũng không đến đâu, nhưng nếu đã đến rồi, vậy thì ngồi yên tĩnh thôi.

“Tẩn Nhiễm, cô hát không?” Không biết từ lúc nào Trần Húc Dương ngồi xuống bên cạnh cô, phòng bao có đầy đủ mọi thứ, loại thiết bị ca hát này chắc chắn là có rồi.

Lâm Tẩn Nhiễm xua xua tay, “Cảm ơn, tôi không biết.”

“Này, vậy ăn chút đồ đi, chúng ta đều chưa ăn cơm tối nên chắc cô đói bụng rồi.”

“Húc Dương, chúng tôi cũng đói này, sao cậu không bảo chúng tôi ăn?”

Ngô Quý Đồng liếc hai người một cái, “Đúng đó, em là đại thọ tinh ở đây mà anh cũng không bảo em.”

Trần Húc Dương khẽ cười, trừng mắt nhìn mấy người đó một cái, “Đều ăn đi, đều ăn đi, đặc biệt là Quý Đồng, đêm nay không chỉ ăn mà còn uống nữa, không say không về.”

“Được, hôm nay ai không uống chính là không nể mặt tôi. Chị Chân, chị Chân? Sao chị đàn ra thế?”

Hà Chân phục hồi tinh thần, “Hả? Cậu nói gì?”

“Em nói hôm nay chúng ta phải uống thật nhiều vào.”

Hà Chân cười cười, hơi mất tập trung, “Ừ, tất nhiên rồi.”

Ngô Quý Đồng cũng không để phản ứng khác thường của Hà Chân trong lòng, cậu nhanh chóng bắt mọi người ăn ăn uống uống.

“Chân Chân, cậu sao vậy?” Nữ sinh bên cạnh Hà Chân thấp giọng hỏi.

Hà Chân mím môi, đột nhiên hỏi, “Vừa rồi cậu có nhìn thấy người đàn ông lúc nãy không?”

“À... cậu nói người đàn ông cậu vừa va vào hả?”

“Đúng.”

“Thấy chứ, cao lớn đẹp trai. Nhưng người này vừa nhìn là biết không phải cùng tầng lớp với chúng ta rồi.” Nữ sinh nói một câu đầy hàm ý với Hà Chân, “Sao vậy, không phải cậu vừa ý người ta rồi đấy chứ?”

“Đừng nói bậy.” Hà Chân nhẹ nhàng trách cứ, nhưng trong lòng hình như hơi rung động rồi. Cô ta hít một hơi thật sâu, thầm nhắc nhở mình, người cô ta thích là Trần Húc Dương, sao có thể nhanh chóng thay lòng như thế được?

Nhưng người đàn ông vừa rồi, thật sự khiến tim người ta đập nhanh mà...

12. Chương 12

“Nào nào nào, trước tiên chúng ta cùng nhau uống một ly nhé, chúc Ngô Quý Đồng sinh nhật vui vẻ.” Trần Húc Dương nói.

“Được được được.” Mọi người đáp lời, Lâm Tấn Nhiễm cũng nâng ly, bạn của cô không có mấy người, Ngô Quý Đồng là một trong số đó, nếu cậu ấy tổ chức sinh nhật, tất nhiên cô cũng nể mặt rồi.

Uống cạn một ly, vị đắng chát của rượu đỏ ở đầu lưỡi lan tràn ra, Lâm Tấn Nhiễm đặt ly rượu xuống, tiện tay cầm lấy một quả dâu tây bên cạnh cho vào miệng.

Mọi người bắt đầu ăn ăn uống uống, Trần Húc Dương ngồi bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, thân thiết giúp cô gấp đồ ăn, “Ăn chút đồ đi, nếu không uống rượu mãi sẽ nhanh say đó.”

Lâm Tấn Nhiễm thấp giọng à một tiếng, mắt tập trung nói câu cảm ơn.

Hà Chân thu hết những cảnh tượng kia vào mắt, sự lo lắng trong mắt cô ta chợt lóe lên, “Tấn Nhiễm, thực ra có một vấn đề mà tất cả mọi người đều rất tò mò, tôi muốn thay hầu hết các bạn nam hỏi cô một chút, rốt cuộc cô có bạn trai chưa?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều yên tĩnh lại, tầm mắt lập tức tập trung trên người Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn Hà Chân một cái.

Ánh mắt của cô lạnh lùng, có hàm ý xa cách rõ ràng, không hiểu sao Hà Chân lại có cảm giác muốn lùi bước, nhưng vừa nghĩ tới Trần Húc Dương, cô ta lại can đảm hỏi lại, “Có hay không? Có lẽ băng sơn mỹ nhân của trường chúng ta có bạn trai rồi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Cái này sao...”

“Đương nhiên là có rồi!” Đột nhiên Ngô Quý Đồng nói tiếp, Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, suýt nữa bị hóc hoa quả.

Cô ngoái đầu nhìn Ngô Quý Đồng một cái, không biết cậu ấy lại giở trò gì.

Mà Trần Húc Dương vừa nghe xong thì sắc mặt liền thay đổi.

Hà Chân nhướn mày, “Thật hay giả vậy, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mà.”

“Tất nhiên là thật rồi, đúng không sư tỷ?” Ngô Quý Đồng dùng cùi chỏ chọc chọc Lâm Tấn Nhiễm, lại nhanh chóng nói nhỏ bên tai cô, “Sư tỷ, Hà Chân thích Trần Húc Dương.”

Dứt lời, nhìn thấy gương mặt Lâm Tấn Nhiễm còn không hiểu gì, cậu lại bổ sung, “Nhưng bình thường Trần Húc Dương luôn đề cập tới chị, em nghĩ là anh ấy thích chị đó.”

Ngô Quý Đồng biết Lâm Tấn Nhiễm sẽ không thích Trần Húc Dương, cho nên vì muốn bóp chết tâm tư của Trần Húc Dương cũng như tránh Hà Chân gây chuyện, cậu cho rằng nói vậy rất thỏa đáng.

“Này này này, Ngô Quý Đồng, cậu nói thăm gì thế, lẽ nào người bạn trai này là ai vẫn cần bảo mật sao?” Gương mặt khi nói chuyện của Hà Chân đã không kiềm chế được sự vui mừng.

“Bạn trai của chị ấy không phải sinh viên trường chúng ta, nói ra mấy người cũng không biết, phải không sư tỷ?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu ấy, không nói gì, nhưng dáng vẻ này của cô trong mắt mọi người không khác gì là ngầm thừa nhận.

“Vậy thì sao, nói một chút đi nào.” Một nữ sinh khác nói tiếp, “Mọi người nhất định đều rất tò mò, phải không phải không?”

“Đúng đúng đúng.” Mọi người lập tức ồn ào lên.

“Người đó có tốt không, so với Húc Dương thì ai đẹp trai hơn?”

Ngô Quý Đồng ho một tiếng, nói sao thì Trần Húc Dương cũng là hệ thảo (1), đương nhiên tướng mạo không có chỗ nào chê, ừ... nói đẹp hơn anh ta thì không khỏi khiến mọi người tò mò.

(1) Hệ thảo: ý chỉ những chàng trai sạch sẽ, thanh xuân vườn trường, học giỏi, đẹp trai.

“Anh ấy rất bình thường.” Ngay khi Ngô Quý Đồng còn do dự, Lâm Tẫn Nhiễm đã lạnh nhạt mở miệng, cô khẽ cười, “Là một người rất bình thường.”

Mọi người nhìn nhau, rõ ràng có chút thất vọng, cũng chỉ là một người bình thường...

Hình như Hà Chân rất hài lòng với đáp án này, cô ta đã nói Lâm Tẫn Nhiễm không có năng lực gì mà, bọn đàn ông thích Lâm Tẫn Nhiễm đều bị mù hết rồi.

“Tẫn Nhiễm, hiếm khi có thể nghe cô thật lòng nói chuyện với chúng tôi, chúng ta cũng coi là bạn bè rồi, lại đây, tôi mời cô một ly.” Hà Chân cười nói.

Lâm Tẫn Nhiễm hơi nhíu mày, bạn bè? Tôi thấy cô xem tôi là tình địch thì có.

“Tôi mời cô!” Đột nhiên Trần Húc Dương mạnh mẽ đặt đĩa xuống, anh ta nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, sắc mặt hơi khó coi.

Thân là hệ thảo, đương nhiên anh ta không thiếu người theo đuổi, anh ta vốn là người kiêu ngạo, từ lúc biết Lâm Tẫn Nhiễm thì hơi hơi để ý cô rồi, tối nay gặp được thì càng muốn lấy lòng cô hơn.

Lấy lòng... từ ngữ này vốn sẽ không xuất hiện trên người anh ta, nhưng lúc ở trước mặt Lâm Tẫn Nhiễm, anh ta lại muốn biểu hiện nhiều hơn, nhưng không nghĩ tới anh ta còn chưa nói gì đã bị đánh vào mặt rồi, cô có bạn trai rồi sao?

Ý cười trên mặt Hà Chân hơi cứng lại, “Anh tranh với em làm gì?”

Trần Húc Dương không để ý đến cô ta, giờ phút này trong lòng anh ta tràn đầy sự không phục, “Tẫn Nhiễm, nghe ý tứ của Quý Đồng thì cậu ấy cũng quen biết bạn trai cô, nếu không thì gọi anh ấy đến đây luôn đi, chúng ta cùng làm quen.”

Lâm Tẫn Nhiễm trầm tư cảm ly rượu lên, ra hiệu một cái coi như là chạm ly, “Uống rượu đi, bạn trai tôi... anh ấy có chút việc không tới được.”

Trần Húc Dương nhếch môi.

Lâm Tẫn Nhiễm nâng ly rượu, đuôi lông mày khẽ nhướng lên, “Sao, tôi uống hết rồi mà mọi người không động đây gì vậy?”

Ngô Quý Đồng thấy tình huống không hay lắm thì vội vàng cười ha ha, “Phải đó, phải đó, mau cùng nhau uống thôi, ai nói không say không về nào.”

...

Ngoại trừ Trần Húc Dương và Hà Chân, mọi người đều ha ha hi hi chơi đùa náo nhiệt, Lâm Tẫn Nhiễm lại bị một ly rượu của Ngô Quý Đồng hãm hại, dạ dày hơi nóng lên.

“Chị vào nhà vệ sinh một lát.” Lâm Tẫn Nhiễm nói với Ngô Quý Đồng.

Ngô Quý Đồng xua xua tay, “Nhanh một chút rồi trở về nhé.”

Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu một cái, chậm rãi đi ra khỏi phòng bao.

Sau khi ra khỏi phòng bao, cô đưa tay day day mi tâm, cảm thấy hơi chóng mặt.

Thực ra tự lượng của cô rất tệ, chỉ là cô rất ít khi uống thôi, tên nhóc Ngô Quý Đồng này lại không biết.

“Xin hỏi, nhà vệ sinh ở đâu vậy?” Lâm Tẫn Nhiễm kéo một nhân viên lại hỏi.

Nhân viên phục vụ chỉ cho cô, Lâm Tấn Nhiễm đi dọc theo hành lang tìm, bước chân hơi loạng choạng, nhưng cũng may đúng lúc tìm được nhà vệ sinh.

Cô đứng trước vòi nước rửa mặt, để dòng nước lạnh leo chảy xóa tan nhiệt độ trên mặt, nhưng hình như không có hiệu quả mấy. Cô đứng ở trước gương, đưa tay vào túi quần sờ soạng một lúc, nhưng túi rỗng tếch, cô muốn hút một điếu thuốc cũng không được rồi.

Thuốc để trong túi xách rồi? Lâm Tấn Nhiễm buồn bực, không thể làm gì khác hơn đành nhấc chân đi ra ngoài.

Lúc vừa mới uống thì không cảm thấy gì, bây giờ mới phát hiện rượu này khá mạnh, Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu, dọc theo hành lang đi tới một phòng bao phía trước, sau đó, đưa tay đẩy cửa vào.

Bên trong vốn có người đang nói chuyện, nhưng sau khi cô vào, hình như lại đột nhiên im lặng. Lâm Tấn Nhiễm dựa vào một bên quầy bar nhỏ, có chút kì lạ nhìn về phía trước, “Ngô Quý... hả?”

Phòng bao vẫn là phòng bao giống vậy, chỉ có người, rõ ràng không phải đám người kia.

Mấy người mặc âu phục đi giày da đang ngồi trên sofa, trong tay bọn họ đều đang cầm ly rượu, gương mặt kinh ngạc nhìn về phía cô. Nhưng có một người không giống vậy.

Gương mặt sạch sẽ đẹp trai của người đó không có cảm xúc gì, chỉ có lông mày hơi nhíu lại.

“Người, người này là ai vậy?” Một người trong số họ hỏi.

“Nhân viên phục vụ đâu, người say khướt như thế sao lại để vào đây.” Người đó nói xong liền vội vàng ngồi xuống, “Thật ngại quá, Chu tiên sinh, tôi sẽ lập tức xử lý.”

“Đợi đã, để tôi xử lý.” Lâm Tấn Nhiễm quơ quơ tay, khóe môi cong lên, “Thật ngại quá, tôi đi nhầm phòng rồi...”

Vừa dứt lời, cô liền đưa tay tìm kiếm cái nắm cửa, nhưng sờ soạng một lúc vẫn không thấy cửa đâu. Ngay sau đó cơ thể cô lắc la lắc lư, gần như chuẩn bị ngã xuống.

Người ở chỗ này đều cảnh giác nhìn cô, bọn họ chỉ lo xảy ra vấn đề gì làm cho “Kim chủ” hôm nay không vui thôi. Nhưng không ngờ một giây sau, “Kim chủ” luôn ngồi kia lại đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất đi tới bên người phụ nữ say khướt kia, đưa tay nắm eo, ổn định thân thể của cô.

Mọi người, “???”

Theo bản năng Lâm Tấn Nhiễm kéo tay người bên cạnh, cô ngược mắt nhìn, “Chu Chính Hiến?”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Sao cô lại uống say như vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Tối đây mà không uống chút rượu, lẽ nào bàn chuyện làm ăn giống như anh à?”

Chu Chính Hiến liếc cô một cái, “Đây mà gọi là uống chút rượu?”

Lâm Tấn Nhiễm ần ần huyệt thái dương, “Ừ, rượu này mạnh hơn tôi tưởng.... mạnh hơn rất nhiều.”

Trong mắt Chu Chính Hiến tràn ngập sự bất đắc dĩ, “Tôi thấy tử lượng của cô kém thì đúng hơn.”

“Anh mới kém.” Lâm Tấn Nhiễm uống say thì xuất hiện tính tình của trẻ con, cô kéo kéo caravat của anh, “Kì lạ thật, tại sao tôi có thể vào phòng bao của anh thế...”

Chu Chính Hiến giúp cô đứng vững, “Bởi vì phòng bao của tôi ở ngay bên cạnh.”

Lâm Tấn Nhiễm tròn tròn mắt, “Vậy sao?”

Tay của Chu Chính Hiến còn ôm cô, anh quay đầu nói, “Các vị uống trước đi, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Mọi người, “Hả?”

Không đợi bọn họ nói tiếp, Chu Chính Hiến đã đỡ Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi phòng bao rồi.

Một tay Chu Chính Hiến ôm eo Lâm Tấn Nhiễm, một tay đỡ vai cô, “Đi với tôi.”

Ngược lại Lâm Tấn Nhiễm rất nghe lời, lão đảo đi về phía trước.

Trong phòng bao bên cạnh.

“Sư tỷ của em đi hơi lâu rồi, sao còn chưa quay lại nữa vậy?” Ngô Quý Đồng không yên tâm cho lắm.

Hà Chân cười một tiếng, “Chị thấy cô ta cũng chỉ uống mấy ly thôi, chắc không có chuyện gì đâu, Quý Đồng, quả nhiên cậu rất quan tâm tới sư tỷ của cậu.”

Ngô Quý Đồng không nhận ra hàm ý trong lời nói của Hà Chân, chỉ nói, “Rượu này khá mạnh, em cũng không biết chị ấy có say hay không, nếu không để em ra ngoài tìm chị ấy vậy.”

“Tôi đi tìm cho.” Trần Húc Dương đi trước cậu ấy một bước, đứng lên, “Cậu đợi ở đây được rồi.”

Nói xong, Trần Húc Dương đã muốn đi ra ngoài.

“Khoan đã!” Hà Chân kéo tay anh ta lại, “Nói cái gì thì Quý Đồng và cô ta cũng là bạn bè thân thiết, còn anh mới gặp cô ta lần đầu, sao anh lại quan tâm như thế làm gì?”

Hà Chân vừa nói xong thì hiện trường có chút lúng túng. Mọi người đều biết Hà Chân thích Trần Húc Dương, ngăn cản như thế thì rõ ràng là ngả bài rồi.

“Hơn nữa, Lâm Tấn Nhiễm cũng nói bản thân có bạn trai rồi, Húc Dương, anh như vậy thì không hay lắm đâu.”

Tâm trạng của Trần Húc Dương vốn không vui, lại cộng thêm uống rượu, lúc nghe thấy Hà Chân nói như vậy thì cảm thấy rất bức mình, “Có bạn trai thì sao, ai nói không thể cạnh tranh công bằng chứ?”

Hà Chân sững sờ, nhất thời nổi giận, “Cô ta có cái gì tốt chứ? Tính cách thì kỳ quái như vậy, ngoại trừ gương mặt thì anh còn coi trọng cái gì?”

“Cô!”

“Thật ngại quá, Lâm Tấn Nhiễm ở phòng bao này à?” Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên.

Mọi người khựng lại, nhìn ra phía cửa, bởi vì mọi người đều bị Trần Húc Dương và Hà Chân hấp dẫn tâm mắt cho nên không chú ý tới việc có người đẩy cửa vào.

Hà Chân nhìn người đến thì ánh mắt sáng lên, “Anh không phải là người đó, người đó...” Người đỡ lấy cô ta sao?

Chu Chính Hiến cười nhạt, vẫn đang đỡ người trong ngực, “Tôi ở phòng bao bên cạnh, chắc cô ấy uống quá nhiều nên đi nhầm phòng.”

Trần Húc Dương vừa nghe thế thì vội vàng tiến lên, “Tấn Nhiễm, Tấn Nhiễm, cô có sao không?”

Chu Chính Hiến liếc nhìn bộ dạng gấp gáp của anh ta, lạnh nhạt lên tiếng: “Chỉ là uống nhiều thôi.”

13. Chương 13

Trần Húc Dương ngược mắt, “Vậy anh đưa cô ấy cho tôi đi, để tôi đỡ cô ấy.”

Bàn tay ôm Lâm Tấn Nhiễm của Chu Chính Hiến vẫn chưa buông ra, chỉ nhìn Ngô Quý Đồng. Anh nhớ ra Ngô Quý Đồng, vốn muốn giao cô cho cậu ấy, nhưng không nghĩ tới cô gái trong ngực lại lăm bằm một tiếng, “Tôi không cần.”

Anh khựng lại một chút, cúi đầu nhìn. Lúc này, cô cũng ngược mắt nhìn anh, đôi mắt mang theo cơn say không giống như lúc thường, giờ phút này cô như con mèo lười biếng, xinh đẹp, đôi mắt mờ mịt dường như còn lóe lên một ánh sáng nhỏ, nhạt nhòa, không tên, làm trái tim người ta đập nhanh và loạn nhịp.

Anh vừa định nói cái gì nữa thì thấy tay của cô chậm rãi bò lên bờ vai của anh, giữ chặt lấy, môi mỏng khẽ mở, cô nói, “Chu tiên sinh, đưa tôi về nhà đi, ở trong này... ồn quá.”

Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy trong lòng run lên, cũng không biết bị cái gì đầu độc, cuối cùng mở miệng, trực tiếp nói, “Được.”

“Ôi, ôi, ôi, sư tỷ.” Gương mặt của Ngô Quý Đồng mờ mịt chạy tới, “Sư tỷ, sao chị lại say đến nỗi này, chị, chị muốn Chu tiên sinh đưa về nhà, về, về đâu chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm vùi đầu vào bờ vai của Chu Chính Hiến, dáng vẻ giống như không để ý đến ai cả.

“Mấy người quen nhau à?” Rốt cuộc Hà Chân không nhịn được hỏi, cô ta nhìn hai người “thân mật” với vẻ không thể tin nổi, theo bản năng siết chặt góc áo.

“Sư tỷ, chị nói gì vậy, rốt cuộc là về đâu?” Nói xong, Ngô Quý Đồng còn lầm bầm, “Chị đừng làm em sợ mà.”

“Về nhà anh ấy.” Lâm Tấn Nhiễm liếc người bên cạnh một cái, sao mấy người này lại hỏi nhiều như vậy chứ, phiền quá.

“Cái gì?” Hà Chân ngẩn người.

“À, người bạn trai lúc nãy cô nói sẽ không phải là người này chứ?” Đột nhiên có một nam sinh bình tĩnh, mà câu nói này của anh ta làm sắc mặt của Hà Chân và Trần Húc Dương đều trắng bệch.

“Bạn trai?” Lòng mày Lâm Tấn Nhiễm nhướng lên, đột nhiên nhìn Chu Chính Hiến, “Ừ, đúng vậy.”

Trong mắt Chu Chính Hiến lóe lên vẻ không tin nổi, nhưng một giây sau, cô gái trong ngực lại bật cười, “Bạn trai à, còn không đưa em về nhà sao?”

...

Miệng của Ngô Quý Đồng đã mở lớn tới nỗi có thể nhét một quả trứng gà vào, cho đến lúc Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm đi khỏi phòng bao thì cậu mới tỉnh lại được, “WTF, sư tỷ!”

Ngô Quý Đồng đuổi theo ra ngoài cửa, mà mấy người Hà Chân cũng chạy ra theo.

Hà Chân nhìn thấy Chu Chính Hiến, anh cũng chưa đi xa, lúc này đang đứng chung với mấy người mặc comple, mấy người đó đều đứng tuổi, nhìn dáng vẻ không giàu sang cũng phú quý thì chắc đều là người có địa vị rồi. Nhưng mấy người rất cung kính với Chu Chính Hiến...

“Chu tiên sinh, cái này...” Một người đàn ông trong đám người mặc comple hỏi.

Chu Chính Hiến đỡ lấy Lâm Tấn Nhiễm, sắc mặt không thay đổi, “Hôm nay có chút chuyện quan trọng, vẫn đề hạng mục để lần sau lại nói đi.”

Chu Chính Hiến mở miệng, tất nhiên đám người đó không dám phản bác gì, nhìn tình huống này chắc là chuyện riêng nam nữ.

Mấy người họ nhìn nhau, từ xưa đến nay chưa từng thấy Chu Chính Hiến vì chuyện riêng mà làm lỡ chính sự, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt rồi.

Một bên khác, Hà Chân nắm chặt tay, móng tay ghim vào da thịt nhưng cũng không có cảm giác gì.

Chuyện quan trọng? Chuyện quan trọng mà anh nói là Lâm Tấn Nhiễm ư? Anh thật sự là bạn trai của Lâm Tấn Nhiễm, sao lại như vậy chứ...

“Ôi, Chân Chân, cậu đi đâu thế?”

Sắc mặt Hà Chân lúc đỏ lúc trắng, cô ta xoay người vào phòng lấy túi, “Cơ thể tớ không thoải mái, tớ về trước đây.” Nói xong, không quay đầu lại đã đi luôn.

Tất nhiên Trần Húc Dương càng khó chịu hơn, anh ta vốn nghĩ nếu “bạn trai” của Lâm Tấn Nhiễm là một người bình thường, hiển nhiên anh ta nắm chắc phần thắng để cạnh tranh, nhưng khi biết bạn trai của cô là người đàn ông lúc nãy, trong lòng anh ta lạnh dần từng chút từng chút một...

“Quý Đồng, chúng ta làm sao đây?” Một nam sinh hỏi.

“Cái gì làm sao, tiếp tục uống thôi.” Ngô Quý Đồng nhìn bóng lưng đã đi xa của Chu Chính Hiến và Lâm Tẩn Nhiễm, trong lòng âm thầm nghĩ, chẳng trách sự tỷ không thích Phó Tư Nguyên, thì ra đã có người trong lòng rồi, có điều, rốt cuộc bắt đầu từ khi nào vậy?

Chu Chính Hiến đỡ Lâm Tẩn Nhiễm đi dọc theo hành lang ra ngoài, nhân viên phục vụ đi trên hành lang vội đưa tay muốn giúp, nhưng đều bị Chu Chính Hiến dùng ánh mắt ngăn lại hết.

Thực ra lúc bọn họ vào tới cửa, đúng lúc nghe thấy tiếng nói chuyện của Hà Chân và Trần Húc Dương, cho nên đại khái là Chu Chính Hiến có thể hiểu được một chút, người đàn ông gọi là Trần Húc Dương đó thích cô ấy.

Mà cô lại dùng anh làm bia đỡ đạn.

“Chu Chính Hiến.” Lúc Lâm Tẩn Nhiễm cúi đầu bước đi, bỗng nhiên lên tiếng khiến Chu Chính Hiến dừng bước lại, “Không thoải mái à?”

“Ừ, không thoải mái.” Lâm Tẩn Nhiễm lạnh lùng nói.

Chu Chính Hiến khẽ nhíu mày, “Cố nhịn một chút, tôi cho người đưa cô về.”

“Ừ... đúng rồi, vừa rồi tôi nói đùa thôi, tôi chỉ cảm thấy bọn họ phiền quá nhưng tôi không muốn về nhà.” Lâm Tẩn Nhiễm dừng bước, lảo đảo tựa vào tường, “Ý tôi là... Chu gia.”

“Được, vậy không về Chu gia, đi khách sạn nhé.” Mang một người say như thế này về quả thực không ổn lắm, Chu Chính Hiến nghĩ xong liền đưa tay kéo cô, “Lại đây.”

Anh vừa đưa tay, đột nhiên tay phải của Lâm Tẩn Nhiễm đưa lên trước ngực anh. Chu Chính Hiến không kịp đề phòng, càng không ngờ cô lại đột nhiên tấn công, cho nên cứ như vậy bị cô kéo caravat đẩy vào tường.

Một tay của cô đỡ trước ngực anh, tay còn lại vắt lên bờ vai anh để giúp mình đứng vững.

Chu Chính Hiến dừng lại vài giây, hơi híp mắt, “Cô làm gì vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm cong môi, đưa ngón tay trở khê hất cằm anh, “Sao anh không hỏi tôi... tại sao không muốn về Chu gia?”

“Lâm Tẩn Nhiễm.” Anh nhỏ giọng, trong giọng nói mang theo sự nhắc nhở, “Cô say rồi.”

“Tôi không say...” Lâm Tẩn Nhiễm mím môi, người uống say đều như thế, luôn không nhận là mình say.

Chu Chính Hiến cụp mắt nhìn cô, rõ ràng anh bị người ta “cột nhả” nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, “Cô thực sự say rồi.” Hơn nữa còn say không nhẹ, nếu không lúc bình thường cô tuyệt đối sẽ không làm như thế.

Có điều anh cảm thấy phản ứng này của cô rất đáng yêu.

“Tôi thực sự không say.” Lâm Tẩn Nhiễm nhíu mày.

“Cô say rồi.” Vẻ mặt Chu Chính Hiến rất nhã nhặn, nhìn bộ dạng này của cô nhưng không phát hiện ra sự dụ dỗ của bản thân.

Hình như Lâm Tẩn Nhiễm hơi tức giận, cô thả anh ra, dứt khoát đi về phía trước.

“Đứng lại.” Chu Chính Hiến đưa tay kéo cô lại, nhưng vừa chạm vào cổ tay cô đã bị cô hất ra.

“Chu Chính Hiến.” Đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm đứng lại, cô chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt lưu manh lúc này bây giờ lại có chút... tủi thân.

“Sau đó, anh có quay lại tìm tôi không?”

“Cái gì?” Say đến nỗi hồ đồ rồi sao, lúc thì bày ra bộ dạng này, lúc thì bày ra bộ dạng kia, bây giờ còn bắt đầu nói lung tung nữa. Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ, xem ra phải gọi Chu Diễm đến giúp rồi.

“Tôi gọi điện thoại cho Chu Diễm, cô đợi tôi một lát.” Nói xong, Chu Chính Hiến lấy điện thoại ra gọi, nhưng mà điện thoại vừa reo đã bị người ta cướp mất.

Trong tay Lâm Tấn Nhiễm cầm điện thoại của anh, cô chậm rãi hỏi anh, “Tại sao anh lại nói không thích em?”

Rất lâu rất lâu trước đó, lúc Chu Diễm nói hình như cô có chút tình cảm với anh, anh nói: Sao lại có tình cảm với một cô bé được chứ. Lúc đó, cô trốn ở phía sau nghe được. Cô không hiểu, rõ ràng đối xử với cô tốt như vậy, tại sao lại không thích cô?

Chu Chính Hiến hí mắt lại, dòng suy nghĩ của cô hình như đi quá xa rồi, “Tôi nói không thích cô khi nào?”

“Vậy chẳng lẽ anh thích em sao?” Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt, đôi mắt đen láy khiến người ta như bị hút vào trong đó.

Chu Chính Hiến nghẹn lời, không biết trả lời thế nào, câu hỏi này, vốn có chút vấn đề... Có điều anh nói chuyện như thế với một kẻ say làm gì?

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh không nói gì, lửa giận trong lòng càng bùng cháy, cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, đột nhiên cô đưa tay kéo lấy cổ anh, vừa dùng sức vừa cố gắng hạ thấp cổ anh xuống ngang bằng mình.

Mềm mại, hơi lạnh lạnh, lại còn mang theo hương vị của rượu đỏ, sự việc từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc chỉ vùn vùn 2 giây. Chu Chính Hiến không kịp phản ứng, Lâm Tấn Nhiễm mơ mơ màng màng, sau đó, khung cảnh đông cứng lại.

Hiếm khi Chu Chính Hiến không biết tiếp theo nên hành động như thế nào, anh sững sờ nhìn Lâm Tấn Nhiễm, thời gian xung quanh dường như ngừng lại, chỉ còn lại tiếng tim đập thình thịch.

“Thì ra môi của anh lại mềm như vậy.” Lâm Tấn Nhiễm duỗi ngón tay cái ra, mọng mề đặt lên môi anh, khi còn nhỏ đã từng nghĩ tới chỗ này rất lâu rồi, thì ra lại là như vậy.

...

“Thiếu, thiếu gia.” Hành lang phía trước truyền tới một giọng nói đầy khiếp sợ. Chu Diễm thấy hai người đứng sát nhau, trong lòng thầm hồi hộp, có phải anh ta xuất hiện không đúng lúc không?

“Đợi đã.” Lúc anh ta định đi qua, Chu Chính Hiến lên tiếng bảo anh ta đứng lại.

Chu Diễm khổ sở quay người lại, “Dạ?”

Chu Chính Hiến đỡ lấy cái người nào đó vừa nói xong thì trực tiếp ngã luôn, nhin lại nhin, rốt cuộc nói, “Qua đây đỡ một chút, giúp tôi đưa lên xe đi.”

“Ồ? Ồ, vâng, vâng.”

Ngày hôm sau, ở căn phòng của khách sạn nào đó.

Ở giữa chiếc giường trắng như tuyết có một chỗ nào đó nhô lên, đột nhiên, một cánh tay mảnh khảnh từ trong chăn thò ra ngoài...

“Reng reng reng reng.”

Âm thanh chói tai của di động đột nhiên vang lên, cái tay trên chăn khựng lại một chút, xoay xoay rồi sờ soạng sang bên cạnh.

Sau khi tìm thấy di động, ngón tay nhanh chóng tắt tiếng chuông đồng hồ báo thức.

Căn phòng lại rơi vào yên tĩnh, mà trên giường vang âm thanh lục đục rời giường.

Lâm Tấn Nhiễm nửa tỉnh nửa mê ngồi dậy, cô đưa tay ấn huyệt thái dương, cảm giác đầu óc vừa đau vừa choáng làm người ta rất khó chịu. Nhưng mấy giây sau, bàn tay đang ấn huyệt thái dương chợt dừng lại, cô ngạc nhiên ngược mắt nhìn, khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ.

Không phải là phòng ngủ tập thể.

Lâm Tấn Nhiễm nhũn mảy, lúc nghiêng đầu thì đúng lúc thấy trên đầu giường đặt một hộp giấy ăn, mặt trên có in chữ, là một khách sạn lớn nào đó.

Khách sạn... sao cô lại ở đây?

Lâm Tẩn Nhiễm mím môi, trí nhớ vụn vặt cũng bắt đầu chậm rãi hợp lại trong đầu. Ngày hôm qua là sinh nhật của Ngô Quý Đồng, cô đã uống mấy ly rượu, hơi choáng, sau đó đi vệ sinh, sau đó lúc trở về... đi nhầm phòng bao?

Cô trợn mắt, hình như cô đi nhầm vào phòng Chu Chính Hiến. Sau đó thì sao? Anh dìu cô đi tìm Ngô Quý Đồng?

Nghĩ một lúc lâu vẫn không nhớ ra, Lâm Tẩn Nhiễm dứt khoát vén chăn rời giường.

Cô đi vào nhà vệ sinh, hơi buồn phiền nhìn bản thân mình trong gương, là rượu đó quá nặng hay do tửu lượng của cô quá kém nhỉ, cô mới uống mấy ly mà đã say rồi sao?

14. Chương 14

“Reng reng reng...” Lúc Lâm Tẩn Nhiễm rửa mặt xong đi ra thì di động đặt trên bàn cũng vang lên.

Cô nhìn một cái, số điện thoại lạ hoắc.

“Alô.”

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói rõ ràng và trầm thấp từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến, Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, “Chu Chính Hiến?”

“Ừ.”

Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu, “Sao anh lại gọi điện thoại cho tôi.”

Sau khi nói xong câu này thì đầu dây bên kia im lặng một lúc, Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Sao thế?”

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy Chu Chính Hiến hơi bất đắc dĩ, anh nói, “Không có gì, mở cửa đi.”

Bỗng nhiên Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, mở cửa? Trong lòng cô bắt đầu thấp thỏm, chẳng lẽ tối qua anh đưa cô đến khách sạn sao?

Do dự một lúc, Lâm Tẩn Nhiễm vẫn đi ra mở cửa. Quả nhiên, trước cửa có hai người đang đứng, Chu Chính Hiến mặc quần tây áo sơ-mi, còn Chu Diễm mặc trang phục nghiêm chỉnh đứng bên cạnh.

Ánh mắt Lâm Tẩn Nhiễm đảo qua đảo lại giữa hai người họ, cuối cùng dừng ở trên người Chu Chính Hiến, “Tối qua anh đưa tôi đến đây hả?”

Bình tĩnh, hờ hững, còn mang theo sự lạnh lùng... Chu Chính Hiến nhìn người phụ nữ trước mắt, dáng vẻ này quả là khác một trời một vực với tối hôm qua.

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Anh nhìn gì vậy?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Lâm Tẩn Nhiễm, tửu lượng của cô... không thích hợp để uống nhiều đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm suýt nữa đã trợn tròn hai mắt, “Do rượu đó quá mạnh thôi.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy.” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh, “Anh còn chưa nói có phải là anh đưa tôi đến đây hay không nữa, sao anh không giao tôi cho Ngô Quý Đồng hả?”

“Đúng là tôi có nghĩ vậy.” Chu Chính Hiến khẽ nở nụ cười đầy hàm ý, “Nhưng người nào đó suýt nữa đã đu lên người tôi, cô cho rằng, tôi nên trực tiếp ném người nào đó sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn lời, người nào đó trong miệng anh, là cô hả?!

Chu Chính Hiến thưởng thức vẻ mặt biến đổi của cô, tâm trạng lập tức tốt hơn, “Nếu tỉnh rồi thì đi thôi.”

Dứt lời, anh quay người đi về phía trước, chỉ là đi được mấy bước rồi mới phát hiện cô còn chưa đi theo, vì vậy anh lại quay đầu, “Sao thế?”

Lâm Tẩn Nhiễm dựa người vào cửa, chậm rãi nói, “Hôm nay tôi không đi làm.”

Chu Chính Hiến hơi nhíu mày, vẻ mặt đẹp trai càng trở nên dịu dàng hơn, “Không phải tôi đưa cô về Chu gia, mà là về trường học.”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Cảm ơn, nhưng tôi qua đã phiền anh quá rồi, hôm nay tự tôi trở về là được.”

“Lâm Tẩn Nhiễm.” Chu Chính Hiến cười nhạt gọi tên cô, nhưng ánh mắt thì lại rất sắc bén, anh nói, “Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

Hảo hán không sợ thiệt thòi trước mắt, cuối cùng Lâm Tẩn Nhiễm vẫn phải thỏa hiệp.

Cô nghĩ, nếu như mọi người đều là thân sĩ, vậy cũng không cần không biết điều, miễn cho đến lúc nào đó lại bị lôi về.

Sau khi lên xe, Lâm Tẩn Nhiễm vẫn ngồi ở ghế sau với Chu Chính Hiến. Còn Chu Chính Hiến, sau khi lên xe thì liền dựa lưng vào ghế, nhắm mắt, dường như đang nghỉ ngơi.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn gương mặt của anh, trong đầu vẫn còn nhớ lời anh nói, “Nhưng người nào đó suýt nữa đã đu lên người tôi.”

Sau khi cô say, thế mà có thể làm chuyện không biết xấu hổ này à?

“Nhìn cái gì?” Không biết có phải anh có con mắt khác hay không, đột nhiên ngược mắt nhìn cô.

Lâm Tẩn Nhiễm nhanh chóng rời mắt đi, giả vờ bình tĩnh nói, “Thời tiết hôm nay đẹp thật.”

Về mặt Chu Chính Hiến giống cười mà không phải cười, “Sao thế, lại có câu hỏi muốn hỏi tôi à?”

Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, “Cái gì gọi là lại, tôi không có câu hỏi muốn hỏi anh.”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “Đoạn ký ức nhỏ nhất đó của cô đã mất sạch sành sanh rồi.”

Hôm qua người phụ nữ này vẫn còn lồi lõm kéo kéo anh hỏi “Tại sao anh lại nói không thích em?”, hôm nay giống như đã trở thành một người hoàn toàn khác vậy.

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Ý anh là gì?”

Nhưng Chu Chính Hiến không nói nữa, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy anh mặc kệ mình thì trong lòng rất buồn phiền, vì vậy đưa tay chọc chọc vai của Chu Diển ngồi ghế trước, Chu Diển quay người lại, vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm chỉ chỉ Chu Chính Hiến, thấp giọng hỏi, “Hôm qua anh cũng ở đó hả?”

Khóe miệng Chu Diển giật giật, “Trước đó thì không, nhưng sau đó thì có.”

“Sau khi tôi say thì nói lung tung lắm hả?”

“Không biết... quá xa, tôi không nghe được.”

“Vậy tôi làm chuyện gì bậy bạ rồi hả?”

Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện sắc mặt Chu Diển thay đổi, ánh mắt cô trầm xuống, “Tôi làm gì rồi?”

Chu Diển há miệng, vừa muốn nói lại phát hiện một ánh mắt sắc bén đang nhìn anh ta, không biết từ lúc nào vị Đại Phật đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở phía sau kia đã ngược mắt nhìn anh ta, ánh mắt đó, rõ ràng nói cho anh ta biết nếu dám lảm nhảm một câu thì sẽ trực tiếp ném anh ta ra ngoài.

Chu Diễm ho khan hai tiếng, nói qua loa, “Cũng không làm gì...Tôi không nhìn thấy gì hết.” Nói xong, giống như trốn tránh vội xoay người đi.

Lâm Tẩn Nhiễm, “?”

Cả đường đi đều im lặng, xe dừng lại dưới tầng kí túc xá.

Lâm Tẩn Nhiễm bước ra khỏi xe, ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, “Chu tiên sinh, cảm ơn anh.”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn một cái, giọng nói không cảm xúc vang lên, “Đừng khách sáo.”

“Tẩn Nhiễm.” Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn sang, thấy một người đàn ông với vóc dáng cao lớn đang đi tới phía cô, Lâm Tẩn Nhiễm hơi bất ngờ, “Tư Nguyên? Sao anh lại ở đây?”

Đã lâu không gặp, anh ta vẫn nghiêm túc như thế, tuy gặp lại bạn cũ nhưng vẻ mặt cũng không mang theo chút ý cười nào.

Sau khi Phó Tư Nguyên đến gần, vô cùng thân thiết gõ đầu cô một cái, “Gọi điện thoại mà em cũng không nghe máy, đi đâu vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm lấy điện thoại từ trong túi ra, sau khi liếc nhìn một cái thì quơ quơ trước mặt Phó Tư Nguyên, “Hết pin rồi.”

Về mặt Phó Tư Nguyên rất bất lực, “Đã lớn thế này rồi mà vẫn không thể làm người ta bớt lo lắng.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhún vai, “Hết pin thì tại sao lại trách em?”

Phó Tư Nguyên nhìn cô một cái, ánh mắt lướt qua phía sau cô. Vừa nhìn thì ánh mắt Phó Tư Nguyên và Chu Chính Hiến ngồi trong xe chạm nhau, hai người gật đầu với nhau, đều không nói gì, có điều bầu không khí này hơi kỳ quái.

Nhưng Lâm Tẩn Nhiễm không quan tâm cho lắm, cô chọc chọc vào cánh tay Phó Tư Nguyên, “Sau này muốn đến thì nói cho em sớm một chút, nếu không có thể em không ở trường đâu.”

Phó Tư Nguyên không để ý câu nói này của cô, ánh mắt anh ta chưa thu lại, chỉ nói, “Anh ta là ai?”

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu nhìn một cái, “À, kim chủ của em đấy.”

Phó Tư Nguyên sững sờ, “Cái gì?”

Chính xác là Lâm Tẩn Nhiễm đang chờ về mặt cứng đờ này của anh ta, rốt cuộc cũng không kìm lòng được mà bật cười thành tiếng, “Anh ấy là chủ nhân của gia đình em làm bác sĩ tư, thế nên mới đưa em về trường.”

Sau khi Phó Tư Nguyên nghe xong thì sắc mặt cũng dịu lại.

“À đúng rồi, anh đợi em một lát.” Dường như Lâm Tẩn Nhiễm nhớ ra điều gì đó, cô quay người chạy theo chiếc xe.

Chu Chính Hiến còn chưa rời đi, anh vẫn ngồi trong xe nhìn cô và người đàn ông kia đùa giỡn, lại nhìn gương mặt nghiêm chỉnh của cô đang đi tới.

Cô đứng ở trước cửa sổ xe, hơi cúi người xuống để anh có thể thấy cô, “Chu tiên sinh, quên không nói, đến giờ uống thuốc rồi đó.”

Chu Chính Hiến không ngờ cô quay lại là muốn nói câu này, sau khi bất ngờ thì khóe miệng hơi cong lên.

Lâm Tẩn Nhiễm nói xong, không chờ phản ứng của anh đã quay đầu nhìn Chu Diễm ngồi phía trước, “Hôm nay Chu tiên sinh lại làm bày trò để không phải uống thuốc sao?”

Chu Diễm mím môi, cố gắng nhịn cười, “À... là còn chưa uống thôi.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhún mày, lại quay sang nhìn anh, “Chu tiên sinh, anh có thể phối hợp một chút không?”

Chu Chính Hiến nhú mảy, bỗng nhiên muốn trêu chọc cô, “Hình như cô nói hôm nay không làm việc mà, cho nên cô không có nghĩa vụ quản tôi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật nhưng cô vẫn kiên nhẫn nói, “Nói thì nói thế thôi, nhưng đây là trách nhiệm của bác sĩ.”

Chu Chính Hiến, “Thật không?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt, “Chu Diễn, đợi lát nữa lập tức lấy thuốc nhé!”

Chu Diễn hiểu ý, ra dấu tay OK. Thấy vậy, lúc này Lâm Tấn Nhiễm mới yên tâm quay người đi về hướng Phó Tư Nguyên.

Xe chậm rãi rời đi, trên kính chiếu hậu, bóng hình của một nam một nữ càng ngày càng nhỏ. Chu Chính Hiến rời mắt đi, đôi mắt đen như mực làm người ta không nhận biết được cảm xúc.

Anh đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh khi nãy, anh rất ít khi thấy Lâm Tấn Nhiễm cười chân thành như vậy, ồ, bộ dạng cô đối xử với người khác như thế làm anh cảm thấy hơi ngứa mắt.

“Thiếu gia.” Chu Diễn gọi anh một tiếng, đưa viên thuốc trong tay cho anh.

Chu Chính Hiến nhìn một cái, nhớ lại vẻ mặt dễ dàng lúc rời đi của người nào đó thì tâm trạng lại tốt lên.

Anh đưa tay nhận lấy thuốc.

Chu Diễn thấy Chu Chính Hiến phối hợp như vậy thì xúc động vô cùng, “Lâm Tấn Nhiễm đúng là có chút tác dụng.”

“Đúng rồi, hôm qua...” Chu Diễn do dự một lúc vẫn hỏi, “Lúc nào thì hai người, khụ khụ, thân thiết như thế?” Chu Diễn còn rất đắn đo khi dùng từ “thân thiết”.

Chu Chính Hiến nhìn anh ta một cái, “Có vấn đề gì sao?”

“Không... chỉ cảm thấy trước đây cậu sẽ không quan tâm đến mấy chuyện vô bổ của người khác thôi.” Thấy ánh mắt lạnh lẽo của Chu Chính Hiến, Chu Diễn dần dần im lặng.

À... thực ra anh ta còn chưa nói xong đâu, lần này thiếu gia không chỉ quan tâm đến mấy chuyện không đâu, còn đặc biệt ở lại khách sạn đó một đêm, sau đó ngày hôm sau còn đưa người ta về trường nữa.

Anh ta chỉ muốn biết thiếu gia đang nghĩ cái gì thôi.

Nhưng anh ta chờ một lúc lâu vẫn không thấy Chu Chính Hiến nói chuyện, đúng lúc anh ta nghĩ anh sẽ không mở miệng thì đột nhiên Chu Chính Hiến lại nói, “Chỉ là cảm thấy... cô ấy khá thú vị.”

Lâm Tấn Nhiễm dẫn Phó Tư Nguyên đến quán gần trường học ăn cơm.

“Sao anh lại đến đây, có chuyện tìm em à?”

“Không có chuyện thì không thể tìm em sao?” Phó Tư Nguyên xé lớp bọc đôi dưa dùng một lần ra, đưa dưa cho cô, “Ngày mai phải về khu quân sự rồi nên muốn tới thăm em một chút.”

“Ừ, gần đây cha em vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt, em yên tâm đi.” Phó Tư Nguyên ngừng một chút mới nói, “Đúng rồi, đợi lát nữa điện thoại đây pin thì xem thử xem có nhận được tin nhắn không?”

“Tin nhắn gì?”

“Tin nhắn từ ngân hàng.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Anh gửi tiền cho em?”

Phó Tư Nguyên gấp cho cô mấy miếng thịt, “Không nhiều tiền đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm giống cười mà không phải cười nhìn anh ta, “Lúc trước anh cũng nói với mẹ em là không nhiều tiền, kết quả thẻ của bà lại nhận được hơn 10 vạn.”

Phó Tư Nguyên ho khan mấy tiếng, “Từ nhỏ bác đối xử với anh tốt như vậy, anh vào nghề này cũng là ảnh hưởng từ bác, bác khó khăn thì tất nhiên anh phải giúp đỡ chứ.”

Lâm Tấn Nhiễm biết con người anh ta một khi đã nhận định cái gì thì không thể thay đổi được, vì vậy cô cũng không dài dòng từ chối tiền nữa, “Anh để tiền mà cưới vợ đi, trước khi anh kết hôn em sẽ trả lại.”

Phó Tư Nguyên hơi cứng người, giọng nói trầm xuống, “Được.”

15. Chương 15

“Em vừa nói người kia là chủ nhân gia đình mà em làm bác sĩ tư hả?”

“Vâng.”

“Em chăm sóc sức khỏe của anh ta à?”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý gảy gảy hạt cơm, “Cơ thể anh ấy không tốt, em chỉ thỉnh thoảng mới đi theo bên cạnh anh ấy thôi, nhưng phần lớn thời gian em làm trợ lý cho bác sĩ Dương bên chỗ bọn họ.”

“À, nhà bọn họ ở đâu, anh ta tên gì?”

Lâm Tấn Nhiễm buồn cười nhìn anh ta một cái, “Anh đang điều tra hộ khẩu hả?”

Phó Tư Nguyên liếc cô một cái, bày ra dáng vẻ anh trai, “Anh chỉ đang quan tâm em thôi.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Anh ấy là Chu Chính Hiến.”

“À... Cái gì?!” Bỗng nhiên Phó Tư Nguyên cứng đờ, “Em nói anh ta là ai?”

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, ý cười dần thu lại, “Chu Chính Hiến.”

“Lâm Tấn Nhiễm!” Đột nhiên Phó Tư Nguyên đập bàn, tiếng động này cũng làm mấy người ở bàn bên cạnh sôi nổi liếc mắt sang. Lâm Tấn Nhiễm vỗ vào bàn tay của anh ta, “Anh kích động như vậy làm gì?”

Phó Tư Nguyên há miệng, sao anh ta có thể không kích động đây, anh ta gặp cô năm 20 tuổi, lúc đó cô là một cô bé 15 tuổi giống như bị tự kỷ vậy, anh ta phải tốn thời gian hai năm cô mới chịu nói chuyện với anh ta. Sau đó bọn họ càng ngày càng thân thiết, anh ta cũng thường sang nhà cô chơi.

Chú và dì nói, cha mẹ của Lâm Tấn Nhiễm đã mất sau trận động đất, ký ức trong đầu bị mất một chút, bọn họ không muốn nhắc lại quá khứ của cô, tránh cho cô đau lòng.

Nhưng có một lần, anh ta thấy cô nằm trên sofa ngủ nhưng nước mắt rơi đầy mặt mà lại không biết, trong miệng cô lại nghẹn ngào gọi một cái tên, chính là Chu Chính Hiến.

Cũng nhờ có sự cố gắng mà cô đã thật lòng coi anh ta là một người bạn, lúc đó cô mới dần dần tiết lộ một ít chuyện quá khứ, thực ra thì cô không mất trí nhớ, không quên một ai cả, cha mẹ cũng không mất trong trận động đất, chỉ là... cô không muốn trở về ngôi nhà đó thôi.

Anh cũng dần dần hiểu rõ, Chu Chính Hiến trong miệng của cô là một người rất quan trọng với cô, cực kỳ quan trọng.

“Không phải em nói là không muốn trở về chỗ đó sao, em, em, tại sao em lại đi đến đó?” Phó Tư Nguyên hơi hoảng hốt, lý do sợ hãi... có lẽ chính là người kia, anh ta sợ người quan trọng trong lòng của cô xuất hiện.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Bọn họ vốn không biết em là ai, em chỉ là người xa lạ, tại sao em lại không thể trở về? Em đi đến đó để kiếm tiền, chỉ như thế thôi.”

Ánh mắt Phó Tư Nguyên trầm xuống, “Vậy, vậy Chu Chính Hiến kia thì sao, em thấy anh ta, chẳng lẽ sẽ không...”

“Sẽ không cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm giống cười mà như không cười hỏi.

Phó Tư Nguyên cụp mắt xuống, “Lẽ nào em không sợ mình thích anh ta sao, Lâm Tấn Nhiễm, trước đây không phải là em thích anh ta à?”

Ánh sáng trong mắt Lâm Tấn Nhiễm hơi lóe lên, ừ, rất thích.

Nhưng, đó cũng chỉ là trước kia thôi...

Tiến Phó Tư Nguyên đi, Lâm Tấn Nhiễm trở về kí túc xá.

“Tấn Nhiễm.” Cô vừa vào cửa, hai người bạn cùng phòng đã đi tới gần cô, “Cậu về rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn bọn họ, “Ừ, sao vậy?”

“Không có gì, lúc nãy Dao Dao nói là thấy cậu ở dưới tầng.”

Dao Dao vội vàng gạt đầu, “Ừ, lúc nãy mình đang xuống dưới tầng thì đúng lúc thấy cậu bước ra khỏi một chiếc xe.”

“Vậy à?” Lâm Tấn Nhiễm để túi xách trên bàn của mình, khẽ cười, “Trùng hợp thế.”

Dao Dao đỏ mặt, “Cái gì mà trùng hợp chứ, trọng điểm của tớ là xe, xe đó nhìn qua đã biết là đắt tiền rồi! Người đó là ai vậy?”

Hiện nay quan hệ của Lâm Tấn Nhiễm và mấy bạn cùng phòng cũng là quan hệ “ở chung” mà thôi, nhưng ấn tượng của Lâm Tấn Nhiễm với bọn họ cũng không xấu, hai người này đều là người thích vui chơi náo nhiệt, bình thường cô không ở trong phòng nên ít giao lưu với bọn họ.

“Là chủ nhân của gia đình nơi tớ làm thêm.”

“À... Vậy à?”

“Ừ.”

Lâm Tấn Nhiễm nói xong thì cầm khăn tắm và quần áo vào phòng tắm, hai người còn lại nhìn nhau, “Dao Dao, cậu nói người ngồi trên xe rất đẹp trai hả?”

“Đúng vậy, siêu cấp đẹp trai luôn.” Dao Dao nghiêng đầu nói, “Sao tớ không gặp được một người như vậy chứ?”

Bạn cùng phòng khác, Viên Thanh nói, “Thật sự là do làm thêm mới quen biết sao? Chắc sẽ không phải là quan hệ không đứng đắn đâu chứ?”

“Này này.” Dao Dao chọc chọc eo bạn cùng phòng, “Tấn Nhiễm là người trâu bò như vậy thì làm sao có quan hệ không đứng đắn với người khác được, suy nghĩ của cậu cũng lệch lạc quá rồi.”

Viên Thanh bĩu môi, thấp giọng nói, “Không phải, tớ chỉ thấy cậu ấy liều mạng làm thêm như thế, chắc trong nhà cũng thiếu tiền, bây giờ trên TV hay chiếu đó, dựa vào vẻ ngoài của cậu ấy thì phải có cao phú soái (1) nhìn trúng mới đúng...”

(1) Cao phú soái: cao to, giàu có, đẹp trai. Cụm từ này chuyên dùng để chỉ mấy anh chàng đại gia vừa trẻ đẹp, vừa giàu có, lại vừa trí thức.

“Đừng nói lung tung, cậu ấy còn khinh thường cơ mà.”

“Ồ, Dao Dao, cậu hiểu rõ quá nhỉ.”

“Phải phải.”

Viên Thanh lắc lắc đầu, “Tấn Nhiễm có biết trong phòng chúng ta có một người là fans nào của cậu ấy không nhỉ?”

Dao Dao trừng mắt với Viên Thanh, “Làm người thì phải khiêm tốn, cậu hiểu chưa?”

“...”

Đại viện Chu gia.

Thời tiết hôm nay rất tốt, Chu Chính Hiến vất vả lắm mới được hôm rảnh rồi ngồi ở trong đình thưởng thức trà.

“Chu Chính Hiến.” Giọng nói không kiên nhẫn cùng với tiếng bước chân của người nào đó đi tới, Chu Chính Hiến ngược mắt, chỉ thấy Chu Duy Ân đang đứng dưới bậc thang nhìn anh.

“Có chuyện gì?” Trong cái nhà này, người gọi thẳng tên anh cũng chỉ có anh ta... À không đúng, thỉnh thoảng người phụ nữ Lâm Tẩn Nhiễm kia cũng thế.

Chu Duy Ân tiến lên vài bậc thang, đặt mông ngồi xuống trước mặt anh, “Bác sĩ nhỏ kia đâu rồi, Lâm Tẩn Nhiễm đó, sao tôi không tìm thấy cô ấy?”

Nhiệt độ vừa phải, thời gian vừa đúng, Chu Chính Hiến cầm ấm trà lên, rót trà vào chén, “Không tìm thấy cô ấy thì em đến tìm anh à?”

Chu Duy Ân tiện tay cầm chén trà lên, uống một hơi hết sạch, “Không tìm ở chỗ anh thì tìm ở đâu? Không phải cô ấy là bác sĩ tư của anh hả?”

“Cô ấy không ở chỗ anh.”

“Vậy khi nào cô ấy đến?”

Bộ dạng Chu Chính Hiến vẫn rất nhẹ nhàng, “Không biết.”

Chu Duy Ân trầm mặc một lúc, đột nhiên nói, “Vậy tốt rồi, tôi thấy có lẽ anh cũng không thiếu bác sĩ tư, Lâm Tẩn Nhiễm cho tôi đi, anh tìm người khác.”

Tay đỡ chén trà của Chu Chính Hiến dừng lại một chút, “Nếu anh không muốn thì sao?”

Chu Duy Ân giấu cợt, “Dù sao không có cô ấy cũng chẳng sao, anh không thể nhường cho đứa em trai này à?”

Khóe môi Chu Chính Hiến cong lên, “Bây giờ đã biết mình là em trai anh rồi hả?”

Chu Duy Ân lườm anh một cái, quay đầu không nói lời nào.

“Có điều, Duy Ân...” Ánh sáng trong mắt Chu Chính Hiến lóe lên, “Sao em biết anh không có cô ấy cũng chẳng sao, lẽ như anh thật sự không có cô ấy là không được thì sao?”

Chu Duy Ân ngẩn ra, “Cái gì?”

Sau khi Lâm Tẩn Nhiễm đến Chu gia, đầu tiên để quần áo để tắm rửa trong hai người vào trong phòng, sau đó mới đi đến phòng y tế.

“Tẩn Nhiễm, cô đến rồi à?”

“Vâng, bác sĩ Dương.” Lâm Tẩn Nhiễm chào hỏi ông một chút, sau đó bắt đầu công việc thường ngày của cô, ai biết lão Dương lại vỗ vỗ vai cô, “Đầu tiên mang thuốc này tới phòng tam thiếu gia đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, “Thuốc đau dạ dày? Cậu ấy làm sao vậy ạ?”

“Ngày nào cũng ăn uống bậy bạ, thuốc đau dạ dày nó uống suốt rồi.” Lão Dương nói tiếp, “Sáng nay tam thiếu gia vừa tới, nói là nếu cô tới thì bảo cô tự mang thuốc qua, người khác đưa đến thì cậu ấy sẽ không uống.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhíu mày, “Còn lấy bản thân ra làm trò cười.”

Lão Dương bắt đắc dĩ, “Tam thiếu gia buông thả quen rồi... nhưng tại sao cậu ấy nhất định phải bảo cô đưa nhỉ? Tẩn Nhiễm, có phải cậu ấy lại làm khó cô không?”

“Không đâu ạ.” Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười rồi nhận lấy thuốc đau dạ dày, “Cậu ấy không dám đâu.”

Lão Dương sững sốt, “Hả?”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm nhận lấy thuốc thì lập tức đi tìm Chu Duy Ân, nhưng không nghĩ tới khi đến phòng anh ta thì lại trống không. Người hầu nói cho cô biết, Chu Duy Ân đã đi tới vườn hoa rồi, Lâm Tấn Nhiễm không còn cách nào khác, lại men theo đường đi tới vườn hoa.

Dọc theo đường đá uốn lượn một lúc, vòng qua hòn núi giả, cuối cùng cô cũng thấy Chu Duy Ân đang ngồi trong đình, chỉ là... sao anh ta lại ngồi cùng với Chu Chính Hiến vậy?

Bước chân Lâm Tấn Nhiễm hơi khựng lại, ngược mắt nhìn khung cảnh trước mặt. Một đen một trắng, một đơn giản dịu dàng, một thoải mái phóng khoáng, rõ ràng là như lửa với nước nhưng hình ảnh hai người ngồi chung lại vô cùng hài hòa.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn một lúc rồi nhấc chân đi tới phía trước, hai người trong đình nghe thấy tiếng động cũng ngược mắt nhìn về phía cô.

“Lâm Tấn Nhiễm?!” Lúc Chu Duy Ân nhìn thấy cô thì sự vui mừng trên mặt đều không che giấu được, anh ta vội đứng lên đi về phía cô, “Bác sĩ như cô có thể có trách nhiệm chút không, tôi bị bệnh, đi tìm cô mà chẳng thấy người đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh ta một cái, “Lẽ nào Chu gia các anh chỉ có tôi là bác sĩ thôi sao?”

Về mặt Chu Duy Ân không thay đổi, “Tôi cứ muốn tìm cô đây, thì sao?”

“Ấu trĩ.” Trên mặt Lâm Tấn Nhiễm là sự ghét bỏ, nhưng cuối cùng vẫn phải nói, “Đến đây nào, uống thuốc đau dạ dày đi.”

Chu Duy Ân ồ một tiếng, rất quen thuộc gác cánh tay lên vai cô. Lâm Tấn Nhiễm hất cánh tay anh ta ra, anh ta lại chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gác lên. Cô lại hất ra, anh ta lại gác lên tiếp.

“Chu Duy Ân.” Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt, nhìn anh ta với ánh mắt lạnh lùng.

Chu Duy Ân nhún nhún vai, lăm bằm một câu, “Đồ keo kiệt.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu không để ý anh ta, cô đi lên bậc thang, đứng trước mặt Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tôi mượn chén nước một chút nhé.”

Chu Chính Hiến nhìn hành động vừa nãy của hai người, anh cụp mắt, trong giọng nói không có cảm xúc gì, “Ngồi đi, uống trà.”

“Cảm ơn.”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống, tất nhiên Chu Duy Ân cũng đi tới ngồi bên cạnh cô.

“Tam thiếu gia, nghe bác sĩ Dương nói cậu say rượu thành thói, dạ dày bị cậu uống đến nổi hồng rồi à?”

Chu Duy Ân ngồi không nghiêm chỉnh, “Đừng nghe lão Dương nói linh tinh.”

“Nếu chỉ là nói linh tinh thì cậu còn uống thuốc làm gì?” Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm hung dữ nhìn Chu Duy Ân, đương nhiên, cũng có kiêu đối xử giống như trẻ con... cảm giác yêu quý, “Về sau uống ít rượu thôi, ăn cơm cũng phải đúng giờ, nghe không?”

Chu Duy Ân dịu dàng nhìn cô, “Bác sĩ nói cái gì thì chính là cái đó.”

Lông mày Chu Chính Hiến khẽ nhíu lại, từ lúc nào thằng nhóc này lại nghe lời đến vậy? Anh lại nhìn người phụ nữ trước mặt, chỉ thấy cô gõ gõ đầu Chu Duy Ân, lông mày càng nhíu chặt hơn, quả nhiên là đáng về rất quan tâm đến Chu Duy Ân.

Trong lòng Chu Chính Hiến thầm cười lạnh, rốt cuộc là bác sĩ của ai đây?

“Uống thuốc đi.” Lâm Tấn Nhiễm đưa viên thuốc cho Chu Duy Ân, Chu Duy Ân cầm mấy viên thuốc đặt trong lòng bàn tay, thuận tiện lấy chén nước mà Chu Chính Hiến đã rót, nhưng sau khi uống một hớp thì trực tiếp ném chén nước đi, “Fuck... nóng quá.”

Đột nhiên anh ta trừng mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Anh muốn làm tôi bồng à?”

Chu Chính Hiến chậm rãi ngược mắt, hình như không phát hiện anh ta bị nước làm bỏng, “Nóng lắm à? Sao em không uống từ từ thôi?”

Chu Duy Ân tức giận nói, “Tôi uống thuốc đương nhiên lập tức phải uống nước rồi, tôi không biết nước của anh lại nóng như vậy.”

Chu Chính Hiến à một tiếng, “Anh cũng không biết em lại uống nhanh như thế.”

Chu Duy Ân: “...”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

16. Chương 16

Bởi vì Chu Duy Ân còn chưa nuốt thuốc xuống, cho nên phát hiện bây giờ trong miệng toàn là vị đắng.

“Cho tôi một chén trà.” Nói xong thì dừng lại một chút, “Ấm ấm thôi.”

Chu Chính Hiến cười rất “hiền lành”: “Bây giờ chưa ấm đâu.”

Chu Duy Ân nhìn anh với ánh mắt khó chịu, lại xoay người nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, “Cô pha cho tôi chén trà đi, tôi không muốn uống trà của anh ta.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh ta, “Sao cậu lắm vấn đề thế?”

Khuôn mặt Chu Duy Ân lạnh xuống không nói gì nữa, đúng lúc này Chu Chính Hiến vỗ vỗ vị trí bên cạnh anh, “Qua đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm và gương mặt dịu dàng của Chu Chính Hiến đang nhìn cô.

“Còn chưa qua à?” Chu Chính Hiến cong ngón tay gõ gõ cái bàn gỗ một cái, “Tôi nhớ là tay nghề pha trà của cô rất tốt mà.”

“À.” Thì ra là gọi cô.

Lâm Tẫn Nhiễm không nhìn nữa, đứng lên đi tới. Cô ngồi xuống chỗ chủ vị, Chu Chính Hiến liền lùi lại, chống cằm nhìn.

Cảnh xuân trong vườn hoa vô cùng đẹp, làn gió ấm áp thổi tới làm cho người ta hơi buồn ngủ. Nhưng lúc này Lâm Tẫn Nhiễm lại không muốn ngủ, mà là... hoảng hốt.

Bởi vì hình ảnh này quen thuộc biết bao.

Từng có lúc, cô cũng ở bên cạnh Chu Chính Hiến pha trà, lúc đó cô pha còn chưa tốt nên anh cầm tay hướng dẫn cô, Chu Duy Ân cũng giống như bây giờ vậy, rõ không biết tí gì về nghệ thuật pha trà nhưng vẫn ở đây uống chùa.

Có lẽ là bởi vì nhớ tới chuyện xưa tốt đẹp, khóe miệng Lâm Tẫn Nhiễm thấp thoáng nụ cười, đơn thuần, ấm áp, không mang theo bất kì tâm trạng nặng nề nào. Cô thu lại tất cả ngụy trang và nanh vuốt, khiến người ta cảm thấy như ngày xuân nắng ấm, chói mắt nhưng lại rất thoải mái.

Ánh mắt trong trẻo của Chu Chính Hiến rơi trên người cô, đôi mắt luôn luôn yên tĩnh hơi gọn sóng. Mà Chu Duy Ân thì lại chớp chớp mắt nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, không giống như sự mờ mịt của Chu Chính Hiến, ánh mắt của anh ta là sự ham muốn trần trụi.

Phụ nữ bên cạnh anh ta rất nhiều, nói thích thì cũng có rất nhiều, nhưng những người đó không thể làm cho anh ta dừng mắt lại được. Anh ta cũng không biết tại sao, chính là thích thân thiết với Lâm Tẫn Nhiễm thôi.

Chẳng lẽ anh ta có khuynh hướng thích bị ngược đãi? Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu thì khóe miệng Chu Duy Ân giật giật.

Lâm Tẩn Nhiễm đang nghiêm túc pha trà, rót nước, cho nên cũng không phát hiện ánh mắt của hai người bên cạnh được.

“Lâm Tẩn Nhiễm, tay của cô nhìn đẹp thật đấy.” Chu Duy Ân nói thẳng.

Quả thực, đôi tay này của Lâm Tẩn Nhiễm lúc cầm dao mổ thì rất lạnh lẽo vô tình, lúc cầm chén trà lại dịu dàng tinh tế, tay của cô thon dài trắng nõn, sẽ làm cho người ta nhớ tới mấy cô gái của vùng sông nước Giang Nam.

“Cảm ơn.” Lâm Tẩn Nhiễm tùy ý đáp một tiếng.

Chu Chính Hiến liếc Chu Duy Ân một cái, đột nhiên nhú mày ho khẽ mấy tiếng. Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, nghiêng đầu nhìn anh, “Anh không thoải mái sao?”

Chu Chính Hiến lạnh nhạt đáp, “Không phải.”

Lâm Tẩn Nhiễm không tin, cô nhìn quần áo của anh.

Lúc ở nhà anh ăn mặc rất nhàn nhã, áo len màu trắng cổ tròn, quần đen đơn giản. Thế nhưng giờ phút này anh lại không khoác thêm một chiếc áo khoác nào cả.

“Áo khoác đâu?” Cô nhú mày hỏi.

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Tôi không lạnh.”

“Đừng tưởng rằng thời tiết hôm nay tốt, ầm ắp một chút thì anh muốn làm gì cũng được.” Dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm vẫy tay với một cô bé đứng cách đó không xa, “Đi lấy áo khoác của Chu tiên sinh đến đây.”

Cô bé gật đầu đồng ý, mấy phút sau cầm một cái áo khoác màu đen lớn đến.

Lâm Tẩn Nhiễm nhận lấy, tiện tay khoác lên người của Chu Chính Hiến, “Đừng để bị lạnh, nếu không phiền phức lắm.”

Chu Chính Hiến cong môi, “Trong mắt cô, tôi yếu đuối như vậy à?”

“Cũng không phải, đại thiếu gia Chu gia kiên cường cứng rắn sao có thể yếu đuối được.” Lâm Tẩn Nhiễm cười nói, “Chỉ là bất kể người có lợi hại như thế nào thì phải biết tự chăm sóc mình chứ.”

Nụ cười Chu Chính Hiến hơi dừng lại, vừa muốn nói cái gì thì thấy người phụ nữ trước mắt lại bá đạo nói tiếp, “Hơn nữa, tôi là bác sĩ do anh mời tới, tôi phải chịu trách nhiệm với sức khỏe của anh.”

Vẻ mặt Chu Chính Hiến rất dịu dàng, ừ, chịu trách nhiệm, xưa nay bác sĩ đi theo anh vẫn không có ai tùy tiện làm vậy như vậy đâu.

“Vậy tôi thì sao?” Chu Duy Ân không thể chịu nổi cảnh bọn họ “liếc mắt đưa tình” nên khó chịu nói chen miệng vào, “Sức khỏe của tôi cô có chịu trách nhiệm không?”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Ngoan ngoãn ăn cơm, uống ít rượu thôi.”

“Vậy thôi hả?” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Cô biết khoác áo cho anh ta, sao không nghĩ xem tôi có lạnh hay không?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh ta với ánh mắt khó hiểu, “Chu tam thiếu gia, cậu mặc nhiều như vậy rồi, còn muốn mặc thêm sao?”

Chu Duy Ân: “...”

Chu Chính Hiến nhìn Chu Duy Ân một cái, khẽ cười, anh bình tĩnh khép áo khoác lại.

Chu Duy Ân trừng mắt nhìn anh, thấy ánh mắt “khêu khích” và động tác như vậy thì lửa giận trong lòng bùng lên.

Không nhường bác sĩ tư đúng không, một ngày nào đó ông đây sẽ cướp người cho mà xem!

Ngâm trà xong, Lâm Tẩn Nhiễm xếp chén theo hình tam giác, bắt đầu rót trà. Cô vòng qua vòng lại dọc theo chén trà, rót trà theo một vòng tuần hoàn, sau ba vòng, cô rót tất cả trà còn lại trong ấm vào mỗi chén, phân chia rất đều, động tác nhẹ nhàng liền mạch.

“Sao cô phải đổ đi nhiều như vậy?” Chu Duy Ân nhìn thấy thì rất khó hiểu.

“Thứ đổ đi là thứ phẩm, còn lại mới là tinh hoa.” Lâm Tẩn Nhiễm nói.

Lông mày Chu Duy Ân nhíu lại, “Không phải đều nằm trong cùng một ấm à, phiền phức như vậy làm gì?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhíu mày, “Nghệ thuật pha trà vốn là như vậy, động tác vừa rồi gọi là...”

Chu Chính Hiến, “Quan Công (1) tuần tra thành, Hàn Tín (2) điểm binh.”

(1) Quan Vũ, cũng được gọi là Quan Công, biểu tự Vân Trường hoặc Trường Sinh là một vị tướng thời kỳ cuối nhà Đông Hán và thời Tam Quốc ở Trung Quốc. Ông là người đã góp công lớn vào việc thành lập nhà Thục Hán, với vị hoàng đế đầu tiên là Lưu Bị.

(2) Hàn Tín, còn gọi là Hoài Âm hầu, là một danh tướng bách chiến bách thắng, thiên hạ vô địch, được Hán Cao Tổ Lưu Bang ca ngợi là “Nắm trong tay trăm vạn quân đã đánh là thắng, tiến công là nhất định lấy thì ta không bằng Hoài Âm Hầu.” thời Hán Sở

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, quay đầu nhìn sang Chu Chính Hiến, lúc này anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau, đột nhiên trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm hơi run rẩy.

Rất lâu rất lâu trước đây, anh cũng nói như vậy với cô, mấy kiến thức và điều cần chú ý trong nghệ thuật pha trà này đều do anh dạy cô. Cô nhớ, lúc đó cô cũng thấy phiền phức, nhưng anh lại cười nói, lao động khổ cực mới đổi lấy kết quả ngọt ngào nhất...

“Để tôi uống thử xem cô khổng chế như thế nào.” Ngón trỏ của Chu Chính Hiến gõ gõ trên bàn, Lâm Tẩn Nhiễm lấy lại tinh thần, dùng kẹp đưa chén trà tới trước mặt anh.

Chu Chính Hiến cầm lấy chén trà, lúc cầm lên, đầu tiên ngửi một chút, sau đó hơi mím môi uống một ngụm. Anh không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng những động tác tao nhã sang trọng của anh khiến người khác không thể rời mắt.

Lâm Tẩn Nhiễm nhận ra anh rất vừa lòng, quả nhiên, Chu Chính Hiến đặt chén trà xuống, khẽ nói, “Không tệ.”

Chu Duy Ân chẳng muốn làm mấy dáng vẻ như vậy, anh ta trực tiếp lấy một chén uống một hơi hết sạch, “Vẫn là trà của cô uống ngon, người nào đó không sánh được với cô.” Thực ra anh ta không phân biệt được trà của Lâm Tẩn Nhiễm và Chu Chính Hiến pha có gì khác nhau, ngược lại chỉ muốn khen ngợi Lâm Tẩn Nhiễm để Chu Chính Hiến tổn thương.

Lâm Tẩn Nhiễm lắc lắc đầu, “Ba ngụm mới biết mùi vị, ba lần mới động lòng. Tam thiếu gia, uống cái này phải uống ba ngụm mới cảm nhận được.”

Chu Duy Ân cười hì hì nhìn cô, “Được rồi, vậy nghe theo cô, lại uống thêm chén nữa.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi nheo lại, “Cô hiểu biết khá nhiều, cái này cũng là người cô nói dạy cô à?”

Động tác trong tay Lâm Tẩn Nhiễm hơi chậm lại, cô biết người anh nói là người đã chết trong miệng của cô, lần đó ở phòng làm việc của Bao Thuần Bân, có nói người dạy trà đạo đã chết rồi, không ngờ là anh còn nhớ.

“Đúng, là anh ấy dạy tôi.” Lâm Tẩn Nhiễm tự rót cho mình một chén, cũng không tiếp tục nói đến vấn đề này nữa.

Chu Chính Hiến cũng không hỏi nhiều, chỉ là khi ánh mắt lơ đãng rơi trên môi cô, hình ảnh đêm đó lại xuất hiện trong đầu.

Đôi môi mềm mại, mang theo sự tinh khiết và ngọt ngào...

Anh cầm chén trà trong tay quơ qua quơ lại, ánh mắt nhìn cô càng ngày càng sâu sắc.

Món nợ này, có vẻ anh nên tính toán một chút nhỉ.

Ba người ngồi trong đình một lúc, Chu Diễn bước từ ngoài vào, anh ta gật đầu với Chu Duy Ân và Lâm Tấn Nhiễm nói với Chu Chính Hiến, “Giám đốc Quý tới rồi.”

Chu Chính Hiến hơi bất ngờ, “Sao ông ta lại đến vào lúc này, có chuyện gì không thể đến công ty rồi nói sao?”

Chu Diễn ho nhẹ một tiếng, “Không riêng giám đốc Quý, mà Quý tiểu thư cũng tới rồi, mang theo khá nhiều quà cáp, có vẻ... không phải là bàn việc công.”

“Hả?” Lòng mày Chu Chính Hiến hơi nhướng lên, “Bà nội cũng ở bên đó à?”

“Vâng, là bà bảo tôi đến gọi cậu mau qua đó một chút.”

Dường như Chu Chính Hiến hơi mất kiên nhẫn, “Cậu đi đổi phỏ trước đi, lát nữa tôi sẽ qua.”

“Vâng.” Chu Diễn gật đầu đi ra khỏi đình.

Đột nhiên Chu Duy Ân bật cười khó hiểu, “Xem ra, bà nội lại chọn một đóa hoa đào nữa cho anh rồi.”

Chu Chính Hiến nhấp một ngụm trà, không đáp.

Lâm Tấn Nhiễm, “Lại?”

“Phải.” Chu Duy Ân liếc nhìn người nào đó đang bình tĩnh một cái, “Vợ chưa cưới của Chu Thời Uẩn cũng đã đưa về rồi, nhưng thân là anh cả, đại thiếu gia Chu gia lại chưa có ý định kết hôn, cô nói xem, đám người Chu gia có thể không sốt ruột sao?”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi hồi hộp, “Chu tiên sinh không hài lòng mấy đóa hoa đào đó sao?”

Chu Duy Ân cười giễu, “Người ta bị lão tăng nhập rồi, có thể hài lòng ai chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm sờ sờ cằm, “Ngửa mặt phụ nữ, chẳng lẽ anh ấy mê cái khác rồi?”

Chu Chính Hiến khựng lại, ánh mắt hơi kỳ quái nhìn Lâm Tấn Nhiễm, mà bác sĩ Lâm của chúng ta lại đang đặc ý với suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không phát hiện ra được.

“Fuck, cô nói như vậy...” Chu Duy Ân trừng mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Đúng là cũng có lý.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi cười, cô nhìn Chu Chính Hiến với ánh mắt đầy hàm ý.

Trong ánh mắt đầy hàm ý của hai người, Chu Chính Hiến bình tĩnh đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm, đi theo tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu, “Anh tiếp khách thì tôi đi theo làm gì?”

Chu Duy Ân tiếp lời, “Phải đấy, Lâm Tấn Nhiễm, cô ngồi đây tiếp tục pha trà cho tôi đi.”

“Lâm Tấn Nhiễm.” Chu Chính Hiến khẽ cười, anh gọi tên cô, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại cảm thấy gương mặt dịu dàng như ngọc kia đang giấu độc.

Trong lúc cô còn đang do dự có nên đi hay không, đột nhiên Chu Chính Hiến cúi xuống. Một tay anh chống lên bàn trà, một tay kéo vai cô, giọng nói hơi u ám vang lên, “Đi theo tôi, đừng để tôi nói lần hai.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

17. Chương 17

Lâm Tấn Nhiễm vẫn ngoan ngoãn đi theo Chu Chính Hiến, cũng không phải bị anh “dọa”, mà là cô cảm thấy bản thân nên có chút đạo đức nghề nghiệp, ông chủ đã muốn mình làm gì thì từ chối sẽ không hay cho lắm.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm đi theo sau lưng anh một lúc mới phát hiện ra phương hướng không đúng lắm, không phải là đi tới phòng khách sao...

“Chu tiên sinh không đi gặp Quý tiểu thư à?”

Bước chân của Chu Chính Hiến hơi chậm lại, Lâm Tấn Nhiễm suýt thì đâm vào người anh. Có điều cũng may cô kịp thời “phanh xe” lại, cô khó hiểu ngược mắt nhìn anh: “Sao vậy?”

Chu Chính Hiến nhìn vẻ mặt không sao cả của cô thì cảm thấy hơi bức mình, vì vậy ngữ khí lúc nói chuyện cũng không tốt cho lắm, “Cô muốn tôi đi gặp Quý Hàm hả?”

Lâm Tấn Nhiễm ngăn người, “Nói thế nào thì cũng tới rồi, cũng không phải muốn vậy.”

Chu Chính Hiến híp mắt lại.

Lâm Tấn Nhiễm nói tiếp, “Bởi vì tôi mới vừa nghĩ, ở bữa tiệc lần trước anh cố ý khiến Quý Hàm hiểu lầm anh và tôi... có gian tình. Cho nên, nếu bây giờ tôi lại xuất hiện ở phòng tiếp khách với anh thì không được hay cho lắm.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Cô nghĩ vậy sao?”

Lâm Tấn Nhiễm thẳng thắn gật đầu, nếu không thì sao nào.

Khóe miệng Chu Chính Hiến giật giật, xoay người đi về phía trước. Lâm Tấn Nhiễm thấy anh không bảo mình rời đi, không thể làm gì khác đành tiếp tục đi theo.

Cho đến khi hai người đi đến cửa phòng, Lâm Tấn Nhiễm mới phát hiện anh đang đi về phòng của mình.

Lúc Chu Chính Hiến đi vào phòng, cũng không quay đầu lại, nói, “Đi lấy áo sơmi tới đây.”

Lâm Tấn Nhiễm ngăn người, “Hả?”

Chu Chính Hiến quay đầu, đưa tay chỉ cho cô, “Tủ quần áo ở đó, cô không biết sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày nhìn anh một cái, lạnh lùng nói, “Từ trước tới giờ tôi chưa vào phòng anh, sao tôi biết áo sơmi của anh để đâu chứ?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Vậy về sau cô có thể thường xuyên tới rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, thường xuyên tới? Không có chuyện thì cô đến phòng anh làm gì?

Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm phải đi tới mở tủ quần áo ra, nhưng lúc chọn quần áo cô vẫn hơi khó hiểu, bác sĩ riêng còn phải làm mấy thứ này sao?

“Bình thường Vân Thanh cũng hay hầu hạ anh như thế này à?” Lâm Tấn Nhiễm thuận miệng hỏi một câu. Vân Thanh?

Chu Chính Hiến suy nghĩ một chút, tất nhiên đứa bé đó không thể làm như vậy, hôm nay anh bảo cô qua đây chỉ vì cảm thấy hình ảnh cô ở cùng với Chu Duy Ân khiến anh ngứa mắt thôi.

Chu Chính Hiến, “Sao vậy, cảm thấy tôi dùng người tài không đúng chỗ à?”

Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía anh, dối lòng nói, “Đương nhiên không phải, Chu tiên sinh trả lương cao, tôi chịu trách nhiệm với anh thì cũng không có vấn đề gì.”

Bao Thuần Bân luôn nói cách cô nói chuyện rất dễ đắc tội người khác, nhưng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, là chuyện cô hoàn toàn có thể làm rất tốt.

“Chịu trách nhiệm?” Đột nhiên Chu Chính Hiến bật cười, “Đúng là cô rất có trách nhiệm với tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “à?”

“Cô tự tiện hôn tôi, tất nhiên là phải chịu trách nhiệm rồi.”

Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Cái gì?”

“Có điều chuyện chỉ mới xảy ra thôi, vậy mà cô đã quên rồi sao?” Giọng nói của anh càng ngày càng gần, Lâm Tẩn Nhiễm cũng nhận ra có một bóng mờ bao phủ cô.

Bỗng nhiên cô quay người lại, chớp mũi sượt qua quần áo, mùi hương bạc hà thơm ngát mang theo vị thuốc Đông y cực nhạt.

Anh đứng rất gần cô, giống như là giam cô ở giữa anh và tủ quần áo.

Lông mày Lâm Tẩn Nhiễm khẽ nhíu lại, dựa sát vào phía sau, nhưng đằng sau là tủ quần áo, không thể lùi được nữa.

Cô ổn định tinh thần, nói, “Chu tiên sinh, anh đừng có trêu tôi, chuyện mới xảy ra thì sao tôi quên nhanh được.”

Chu Chính Hiến cúi người, một tay chống ra phía sau lưng cô, “Tôi trêu cô? Nhưng hôm đó cô uống say, cô đã làm như vậy rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm kinh ngạc ngược mắt lên nhìn, bởi vì dựa quá gần, dường như cô có thể nhìn thấy đường viền gương mặt sáng lóng lánh như bạch ngọc của anh. Cô nhớ lại... hôm đó cô thật sự uống quá say rồi.

Nhưng buổi sáng ngày hôm sau, rõ ràng anh cũng không nói gì mà.

Anh trêu đùa cô sao? Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, khuôn mặt của người đàn ông trước mắt rất rõ ràng, đôi mắt đen kịt sâu thẳm, anh mỉm cười, vừa mềm mại lại vừa sắc bén.

Nói thật thì nhìn bộ dạng này của anh, cô không thể biết được anh nói thật hay nói dối..

Lẽ nào... cô thật sự đã nói cái gì không nên nói ư?

“Hoảng sợ rồi sao?” Chu Chính Hiến cong môi cười.

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu sang một bên, “Tôi hoảng sợ cái gì chứ, không phải chỉ là say rượu nói linh tinh thôi sao, Chu tiên sinh cũng đừng tưởng là thật. Tôi hôn anh...”

Lâm Tẩn Nhiễm trầm mặc, bỗng nhiên nói, “Nếu không thì anh hôn lại đi?”

Lúc cô nói xong câu này thì có vẻ rất hồ hững, bởi vì cô chắc chắn Chu Chính Hiến sẽ không làm như vậy.

Nói chung là ở trước mặt anh, cô không thể luống cuống được.

“Hôn lại sao?” Người đàn ông trước mặt suy nghĩ một lúc.

Lâm Tẩn Nhiễm giễu cợt, “Chu tiên sinh, anh...”

“Ừm...”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đang muốn nói hai câu nữa để cứu vãn hình tượng say rượu ngày hôm đó, đột nhiên đôi mắt của người đàn ông trước mặt trầm xuống, đưa tay giữ sau gáy của cô. Còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi người hôn lên môi cô.

Hoàn toàn không phải là kết quả cô dự đoán.

Đầu óc của Lâm Tẩn Nhiễm hiếm khi cứng đờ, trong phút chốc tất cả cảm quan chỉ đều tập trung ở trên người đàn ông trước mặt. Môi của anh đang kề sát trên môi cô, xúc cảm mát lạnh, dường như cô có thể ngửi thấy được hương trà lưu lại trên người anh.

Lông mày của cô khẽ nhíu lại, đưa tay chống đỡ trước ngực anh muốn đẩy anh ra. Nhưng dường như anh đã sớm biết như vậy, tay dùng sức nhưng môi cũng không ngừng lại.

Lâm Tẩn Nhiễm chợt cảm thấy môi dưới tê tê...

Anh, cắn cô?

“Đề nghị của cô không tệt.” Chu Chính Hiến hơi kéo giãn khoảng cách, khóe môi của anh cong lên, thấp giọng nói, “Có điều chuyện này không tính toán như vậy được.”

Chuyện gì không tính toán như vậy được? Cô làm sai cái gì chứ?

“Đi ra đi, tôi phải thay đồ.” Anh vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt ung dung tự nhiên, giống như chuyện vừa rồi không liên quan gì đến anh.

Lâm Tẩn Nhiễm há miệng muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được, bởi vì khi cô bình tĩnh lại thì cũng bị nụ hôn này làm cho mất hồn mất vía rồi. Chu Chính Hiến hôn cô? Từ lúc nào mà Chu Chính Hiến đã không biết xấu hổ như vậy chứ?

Thấy cô không nói lời nào, Chu Chính Hiến lại lên tiếng, “À đúng rồi, liên quan đến xu hướng tình dục của tôi mà cô vừa nói lúc nãy, bây giờ cô còn có ý kiến gì nữa không?”

Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn lời, một lúc sau mới lên tiếng một cách khó khăn, “Chu tiên sinh, anh không cần chứng minh với tôi như thế.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Tôi cảm thấy điều này rất cần thiết.”

Từ trong phòng Chu Chính Hiến đi ra, sắc mặt Lâm Tẩn Nhiễm rất đen, giống như không còn gì đen hơn nữa.

Từ lâu đã biết Chu Chính Hiến không phải người lương thiện trong sáng gì, nhưng không nghĩ tới anh ấy lại khốn nạn như vậy. Không thông báo gì đã hôn cô, lý do lại còn là muốn chứng minh mình là trai thẳng nữa chứ?

Lâm Tẩn Nhiễm hơi phiền lòng.

Nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, thật ra điều làm cho cô buồn bực mất tập trung không phải là việc mình bị anh trêu học, mà là lúc anh hôn cô... tim cô đập như đánh trống vậy.

Cả đêm không ngủ, ngày hôm sau, Lâm Tẩn Nhiễm mang đôi mắt thâm quầng đi đưa thuốc cho Chu Chính Hiến.

“Anh bưng vào đi.” Cô đứng trước cửa không vào, bởi vì tạm thời còn chưa lấy lại được tinh thần từ sau nụ hôn kia, cho nên muốn Chu Diễm bưng vào giúp cô.

Nhưng không ngờ Chu Diễm luôn luôn dễ nói chuyện lại từ chối cô.

Chu Diễm nhanh chóng đẩy bát thuốc trước mặt mình đi, kiên quyết lắc đầu, “Trước đây thì tôi có thể giúp cô, nhưng hôm nay... tự cô mang vào đi.”

Lông mày Lâm Tẩn Nhiễm nhíu lại, “Hôm nay sao vậy?”

Khóe miệng Chu Diễm giật giật, “Lão phu nhân đang ở trong đó.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Cho nên?”

“Đang dạy dỗ thiếu gia, tôi sợ bị giận cá chém thớt nên không vào đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm biết Chu Chính Hiến và Chu Diễm giống như một cặp song sinh, nếu Chu Chính Hiến bị mắng thì Chu Diễm cũng không thoát được. Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh ta, khẽ cười nhạo, “Đúng là không có tiền đồ.”

“Hừ, cô...”

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý đến anh ta, không thể làm gì khác đành phải nhắm mắt gõ cửa.

Quả nhiên, không khí bên trong rất ngọt ngào.

“Chu tiên sinh.” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt, thấy lão phu nhân đang ngồi trên ghế sofa trong thư phòng thì khẽ lên tiếng, “Lão phu nhân.”

Lúc này, người đang ngồi trên đó là đại trưởng bối của Chu gia – Hoắc Vạn Quân, tuy Hoắc Vạn Quân đã lớn tuổi, nhưng khắp từ trên xuống dưới đều lộ ra sự trầm tĩnh mà người thường khó có được, hơn nữa trong lúc mơ hồ còn có thể thấy được bộ dạng làm mưa làm gió trước đây của bà.

Hoắc Vạn Quân nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, bởi vì Lâm Tấn Nhiễm mặc áo khoác trắng bên ngoài, cho nên bà vừa nhìn là biết ngay người của phòng y tế, vì vậy bà cũng chỉ gật đầu rồi lại tiếp tục nói với Chu Chính Hiến, “Hôm qua bà muốn cháu đưa Quý tiểu thư về, thuận tiện tâm sự một chút, sao cháu lại giả vờ giả vịt nói cơ thể không ổn hả?”

Lòng bàn tay của Chu Chính Hiến ma sát cây bút trong tay, sau khi nghe Hoắc Vạn Quân nói, anh ngừng đầu lên, trong mắt là sự nghi ngờ, “Sao bà nội lại nói thế, hôm qua cơ thể cháu thật sự không ổn mà.”

Hoắc lão phu nhân cười lạnh, “Trước mặt bọn họ, cháu giả vờ vật đó mà nghĩ có thể qua mắt được bà sao? Bà thấy cháu không thích Quý tiểu thư thì đúng hơn.”

Chu Chính Hiến cười nhạt, không nói gì.

“Cháu không thích Quý tiểu thư thì coi như thôi đi, con gái nhà Triệu gia trước đó cháu cũng không thích. Bà nội hỏi cháu, rốt cuộc người như thế nào mới có thể lọt vào mắt cháu chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm nghe vậy, trong đôi mắt tràn ngập ý cười, hiện tại nếu có một đĩa hạt dưa để cắn rồi cùng tùm lại ngồi xem khung cảnh ép hôn này thì thật tốt biết bao.

“Người như thế nào à...” Giọng nói Chu Chính Hiến truyền tới, Lâm Tấn Nhiễm hưng phấn ngược mắt nhìn qua, nhưng lại không ngờ ánh mắt của cô và anh lại chạm nhau, mà vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác của cô lại lọt ngay vào mắt của Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến hít mắt lại, “Tất nhiên là... người cháu thích thì mới lọt vào mắt cháu được chứ.”

“Cháu!” Hoắc Vạn Quân vỗ bàn một cái, tức giận đứng lên, nhìn bộ dạng này, nếu không phải bà kiềm chế thì đã sớm xông lên chửi mắng rồi. Lâm Tấn Nhiễm thấy Hoắc Vạn Quân cố gắng nhịn một lúc mới nói tiếp, “Sớm biết như thế thì lúc ông nội cháu còn sống đã định hôn ước cho cháu rồi, bây giờ cánh cháu cứng cáp rồi nên không nghe lời mấy người già chúng ta nữa.”

“Bà nội, bà đừng bận tâm nữa.”

Hoắc Vạn Quân không để ý đến anh, vẫn tiếp tục nói, “Nhìn lại mình đi, có khi đến lúc Thời Uẩn sinh được hai đứa con rồi còn cháu vẫn không chịu kết hôn.”

Chu Chính Hiến nhú mày, “Dựa vào tốc độ bây giờ của Thời Uẩn và Cặng Bắc thì chưa chắc đâu.”

Hoắc Vạn Quân cũng không nghe nhận ra hàm ý trong lời nói của Chu Chính Hiến, bà trầm mặt đi ra cửa, “Thực sự không quản lý được cháu nữa rồi.”

18. Chương 18

Hoắc Vạn Quân chỉ nhìn thoáng qua Lâm Tấn Nhiễm, mà Lâm Tấn Nhiễm lại hơi cúi đầu cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình. Đợi đến khi thấy Hoắc Vạn Quân đi ra khỏi thư phòng, cô mới cong môi cười.

“Còn cười?” Thanh âm trầm thấp của người phía sau chiếc bàn vang lên, “Qua đây.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn anh một cái, người đàn ông mặc chiếc áo sơ-mi màu trắng ngồi sau chiếc bàn, trên mũi là chiếc kính gọng vàng, sự lịch sự, tuấn tú không thể nói hết được.

Lâm Tấn Nhiễm bĩu môi, bưng bát thuốc đến bên cạnh anh, “Cũng may thuốc còn chưa quá nguội, anh mau uống đi.”

Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh dựa vào ghế, nhàn nhả nhìn... môi của Lâm Tấn Nhiễm. Nếu như lần trước nói cô say anh còn ngạc nhiên, nụ hôn ngày hôm qua chính là muốn thử xem bản thân ngoại trừ kinh ngạc còn có gì khác nữa không.

Vì vậy, bây giờ Chu Chính Hiến đã có thể kết luận rằng, ngoại trừ kinh ngạc anh còn cảm thấy rất tốt nữa.

“Anh nhìn gì vậy?” Mặt Lâm Tẩn Nhiễm không cảm xúc, “Chu tiên sinh, tôi cảm thấy có vài chuyện tôi phải nói rõ ràng mới được.”

Chu Chính Hiến giơ tay, “Cô nói đi.”

“Nói đơn giản một chút, tôi bán nghê.” Lâm Tẩn Nhiễm hơi cúi người, nhìn thẳng vào ánh mắt lười biếng nhưng lại sắc bén của Chu Chính Hiến, “Không bán thân.”

Chu Chính Hiến thấp giọng hỏi, “Cho nên?”

Lâm Tẩn Nhiễm đứng thẳng lên, “Cho nên, anh không cảm thấy chuyện ngày hôm qua quá đột ngột à?”

Chu Chính Hiến nhướng mày, trên gương mặt thấp thoáng sự dục dăng, “Cô cảm thấy đột ngột à? Cũng phải, tối hôm đó tôi cũng cảm thấy cô phóng túng quá rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

“Có qua có lại là điều nên làm.” Về mặt Chu Chính Hiến như muốn nói “tôi không làm sai bất kì chuyện gì hết”, chậm rãi nói, “Thương nhân chúng tôi không bao giờ để mình chịu thiệt thòi đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến không để ý sắc mặt của cô, thông thả cầm bát thuốc uống hết, uống một hớp còn không quên đánh giá, “Haizz, đắng quá.”

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý đến anh.

“Mứt đâu?” Chu Chính Hiến đưa tay đòi cô.

Lâm Tẩn Nhiễm nổi nóng, theo bản năng đánh vào tay anh một cái, “Không có!”

Tiếng đánh lạnh lạnh, Chu Chính Hiến cứng đờ, đôi mắt tràn ngập sự kinh ngạc nhìn lòng bàn tay.

Lâm Tẩn Nhiễm không phát hiện sự khác thường của anh, cũng không quay đầu lại đã đi ra cửa, thuận tiện bỏ lại một câu, “Sai Chu Diễm lấy cho anh đi, tôi rất bận, phải về phòng y tế đây.”

Thư phòng lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Chu Chính Hiến mới chậm rãi ngẩng đầu, anh nhìn thư phòng trống không, trong lòng như bị một tảng đá mạnh mẽ đập trúng.

...

“Uống nhiều sữa bò một chút, em xem em đi, chắt cao chút nào cả.”

Cô bé 15 tuổi lườm anh một cái, “Là giá sách của anh quá cao thì có, chứ không phải em không đủ cao.” Dứt lời, cô kéo góc áo anh, “Anh lấy giúp em đi, em muốn quyển ”Kinh Thi” (1) ở trên cao nhất đó.”

(1) Kinh Thi là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 305 bài thơ.

“Kinh Thi?” Anh cười khê một tiếng, “Em đọc có hiểu không?”

“Đừng coi thường người ta.” Cô bé chớp chớp mắt, hàng lông mi cong vút như cây quạt nhỏ, “Mau lấy cho em đi.”

Anh quay người lấy quyển sách xuống, nhưng lại không đưa cho cô, mà bản thân lại tùy ý lật một trang, “Nam hữu kiêu mộc, bất khả hư tức (2)... Nhiên Nhiên, cái này nói về về tình yêu đấy.”

(2) Dịch nghĩa: Núi nam có cây cao mà trụi cành, cho nên không có bóng mát.

“Ồ.”

“Trẻ con đừng xem cái này.”

“Bảo thủ, em còn nhỏ lắm sao? Lớp em đã có nhiều người yêu đương rồi đó.” Nói xong, cô bé liền nhón chân muốn lấy quyển sách trên tay anh, nhưng chiều cao không đủ, thậm chí một góc nhỏ của quyển sách cũng không chạm vào được.

“Được rồi, vậy đoán xem nó đang ở trong tay nào của anh, đoán được thì anh đưa cho em.” Anh giấu quyển sách ra phía sau, vui vẻ đùa giỡn với cô bé kia.

Con người đen kịt của cô bé đảo qua đảo lại, “Bên trái.”

Sau lưng, anh lặng lẽ chuyển quyển sách bên tay trái sang tay phải, sau đó đưa tay trái ra phía trước, mở ra cho cô xem, “Đoán sai rồi.”

“Bốp!” Như mọi khi, cô bé dứt khoát đánh vào tay anh một cái, “Anh trêu em.”

“Ừ, em cũng biết hả?” Anh lắc đầu thở dài, “Bao nhiêu lần rồi, không tiến bộ chút nào.”

“...”

Thời gian trôi qua, dường như Chu Chính Hiến nhìn thấy được cô bé đó đứng trước giá sách nhón chân lấy sách, cũng thấy được dáng vẻ thờ phỉ phò của cô bé khi đập vào lòng bàn tay anh. Chu gia này, trước mặt anh, mỗi người đều nơm nớp lo sợ, quy củ, cũng chỉ có cô bé đó mới dám nghịch ngợm như vậy thôi.

Chu Chính Hiến cười khở, chậm rãi đưa tay bóp bóp mi tâm, sao anh có thể nghĩ Lâm Tẫn Nhiễm là cô bé ấy chứ, ngoại trừ việc dám to tiếng trước mặt anh ra thì hai người không giống nhau chút nào.

Một ngày thơ hoạt bát, một lạnh lùng cô độc, tính tình hai người hoàn toàn trái ngược..

Quan trọng là Chu Nhiên đã chết... chết cũng 10 năm rồi.

Lâm Tẫn Nhiễm quay lại trường học, lúc vừa về tới phòng ngủ trong ký túc xá thì ánh mắt của hai người bạn cùng phòng nhanh chóng bắn thẳng về phía cô. Hồi trước còn để ý lễ nghi với phép lịch sự, Lâm Tẫn Nhiễm nhìn bọn họ một cái, “Có chuyện gì sao?”

Bạn cùng phòng Dao Dao vội lắc đầu, nhưng rồi lại giống như gà con mổ thóc, gật gật đầu.

Lâm Tẫn Nhiễm, “Nói đi, chuyện gì?”

Dao Dao tiến lên phía trước, “Tẫn Nhiễm, nghe nói cậu và Trần Húc Dương yêu nhau à?”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, “Hả?”

“Trần Húc Dương đó, chính là người ở lớp bên cạnh, cái người rất đẹp trai rất lợi hại ý.”

Lâm Tẫn Nhiễm không thể tưởng tượng nổi, bật cười một tiếng, “Cậu nghe được tin tức vô căn cứ này từ đâu vậy?”

“Vô căn cứ? Không phải chứ? Chính miệng Trần Húc Dương nói là thích cậu mà, sao lại vô căn cứ được?”

Chính miệng nói thích cô? Khi nào? Tại sao cô không biết?

Thấy dáng vẻ bình tĩnh của Lâm Tẫn Nhiễm, Dao Dao vội đưa di động cho cô xem, “Cậu xem bát quái của trường chúng ta này, video đó có người quay trộm được, chính là video khi Hà Chân và Trần Húc Dương cãi nhau, chính miệng Trần Húc Dương nói là thích cậu, hai người cãi nhau một trận rất lớn... cậu cũng biết đó, mọi người đều biết Hà Chân thích Trần Húc Dương, gia đình của hai người họ cũng quen thân, ai biết giữa đường lại nhảy ra một Trình Giảo Kim là cậu chứ.”

Về mặt Lâm Tẫn Nhiễm vẫn rất thản nhiên, “Tớ không quen anh ta.”

“Hả...” Dao Dao á một tiếng, lại nói, “Vậy chuyện này phiền phức rồi, bây giờ cậu đang bị đồn ầm lên là cướp bạn trai của Hà Chân, dù sao trong mắt mọi người, bọn họ là kim đồng ngọc nữ, Tẫn Nhiễm, cậu đi giải thích đi, nếu không mọi người sẽ hiểu lầm cậu đó.”

“Không có chuyện gì.” Lâm Tẫn Nhiễm nhìn Dao Dao đang giương nanh múa vuốt, khẽ cười, sau đó gơ tay vỗ vỗ đầu Dao Dao, “Loại bát quái này qua mấy ngày nữa sẽ tự động tan biến thôi, đừng lo.”

Nói xong, Lâm Tẩn Nhiễm xoay người đi về giường mình ngủ.

Mà Dao Dao bị cô vỗ đầu lại đứng tại chỗ, mờ mịt nhắc tay lên, “Hả?”

Bạn cùng phòng Viên Thanh cười một tiếng, “Dao Dao, hoàng đế không vội mà thái giám đã vội rồi hả?”

Dao Dao không để ý đến cô ấy, bởi vì vừa mới bị nụ cười của Lâm Tẩn Nhiễm dọa, từ khi bắt đầu ở cùng với nhau, cô chưa từng thấy đáng vẻ dịu dàng như vậy của Lâm Tẩn Nhiễm...

Đợi đợi đợi đã! Vừa rồi cô ấy còn vỗ vỗ đầu của cô nữa. Shit! Sao lại cảm thấy giống như một người bạn trai mạnh mẽ vậy? Mạnh mẽ làm cho cô cảm thấy rung động!

Không đúng không đúng, mình là thẳng! Mình không chơi bách hợp! (3)

(3) Bách hợp: Ý chỉ tình yêu giữa nữ với nữ. Cũng giống như đam mỹ là nam với nam.

Đột nhiên Dao Dao run lên, yên lặng niệm A Di Đà Phật, hăm hăm dờ dờ xông về phía máy tính.

Mấy phút sau, Viên Thanh lơ đãng quay đầu nhìn máy tính trên bàn Dao Dao, “Ái chà, cậu mở nhiều hình cơ bụng của đàn ông như thế làm gì?”

Dao Dao quay đầu làm tư thế im lặng, “Để trấn tĩnh!”

Buổi sáng thứ năm, sau khi tan học, Lâm Tẩn Nhiễm từ phòng học đến căn tin ăn cơm.

Cô gọi một phần ăn, ngồi xuống một chỗ trong căn tin ăn.

“Trùng hợp vậy, hôm nay cậu lại ăn cơm ở căn tin.” Đúng lúc Dao Dao và Viên Thanh cũng vừa mua cơm, đang tìm chỗ, “Chúng tớ có thể ngồi ở đây không?”

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu, “Ngồi đi.”

Dao Dao vui vẻ ra mặt, cô ngồi xuống, “Hiếm thấy hiếm thấy, cậu và tớ vẫn chưa ăn cơm chung bao giờ. À, đúng rồi, trước đó tớ nói với cậu về chuyện của Trần Húc Dương, không ai làm phiền cậu chứ?”

“Tìm tớ?” Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Tớ nghĩ chuyện này... thực chất là không liên quan đến tớ.”

Cô cũng không rõ tại sao anh ta lại thích cô, cô nhớ mình chỉ gặp anh ta có một lần vào hôm sinh nhật Ngô Quý Đồng mà thôi.

“Nói là nói thế thôi, nhưng Hà Chân và đám bạn thân của cô ta cũng không phải là đèn đã cạn dầu (4) gì.”

(4) Đèn đã cạn dầu: Câu này ám chỉ những người mưu mô xảo quyệt, nhìn xa trông rộng, khó đối phó... vân vân

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ nở nụ cười trấn an cô ấy, “Chắc không đâu, đều là nghiên cứu sinh rồi, sẽ không làm chuyện của học sinh tiểu học đâu.”

Vừa dứt lời.

“Lâm Tẩn Nhiễm.”

Tay cầm thìa của Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, lúc ngược mắt nhìn mới phát hiện một cô gái mặc váy trắng không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh bàn.

“Phụt...” Suýt nữa Dao Dao và Viên Thanh đã phun hết cơm từ trong miệng ra, hai người đồng loạt nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, ánh mắt kia rõ ràng nói: Học sinh tiểu học đến rồi!

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Dáng dấp Hà Chân không tệ, cho nên vẫn luôn là nhân vật nổi tiếng ở trường học, mà Lâm Tẩn Nhiễm cũng vậy, ngoại trừ gương mặt, thực lực cũng rất vang dội. Bởi vì sự kiện “tình tay ba” mấy ngày qua, dường như hai người đã trở thành đối tượng mọi người bắt quái trong lúc rảnh rỗi.

Bây giờ thấy hai người đứng chung, ánh mắt những người đang ăn cơm xung quanh hoặc là lén lén lút lút đều đưa nhau nhìn sang.

“Cô biết Trần Húc Dương ở đâu không?” Hà Chân vừa mở miệng đã hỏi câu này.

Lâm Tẩn Nhiễm khó hiểu, “Cô hỏi tôi? Hỏi sai người rồi.”

“Đã mấy ngày nay tôi không liên lạc được với anh ấy, rõ ràng là anh ấy cố ý tránh tôi.” Lúc Hà Chân nói chuyện, giọng điệu rất ghen ngào, “Nhất định anh ấy có liên lạc với cô, cô giúp tôi có được không, tôi biết bây giờ anh ấy đã thích cô rồi, tôi không là gì cả... nhưng tôi thật sự thích anh ấy.”

Hà Chân điềm đạm đáng yêu, so bộ dạng hồ hững của Lâm Tẩn Nhiễm thì rõ ràng tạo thành sự chênh lệch, mọi người xung quanh thấy Hà Chân như vậy thì đều đồng tình, haizz... kim đồng ngọc nữ tan vỡ rồi.

Có điều đàn ông luôn thay lòng đổi dạ, phụ nữ còn coi đàn ông thay lòng đổi dạ là người yêu, nhất định là Hà Chân này rất yêu Trần Húc Dương. Đáng thương, thật đáng thương... còn Lâm Tẩn Nhiễm, rõ ràng biết người ta có đối tượng lại còn làm như thế, đây không phải là cố ý gây sự sao?

Trong chốc lát, ánh mắt với sự không đồng tình đều nhìn thẳng vào Lâm Tẩn Nhiễm, đặc biệt là những nữ sinh đều có dáng vẻ muốn lao ra “đánh tiểu tam, bảo vệ chính thất”.

“Đợi đã.” Lâm Tẩn Nhiễm ho một tiếng, “Có ba điều tôi muốn nói với cô một chút, thứ nhất, từ trước tới giờ tôi và anh ta chưa bao giờ liên lạc. Thứ hai, anh ta không thích cô là chuyện của anh ta, tôi cũng không giúp được gì. Thứ ba, tôi và bạn tôi đang ăn cơm, cô khóc lóc như thế, chúng tôi không nuốt nổi.”

Dao Dao: “Phụt...”

Lông mày Hà Chân nhíu lại, một lúc sau, đột nhiên cup mắt xuống, lạnh lùng nói, “Tẩn Nhiễm, tôi biết người phụ nữ như cô rất dễ dàng được người ta yêu thích, nhưng cô đã có bạn trai rồi, cô không thể để Trần Húc Dương cho tôi sao?”

Dao Dao và Viên Thanh: “Giở trò gì đấy??”

Quần chúng hóng hớt, có phải chúng ta đã nghe được tin tức gì đó rất khủng bố không?

19. Chương 19

“Tẩn Nhiễm, cậu có bạn trai khi nào thế?” Dao Dao cũng không ngại lớn chuyện, lập tức đập bàn gào thét. Viên Thanh lúng túng lôi kéo cô ấy, “Yên tĩnh chút đi, cậu chỉ là một diễn viên nhỏ bé tuyến 18 của vở kịch lớn này thôi, cậu gào thét cái gì?”

Dao Dao ghen hòng, “Tớ... không phải tớ kinh ngạc quá sao? Ai xứng với ngọn cỏ của phòng chúng ta... Ấy nhầm, đóa hoa chứ.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười với hai người, “Hiện tại cái này không phải là trọng điểm.”

Dứt lời, cô quay đầu nhìn Hà Chân, “Đúng là tôi có bạn trai, cho nên Trần Húc Dương của cô và tôi thực sự không có quan hệ gì cả, Hà...Hà Chân? Ừ, đúng rồi, không đùa với cô nữa, chấm dứt ở đây đi.”

Sắc mặt Hà Chân trắng bệch, cô ta nhớ tới người đàn ông mình va phải kia, trong lòng càng không cam lòng. Nhưng vẻ mặt của cô ta vẫn rất đau khổ đáng thương, “Trước khi cô xuất hiện, tôi và Trần Húc Dương vẫn còn rất tốt, nếu không phải cô thì chúng tôi đã sớm bên nhau rồi, Tẩn Nhiễm, nếu cô đã ngứa mắt thì cũng đừng bám lấy anh ấy không buông chứ, chí ít cũng đừng làm tổn thương anh ấy.”

“Ôi ôi, cái này không phải là một chân đứng hai thuyền sao?” Không biết nữ sinh nào đứng xung quanh hừ lạnh một tiếng, bởi vì mọi người đều đang xem kịch hay nên vô cùng yên tĩnh, cho nên lời cô ta nói đương nhiên mọi người đều nghe thấy.

“Cô nói cái gì hử, ai một chân đứng hai thuyền, cô thì biết gì?” Dao Dao lập tức bùng nổ, Viên Thanh ra sức kéo cô. Đương nhiên cô ấy làm vậy chỉ để phòng Dao Dao sẽ lấy dao chém người kia thôi, châm chọc

người thì cô cho rằng nên châm chọc, “Này này, bạn trai của Tần Nhiễm chúng tôi có tiền có thể có sắc, ai lại đi thích Trần Húc Dương hả?”

“Đúng! Trần Húc Dương không thể so sánh với bạn trai Tần Nhiễm được, Hà Chân gì gì đó, trong tay cô thì là bảo bối, còn người khác thì là cỏ rác à?”

“Còn bám lấy không buông, thật mất mặt.”

“Bạn trai Tần Nhiễm tốt nhất!”

“Bạn trai Tần Nhiễm vô địch!”

Dao Dao và Viên Thanh nói xong, liếc mắt nhìn nhau, rồi gật gật đầu, “Không sai, đúng là vậy!”

Mọi người: “...”

Lâm Tần Nhiễm yên lặng che mặt một lúc, thật là... càng nói càng quá đà.

Hà Chân bị châm chọc đến nỗi phải ngậm miệng, thực ra mục đích của cô ta hôm nay là tỏ ra thê thảm, video cãi nhau của cô ta và Trần Húc Dương là cô ta cho người tuồn ra, cô ta muốn để cho mọi người biết Lâm Tần Nhiễm không biết xấu hổ cướp bạn trai của cô ta.

“Nếu là vậy thì tốt rồi.” Hà Chân hít một hơi thật sâu, “Tôi chỉ sợ cô tổn thương anh ấy thôi.”

Lâm Tần Nhiễm nhú mày, “Nói thật thì đáng về của anh ta thế nào tôi còn không nhớ rõ nữa.”

Hàm ý là sự lo lắng của Hà Chân quá dư thừa.

Hà Chân: “...”

Cuối cùng Hà Chân cũng đi, nhưng ánh mắt xung quanh vẫn còn như có như không nhìn về phía cô.

“Nếu không chúng ta mau ăn cho xong rồi đi thôi.” Viên Thanh đề nghị.

“Sợ cái gì, người khác xem cậu là khỉ, cậu còn thực sự cảm giác bản thân là khỉ à?” Dao Dao mạnh mẽ nhét một thìa cơm vào miệng, “Chúng ta cứ ngồi ở đây, chứng minh chúng ta không phải khỉ.”

Lâm Tần Nhiễm, “... Tớ no rồi.”

“Tớ cũng vậy.” Viên Thanh lập tức kiến nghị, “Về phòng thôi.”

Lâm Tần Nhiễm gật đầu, “Ừ.”

Dao Dao bối rối, “Này! Đi nhanh như vậy làm gì, hai người để tớ lại một mình hả?”

Lâm Tần Nhiễm cong môi, “Không phải là cậu muốn ngồi đây chứng minh mình không phải là khỉ sao?”

Dao Dao, “Tớ...”

Loại chuyện cổ tình gây sự này Lâm Tần Nhiễm chỉ coi là một nốt nhạc đệm nhỏ không thể nhỏ hơn thôi, cho nên cô nhanh chóng ném chuyện này lên chín tầng mây.

Buổi chiều thứ năm, theo thường lệ cô lại đến Chu gia.

Lúc cô vừa mới thay quần áo từ trong phòng đi ra đã thấy Chu Duy Ân hấp tấp từ cửa đi vào, hơn nữa trên tay anh ta còn cầm một cái túi màu đen, “Đến rồi hả?”

Lâm Tần Nhiễm ừ một tiếng, “Sao vậy Tam thiếu gia, không phải bệnh đau dạ dày lại tái phát đấy chứ?”

“Cô nguyên rửa tôi hả?” Chu Duy Ân đi đến chỗ cô, “Tôi tới tìm cô.”

“Tìm tôi? Làm gì?”

Chu Duy Ân cười đắc ý, sau đó đưa cái túi màu đen cho cô, “Cho cô.”

Mấy người làm việc trong phòng y tế dừng lại, ánh mắt đồng loạt nhìn sang, chà, độc của Tam thiếu gia đã đưa tới đây rồi, chắc chắc chắc.

“Cái gì vậy?” Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm cúi xuống liếc nhìn một cái, chỉ thấy trên túi in logo màu vàng, tuy cô chưa từng mua mấy thứ xa xỉ, nhưng cũng biết nhãn hiệu này, người bình thường sẽ không tiêu tiền vào mấy thứ đắt đỏ này đâu.

“Một sợi dây chuyền, tôi thấy rất thích hợp với cô nên đã mua đấy.” Chu Duy Ân nói rất nhẹ nhàng tựa mây gió, nhưng ánh mắt đang lén lút liếc Lâm Tấn Nhiễm đã bán đứng anh ta.

Anh ta hơi sợ Lâm Tấn Nhiễm không thích.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, giống cười mà như không phải cười nhìn Chu Duy Ân, “Cậu đều lừa gạt con gái như thế à?”

“Bọn họ sao có thể...” Chu Duy Ân khựng lại, “Không phải, ai có vinh hạnh này chứ?”

Mấy nhân viên làm việc xung quanh yên lặng chảy mồ hôi, rõ ràng Tam thiếu gia thường hay làm như vậy mà... người hầu mới tên Hương Hương trong phòng lão phu nhân đó, mấy tháng trước còn khoe khoang với bọn họ, nói là Tam thiếu gia thích cô ta. Ôi, chiếc vòng vàng trên tay cô ta còn chưa lạnh, Tam thiếu gia đã chuyển mục tiêu rồi.

“Cô nhận đi.” Chu Duy Ân cứng ngắc nhét vào trong lòng cô.

Nhưng một giây sau, Lâm Tấn Nhiễm đã ném đồ vào ngực anh ta, “Tôi không thích cái này, hơn nữa, cậu làm vậy tôi có thể bị trừ lương đó.”

“Nếu cô nhận rồi mà còn bị trừ lương thì vẫn dư dả, hơn nữa, ai dám trừ lương cô, anh ta sao?”

Người hầu nào đó bị chỉ vào, lập tức lác đầu.

“Hay anh ta?”

Một người khác lại lác lác đầu, “Không không không! Đương nhiên không phải tôi rồi, thiếu gia!”

Chu Duy Ân cười lạnh, “Thấy không, không ai dám trừ lương cô đâu.”

“Tôi trừ.” Lúc này, giọng nói trầm thấp của một người đàn ông truyền từ cửa phòng y tế tới. Máy người làm trong phòng y tế nghe tiếng nhìn qua, đều cung kính cúi đầu.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, sau đó nhún nhún vai với Chu Duy Ân, “Thấy không, kim chủ muốn trừ lương tôi đó.”

Chu Duy Ân hít một hơi thật sâu, xoay đầu trừng mắt nhìn người mới tới, “Anh tới đây hóng hớt làm gì, hồi trước tôi tặng quà cho người khác sao anh không quản lý?”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, còn nói không thường tặng đồ cho mấy người phụ nữ ồn ào đó, thẳng nhóc chết tiệt này, đúng là phong lưu buông thả quá mà.

“Hồi trước là hồi trước, bây giờ là bây giờ.” Chu Chính Hiến nhắc chân đi vào, đôi mắt vốn bình tĩnh dịu dàng hơi nghiêm khắc, “Em chơi đùa với người khác cũng thôi đi, nhưng Lâm Tấn Nhiễm là người bên cạnh anh, em kiểm chế chút đi.”

“Cái gì chơi đùa, cái gì mà người của anh?” Chu Duy Ân lập tức giơ chân, “Tôi tặng đồ còn phải chịu sự hạn chế của anh à?”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, làm ơn nói cho hoàn chỉnh, là người bên cạnh anh, không phải người của anh.

“Tặng cho người khác thì thế nào cũng được, nhưng tặng cho Lâm Tấn Nhiễm thì phải chịu sự hạn chế của anh.” Chu Chính Hiến không nặng không nhẹ nói.

“Anh!”

“Được rồi được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm bắt đắc dĩ vỗ vỗ vai Chu Duy Ân, “Tam thiếu gia, cậu tặng tôi món quà này cũng lãng phí thôi, tôi nhận tấm lòng là được rồi.”

“Sao cô lại nghe anh ta?” Chu Duy Ân trợn tròn mắt, giọng nói hơi tủi thân. Lâm Tẩn Nhiễm ho khan, “Không phải, tôi cảm thấy...”

“Lâm Tẩn Nhiễm, vào chuẩn bị bể tắm thuốc.” Đột nhiên Chu Chính Hiến cắt ngang lời nói của cô. Lâm Tẩn Nhiễm nhìn về phía Chu Chính Hiến, anh lại lạnh nhạt nói tiếp, “Tôi không có thời gian, nhanh lên một chút.”

“À, được.” Lâm Tẩn Nhiễm hết cách, không thể làm gì khác đành đẩy Chu Duy Ân, “Ngoan, đi ra trước đi, đợi tôi hết bận rồi nói.”

“Cô, người phụ nữ này! Tôi tức chết mất!” Bỏ lại câu này, Chu Duy Ân nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại một chút, một lát sau mới thở dài, “Tính khí thẳng thớm này vẫn khó chịu thật.”

Mọi người: “...”

Từ trước tới giờ Chu Chính Hiến chưa từng tới tắm thuốc vào thời gian này, dựa vào việc tính toán thì phải hai ngày nữa mới tới lúc tắm thuốc.

“Sao đột nhiên anh lại tới đây, cơ thể không thoải mái à?” Lâm Tẩn Nhiễm vừa vội vàng chuẩn bị, vừa chọn lựa thảo dược Đông y và nói chuyện với người bên cạnh.

Chu Chính Hiến dựa bên cạnh bàn, ánh mắt đi theo Lâm Tẩn Nhiễm, “Ngày mai tôi sẽ đi Thượng Hải họp, mấy ngày sau mới trở về.”

“À, khó trách anh lại đến sớm.” Lâm Tẩn Nhiễm thả bột phấn trong cái hộp đen vào bể tắm, “Tuy mấy ngày nữa anh không có ở nhà, nhưng thuốc thì phải nhớ uống đầy, còn có, không thể uống rượu, bận rộn đến mấy cũng phải chú ý nghỉ ngơi...”

“Ồ.” Đột nhiên người đằng sau khẽ cười một tiếng, Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, xoay đầu nhìn anh, “Anh cười cái gì?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Bác sĩ mấy người đều dài dòng vậy à?”

Thấy Lâm Tẩn Nhiễm hơi khó hiểu, Chu Chính Hiến nói tiếp, “Lúc trước Thời Uẩn cũng hay lải nhải như thế, tôi đang nói đến em trai tôi, nó cũng là bác sĩ.”

Suýt nữa Lâm Tẩn Nhiễm đã trợn tròn hai mắt, “Lải nhải dạn dò là vì quan tâm anh khỏe hay không...”

Lâm Tẩn Nhiễm tiếp tục bận rộn, cô không phát hiện lúc cô nói xong câu này, đột nhiên người đàn ông đứng bên cạnh giật mình.

“Được rồi, Chu tiên sinh, anh có thể xuống rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến đứng không nhúc nhích.

Lâm Tẩn Nhiễm, “???”

Chu Chính Hiến đưa hai tay lên, “Đổi đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “...”

Hoàng đế? Cổ đại? Tỳ nữ? Tư thế giơ tay này rõ ràng chính là: Trầm chuẩn bị xong rồi, người có thể tới hầu hạ.

Lâm Tẩn Nhiễm cười gượng, “Tôi ra ngoài tìm người giúp anh thay đồ.” Nhưng cô vừa mới xoay người thì người đằng sau đã kéo cánh tay cô lại, “Sao vậy, không phải là cô à?”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi bất lực, “Loại chuyện này... vẫn là nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Cô là bác sĩ, chẳng lẽ còn chưa từng nhìn thấy cơ thể người sao?” Dường như Chu Chính Hiến rất khó hiểu, “Chỉ cần trong lòng cô không suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác là được, tôi không ngại đâu.”

Lông mày Lâm Tẩn Nhiễm nhíu lại, “Vậy cũng không được, thân thể đẹp đẽ của Chu tiên sinh ở ngay trước mặt, sao trong lòng tôi có thể không suy nghĩ bất cứ chuyện gì chứ.”

Chu Chính Hiến hơi cúi người, dùng đôi mắt sâu không đáy nhìn cô, giống cười mà không phải cười lên tiếng, “Vậy tôi cho phép trong lòng cô không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác.”

“Rắc...” Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy tiếng gương mặt tươi cười của mình vỡ tan thành từng mảnh.

Trong phòng y tế, mọi người đang bận rộn, đột nhiên thấy Lâm Tấn Nhiễm chạy vọt ra, trên mặt vừa đỏ vừa đen rất đặc sắc.

“Tấn Nhiễm, cô sao vậy?” Có người quan tâm hỏi.

“Cậu vào đi, hầu hạ đại thiếu gia nhà cậu tắm rửa kìa.”

“Hả??”

“Còn không đi?”

...

Người đàn ông khó hiểu vào trong bể tắm thuốc, nhưng lúc anh ta đi vào thì Chu Chính Hiến đã đổi áo trắng đi xuống bể rồi.

Kỳ lạ thật, tại sao Lâm Tấn Nhiễm muốn anh ta vào đây giúp Đại thiếu gia thay đồ chứ, bình thường, Đại thiếu gia đều tự thay đồ mà.

“Ôi, thiếu gia, bác sĩ Lâm vừa mới nói...”

“Cậu ra đi.” Lời người đàn ông chưa nói hết đã bị cắt ngang, mà ở chỗ người đàn ông không thấy được, ý cười trong đôi mắt của Chu Chính Hiến giảm đi, anh ho một tiếng, cuối cùng nói, “Tôi trêu cô ấy thôi.”

“...”

20. Chương 20

Lúc Chu Chính Hiến từ bể tắm thuốc đi lên, di động trên bàn bên cạnh vang lên liên tục. Anh cúi đầu nhìn, trên màn hình đang hiện ba chữ: Ngô Quý Đồng.

Người nào đó vội vàng vàng chạy đi, đương nhiên là để quên di động ở đây rồi.

Chu Chính Hiến vốn không để ý nó, nhưng hình như người gọi điện vẫn không hết hi vọng, kiên trì gọi không ngừng.

Chu Chính Hiến chần chừ chốc lát, cầm di động lên trượt màn hình. Nhưng anh còn chưa bắt đầu nói chuyện, người bên kia đầu điện thoại đã gào thét, “Sư tỷ! Tình huống gì đây sư tỷ? Em vừa mới về nhà có mấy ngày mà trường chúng ta lại có chuyện lớn như thế rồi, sao bọn họ lại có thể nói chị cướp bạn trai của Hà Chân chứ, hừ, Trần Húc Dương còn chưa phải là bạn trai của Hà Chân mà! Sư tỷ, mấy người đó nói chị một chân đạp hai thuyền là cái khỉ gì vậy, còn nói chị có bạn trai rồi mà còn đi quyến rũ Trần Húc Dương nữa chứ?”

Chu Chính Hiến: “...”

“Sư tỷ? Sao chị không nói chuyện?” Ngô Quý Đồng hít một hơi thật sâu mới nói tiếp, “Chị đừng lo lắng, đám người ngu xuẩn này thì bảo sao nghe vậy thôi, đợi em lên mạng giúp chị mắng họ!”

“Ngô Quý Đồng?”

“Hả?” Lúc này Ngô Quý Đồng đang ở trong ký túc xá vô cùng tức giận, chợt ngăn người, cậu liếc nhìn di động của mình, không sai, là số di động của sư tỷ mà, nhưng... sao lại là giọng đàn ông?!

“Anh là...”

“Chu Chính Hiến.”

Ngô Quý Đồng hít một hơi thật sâu, giọng nói nhỏ đi, “Cái này, cái đó, sư tỷ đang ở chỗ anh à?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, chỉ nói, “Chuyện cướp bạn trai mà cậu vừa nói là thế nào vậy?”

Ngô Quý Đồng: “...”

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đi vào thì Chu Chính Hiến đã mặc quần áo xong, đang ngồi trên ghế bên dưới bộ cửa sổ nghỉ ngơi, anh nắm tay họ khan hai tiếng, khẽ nhú mày.

“Mặc vào.” Lâm Tẩn Nhiễm cầm lấy áo khoác bên cạnh ném lên đùi anh, “Chu tiên sinh, anh không biết vừa mới từ trong bể ra thì rất dễ cảm lạnh sao?”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô một cái, “Sau khi tắm vòi sen thì hơi nóng.”

“Nóng cũng phải mặc vào.”

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, “Được, không phụ lòng quan tâm của bác sĩ là cô.”

Lâm Tẩn Nhiễm lườm anh, lạnh lùng nói, “Chu Diễn đang ở bên ngoài đợi anh đấy, nói là có chuyện.”

“Ừ, dìu tôi ra ngoài đi.”

Dứt lời, phát hiện vẻ mặt “sao anh lại cần giúp đỡ” của Lâm Tẩn Nhiễm, anh cụp mắt, nhìn vô cùng “đáng thương” đứng lên.

“Cẩn thận!”

Thân thể Chu Chính Hiến loạn choạng, Lâm Tẩn Nhiễm vội tới đỡ anh, “Anh không thoải mái hả?”

Chu Chính Hiến lắc đầu, nhưng một giây sau lại rất tự nhiên khoác tay lên vai cô, đồng thời đè nửa sức nặng lên người cô, “Chứng thấp nhiệt (1) khá nặng, hơi chóng mặt.”

(1) Chứng thấp nhiệt: là tên gọi khái quát về bệnh biến cảm nhiễm phải tà khí thấp nhiệt uế trọc, hoặc Tỳ Vị không mạnh, thấp nhiệt nung nấu ở trong hình thành hai thể chứng trạng Thấp lẩn át nhiệt ẩn phục và Thấp nhiệt hun đốt câu kết; Nguyên nhân phần nhiều do ngoại cảm tà khí hoặc vốn nghiện chè rượu làm tổn thương Tỳ Vị, Tỳ mất sự kiện vận, thấp nhiệt ngăn trở gây nên bệnh.

“Anh đợi một chút, để tôi bảo bọn họ đi lấy xe lăn.”

“Dìu tôi ra ngoài trước đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Được.”

Lâm Tẩn Nhiễm hơi hối hận vì vừa nãy bản thân đã thờ ơ, cô luôn cảm thấy anh đang trêu chọc nên cũng quên mất anh là người dễ dàng bị bệnh.

Lâm Tẩn Nhiễm ôm eo anh, để anh dựa vào người mình rồi đi ra cửa phòng tắm thuốc, bởi vì chiều cao cộng thêm việc quá mức tập trung nên cô không thấy được vẻ mặt thực hiện được mưu kế của người đàn ông bên cạnh.

Ngày hôm sau, Lâm Tẩn Nhiễm đang đi trên hành lang thì thấy một người bạn nhỏ đã lâu không gặp.

“Triều Triều? Em ở đây làm gì?” Triều Triều nghe thấy tiếng thì quay đầu nhìn thấy cô, trên gương mặt trắng nõn là vẻ đáng thương, “Chị.”

Lâm Tẩn Nhiễm đưa tay véo véo mặt cậu bé, “Ai bắt nạt em vậy, nhìn bộ dạng của em này.”

Triều Triều bắt đầu kể lể, “Cha em bắt nạt em, ngày mai em được nghỉ rồi, cha đã nói đưa em đi chơi, kết quả cha lại bận rồi vút em ở đây luôn.”

“Vậy mẹ em đâu?”

“Mẹ em cũng rất bận, mẹ bảo em đi tìm cậu nhỏ, nhưng em nghe quản gia nói ngày hôm qua cậu nhỏ tức giận đã ra ngoài rồi, chị ơi, chị biết cậu nhỏ bị làm sao không?”

“Hả?” Lâm Tẩn Nhiễm khẽ ho, “Có lẽ là có việc thôi.”

“Vậy không ai đưa Triều Triều đi công viên trò chơi rồi, một đám người xấu xa, ai cũng lừa gạt em!”

“Em muốn đi công viên trò chơi à?”

“Vâng! Chị ơi!” Đột nhiên đôi mắt của cậu bé sáng như sao, kéo tay cô, “Nếu không thì chị đưa em đi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Chị không thể đi được, em xem, chị còn phải quản lý cậu lớn của em không rời một tắc này.”

“Vậy tốt rồi, buổi chiều cậu lớn sẽ đi Thượng Hải, chắc chị cũng phải đi theo thôi, thuận tiện đưa Triều Triều đi luôn, chúng ta cùng đi Disneyland chơi.”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn họng, lúc này mới nhớ ra ngày hôm nay hình như Chu Chính Hiến phải ra ngoài, “Ồ, lần này có thể chị không đi đâu.”

“Ồ...”

Mấy phút sau, “Ồi, Triều Triều, Triều Triều!”

Triều Triều vừa ép buộc vừa làm nũng kéo tay cô đi tới thư phòng của người nào đó, Chu Diễm thấy hai người thì hơi bất ngờ, “Hai người tới đây làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm chỉ vào cậu bé, “Thằng nhóc này phát điên rồi.”

“Mau mở cửa cho em, em có chuyện muốn nói với cậu.”

Chu Diễm buồn cười ngồi xổm xuống, “Muốn nói cái gì hả thằng nhóc yêu quái này?”

Triều Triều hất cằm, “Có phải mấy người sẽ đi Thượng Hải đúng không, em cầu xin đây, em cũng muốn đi.”

Chu Diễm khựng lại, nghi ngờ nhìn Lâm Tấn Nhiễm. Người phía sau bắt đầu dĩ nễ nụ cười, “Nó nói muốn đi theo Chu tiên sinh chơi.”

“Cái gì? Chúng tôi đi họp, không phải đi chơi.”

Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ đầu cậu bé, “Nghe thấy không, không phải đi chơi.”

“Vậy em không chơi với cậu, bọn họ cứ bận rộn chuyện của bọn họ, chỉ cần cho em mượn chị là được rồi, em đưa chị đi Disneyland chơi.”

“Chưa đủ lòng đủ cánh, cháu muốn đưa ai đi chơi?” Lúc này, đột nhiên cửa thư phòng mở ra, Chu Chính Hiến đứng sau cửa, giống cười mà như không phải cười nhìn cậu bé.

Triều Triều thấy “sếp lớn” bước ra thì vội lao tới, “Cậu ơi, hôm nay cho cháu đi cùng nhé, cháu muốn đi với chị.”

Sau khi nghe xong, ánh mắt Chu Chính Hiến rơi trên người Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, lại giải thích với Triều Triều lần nữa, “Triều Triều, chị nói rồi, chị không đi Thượng Hải đâu.”

“Chị nói muốn đi theo cậu mà.” Gương mặt Triều Triều tràn ngập vẻ buồn bã, vô cùng đáng thương nhìn Chu Chính Hiến, nói, “Cậu, vậy cậu để chị đi theo đi, cháu muốn chị đi chơi với cháu.”

Chu Chính Hiến nhướng mày.

Triều Triều chu môi, “Chị nói là một tắc cũng không rời cậu mà, sao lại không giữ lời như thế?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Cậu, được không ạ?” Triều Triều kéo góc áo của Chu Chính Hiến.

“Chu Diễm.”

“Dạ?”

Chu Chính Hiến, “Nói với Chu Duẫn một tiếng, Triều Triều sẽ đi Thượng Hải với tôi mấy ngày.”

Chu Diễm sững sờ, “Hả?”

“Nhân tiện cho người thu xếp mấy bộ đồ luôn.”

Rốt cuộc Chu Diển cũng phản ứng lại là Chu Chính Hiến không nói đùa, “À... à, vâng.”

Triêu Triêu chớp chớp mắt, vui sướng nhảy cẫng lên, “Cậu, cậu đồng ý rồi!”

“Ừ.”

“Vậy chị thì sao?”

“Cô ấy cũng đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm trợn tròn mắt, ngạc nhiên, “Chu tiên sinh, lúc trước cũng chưa sắp xếp chuyện này mà.”

“Ừ, chưa có.” Trong đôi mắt Chu Chính Hiến lóe lên sự vui vẻ, chậm rãi nói, “Nhưng tôi cảm thấy nên thỏa mãn nguyện vọng không rời một tắc của cô.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Từ Bắc Kinh bay tới Thượng Hải, sau đó lại đi tới khách sạn ở Thượng Hải. Suốt đường đi, Triêu Triêu từ hoan hô nhảy nhót cho tới buồn ngủ.

Xe dừng trước khách sạn, Lâm Tẩn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu bé đang ngủ trong lòng mình thì khẽ hỏi, “Ngủ rồi, làm sao đây?”

“Trời cũng tối rồi, trước tiên cứ để nó ngủ đi.” Chu Chính Hiến xuống xe trước, sau đó đón Triêu Triêu từ trong lòng cô, “Cô và nó về phòng trước đi, tôi còn có việc.”

“Ừ.” Lâm Tẩn Nhiễm cũng xuống xe theo.

“Thiếu gia, để tôi ôm cho.” Chu Diển nói.

“Không cần.” Chu Chính Hiến nói, “Liên lạc với giám đốc Trần, báo là tôi đến trễ một chút.”

“Vâng.”

Chu Chính Hiến ôm lấy Triêu Triêu đi vào trong, Lâm Tẩn Nhiễm theo sau lưng anh kéo hành lý.

“Chu tiên sinh, anh tới rồi.” Quản lý đại sảnh tiến lên đón tiếp.

Chu Chính Hiến tới Thượng Hải thì luôn đến đây, cho nên quản lý cũng biết rõ anh. Chỉ là... từ trước tới nay anh ta chưa từng thấy Chu Chính Hiến dẫn theo người nhà tới.

“Phòng đã chuẩn bị xong rồi, Chu tiên sinh, Chu phu nhân, mời hai người.”

Quản lý đại sảnh nói xong mới phát hiện hai người trước mắt đều dừng chân, anh ta sững sờ, “Sao vậy ạ?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh ta, “Có một vấn đề cần sửa lại, tôi không phải Chu phu nhân.”

“Hả, vậy cô...”

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Anh không nhận ra tôi chỉ là một người hầu nhỏ bé thôi à?”

Quản lý xấu hổ, “... Ôi không, ngại quá, xin lỗi cô.”

Lâm Tẩn Nhiễm ừm một tiếng, kéo hành lý đi về phía trước.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng Lâm Tẩn Nhiễm, khóe miệng hơi cong lên, “Chu phu nhân?”

“Ngại quá, ngại quá, Chu tiên sinh, là mắt tôi không tốt.” Quản lý đại sảnh vội vàng xin lỗi.

“Cũng không tệ lắm..”

“Hả?” Quản lý ngẩn người, không biết Chu Chính Hiến đang khen cái gì.

Một giây sau, anh ta thấy người đàn ông dịu dàng trước mặt khẽ cười, “Tôi nói anh rất có mắt nhìn.”

Lâm Tẩn Nhiễm cà thẻ mở phòng, Chu Chính Hiến ôm Triêu Triêu theo sau lưng cô đi vào.

“Tôi bảo quản lý mở phòng bên cạnh rồi, nhưng trước khi tôi về thì phiên cô ở phòng này nghỉ ngơi.” Chu Chính Hiến đặt Triều Triều lên giường.

Lâm Tấn Nhiễm thấy cậu nhóc đang ngủ như lợn chết thì gật đầu, “Ừ, tôi sẽ chăm sóc thằng bé.”

Chu Chính Hiến đắp chăn cho Triều Triều xong thì xoay người đi về phía cô, “Vậy tôi đi trước đây.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Được.”

“Đợi tôi quay về.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào là lạ. Ánh mắt người đàn ông rất dịu dàng, dường như nhìn nhiều hơn một chút sẽ bị hút vào bên trong vậy. Cô mím môi, rời mắt đi.

Sau khi Chu Chính Hiến ra khỏi cửa, Lâm Tấn Nhiễm lập tức nhận ra được là kỳ lạ chỗ nào. Vừa rồi lúc anh nói chuyện quá mức dịu dàng, đến nỗi làm cho cô sinh ra ảo giác, giọng nói đó không giống một người chủ nói với một nhân viên, ngược lại giống như... chồng dặn dò vợ trước khi ra ngoài vậy.

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, chỉ cảm thấy hình như nơi nào đó trong lòng có sự vui sướng khác thường đang lan tỏa, loại cảm giác đó tùy tiện ngông cuồng, giống như phải bối được nơi mềm mại nhất trong đáy lòng cô lên vậy.

Những mềm mại kia, đã từng là sự yêu thích sâu sắc nhất của cô đối với anh.

21. Chương 21

Lúc Chu Chính Hiến trở về, trong phòng vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng động nào. Anh kéo caravat ra, nhắc chân đi vào phòng trong.

“Lâm...” Vốn muốn gọi cô, nhưng không nghĩ đến bóng hình người kia lại nằm nhoài bên giường, hình như đã ngủ thiếp đi rồi.

Bước chân Chu Chính Hiến vô thức nhẹ hơn, anh đi tới bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

Ánh đèn bên trong căn phòng u ám, tia sáng màu vàng yếu ớt chiếu lên gương mặt cô, bởi vì đôi mắt đã nhắm, cho nên hàng mi cong cong tạo thành một cái bóng ở dưới mắt, bộ dạng này, cũng làm cho vẻ mặt luôn lạnh nhạt của cô mềm mại hơn rất nhiều.

Đột nhiên, Lâm Tấn Nhiễm cử động, nhúm tóc nhỏ trượt xuống một bên mặt cô. Chu Chính Hiến hơi khựng lại, theo bản năng muốn đưa tay vén tóc của cô ra sau tai.

Ngay lúc tay của anh sắp chạm vào gò má cô, đột nhiên người đang ngủ mở mắt ra, ánh mắt tràn ngập sự phòng bị và lạnh lùng.

Chu Chính Hiến hơi sững sờ.

Ánh mắt hai người chạm nhau, không khí dường như càng thêm tĩnh lặng.

Cuối cùng chỉ thấy Chu Chính Hiến khẽ cười, nói, “Tôi cho rằng cô đã ngủ rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi thẳng người dậy, nghi ngờ liếc mắt nhìn anh một cái, “Hơi chán nên tôi không cần thận ngủ quên thôi.”

Vừa rồi anh muốn làm gì thế?

“Ừ.” Chu Chính Hiến gật đầu, cởi áo khoác ra rồi ném lên giường.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy hơi kỳ lạ, cô đứng dậy, lùi ra phía sau vài bước, “Anh cần phải nghỉ ngơi nên tôi về trước đây.”

“Đợi đã.” Chu Chính Hiến quay đầu hỏi cô, “Đói bụng không? Để tôi bảo khách sạn chuẩn bị bữa khuya, lát nữa sẽ đưa đến phòng cô.”

Lâm Tấn Nhiễm ồ một tiếng, “Tôi không đói, không cần đưa qua đâu.”

Sau khi nghe xong Chu Chính Hiến tiến lên vài bước, anh cúi đầu nhìn cô, dường như đang quan sát, “Lẽ nào cô cũng học theo mấy cô gái kia giảm béo à?”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn họng, “Không phải.”

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, hình như không nghe thấy cô nói gì, “Cô quá gầy rồi, ăn nhiều vào.”

Lâm Tấn Nhiễm cảm giác có trăm miệng cũng không thể cãi được, “...Thật sự không phải mà.”

Cuối cùng, Chu Chính Hiến vẫn bảo khách sạn đưa bữa khuya lên, Lâm Tấn Nhiễm cũng không thể dằn dấy nữa, nói tiếng cảm ơn rồi quay về phòng.

Căn phòng lại trở nên yên tĩnh, Chu Chính Hiến kéo caravat xuống, ngồi bên mép giường.

Hình như cô luôn để phòng như vậy, nhìn thì lười biếng, không quan tâm nhiều đến mọi thứ lắm, nhưng thật ra lòng cảnh giác rất cao.

Anh nhớ tới dáng vẻ lần trước của cô ở hành lang, trong mắt của cô tràn đầy kinh ngạc và đau đớn, giống như một con thú nhỏ bị vứt bỏ vậy. Loại ánh mắt đó, người bình thường sẽ không có. Trên người của cô dường như toàn là bí mật.

Đột nhiên Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng.

Không ngờ bản thân từ bắt đầu cảm thấy thú vị muốn trêu chọc cô, dần dần lại biến thành sự yêu thích muốn đi tìm hiểu như bây giờ... cũng được, nếu rung động rồi thì lập tức hành động thôi, huống hồ bản thân còn rất thích cảm giác này nữa.

Có điều dường như người phụ nữ luôn luôn kháng cự anh.

Nhớ đến điều này, Chu Chính Hiến híp mắt lại.

Kháng cự thì sao chứ, có những người nên từ từ dụ dỗ...

Sáng hôm sau, chuông cửa phòng Lâm Tấn Nhiễm bị người ta ấn vang.

Cô từ trên giường bò dậy, hơi mệt mỏi đi ra mở cửa.

“Chị ơi chị! Chúng ta mau xuất phát thôi!” Cậu nhóc ngoài cửa chạy thẳng vào phòng, “Ôi? Chị vừa mới rời giường à?”

Mắt Lâm Tấn Nhiễm tròn tròn, nhìn thấy Chu Chính Hiến ăn mặc chỉnh tề đứng ngoài cửa, lại nhìn Triều Triều chạy qua chạy lại trong phòng, “Hai người... sớm vậy sao?”

Triều Triều giục cô, “Chị mau đi rửa mặt đi! Chúng ta phải đi thôi!”

Nói xong, Triều Triều vừa kéo vừa lôi cô đi về phòng vệ sinh, trong lúc này Lâm Tấn Nhiễm quay đầu liếc nhìn người nào đó, chỉ thấy người đàn ông vốn đứng ở cửa đã bước vào rồi, hơn nữa còn rất nhàn nhã ngồi xuống ghế sofa.

Sao anh cũng đi vào, chẳng lẽ cuộc họp hôm nay còn chưa bắt đầu?

Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm cũng chuẩn bị xong, cô đeo balô lên vai, đưa tay nắm lấy tay Triều Triều, “Chúng ta xuất phát thôi.”

“Yeah!”

Lâm Tấn Nhiễm đi tới trước mặt Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Triều Triều, chúng tôi đi trước nhé.”

“Đợi đã.” Chu Chính Hiến đứng lên, tiện thể sờ sờ đầu Triều Triều, “Tôi đi cùng hai người.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả?”

Triêu Triêu, “Ồ?”

Trên xe đi tới Disneyland, hai lớn một nhỏ ngồi theo hàng.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Nói đúng ra thì anh đến đây để làm việc, sao đột nhiên lại hứng thú muốn cùng đi tới Disneyland chứ? Chu Chính Hiến và Disneyland? Phù hợp sao?

“Cậu, cậu thật sự muốn đi chơi với Triêu Triêu à?”

Chu Chính Hiến liếc cậu bé một cái, đưa tay véo véo gương mặt cậu bé, “Sao thế, không muốn cậu đi à?”

“Không phải không phải!” Triêu Triêu lắc đầu, “Do quá mới lạ thôi, mới lạ đến nỗi cháu không tin luôn, cậu, từ lúc nào mà cậu lại tốt bụng như vậy à?”

Về mặt Chu Chính Hiến bất động nhìn Lâm Tấn Nhiễm đang ngó ra ngoài cửa sổ, “Bây giờ cháu là đứa con trai duy nhất của Chu gia, cháu nói xem cậu có nên bảo đảm an toàn cho cháu không?”

Đôi mắt to linh động của Triêu Triêu híp lại, “Hóa ra là vậy, cậu tốt bụng quá.” Tin cậu mới là chuyện lạ, bằng lòng vứt bỏ công việc để đưa cháu đi chơi, chắc chắn là có mục đích khác!

Triêu Triêu nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên gian xảo cười trộm một tiếng.

Lời cậu nói sao mà quen thể nhỉ...Trước đây lúc cậu nhỏ lừa gạt mấy chị gái họ không phải cũng thường xuyên lấy cháu làm lá chắn sao? Cho nên mới nói, không phải cậu muốn chăm nom cháu, mà là muốn nhìn chị ngồi bên cạnh cháu đây này!

Lúc đến Disneyland đã có rất nhiều người rồi, ba người xuống xe, sau khi kiểm vé xong thì liền vào trong.

Có lẽ Triêu Triêu đã kiểm chế quá lâu rồi, vừa đến thiên đường của trẻ con, cậu bé đã kích động chạy qua chạy lại không ngừng.

“Cái này hay quá đi, chúng ta chơi cái này đi.”

“Chị ơi chị ơi, chị ăn kem không à? Hình chuột Mickey này.”

“Em cứ ăn đi.”

“Không được, chúng ta mỗi người một cái, trắng đen phối hợp.”

...

“Chị, chị xem trên đầu mấy chị khác đều đeo bờm có lỗ tai kìa, chị cũng đeo một cái đi.” Triêu Triêu đứng trước một cửa hàng nhỏ ven đường, chỉ vào cái bờm chuột Minnie nói.

Lâm Tấn Nhiễm cười gượng, “Đồ chơi này, hay là thôi đi.”

“Tại sao à? Chúng ta phải nhập gia tùy tục chứ.” Triêu Triêu nói xong thì kéo tay Chu Chính Hiến, “Cậu, mau mua một cái cho chị đi.”

Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm muốn tỏ vẻ kiên quyết không đeo, Chu Chính Hiến đã xoay đầu nói, “Ông chủ, lấy cái này.”

“Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Triêu Triêu mua bờm cho cô xong còn hưng phấn hơn là mua được loại kem mình thích nữa, có điều Lâm Tấn Nhiễm thật sự không hiểu, cái này giống như mào đội đầu thời nhà Thanh vậy, thô tục hơn thì giống như áo lót, nhưng tại sao nhiều người lại thích đội nó lên đầu như thế nhỉ?

“Chị, cái này đẹp lắm, sau khi chị đội lên thì dễ thương giống như Minnie vậy đó.”

Lâm Tấn Nhiễm ho khan, vẫn rất do dự.

Nhưng cuối cùng, dưới ánh mắt cực kỳ chờ mong của Triều Triều cô vẫn phải đội nó lên đầu. Thôi kệ, nếu đã theo cậu bé tới đây thì cũng không nên khiến nó thất vọng.

Triều Triều thấy cô đội lên rồi thì đôi mắt híp lại thành một khe nhỏ, cậu bé lại khen hai câu, cuối cùng cũng hài lòng đi về phía trước.

“Rất đáng yêu.” Người nào đó vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm đã cảm thấy cái bờm trên đầu bị người ta kéo kéo, cô nheo mắt nhìn, chỉ thấy Chu Chính Hiến rất hứng thú nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu cô.

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm hơi hồi hộp, lập tức đưa tay chỉnh lại “lỗ tai” trên đầu: “Anh cũng cảm thấy dễ thương sao? Không ngờ Chu tiên sinh lại có tính trẻ con như vậy.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm bỏ lại Chu Chính Hiến, nhấc chân đuổi theo Triều Triều.

Người đàn ông sau lưng nhìn bóng lưng một lớn một nhỏ ở phía trước, khe cong môi, “Tôi nói cô mà.”

Vừa bắt đầu thì Lâm Tấn Nhiễm hơi khó chịu, nhưng sau một lúc đeo thì dường như cũng quên mất trên đầu còn đeo một vật “đáng yêu” như thế.

“Stitch!” (1) Đột nhiên Triều Triều kéo Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi tới phía trước, “Nhanh nhanh nhanh, cháu muốn chơi cái này.”

(1) Stitch: Nhân vật hoạt hình nổi tiếng của Disney

Vì vậy, Lâm Tấn Nhiễm còn chưa hiểu cái gì đã bị Triều Triều kéo đi xếp hàng. Đợi khoảng 10 phút, ba người theo dòng người bước vào một căn phòng nhỏ.

Vốn Lâm Tấn Nhiễm cho rằng cái này là một trò chơi trí tuệ, nhưng sau khi nhìn một lúc mới phát hiện cái này là... một trò chơi rất trẻ con. Ừ, chỉ là trẻ con so với người trưởng thành thôi.

Lúc này trên màn hình trước mặt, quái vật màu xanh nhỏ mở phi thuyền ra, bay lên rồi nhảy xuống chào hỏi phụ huynh và mấy đứa bé. Quái vật nhỏ này chắc do con người điều khiển, cho nên nó mới chuyển động một cách chính xác để chơi với khách, thậm chí ống kính lia tới trước mặt khán giả nào, nó còn có thể gọi tên của họ và đùa giỡn với người đó.

Mấy đứa bé cười mãi, mà Lâm Tấn Nhiễm lại hơi buồn chán đánh giá khán giả ngồi ở dưới.

Người tới đây hầu như đều là cha mẹ dẫn con mình tới chơi, còn cô và Chu Chính Hiến dẫn Triều Triều đi thì hơi kỳ lạ.

Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm đang nhàm chán ngắm móng tay thì quái vật nhỏ lại bắt đầu gọi tên, mà lúc này, ống kính phía bên phải cũng bắt đầu đảo qua đảo lại chỗ khán giả.

“Cô, chính là cô, cô gái đeo bờm chuột Minnie đó.”

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy Triều Triều bên cạnh hít một hơi thật sâu, sau đó cực kỳ hưng phấn kéo kéo áo Lâm Tấn Nhiễm, “Là chị! Là chị! Stitch gọi chị kìa!”

Lâm Tấn Nhiễm mở mồm ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện gương mặt hiển thị ở màn hình bên cạnh chính là cô...

Cô lập tức có cảm giác lên lớp bị thầy giáo điểm danh.

“Người đẹp, cô tên gì?” Quái vật nhỏ Stitch bắt đầu trêu chọc cô.

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, cần phải trả lời sao?

“Chị ấy là Lâm Tấn Nhiễm!” Triều Triều bên cạnh đã lớn tiếng trả lời giúp cô.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“À, Lâm Tấn Nhiễm. Vậy thì Lâm Tấn Nhiễm, cô có bạn trai chưa?”

Triều Triều nhanh nhẩu đáp: “Có rồi!”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Gương mặt quái vật nhỏ ủ rũ, “Hả? Có bạn trai rồi à? Bạn trai cô có ở đây không?”

“Có có có!” Triều Triều đẩy đẩy người Lâm Tấn Nhiễm, để bản thân cũng có thể lọt vào ống kính, “Ngồi bên cạnh chị ấy này.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm phát hiện ống kính màn hình lại bắt đầu chuyển động, sau đó từ từ... quay sang Chu Chính Hiến.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Bạn nhỏ Triều Triều, em lại định giở trò gì đây?

Lâm Tấn Nhiễm hơi lúng túng nhìn người đàn ông trong màn hình, khuôn mặt người kia rất rõ ràng, vô cùng tuần tú, dường như anh hoàn toàn không bị ống kính ảnh hưởng.

Người đàn ông chỉ yên lặng ngồi đó, giống như người từ trong tạp chí bước ra vậy. Vì thế, khán giả hàng trước lập tức bắt đầu tìm kiếm bóng dáng người trên màn hình.

Mà lúc này, quái vật nhỏ Stitch lại bắt đầu nói chuyện, vẻ mặt tức giận của nó rất sinh động. Mọi người chỉ nghe nó bực bội hỏi, “Hừ, chính là anh cướp Tấn Nhiễm của tôi sao? Tôi hỏi anh, anh thích cô ấy hả?”

Stitch vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy trán của mình xuất hiện ba vạch đen. Mà khán giả lại bắt đầu náo loạn, ánh mắt của mỗi người đều tràn ngập vẻ bất quái nhìn bọn họ.

Trong lúc Lâm Tấn Nhiễm cho rằng tình huống này sẽ lặng lẽ chìm xuống, đột nhiên người đàn ông trên màn hình khẽ cười, tiếp theo giọng nói trầm thấp của anh vang lên trong căn phòng nhỏ này, anh nói, “Tôi thích cô ấy.”

22. Chương 22

Tôi thích cô ấy?

Lâm Tấn Nhiễm ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, mà trong mắt anh tràn ngập sự vui vẻ cũng đang nhìn cô, hai người cách một cậu nhóc đối mắt nhìn nhau. Ống kính kéo xa ra, lúc này trong mắt của mọi người thì nghiễm nhiên chính là cặp tình nhân đang vô cùng ân ái.

Ở phía dưới, có một bà mẹ trẻ bối rối ông chồng mình, thấy không, học tập người ta đi.

Ông chồng không còn gì để nói, ống kính này cũng không quay tôi, tôi muốn nói cũng không có cơ hội mà.

Hừ, nhìn bộ dạng của ông như vậy, ống kính cũng lười giúp ông.

...

Rốt cuộc chịu đựng qua khoảng thời gian đau tim này, mọi người giải tán. Từ cửa ra ngoài đường nhỏ, người bên cạnh không ngừng quay đầu lại nhìn ba người Lâm Tấn Nhiễm.

Thậm chí một đứa bé còn chỉ tay vào Chu Chính Hiến nói rằng, “Đây là người cướp bạn gái của Stitch đúng không mẹ?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Người mẹ kia cười gượng xin lỗi Chu Chính Hiến, vội vàng dắt con mình đi mất. Khóe môi của Chu Chính Hiến khẽ cong lên, có thể dễ dàng nhận ra tâm trạng anh đang rất tốt.

“Chu tiên sinh, vừa rồi anh nói như vậy rất dễ làm người ta hiểu lầm đó.” Lâm Tấn Nhiễm đoán đo một lúc rồi vẫn quyết định nói.

Chu Chính Hiến liếc cô, “Đã hiểu lắm rồi, không phải sao? Đừng để ý chuyện nhỏ này làm gì.”

Lâm Tấn Nhiễm biết anh đang nói đến việc Triều Triều nói quan hệ của hai người bọn họ là tình nhân, cô ho khan, “Triều Triều nói lung tung, anh không cần phải hòa theo nó.”

“Nếu đã cùng Triều Triều ra ngoài chơi, thì tất nhiên là phải nghe theo nó rồi.” Chu Chính Hiến sờ sờ đầu Triều Triều, “Đúng không Triều Triều?”

“Vâng, cậu nói rất đúng!” Cậu nhóc toét miệng cười với hai người.

Cậu lớn đúng là gian xảo, còn thừa dịp như vậy bày tỏ với người ta nữa chứ!

“Sao vậy, cô tưởng thật à?” Chu Chính Hiến dừng bước lại, nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm ghen hòng, “Sao có thể, mấy lời nói đùa này làm sao tôi có thể tưởng thật chứ?”

Vừa dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy đôi tai trên đầu bị người ta vỗ vỗ, lúc cô ngược mắt nhìn lên thì Chu Chính Hiến đã thu tay mình lại rồi, chỉ thấy anh khẽ mỉm cười, chậm rãi phun ra một chữ: “Ngốc.”

“???”

“Triều Triều, còn muốn chơi gì nữa không?”

“Muốn chơi voi nhỏ bay ạ!”

“Được, vậy chúng ta đi chơi thôi.”

Một lớn một nhỏ dắt nhau đi mất, Lâm Tấn Nhiễm đứng nhìn, một lúc lâu sau vẫn chưa phản ứng được.

Ngốc?

Anh mới ngốc? Toàn bộ Chu gia nhà anh đều ngốc!

Lâm Tấn Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đưa tay chỉnh lại đôi tai kia, sao hôm nay người này lại thích vỗ đầu cô thế nhỉ, anh thích đôi tai này như vậy sao? Thích như thế thì tự mình mua một cái đội đi.

Sau khi chỉnh đôi tai chuột Minnie thẳng lại, cô nhắc chân đuổi theo bọn họ. Bởi vì vội vội vàng vàng nên cô cũng không nhận ra tai mình đang đỏ ửng lên.

Màn đêm dần tối, cảm xúc mãnh liệt của Triều Triều cũng cạn kiệt dần, cuối cùng cậu nhóc cũng chịu rời khỏi “Thiên đường”.

Xe đứng ở trước cửa chờ bọn họ, sau khi lên xe, Triều Triều dựa vào lòng Lâm Tấn Nhiễm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ba người vừa về đến khách sạn đã thấy Chu Diễn tiến lên đón, “Thiếu gia, cậu về rồi.”

Chu Chính Hiến gật đầu, ra hiệu cho Chu Diễn ôm Triều Triều đi, “Đưa nó về phòng ngủ đi.” Sau khi nói xong, anh nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Cô đi ăn cơm với tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, ôm Triều Triều ở trong lòng, “Để tôi ôm nó đi ngủ, chuyện ăn cơm tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Dứt lời, cô cũng không nhìn Chu Chính Hiến có phản ứng gì đã vội vàng ôm Triều Triều đi vào bên trong.

Chu Chính Hiến nhìn theo bóng lưng kia, hơi nheo mắt, “Ý của cô ấy là không muốn ăn cơm với tôi à?”

Chu Diễn, “Hả?”

“Tôi đáng sợ lắm sao?”

Chu Diễn: “...”

Ngày thứ ba đến Thượng Hải, cuối cùng Chu Chính Hiến cũng thật sự đi làm việc, mà Lâm Tấn Nhiễm cũng có thể một mình dẫn Triều Triều đi lung tung khắp nơi.

Ngày thứ tư, tất cả về nhà.

Từ sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh đáp máy bay xuống, Lâm Tẩn Nhiễm không có dự định theo bọn họ về Chu gia, cho nên lập tức nói, “Ngày mai tôi có lớp, tôi trực tiếp về trường học luôn, chúng ta tạm biệt nhau ở đây đi.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Lên xe.”

“Tôi nói tôi...”

“Tôi biết.” Chu Chính Hiến kéo cửa xe ra, lạnh nhạt nói, “Để tôi đưa cô đi.”

Xe lái đến trường học, Lâm Tẩn Nhiễm tự mình mang hành lý mở cửa xuống xe.

“Chị ơi, chị thật sự không về nhà với em sao?” Triệu Triệu nằm nhào trên cửa sổ, bộ dạng rất đáng thương.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy vậy thì trong lòng dao động, giọng nói cũng vô thức mềm xuống, “Mấy ngày nữa sẽ lại gặp thôi.”

“Ồ... Được rồi ạ.”

Lâm Tẩn Nhiễm véo véo mặt cậu bé, sau đó quay lại nói tiếng cảm ơn với Chu Chính Hiến rồi xoay người đi lên phòng.

Trong phòng, mấy người bạn cùng phòng đều ở đây, Lâm Tẩn Nhiễm mở cửa đi vào, đầu tiên cô đặt hành lý xuống.

“Tẩn Nhiễm cậu về rồi à, ồ, sao trông cậu uể oải vậy?” Dao Dao tới gần hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm chậm rãi xoay người, “Ông chủ đi công tác, tớ phải đi theo.”

“Ôi... Cậu đúng là có trách nhiệm.”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, cũng phải, vừa là bác sĩ vừa là bảo mẫu.

“Tẩn Nhiễm, tớ nói cậu này, cậu không ở đây cũng tốt, mấy ngày nay chuyện của Hà Chân kia vẫn không ngừng lại.”

Viên Thanh trừng mắt nhìn Dao Dao, “Cậu ấy đủ mệt rồi, cậu đừng có đề cập tới chuyện con thiêu thân đó nữa.”

Dao Dao bĩu môi, “À... xin lỗi nhé.”

“Không sao, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, cô ta làm sao?”

Dao Dao mím môi, ngồi xuống bên cạnh cô, “Chính là đám người của phe Hà Chân ý, ngày nào cũng nói linh tinh để hủy hoại danh dự của cậu.”

“Rìng rìng rìng rìng...”

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Lâm Tẩn Nhiễm vang lên, cắt ngang lời của Dao Dao, Lâm Tẩn Nhiễm ra hiệu cho bọn họ chờ một chút, sau đó nghe điện thoại, “Alo?”

“Tẩn Nhiễm.” Giọng nói của một chàng trai trẻ tuổi vang lên, nhưng Lâm Tẩn Nhiễm cũng không biết là ai, “Cậu là?”

“Tôi là Trần Húc Dương.”

“...”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn màn hình điện thoại, thực sự là số lạ.

“Trần Húc Dương... À, cậu có chuyện gì sao?”

Dao Dao và Viên Thanh ở bên cạnh nghe thấy cô nói thì nhanh chóng đến gần cô. Ngạc nhiên chưa, Trần Húc Dương đó, Trần Húc Dương gọi điện thoại tới rồi!

“Tôi nghe Quý Đồng nói hôm nay cô sẽ trở về trường, cho nên tôi chọn thời gian này gọi cho cô.” Trần Húc Dương dường như do dự một lúc, “Tần Nhiễm, liên quan tới tin đồn... tôi thành thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới bọn họ sẽ làm lớn chuyện như vậy.”

“Chuyện này...” Lâm Tần Nhiễm không quan tâm cho lắm, “Tôi không để ý đâu.”

Trần Húc Dương khựng lại, “Nhưng tôi để ý, tôi không thể để bọn họ làm tổn thương cô như vậy được.”

Lông mày Lâm Tần Nhiễm nhíu lại, có cảm giác kịch Quỳnh Dao lại đến rồi.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa phòng.

Viên Thanh đẩy Dao Dao một cái, “Mở cửa đi.”

Dao Dao, “Đừng đừng đừng, đừng làm phiền tớ, tớ muốn nghe xem Trần Húc Dương hèn hạ này nói cái gì đã, cậu đi đi.”

“Tớ cũng muốn nghe, cậu đi đi!” Viên Thanh đá Dao Dao một cái, Dao Dao phát điên cào cào tóc, “Ai thế, sớm không tới muộn không tới lại gõ cửa vào lúc này!”

Dao Dao không còn cách nào khác đành đi ra mở cửa, bởi vì lửa giận chưa nguôi, lúc cô mở cửa thì cực kỳ mạnh, “Người qua đường nào đấy? Mau báo tên!”

Một lớn một nhỏ ngoài cửa ngẩn người.

Sau khi Dao Dao nói xong thì cũng nhìn rõ người tới, đột nhiên cả người cô cứng đờ. Mấy giây sau, rốt cuộc cô cũng hét lên một tiếng, “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại.

Người ngoài cửa: “...”

Lâm Tần Nhiễm bị tiếng đóng cửa làm hết hồn, nói với người bên kia điện thoại một câu “Chờ chút” rồi đứng dậy ra xem, “Dao Dao, sao thế?”

Viên Thanh cũng nhìn cô ấy, “Có chuyện gì thế?”

Dao Dao ôm mặt rít gào, bắt đầu nói năng lộn xộn, “Ngoài cửa, cái đó, trai đẹp, ngoài cửa có người, còn có một người thấp, không phải không phải, là trẻ con.”

Viên Thanh lườm cô ấy một cái, “Cậu gặp ma rồi.”

Nói xong, tự mình ra đi ra cửa.

“Á...”

Còn chưa nói hết câu đã im lặng, Viên Thanh sững sờ nhìn hai người trước mắt, “Fuck... là thật sao?”

Lâm Tần Nhiễm nhíu mày, lúc định nói gì đó thì đột nhiên nghe được giọng nói lạnh lạnh đáng yêu vang lên, “Chào các chị, em tìm chị Lâm Tần Nhiễm, chị ấy có ở đây không ạ?”

Lâm Tần Nhiễm ngẩn ra, Triệu Triệu?

Cô không thể tưởng tượng nổi đi từ trong phòng ra, chỉ thấy Viên Thanh nghiêng người chỉ vào bên trong, “Có... có trong này này.”

Mà lúc này, rốt cuộc Lâm Tần Nhiễm cũng thấy rõ người trước cửa. Người đàn ông hòa nhã đứng thẳng người, âu phục giày tây, sự lịch sự tao nhã không thể miêu tả hết được. Lúc này anh đang nhìn cô, khẽ mỉm cười, “Lâm Tần Nhiễm, ra đây.”

Không khí dường như đông cứng vài giây. Lâm Tần Nhiễm tỉnh táo lại, lúc này mới bước ra cửa, “Sao hai người lại lên đây?”

Chu Chính Hiến vỗ vỗ cậu nhóc bên cạnh, “Nó nói có đồ quên đưa cho cô, nhất định phải tự tay đưa mới chịu.”

Lâm Tần Nhiễm, “Cô quản lý ở dưới tầng... cho phép à?”

Chu Chính Hiến trầm tư một lúc mới hỏi lại, “Tại sao không cho phép?”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, dường như cô có thể đoán ra được bộ dạng của cô quản lý ký túc xá khi bị sắc đẹp của một lớn một nhỏ này quyến rũ rồi.

“Chị, cảm ơn chị đã theo em đi Disneyland chơi, hôm qua em lén lút mua một chiếc vòng tay cho chị, muốn cho chị một sự bất ngờ.” Triều Triều đưa cái hộp trong tay cho Lâm Tẩn Nhiễm, mà cậu bé vẫn nhớ kỹ lời Chu Chính Hiến nói: Không thể tùy tiện vào phòng nữ sinh. Cho nên cậu bé cũng không dám bước vào một bước.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy dáng vẻ đáng yêu này của cậu bé thì bật cười, cô nhắc chân đi tới nhận quà của Triều Triều, “Chị nhận, cảm ơn em nhé.”

“Đừng khách sáo, đừng khách sáo.” Triều Triều xua xua tay, “VẬY chị ơi, em ở nhà đợi chị nhé, chị nhớ phải đến đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu, “Được.”

“Vậy chúng tôi đi trước đây.”

“Ừ.”

“Ôi ôi ôi! Đợi một chút!” Rốt cuộc Dao Dao ở bên cạnh mới kịp phản ứng, “Anh là người ngồi trong xe hôm đó, là người đưa Tẩn Nhiễm về đúng không?”

Chu Chính Hiến thấy cô ấy nói chuyện với mình thì khẽ gật đầu, “Ừ, chào cô.”

“Chào anh, chào anh, chào anh, anh là bạn trai của Tẩn Nhiễm đúng không, tôi nói không sai đúng không?” Dao Dao có vẻ kích động lạ thường.

Lúc này, có khá nhiều nữ sinh đi đi lại lại trên hành lang cũng tò mò dừng lại, thực ra trong ký túc xá nữ có đàn ông xuất hiện cũng không phải là chuyện gì khiến người ta kích động, nhưng vấn đề ở chỗ, một người đàn ông cực kỳ đẹp trai lại xuất hiện trên hành lang ký túc xá, không nhìn vài lần thì thật có lỗi với đôi mắt của mình!

23. Chương 23

Khóe miệng của Lâm Tẩn Nhiễm hơi cứng đờ, cô kéo Dao Dao ra phía sau, quay đầu nói với hai người ngoài cửa, “Hai người đi trước đi.”

Nhưng Dao Dao vẫn kiên trì, ló đầu ra từ sau vai Lâm Tẩn Nhiễm, “Anh đẹp trai, em nói có đúng không ưm...”

Lâm Tẩn Nhiễm thật sự muốn nhét Dao Dao vào trong nhà vệ sinh, rõ ràng cô nàng này muốn làm hiện trường đồng cứng mà.

Lâm Tẩn Nhiễm nghĩ, bây giờ phương pháp đơn giản rõ ràng nhất là trực tiếp đóng cửa tiễn khách, nhưng đúng lúc cô muốn đóng cửa thì đột nhiên người đàn ông ở ngoài cửa gật gật đầu, anh nhìn cô, chậm rãi mỉm cười, giọng nói trầm thấp vang lên, “Phải, tôi là bạn trai cô ấy.”

“Lộp bộp.” Dây cung trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm bỗng nhiên đứt phụt.

Mà quần chúng hóng hớt ngoài cửa cũng thi nhau hít một hơi thật sâu. Thời gian gần đây danh tiếng của Lâm Tẩn Nhiễm không tốt, mọi người đều nói cô cướp bạn trai của Hà Chân, hơn nữa còn không ngừng cướp thêm, một chân đạp hai thuyền.

Nhưng... người đàn ông này chính là con thuyền khác? Phẩm chất thuyền này không phải tốt ở mức độ bình thường đâu. Trần Húc Dương so với anh ấy, có vẻ không thể sánh bằng được.

“Ôi ôi, tớ đã bảo mà!” Dao Dao vui vẻ đi đến chỗ cửa, giọng nói lớn hơn so với mọi khi tới mấy cấp độ, “Tẩn Nhiễm của chúng tôi đã có bạn trai rồi, thế mà lại có người cho rằng mình có quyền chỉ trích người khác.”

“Xi.” Đột nhiên có tiếng cười gằn từ bên trong đám người hóng hớt phát ra, Dao Dao nhìn lại, hóa ra là một cô gái có quan hệ khá tốt với Hà Chân. Chỉ thấy cô ta trừng mắt, đột nhiên nói với Chu Chính Hiến, “Anh đẹp trai à, nếu anh là bạn trai của cô ta, vậy anh biết giữa cô ta và Trần Húc Dương có gian tình không, anh không biết à?”

Dao Dao hơi đầu đầu, quả nhiên là người này đến phá hoại sân khấu của hai đại nam thần... à nhầm, nam thần và nữ thần.

“Gian tình?” Chu Chính Hiến mỉm cười nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, anh tiến lên phía trước mấy bước, đột nhiên kéo cô vào lòng mình, “Nhiễm Nhiễm, cô ta nói thật sao?”

Nhiễm... Nhiễm?

Nhiễm cái đầu anh!

Trên trán Lâm Tẫn Nhiễm đầy vạch đen, tốc độ hòa nhập hòa theo của người này quá nhanh rồi.

Mà Triệu Triệu ở bên cạnh lại chớp mắt một cái, ôi cậu ơi, cậu nói không được tùy tiện vào phòng nữ sinh mà?

“Muốn thoát thân thì phối hợp đi.” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói nhỏ bên tai cô, có điều dáng vẻ của hai người ở trong mắt người khác đã thành liên thủ ngược chó độc thân rồi.

Có vẻ có lý.

Lâm Tẫn Nhiễm hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, cô cố nở một nụ cười, tiếp theo cô vươn tay khoác lên cánh tay của Chu Chính Hiến, “Đương nhiên không phải thật rồi, em không quen biết Trần Húc Dương, mọi người hiểu lầm rồi.”

Chu Chính Hiến, “Ừ, anh cũng nghĩ vậy.”

“Nói vậy.” Người ủng hộ Hà Chân cãi lại, “Trần Húc Dương cũng bởi vì cô nên mới cãi nhau với đàn chị Hà Chân.”

“Vậy thì sao?” Đột nhiên Chu Chính Hiến nhìn cô ta, “Tôi biết người thích Nhiễm Nhiễm nhà tôi rất nhiều, nhưng nếu bất cứ người nào đó chia tay với bạn gái mình đều trách cô ấy, vậy cô ấy cũng quá oan rồi, đúng không?”

Từng câu nói của Chu Chính Hiến đều bảo vệ Lâm Tẫn Nhiễm, nhưng lúc anh nói chuyện vẫn rất dịu dàng lễ độ, cô gái bị chất vấn kia cứng đờ người, trong ánh mắt hòa nhã nhưng thực ra rất sắc bén của anh, một lúc lâu sau cô ta vẫn không nói được câu nào.

“Còn nữa, có người tận mắt thấy Nhiễm Nhiễm và người đó... ai nhỉ?” Đường như Chu Chính Hiến không nhớ nổi tên của nhân vật nam chính trong tin đồn này, bộ dạng đó xem ra là hoàn toàn không để ý đến Trần Húc Dương cho lắm.

Viên Thanh ở bên cạnh cười nham hiểm, nhắc nhở một câu, “Trần Húc Dương.”

“Đúng, Trần Húc Dương.” Chu Chính Hiến gạt đầu ra về cảm ơn Viên Thanh, “Không tận mắt thấy thì cũng đừng tin những lời bàn tán trên mạng, mọi người đều là người có văn hóa, không giống với học sinh tiểu học không phân biệt tốt xấu như thế chứ?”

Trong đám người hóng hớt có người nói một câu, “Đúng rồi, không tận mắt thấy được, thậm chí một tấm hình cũng không có.” Vì thế, càng có nhiều người bắt đầu gạt đầu tán thành.

Lâm Tẫn Nhiễm cong môi cười, người này dù có bị mù cũng có năng lực khiến người ta tin tưởng. Có điều... cô ngược mắt nhìn người bên cạnh mình một cái, bộ dạng đứng đắn của anh lại làm cô cảm thấy rất uất ức. Mặc dù có thể anh chỉ tiện tay giúp cô, mặc dù có thể trong lòng anh không để ý đến chuyện này lắm...

“Nhiễm Nhiễm, cứ coi như em thực sự một chân đứng hai thuyền, thì anh cũng sẽ tìm cách cướp em về.” Đột nhiên Chu Chính Hiến cụp mắt nhìn cô.

Lâm Tẫn Nhiễm ngăn người, “Hả?”

“Anh nói, ai cũng đừng hòng cướp được em đi.” Rõ ràng anh đang cười, nhưng mọi người ở đây lại cảm thấy được khí thế “Ai tranh cướp với tôi thì chờ chết đi”.

Lâm Tẩn Nhiễm mím môi, trong phút chốc chỉ cảm thấy trái tim của mình đập nhanh vô cùng, trong mắt anh, cô đã nhận ra không còn là diễn kịch nữa... mà là thật lòng.

Rốt cuộc cũng tiến hai đại Phật một lớn một nhỏ đi được, Lâm Tẩn Nhiễm lại nhớ tới những cảm xúc vừa nãy, trái tim cô vẫn còn đập liên hồi.

Nhiễm Nhiễm.

Giống như cô nghe được anh đã từng gọi tên cô.

Nhiễm Nhiễm, Nhiên Nhiên... rất giống nhau.

“Tẩn Nhiễm.”

“Hả?”

“Điện thoại của cậu... hình như vẫn chưa tắt đầu.” Viên Thanh chỉ chỉ.

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, cụp mắt nhìn di động.

Lúc này cô mới phát hiện cuộc gọi với Trần Húc Dương vẫn chưa ngắt, có vẻ như sau khi nhìn thấy Chu Chính Hiến, chuyện này đã bị cô quảng lên chín tầng mây rồi.

Nhưng lâu như vậy mà Trần Húc Dương vẫn không cúp máy. Nói vậy, vừa nãy bọn họ đứng trước cửa phòng nói chuyện anh ta đều nghe hết rồi sao?

Lâm Tẩn Nhiễm ho khan một cái, cầm lấy di động, “Alô?”

“Ừ.”

“Cậu còn chưa cúp à?” Trong ánh mắt “Chính thê vừa đi xong, đã nói chuyện với tiểu thiếp” của Dao Dao và Viên Thanh, Lâm Tẩn Nhiễm nói, “Thật ngại quá, vừa nãy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cậu còn muốn nói gì nữa không?”

Đối phương trầm mặc hồi lâu, “Là tôi suy nghĩ nhiều rồi.”

“...”

“Chắc là anh ta rất thích cô, cô cũng... không cần tôi bảo vệ nữa.”

Huyệt thái dương của Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

“Vậy, tôi cúp đây, Lâm Tẩn Nhiễm... tạm biệt.” Giọng nói cô đơn của Trần Húc Dương mang theo sự kiên quyết vang lên, mặc dù chưa từng bắt đầu, nhưng lần này thật sự là tạm biệt rồi.

“Ừ.”

Lâm Tẩn Nhiễm cúp điện thoại rồi tiện tay ném lên giường.

“Tẩn Nhiễm.”

“Sao vậy?”

Viên Thanh nói, “Bạn trai của cậu rất đáng khen, có điều...”

Dao Dao tiếp lời Viên Thanh nói, “Đứa bé đáng yêu đó là sao vậy, nam thần đã từng kết hôn rồi à? Cậu muốn làm mẹ kế sao?”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Không phải con trai anh ấy, chỉ là cháu thôi.”

“Ôi, làm tớ sợ chết khiếp, tớ còn tưởng rằng cậu còn trẻ như vậy đã phải làm mẹ kế rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn cô ấy một cái, “Dao Dao, thật ra anh ấy không phải là bạn trai của tớ.”

Dao Dao bật cười ha hả, “Đừng xấu hổ nữa, ánh mắt hai người trắng trợn như thế, còn không phải là bạn trai cậu à?”

“Anh ấy chính là chủ nhà nơi tớ làm thêm, vừa này, chỉ là giúp tớ thôi.”

“Cậu tin không?” Dao Dao nhìn Viên Thanh.

Viên Thanh kiên quyết lắc đầu, Dao Dao nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, “Tớ cũng không tin.”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

Sáng ngày hôm sau, Lâm Tẫn Nhiễm bị Viên Thanh và Dao Dao đánh thức, “Mau mau nhìn xem này! Tỉnh dậy đi Tẫn Nhiễm!”

Buổi sáng hôm nay không có lớp, bình thường trong tình huống Lâm Tẫn Nhiễm không cần dậy sớm mà lại bị người khác gọi dậy thì cô rất phần nộ. Viên Thanh nhìn cô một cái, sợ hãi lùi về sau một bước, “Cái đó, thực sự là tin tức quan trọng, nhất định phải xem.”

“Cái gì?” Giọng điệu của cô không tốt lắm.

Viên Thanh chỉ vào vai Dao Dao, Dao Dao vội vã cầm Ipad tới, “Này này cậu xem đi, hình của cậu và nam thần ngày hôm qua đều được đăng lên diễn đàn của trường chúng ta rồi, weibo cũng có nữa, lượt share cao cực kỳ.”

Lâm Tẫn Nhiễm cúi đầu nhìn một cái, tấm hình đập vào mắt rõ ràng, Chu Chính Hiến và cô ôm nhau, nắm tay... chờ cho tới lúc hình hiện ra hết. Hơn nữa còn có video?

Ai lại lắm chuyện như vậy, cũng không phải minh tinh.

“Cậu xem, rất nhiều người đều nói nam thần của tớ đẹp trai dã man luôn, còn nói có người đàn ông như thế còn cần Trần Húc Dương à?”

“Còn nữa còn nữa, bây giờ tình huống đều bắt đầu nghiêng về một bên rồi, dường như không có người nói xấu cậu, hàng đồng người đổ xô ra khen hai người đẹp đôi.”

“Bảo vệ vợ đó, nhìn mà hâm mộ muốn chết.”

“Ôi, còn có người mắng Hà Chân nữa, nói cô ta không biết xấu hổ, rõ ràng không có quan hệ yêu đương với Trần Húc Dương mà lại tự cho mình là bạn gái chính thức nữa.”

“Còn có cái này nữa, có người nói Hà Chân vốn dĩ không thể sánh được với cậu, Trần Húc Dương thích cậu, không thích cô ta cũng có thể thông cảm được.”

Viên Thanh rất phần khích, “Ông trời ơi, bây giờ mau để cho cô ta ném thử cảm thụ bị người ta mắng chửi đi, Tẫn Nhiễm, cậu nói phải không?”

“Ừ... phải.” Lâm Tẫn Nhiễm ngáp một cái, lại lật người nằm xuống.

Dao Dao bực bội, “Chuyện vui vẻ mà sao phản ứng của cậu nhạt nhẽo quá vậy?”

Viên Thanh, “Đúng hơn là...”

Dao Dao, “Không hổ là Tẫn Nhiễm nhà chúng ta, vinh quang hay nhục nhã cũng không sợ hãi.”

Viên Thanh: “...”

Lâm Tẫn Nhiễm nằm xuống nhắm mắt định ngủ một giấc, chờ cho đến khi bạn cùng phòng đi hết, môi cô vô thức cong lên.

Bảo vệ vợ sao?

Thứ năm, theo thường lệ Lâm Tẫn Nhiễm đến Chu gia.

Cô theo lời dặn của lão Dương đưa thuốc bổ tới chỗ Hoắc lão phu nhân, trên đường trở về, cô gặp Chu Chính Hiến. Lúc đó, có mấy người theo sau lưng Chu Chính Hiến, ai trong số bọn họ cũng đều mặc âu phục đi giày Tây, hiển nhiên là bộ dạng đi bàn việc.

Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh một cái, biết điều nhích người qua. Cô buồn chán nhìn xuống đất, chỉ đợi những người này mau chóng đi qua cho xong.

Tiếng người càng ngày càng gần, đột nhiên một đôi chân dừng trước mặt cô.

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt, đúng lúc đối diện với đôi mắt sâu như cơn lốc xoáy của Chu Chính Hiến, chỉ thấy anh thoáng nhìn lên cổ tay cô, “Vòng tay đâu?”

“Cái gì?” Bởi vì anh dừng lại, nhóm người sau lưng cũng quy củ đứng không nhúc nhích, ánh mắt của mấy người bên cạnh Chu Chính Hiến hơi kinh ngạc và kỳ quái nhìn cô.

“Vòng tay Triều Triều mua cho cô đó, sao không đeo?”

Hóa ra là nói cái này, Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, “Tôi quên mất.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Lần sau đừng quên nữa, Triều Triều không thấy cô đeo sẽ rất buồn đấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Ừ.”

Chu Chính Hiến khẽ vuốt cằm, xoay người đi về chỗ khác. Mà những người phía sau lưng anh đều tò mò nhìn cô mấy lần. Lâm Tẩn Nhiễm không thích ứng được với những ánh mắt này, cô vội vàng xoay người đi mất.

Mà lúc này, Chu Diễn đi bên cạnh Chu Chính Hiến càng giật mình.

Vòng tay mà thiếu gia nói đến là cái mà anh ta cùng anh đi mua sao? Trước đây anh ta cũng thay thiếu gia đi mua vài món quà, nhưng đây là lần đầu tiên thiếu gia tự mình đi mua. Lúc đó anh ta còn nghĩ, rốt cuộc là thiếu gia muốn tặng cho ai...

Không ngờ lại tặng cho Lâm Tẩn Nhiễm.

Chu Diễn liên tưởng đến việc mấy ngày trước Chu Chính Hiến giao cho anh ta, lúc đó Chu Chính Hiến muốn anh ta xử lý chuyện của Lâm Tẩn Nhiễm và người phụ nữ tên là Hà Chân, sau khi biết rõ chuyện này, anh ta còn đặc biệt thuê một đám thủy quân đi thay đổi hết những bàn luận trên internet.

Trong lòng Chu Diễn âm thầm kết luận, từ những dấu hiệu này cho thấy giữa thiếu gia và Lâm Tẩn Nhiễm có gì đó...

Nhưng tại sao tặng quà còn dùng danh nghĩa của Triều Triều? Hay do tài năng quá mà sinh bệnh tâm thần nên mới làm chuyện như vậy?

24. Chương 24

Sau khi chạm mặt ở hành lang, mấy ngày nay Lâm Tẩn Nhiễm vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Chu Chính Hiến đâu cả, nghe lão Dương nói, Chu Chính Hiến có chuyện đã ra nước ngoài rồi, nhưng tối nay có thể sẽ trở về.

Không có Chu Chính Hiến, hình như công việc của cô cũng ít đi một chút, không cần đứng giờ phải đi đưa thuốc cho anh uống, không cần lúc nào cũng chú ý tình huống thân thể của anh, có điều thoải mái thì thoải mái thật, nhưng cô vẫn cảm thấy hơi chán.

Chuyện lần trước ở trường học, cô cũng quên nói tiếng cảm ơn với anh. Mặc dù hơi quá đà, nhưng sự xuất hiện của anh đúng là đã giúp những tin đồn kia dần dần biến mất.

Thôi kệ, nếu tối nay có thể gặp anh thì cảm ơn sau cũng được.

“Rìng rìng rìng.” Vừa định về phòng nghỉ ngơi thì di động liên vang lên, Lâm Tấn Nhiễm liếc nhìn màn hình một cái, là Chu Duy Ân. Lần trước tự anh ta lấy điện thoại của cô rồi lưu số lại.

“Tam thiếu gia, sao vậy...”

“Lâm Tấn Nhiễm, bây giờ ông đây đang uống rượu, cô qua đây đi, ông đây có thưởng này.”

Lâm Tấn Nhiễm tròn mắt, giọng điệu của người này nghe qua thì có vẻ đã say không rõ Đông, Tây, Nam, Bắc mất rồi, “Đừng làm loạn nữa, về nhà đi.”

“Về nhà cái gì, tôi ở đây chơi rất vui, tôi nói cho cô biết, phụ nữ của tôi có cả đồng, tôi không thèm khát cô đâu!”

“À, vậy cậu hưởng thụ cho đã đi, tôi cúp máy trước đây.”

“Cô từ từ đã!” Đột nhiên Chu Duy Ân hét ầm lên, “Cô tới đây cho tôi, cô muốn tôi uống tới chết phải không, hay là muốn tôi say rượu lái xe hả?”

“...”

“Mau tới đây cho tôi, tôi đợi cô, nếu như tôi không thấy cô, tôi sẽ đập nát nơi này cho cô xem!”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thầm chia buồn với quán bar đó, phải xui xẻo đến mức nào mới có thể gặp được tên thần kinh giống như Chu Duy Ân này chứ.

“Uống ít rượu thôi, tôi sẽ cho người qua đón cậu về, địa chỉ là gì?”

Chu Duy Ân nói địa chỉ xong, sau đó lại nói, “Tôi không muốn người khác, là cô, cô mau tới đây cho tôi!”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Cuối cùng Lâm Tấn Nhiễm thỏa hiệp, trong lòng cô vẫn không yên tâm về Chu Duy Ân. Phòng ngừa lát nữa xảy ra chuyện gì đó, cô cảm thấy tự mình đi một chuyến vẫn hơn.

Nhưng Lâm Tấn Nhiễm không nghĩ mình có thể tự khiêng được một người đàn ông cao lớn say khướt nên gọi một người hầu nam tương đối quen thuộc đi theo giúp cô khiêng Chu Duy Ân về. Mà tốt nhất bộ dạng của Chu Duy Ân đừng lòi thối quá, nếu không Hoắc lão phu nhân sẽ lại dạy dỗ một trận cho mà xem.

Thằng nhóc khốn kiếp này, thực sự không khiến người ta bớt lo lắng được.

Lâm Tấn Nhiễm và một người hầu xuất phát đi đến chỗ Chu Duy Ân nói. Sau khi vào cửa, thứ âm nhạc đình tai nhức óc đập vào tai, người đàn ông theo phía sau hơi không chịu được, nhưng Lâm Tấn Nhiễm lại bình tĩnh tìm kiếm bóng dáng của Chu Duy Ân.

“Con mẹ nó, mày bị điên à, tao nhìn mày lâu lắm rồi đấy!” Đột nhiên giữa sàn nhảy ầm ĩ hẳn, một người đàn ông đang lôi kéo caravat của một người đàn ông đẹp trai khác, gương mặt tràn ngập sự tức giận.

“Ấy, ngại quá, không cẩn thận va vào thôi.” Người đàn ông bị kéo bật cười, trong đôi mắt đã say mềm tràn đầy sự kiêu ngạo. Tự anh ta thực sự chỉ không cẩn thận bị va phải tên say này, nhưng lời xin lỗi này lại không có thành ý chút nào.

“Shit! Con mẹ mày, va vào tao thì nói một câu ngại quá là xong à? Mày muốn chết phải không?”

Đôi mắt của người đàn ông đẹp trai đã mê man, “Đã xin lỗi mày rồi mày còn dám ngang ngược nữa hả? Cả người đầy rượu va vào mày thì sao, tao không chỉ va phải mày, bây giờ tao còn muốn đổ nước lên đầu mày nữa này.”

Dứt lời, chỉ nghe mọi người kinh ngạc thốt lên một tiếng, ly rượu trong tay người đàn ông đẹp trai đã trực tiếp úp lên đầu người đàn ông kia, chất lỏng màu đỏ chảy xuống gương mặt, nhất thời người kia trông vô cùng nhếch nhác.

“Ha ha ha ha, uống ngon không?”

“Bốp!” Người đàn ông bị đổ rượu vô cùng tức giận, liền đánh một cái vào mặt anh ta, “Dám đổ lên đầu tao hả? Ông đây đánh chết mày!”

Sau khi người kia đánh một cú, bên cạnh anh ta lại có thêm hai người đàn ông nữa tiến lên, nhìn qua thì chắc là bạn của anh ta. Tất cả mọi người đều kinh ngạc lùi ra sau, vốn chỉ đang xem trò vui, nhưng không nghĩ tới người đàn ông bị đổ rượu kia còn có bạn ở đây, ba đánh một, hơn nữa còn đánh một sâu rượu say không đứng vững, anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này chết chắc rồi.

Tất cả mọi người đều tránh sang một bên, có nên báo cảnh sát không đây? Anh chàng đẹp trai này có thể bị đánh rất thảm không?

Nhưng lúc ba người đàn ông muốn tiến lên đánh người, đột nhiên mọi người chợt thấy một mâm quả hạch vỏ cứng không biết từ đâu bay tới tấp vào sau lưng mấy người đó, mọi người ngẩn ra, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Một cô gái chạy tới, quần jean áo trắng, trang phục rõ ràng rất đơn giản, nhưng không thể nào che giấu được dáng người đẹp đẽ và dung mạo hơn người của cô.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh chàng trai bị đánh, đưa tay kéo nửa người anh ta lên, nhìn gò má bị sưng đỏ của anh ta. Cô lạnh lùng quay đầu nhìn người đàn ông cả người đầy rượu đó, “Anh đánh?”

Ánh mắt người phụ nữ này quá lạnh, người đàn ông kia bị nhìn mà sợ, nhưng anh ta cũng nhanh chóng phản ứng lại, “Là tao đánh thì sao nào, con đàn bà này cút qua một bên cho tao, nếu không tao đánh cả mày luôn đấy!”

“Ai dám đánh cô ấy?” Chu Duy Ân loạng choạng đứng lên, “Muốn đánh cô ấy, ông đây phế mày trước!”

Dứt lời, anh ta trực tiếp nhào tới đánh một cú, người kia bị anh ta đánh ngã lăn sang một bên, bạn bè người đó thấy vậy vội tiến lên giúp đỡ.

“Bốp!” Lâm Tấn Nhiễm đá vào đũng quần một người muốn chạy lên giúp, người kia trừng mắt, đau đến nỗi không muốn sống, vội ngồi xổm xuống. Tên còn lại thấy vậy thì chạy qua tóm lấy Lâm Tấn Nhiễm, một tay Lâm Tấn Nhiễm ngăn cản hắn, tay kia dùng sức đánh vào cằm hắn.

Mấy thế vật lộn đơn giản Phó Tư Nguyên dạy cô vẫn khá có ích, nói đến cùng hai người đàn ông này chỉ là người bình thường, không phải vệ sĩ chuyên nghiệp gì, cho nên Lâm Tấn Nhiễm cũng đánh lại được đám này.

Tình huống trước mắt cực kỳ hỗn loạn, có người báo cảnh sát, có người đã chạy khỏi hiện trường, còn có người trợn mắt há mồm nhìn tình huống này.

Fuck, người đẹp này dũng mãnh quá đi!

Lâm Tấn Nhiễm vừa đánh người vừa quan tâm tình hình của Chu Duy Ân, mà người đi cùng cô là một thanh niên trời gà không chặt, người này ở bên cạnh căn bản không giúp được gì. Nhất thời Lâm Tấn Nhiễm không thoát thân được, chỉ có thể trở mắt nhìn Chu Duy Ân say khướt đánh nhau với người kia.

Đột nhiên, Lâm Tấn Nhiễm thấy người đàn ông kia cầm mảnh vụn chai rượu muốn đâm Chu Duy Ân, bỗng nhiên cô trừng mắt, mặc kệ người trước mắt, kinh ngạc hô một tiếng rồi lao lên người Chu Duy Ân.

Lúc cánh tay cô đang chặn mảnh vụn chai rượu đó thì phía sau cũng vang lên một giọng nói tràn ngập sự tức giận, “Lâm Tấn Nhiễm!”

Giọng nói không hề xa lạ, là anh, nhưng tại sao anh lại có thể xuất hiện ở đây?

Lâm Tấn Nhiễm không suy nghĩ nhiều, bởi vì cánh tay bị đâm đau nhói làm cô không thể phân tâm được nữa, cô khẽ rên một tiếng, xoay người đá bay người đàn ông đang cầm mảnh chai rượu kia.

Lúc xoay người, rốt cuộc cô cũng nhìn rõ người tới, là Chu Chính Hiến.

Anh mặc âu phục phẳng phiu, nhìn đáng vẻ thì chắc là từ hội nghị trở về vẫn chưa thay quần áo. Cô thấy anh chạy qua rồi vội bế cô lên.

Vết thương trên tay vừa dài vừa sâu, máu chảy thành dòng, lúc này cũng dính lên quần áo của anh. Sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm trắng bệch, cánh tay bị đau làm cả người cô hơi hoảng hốt, “Chu Chính Hiến?”

“Cô điên rồi!” Anh cúi người trợn mắt giận dữ nhìn cô, nhưng ánh mắt đó lại tràn ngập sự đau lòng và lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm híp mắt, “Anh thả tôi xuống trước đi, em trai anh sắp bị đánh thành đầu heo rồi.”

“Nó chết là đáng đời!” Chu Chính Hiến lạnh lùng nhìn mấy người vệ sĩ đi theo sau, “Mấy người đưa Chu Duy Ân về cho tôi, còn ở đây xử lý sạch sẽ.”

“Vâng!”

“Mấy người gây chuyện này, không cho bất cứ ai đi cả, bắt lại hết.”

“Vâng, tiên sinh.”

“Anh là ai, mấy người làm vậy là phạm pháp đấy!” Rốt cuộc người đàn ông cầm chai rượu cũng kịp phản ứng, anh ta và bạn anh ta nhìn mấy người mặc đồ đen cao lớn trước mắt thì cực kỳ sợ hãi.

“Phạm pháp?” Người đàn ông cầm đầu cười lạnh một tiếng, “Cũng không nhìn một chút anh đã chọc tới ai, ở Bắc Kinh mà dám động đến người của Chu gia, tôi thấy anh chán sống rồi.”

“Là... là người đàn ông kia tấn công trước mà, còn cô ta nữa, là cô ta đánh người trước.” Người đàn ông cầm chai rượu kinh ngạc.

Anh ta vừa nói xong, mọi người liền nghe thấy người đàn ông ôm người đẹp đứng mãnh lên tiếng, “Coi như cô ấy đâm anh một nhát, thì anh cũng nên im lặng cho tôi.”

Lời nói bá đạo đến mức vô lý làm mọi người rung mình một cái, người đàn ông này.... thật khủng khiếp.

Lâm Tấn Nhiễm cũng ngẩn ra, tiếp theo lại cong môi cười “Nếu anh đến sớm rồi nói như thế, tôi thật sự sẽ đâm hấn một nhát.”

“Cô câm miệng lại đi.” Chu Chính Hiến cúi đầu nhìn cô, “Tôi đưa cô tới bệnh viện trước.”

Chu Chính Hiến bảo tài xế chạy đến bệnh viện gần nhất, vết thương của Lâm Tấn Nhiễm rất sâu, cho nên nhất định phải khâu lại. Chu Chính Hiến chờ ngoài phòng phẫu thuật, anh ngồi trên hàng ghế ngoài hành lang, trong lòng rất rối bời.

Vốn là anh vừa về tới nhà, đột nhiên muốn đến phòng y tế gặp người nào đó, nhưng không nghĩ tới người hầu ở phòng y tế bảo là cô đi đến quán bar tìm Chu Duy Ân rồi, còn nói Chu Duy Ân uống say.

Lúc đó sắc mặt anh liền đen kịt lại, cũng không kịp suy nghĩ đã cho người lái xe đến quán bar.

Nhưng anh không nghĩ tới, vừa vào cửa sẽ thấy cảnh tượng kia, cô đang đánh nhau với người khác, hơn nữa còn chặn chai rượu giúp Chu Duy Ân. Lúc nhìn cánh tay cô chảy máu, anh vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Anh rất ít khi mất bình tĩnh nhưng lần này lại rối loạn.

Anh biết, thời điểm đó anh rất lo lắng, rất sợ hãi. Thấy cô bị thương, anh muốn trực tiếp xé nát người làm cô bị thương kia...

“Két.”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Chu Chính Hiến lập tức đứng lên, “Bác sĩ, sao rồi?”

“Vết thương đã được khâu lại, dưỡng bệnh một thời gian thì không sao rồi, cậu chăm sóc người bệnh thật tốt nhé.”

Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng thở phào nhẹ nhõm, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi trên giường bệnh, lúc vừa chuẩn bị đứng dậy đột nhiên bị kéo lại. Cô ngược mắt nhìn, chỉ thấy một người cao lớn đứng thẳng trước giường, anh nhìn cô từ trên cao xuống, mặt không hề cảm xúc.

“Có thể về rồi hả?” Cô hỏi.

“Tại sao cô muốn đến quán bar?” Chu Chính Hiến không trả lời cô, mà ngược lại lạnh lùng hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Chu Duy Ân say rượu gọi điện thoại, muốn tôi nhất định phải đến đón. Nếu tôi không đến cậu ấy có thể sẽ gây sự. Cho nên tôi liền dẫn theo một người nữa đi tìm cậu ấy, nhưng... tôi cũng không ngờ cậu ấy đã gây chuyện rồi.”

Chu Chính Hiến giận quá thành cười, “Cô lo lắng nó gây chuyện? Cô quan tâm đến nó như thế từ bao giờ?”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, không lên tiếng.

Hai người giằng co một lúc, đột nhiên, Chu Chính Hiến hỏi, “Sao vậy, cô thích nó hả?”

Tác giả có lời muốn nói: Chu thô bạo lên sàn.

Chu Chính Hiến: Em dám nói thích nó?!!! Em mà dám anh sẽ dứt khoát xử lý em!

25. Chương 25

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạo, “Anh nói tôi thích cậu ấy?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, nhưng tâm trạng của người phụ nữ ngồi trên giường vẫn rất bình thản, “Chu tiên sinh, với tư cách là người làm thuê cho Chu gia, tôi còn là người rất đúng mực. Dựa vào thân phận và địa vị của Tam thiếu gia thì người bình thường như chúng tôi không với tới được đâu.”

Trong lòng Chu Chính Hiến có một nỗi buồn không tên.

Người trước mắt này ngoài miệng nói là “Không dám trèo cao”, nhưng trong mắt lại tràn đầy sự tùy ý và bất cần, “Anh yên tâm, ngoại trừ vì cố gắng hết sức bảo vệ thiếu gia của các người ra, thì tôi cũng chỉ coi Chu Duy Ân là một người bạn, chỉ thế mà thôi.”

“Bạn?” Chu Chính Hiến hơi cúi người, bởi vì động tác này mà khoảng cách của hai người lập tức được kéo gần, “Lâm Tấn Nhiễm, là bạn cũng không cần cô phải che chở cho nó như thế. Nếu như mảnh thủy tinh này không phải đâm vào tay, mà là đâm vào chỗ nào nguy hiểm, thì cô còn muốn cái mạng nữa không?”

Lâm Tấn Nhiễm ngậy người, lời này của anh... đúng là thiên vị cô, anh đang quan tâm cô sao?

“Sẽ không đâu, tôi nhìn rất chuẩn.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Thêm nữa... tôi rất yêu quý cái mạng này.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, sau đó đứng lên, giọng nói lạnh lẽo lại cứng rắn, “Đi thôi, cùng tôi về nhà.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, một tay nâng tay còn lại, đứng lên, “Chu tiên sinh, tôi vẫn chưa hỏi tại sao đột nhiên anh cũng ở quán bar vậy, lúc này đứng ra anh đang ở Bắc Kinh chứ nhỉ?”

“Vừa mới về.” Chu Chính Hiến mở cửa, quay đầu nhìn cô một cái, “Vẫn may là về sớm trước thời gian.”

“...”

Chuyện Chu Duy Ân gây sự ở quán bar bị Chu Chính Hiến đề xuống, vì vậy Hoắc lão phu nhân và mấy vị trưởng bối cũng không biết. Mà Lâm Tấn Nhiễm cũng bởi vì bị thương nên không đi làm được, vốn cô muốn trực tiếp về trường học, nhưng Chu Chính Hiến nói chuyện này coi như là tai nạn lao động, Chu gia có nghĩa vụ chăm sóc cô, trị liệu cho đến khi cô khỏi hẳn.

Ngày hôm sau, Lâm Tấn Nhiễm vừa tỉnh dậy có người gõ cửa phòng cô.

Cô đi ra mở cửa, chỉ thấy một cô gái khoảng 18 đến 19 tuổi đứng trước cửa, “Lâm tiểu thư, chị tỉnh rồi.”

“Xin hỏi cô là?”

“Em là Chu Phiêu Dật, à... chị gọi em Phiêu Phiêu là được rồi, em tới để chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của chị.”

“Hả?” Lâm Tấn Nhiễm hơi nhú mày, “Em tới để chăm sóc chị?”

“Vâng, Đại thiếu gia bảo em gần đây cứ đi theo chị là được.”

“À, không nghĩ tới Chu gia cũng có lúc có tình người như thế.”

Phiêu Phiêu ngại ngừng cười, “Thiếu gia luôn tốt như thế, bình thường chị hay chăm sóc anh ấy, cho nên thiếu gia nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện giúp chị sau khi chị bị thương.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc nhìn cô gái trước mắt một chút, “À.”

Dưới sự giúp đỡ của Phiêu Phiêu, cô rửa mặt xong xuôi, ở trong phòng ngăn người Lâm Tấn Nhiễm cũng cảm thấy vô cùng tệ nhạt, vì vậy muốn đi ra ngoài một chút. Nhưng sau khi ra đến cửa, cô gái này vẫn đi theo cô.

“... Nếu không thì em tự đi làm chuyện của em đi, chị tùy tiện đi lòng vòng là được.” Rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm không nhịn được phải lên tiếng.

Phiêu Phiêu ngoan ngoãn đáp, “Em vẫn nên đi với chị thì hơn, lỡ chị có chuyện gì thì còn giao cho em.”

“Chị không có chuyện gì cả.”

Về mặt Phiêu Phiêu rất chân thành, “Nhưng lỡ như có chuyện thì sao?”

“...”

Không quãng được cô ấy đi, cô không thể làm gì khác đành mang theo cô ấy, hai người đi tới phòng y tế, người bên trong đang bận rộn, sau khi nhìn thấy cô liền vội vã đi tới trước mặt, “Ôi trời, tay cô không sao chứ?”

Bọn họ đều biết tối hôm qua Lâm Tấn Nhiễm đi ra ngoài đón Tam thiếu gia của bọn họ, “Nghe Tiểu Thụy nói, cô trở tài ở quán bar à, anh ta nói một người đàn ông như anh ta còn không dám đi lên, mà cô thì ngược lại, liều mạng xông lên.”

Người thanh niên tối qua đi theo Lâm Tấn Nhiễm đón người gái gãy sau gáy, “Lúc đó tôi sợ đến nỗi choáng váng luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm cười: “Hồi trước tôi từng tập võ.”

“Tập võ... cô lợi hại thật đấy!”

“Nhưng dù thế nào cô cũng là con gái, nếu như trên tay có sẹo thì không ổn đâu.”

“Ai nói sẽ có sẹo, tôi tuyệt đối sẽ không để tay cô ấy có sẹo!” Đột nhiên ngoài cửa, một giọng nói tràn ngập sự phẫn nộ và lo lắng.

Mọi người theo tiếng nhìn sang, chỉ thấy Chu Duy Ân vô cùng lo lắng đang đi đến, nhưng không giống dáng vẻ của chàng trai trẻ tuổi đẹp trai như thường ngày, Chu Duy Ân hôm nay hơi thê thảm.

Mặt mũi, cũng bị đánh rất thảm...

Lâm Tấn Nhiễm ghen hòng, chờ Chu Duy Ân tới gần, cô mới cười nói, “Hôm qua đèn ở đó không đủ sáng nên không nhìn rõ, thì ra cậu thực sự bị đánh thành đầu heo rồi.”

Mọi người yên lặng đổ mồ hôi, cũng chỉ có Lâm Tấn Nhiễm dám nói thẳng như thế. Bọn họ nhìn Chu Duy Ân, nhưng không nghĩ tới Chu tam thiếu gia ngang ngược của bọn họ không nghe thấy, ngược lại còn kéo tay Lâm Tấn Nhiễm, về mặt cực kỳ chân thành, “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp tay cô hoàn hảo không một khuyết điểm.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Cậu không gây sự với tôi thì đã là hạnh phúc lắm rồi.”

Chu Duy Ân ho khan, hơi lúng túng, “Tối qua tôi uống nhiều...”

“Tôi biết cậu uống nhiều, cho nên làm phiền Tam thiếu gia sau này ít làm loạn như vậy nữa.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ không làm vậy nữa!”

Lâm Tấn Nhiễm rút cánh tay ra, khó chịu nói, “Được rồi cậu mau để người ta bôi thuốc lên mặt đi, hừ, Ngô Ngạn Tổ (1) sống sờ sờ mà lại biến thành Nhạc Vân Bằng (2).”

(1) Ngô Ngạn Tổ: là nam diễn viên điện ảnh, đạo diễn, kiêm nhà sản xuất phim người Mỹ gốc Hoa của điện ảnh Hồng Kông. Khởi nghiệp từ năm 1998, tính đến nay anh đã đóng hơn 40 phim

(2) Nhạc Vân Bằng: Danh hài nổi tiếng của Trung Quốc. Có ngoại hình béo tròn mũm mĩm.

“Phụt!”

“...”

Khoảng thời gian Lâm Tấn Nhiễm bị thương, Chu Chính Hiến bởi vì một số công việc mà luôn ở bên ngoài, hình như anh và Lâm Tấn Nhiễm chưa hề gặp nhau, nhưng buổi tối chỉ cần trở về thì đều gọi lão Dương và Phiêu Phiêu tới thư phòng.

Lão Dương nói với anh tình trạng khôi phục của Lâm Tấn Nhiễm, mà sau khi lão Dương đi, Phiêu Phiêu ở lại sẽ báo cho anh biết mỗi ngày cô làm gì.

“Chiều hôm nay Lâm tiểu thư về trường học rồi ạ, cô ấy nói dạo này phải lên lớp.”

Chu Chính Hiến nhúm mày, “Tay của cô ấy như vậy còn lên lớp cái gì, cô không ngăn cô ấy à?”

“Tôi... tôi cũng không ngăn được, Lâm tiểu thư nói ở ký túc xá có người giúp cô ấy, sau đó cô ấy nói bây giờ cũng cắt chỉ rồi, không còn nghiêm trọng nữa.”

Nói xong, Phiêu Phiêu phát hiện sắc mặt của người đàn ông trước mắt không tốt cho lắm.

“Còn gì nữa không, ngày hôm trước, hôm trước đó nữa, cô ấy làm gì?”

Hai ngày anh không trở về, dĩ nhiên Phiêu Phiêu phải nói nhiều hơn chút nữa.

“Ngày hôm trước Tam thiếu gia tìm Lâm tiểu thư, mang theo nhiều đồ ăn cho cô ấy, Lâm tiểu thư và Tam thiếu gia ở vườn hoa bên kia nói chuyện khá lâu, sau đó Tam thiếu gia còn pha trà cho Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư khó chịu nói rất khó uống.”

“Ngày hôm trước của trước đó nữa, Tam thiếu gia nói mặt bị đau, muốn Lâm tiểu thư xem một chút, sau đó Lâm tiểu thư dẫn cậu ấy tới phòng y tế cho bác sĩ Dương xem, nhưng Tam thiếu gia không chịu, nhất định muốn Lâm tiểu thư phải xem, còn muốn cô ấy bôi thuốc cho cậu ấy. Cậu ấy nói Lâm tiểu thư là bác sĩ, chăm sóc bệnh nhân là việc nên làm...”

Phiêu Phiêu nói xong thì lén lút nhìn gương mặt của Chu Chính Hiến một cái, nhưng vừa nhìn mới phát hiện, Đại thiếu gia luôn hòa nhã khiêm tốn, vào lúc này gương mặt rất u ám, nhìn đáng sợ.... có vẻ tâm trạng thật sự không tốt.

“À, chăm sóc người bệnh là việc nên làm?” Phiêu Phiêu nghe Chu Chính Hiến trầm giọng nói thăm câu gì đó, nhưng cô không nghe rõ, vì vậy tiếp tục nói, “Ngoài cậu ấy ra thì không có gì nữa. Lúc Tam thiếu gia không tới, thời gian Lâm tiểu thư ở phòng sẽ càng nhiều hơn.”

“Được, cô đi xuống đi.”

“Vâng.”

Phiêu Phiêu đi ra ngoài, thư phòng lập tức trở nên yên tĩnh. Bóng đêm ngoài cửa sổ đã thêm tối, Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn ánh trăng lơ lửng, bỗng nhiên cong môi cười, chỉ thấy ý cười đó hơi gian xảo.

“Chăm sóc người bệnh đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm cả ngày lên lớp, vừa mới tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ.

“Reng reng reng.” Đột nhiên di động vang lên, cô nhìn một cái, là lão Dương gọi cho cô. Bình thường, chắc chắn lão Dương sẽ không gọi cô vào giờ này, chẳng lẽ có chuyện gấp?

“Alô, bác sĩ Dương ạ?”

“Tấn Nhiễm à, bây giờ cô ở trường hả?”

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu, “Vâng, xảy ra chuyện gì thế ạ?”

“Là thế này, hôm nay đột nhiên Đại thiếu gia ngã bệnh, tôi nghĩ bình thường cô cháu chăm sóc cậu ấy, thuốc của thiếu gia cũng đều do cô chuẩn bị, cho nên mấy ngày nay hay là cô đến đây đi, để tôi yên tâm hơn.”

“Đợi đã! Bác sĩ Dương, ông nói cái gì?” Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm bật dậy, “Ông nói anh ấy ngã bệnh? Tại sao? Nghiêm trọng không?”

“Từ khi sinh ra thể chất của thiếu gia rất dễ bị bệnh, lần này cũng không biết tại sao đột nhiên lại ngất xỉu. Nếu có thể hay là cô qua đây...”

“Vâng, bây giờ cháu qua luôn!” Lâm Tấn Nhiễm cũng không chờ lão Dương nói xong đã cúp điện thoại, cô nhanh chóng mặc quần áo vào, nhìn Viên Thanh và Dao Dao đang say sưa trong mộng đẹp một cái rồi chạy ra khỏi phòng.

Bây giờ đã rất khuya rồi, Lâm Tấn Nhiễm dùng phần mềm trong di động gọi xe, chạy thẳng tới Chu gia.

Trên đường, trong lòng cô cực kỳ lo lắng, khoảng thời gian này anh rất bình thường, không bị bệnh, cũng không có bộ dạng yếu ớt nên cô suýt nữa đã quên mất anh là người từ nhỏ được nuôi lớn bằng cái ẩm sắc thuốc.

Lâm Tấn Nhiễm nhếch môi, muốn khiến bản thân tỉnh táo lại một chút, nhưng cô không biết tại sao cô không thể bình tĩnh lại được mà còn càng lúc càng hoang mang. Cô rõ ràng biết bên cạnh anh còn có lão Dương và mấy bác sĩ khác nữa mà.

Lâm Tấn Nhiễm, trong lòng cô có phải còn rất thích anh ấy không?

Lúc này, trong phòng của Chu Chính Hiến.

Chu Diễn hơi do dự đứng ở bên giường, “Thiếu gia, mấy người lão phu nhân đều về rồi.”

Chu Chính Hiến tựa lên gối, đôi mắt rõ ràng không hề có cảm xúc gì, “À, đáng lẽ không nên để bọn họ qua đây, cứ nói tránh quấy rầy tôi nghỉ ngơi.”

“Vâng, nhưng thiếu gia...” Chu Diễn do dự nói, “Cái này, không phải đùa hơi quá đà sao, mấy người lão phu nhân đều tưởng thật đấy.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Vốn cũng không muốn cho bọn họ biết, ai ngờ người hầu nữ của bà nội lại ở trong phòng y tế, để cô ta nghe được lời lão Dương nói. Quên đi, biết thì biết, càng thật càng tốt.”

Chu Diễn rất bất đắc dĩ, mặc dù lúc bắt đầu anh ta nghe lời thiếu gia gọi lão Dương qua, còn nói thiếu gia đột nhiên ngất xỉu, nhưng trên thực tế anh ta cũng không biết rõ là thiếu gia muốn làm gì nữa.

Sau đó, thiếu gia đột nhiên muốn lão Dương đang xem bệnh gọi Lâm Tấn Nhiễm quay về chăm sóc mình, anh ta bỗng nhiên bình tĩnh.

Chỉ vì thiếu gia muốn Lâm Tấn Nhiễm quay về mà thôi.

Kể từ sau khi biết khoảng thời gian gần đây Tam thiếu gia và Lâm Tấn Nhiễm luôn ở cùng nhau, sắc mặt của thiếu gia rất tệ, bây giờ ra một chiêu thế này có lẽ muốn buộc Lâm Tấn Nhiễm ở bên cạnh.

Chu Diễn cạn lời, bắt đầu từ lúc nào Đại thiếu gia Chu gia nhà anh ta lại ấu trĩ như thế... vì một Lâm Tấn Nhiễm đã khiến toàn bộ Chu gia náo loạn.

26. Chương 26

Lâm Tấn Nhiễm vừa xuống xe liền vội vàng chạy đến phòng của Chu Chính Hiến, lúc đi qua hành lang, cô còn nghe thấy hai người hầu nhỏ giọng thì thầm bàn tán, nội dung là về việc Chu đại thiếu gia bị bệnh làm

Hoắc lão phu nhân lo lắng như thế nào.

Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm càng thêm thấp thỏm, cô thực sự không muốn nhìn dáng vẻ bị bệnh của anh chút nào.

Phòng của Chu Chính Hiến ở ngay trước mặt, lòng Lâm Tẩn Nhiễm như lửa đốt, cho nên lúc đi qua một nam một nữ cô cũng không dừng lại.

Trong chớp mắt đi thoáng qua đó cô chỉ ngược nhìn một cái, nhưng một cái nhìn này cũng gần như để cô biết được hai người này là ai.

Người đàn ông đi qua có mấy phần giống như Chu Chính Hiến, anh tuấn lạnh lùng, bộ dạng đẹp trai lạnh lùng, mà cô gái kia thì xinh đẹp duyên dáng, đôi mắt tinh tế trên gương mặt khiến người ta phải rung động.

Nếu tách hai người này ra thì Lâm Tẩn Nhiễm cũng không thể biết là ai, nhưng nếu đi chung với nhau, liên tưởng một chút thì lập tức biết đó là Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc.

Chu Thời Uẩn cũng là bác sĩ, cho nên lúc ở phòng y tế cô nghe những người bên cạnh nói về Nhị thiếu gia nhà họ Chu cũng không ít lần. Mà hiện nay Tô Căng Bắc đang là diễn viên và MC rất nổi tiếng, mặc dù cô rất ít quan tâm tới giới giải trí, nhưng hai người bạn trong ký túc xá lại thường xuyên đề cập tới.

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm còn nhỏ đã nghe chuyện Chu Thời Uẩn và một vị tiểu thư Tô gia có hôn ước, cho nên bây giờ nhìn thấy hai người họ ở chung với nhau cũng không bất ngờ lắm, có điều cả hai bọn họ đều trở về, có phải là bệnh tình của Chu Chính Hiến rất nghiêm trọng không?

Lâm Tẩn Nhiễm vừa suy nghĩ thì bước chân càng nhanh thêm.

Rốt cuộc dừng ở cửa, cô giơ tay gõ, “Cốc cốc cốc.”

Cửa mở, người đi ra là Chu Diễm.

“Anh ấy sao vậy?” Lâm Tẩn Nhiễm mở miệng hỏi.

Chu Diễm mím môi, “Bây giờ vẫn tốt.”

“Để tôi vào xem.”

Chu Diễm tránh ra cho cô vào, đợi sau khi cô vào trong thì tự mình lui ra ngoài, tiện thể còn đóng cửa lại nữa.

Nếu không nhìn lầm, bộ dạng của Lâm Tẩn Nhiễm cũng rất gấp gáp, cái này có phải là Lâm Tẩn Nhiễm cũng có gì đó với Đại thiếu gia không nhỉ?

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm bước vào trong thì nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình, theo bản năng cô ngược mắt nhìn về chiếc giường cách đó không xa, nhưng trên giường lại trống không...

Lâm Tẩn Nhiễm sững sờ, người đâu?

“Sao cô lại đến đây?” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên ở chỗ ghế sofa.

Lâm Tẩn Nhiễm giật mình quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Chu Chính Hiến đang ngồi trên ghế sofa, vừa nãy bởi vì cô quá gấp gáp, cộng thêm ánh đèn quá tối, cho nên cô không phát hiện có người bên cạnh.

Cô cứng người đứng tại chỗ, “Anh không sao hả?”

“Khụ khụ.” Đúng lúc này Chu Chính Hiến ho khan hai tiếng, “Thời Uẩn và Căng Bắc nghe nói tôi bị bệnh nên ngàn dặm xa xôi trở về.”

“Cho nên?” Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Đã là lúc nào rồi, anh còn rời giường tiếp đón người thăm bệnh hả?”

Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn cô, “Không sao, tôi đã tốt hơn rồi.”

“Cái gì gọi là tốt hơn rồi, không biết tại sao lại ngất xỉu, tốt ở đâu hả?” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn dáng vẻ này của anh, đột nhiên cực kỳ tức giận, “Anh nằm xuống cho tôi.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến trở nên nghiêm túc, nhưng lúc cô không chú ý thì khóe miệng lại tràn ngập sự vui vẻ, “Thái độ bác sĩ đối xử với bệnh nhân của cô có phải quá tệ rồi không?”

“Anh còn biết tôi là bác sĩ hả?” Lâm Tấn Nhiễm hừ lạnh, “Đêm hôm khuya khoắt còn bắt tôi đến để nhìn anh nhảy nhót từng bừng sao?”

Lâm Tấn Nhiễm càng nghĩ càng tức, “Nằm xuống nghỉ ngơi đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Không sao là tốt rồi... Có điều phản ứng của cô hơi quá, có lẽ, dưới cái nhìn của anh thì đáng vẻ bây giờ của cô rất kỳ lạ. Lâm Tấn Nhiễm bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, đẩy cửa muốn đi ra ngoài.

Cô vẫn nên tỉnh táo một chút thì hơn.

“Lâm Tấn Nhiễm, đứng lại.”

Dĩ nhiên Lâm Tấn Nhiễm đã mở cửa đi ra ngoài, cô không nghe Chu Chính Hiến, chỉ đi tới bên cạnh Chu Diễm bảo anh ta đi vào đỡ Đại thiếu gia lên giường. Nhưng cô vừa đi mấy bước, đột nhiên cánh tay bị người ta giữ lại.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy đôi mắt Chu Chính Hiến hơi lạnh lẽo, “Ai cho cô đi, cô vào đây cho tôi.”

“Tôi...”

“Bảo cô đến là để cô chăm sóc tôi, không phải để cô đi dạo một vòng rồi về đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Con mẹ nó, anh còn có thể kéo cô? Sức lực còn lớn như vậy?

Đại khái là vẻ mặt Lâm Tấn Nhiễm quá là không thể tưởng tượng nổi, hình như Chu Chính Hiến cũng phát hiện, anh hơi khó chịu nhíu mày lại.

“Anh không sao chứ?” Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm lập tức căng thẳng, cô đưa tay đỡ lấy anh.

Vừa rồi cô nghĩ gì vậy, sao cô có thể nghi ngờ là anh không bị làm sao, Chu Chính Hiến không thể, cũng không cần thiết phải đùa giỡn kiểu này.

“Anh cả.”

Đúng lúc này, một giọng nói lãnh lút vang lên. Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một cô gái mặc chiếc váy màu hồng nhạt đứng ở đó, cô ấy khoảng 20 tuổi, khuôn mặt rất đáng yêu.

Chu Chính Hiến khựng lại, nhanh chóng che giấu cảm xúc, “Tổ Oánh, sao em cũng về rồi?”

Lúc này người đến chính là tiểu thư Chu gia Thiệu Tổ Oánh. Hoắc lão phu nhân sinh được hai người con trai, một người con gái, con trai lớn là cha của Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn. Con trai thứ hai có một trai một gái, con gái lớn là Chu Duẩn chính là mẹ của Triều Triều, con trai thứ hai là Chu Duy Ân. mà cô con gái duy nhất của Hoắc lão phu nhân sau khi được gả đi chỉ sinh một đứa con là Thiệu Tổ Oánh.

Thiệu Tổ Oánh thích vui chơi, thường xuyên ở bên ngoài, cũng rất ít khi về Chu gia.

Trong lòng Chu Diễm yên lặng thở dài, lần này làm cho Nhị thiếu gia và Tô tiểu thư cũng trở về thì không nói, thậm chí tiểu thư nhỏ cũng xuất hiện rồi. Ôi...

“Anh cả, quản gia nói anh hôn mê bất tỉnh...”

Chu Chính Hiến nhìn cô ấy một cái, “Bây giờ tỉnh rồi.”

“Hả? Vậy.. vậy anh không sao chứ?”

“Không sao.” Dứt lời, Chu Chính Hiến kéo cánh tay Lâm Tấn Nhiễm rồi dẫn cô vào trong phòng, “Thôi anh vào đây, anh mệt rồi, muốn ngủ.”

Lâm Tấn Nhiễm sợ mình giãy giụa thì sẽ làm anh bị thương, vì vậy cũng ngoan ngoãn đi theo anh vào trong phòng.

“Ầm.” Cánh cửa bị đóng lại trước mặt Thiệu Tổ Oánh.

Thiệu Tổ Oánh yên lặng nuốt nước bọt, “Chuyện gì vậy, không phải là hôn mê bất tỉnh sao, không phải rất nghiêm trọng sao, em thấy tình trạng khá tốt mà.”

Chu Diễm: “...”

“Chu Diễm, xảy ra chuyện gì vậy?” Thiệu Tổ Oánh không dám đi hỏi Chu Chính Hiến, đương nhiên muốn Chu Diễm nói rõ ràng.

Chu Diễm, “Chính, chính là đã tốt rồi.”

“Tốt rồi? Chơi trò gì vậy, lúc trước gọi điện thoại còn nói rất nghiêm trọng mà.” Thiệu Tổ Oánh nhớ đến cô gái đi cùng với Chu Chính Hiến, “Người vừa nãy là ai vậy, nếu tôi không nhìn nhầm thì anh cả kéo cô ấy đi à?”

Dứt lời, Thiệu Tổ Oánh hít một hơi thật sâu, “Kéo cô ấy đi? Anh cả lại kéo cô ấy! Chuyện gì đây, anh nhất định phải nói rõ cho tôi!”

Chu Diễm ở ngoài cửa có cảm giác khóc không ra nước mắt, người khó nhằn nhất trong Chu gia chính là Thiệu Tổ Oánh không sợ trời không sợ đất này, thiếu gia, cậu thực sự đã hãm hại tôi rồi.

Ôi, rốt cuộc là nên thành thật khai báo không nên đây...

Sau khi đóng cửa phòng, Lâm Tấn Nhiễm đỡ Chu Chính Hiến lên giường.

“Người vừa rồi là em gái Thiệu Tổ Oánh của anh à?”

“Ừ.” Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, “Cô biết con bé?”

“Nghe người ở đây đề cập qua thôi.” Lúc nhỏ cũng có duyên gặp mấy lần, nhưng lúc đó Thiệu Tổ Oánh cũng không thường ở Chu gia, cho nên hai người không thân lắm.

“Cô ấy đã mất công về đây rồi, anh không định để cho cô ấy vào thăm sao?”

“Vừa nãy không phải đã gặp rồi à?” Chu Chính Hiến liếc cô một cái, bình thản nói, “Thêm nữa, lẽ nào cô muốn một người bệnh như tôi phải xuống giường đón tiếp người tới thăm hả?”

Lâm Tấn Nhiễm ghen hờn, người này vừa mới nghe cô nói là đã bắt chước luôn được à?

Đi tới giường, Lâm Tấn Nhiễm đỡ anh nằm xuống.

Bởi vì một tay của Chu Chính Hiến luôn khoắc lên vai cô, bây giờ đột nhiên ngồi xuống mà tay thì không buông ra, cho nên Lâm Tấn Nhiễm lảo đảo bị anh kéo một cái.

Nhưng cũng may cô nhanh tay nhanh mắt, cố gắng chống cơ thể để mình không đè lên người Chu Chính Hiến. Nhưng khoảng cách của hai người lại vì thế mà kéo lại gần nhau.

Theo bản năng, Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, khuôn mặt anh như có một loại ánh sáng dịu nhẹ lung lay của ngọc thạch, tinh xảo đẹp đẽ, đương nhiên làm cho người ta không thể rời mắt được.

“Tay cô đỡ hơn chưa?” Anh nhìn cô, đột nhiên hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, cô mím môi, “Anh buông tay trước đi.”

Chu Chính Hiến ôm lấy vai của cô, bây giờ nghe cô nói câu này hình như mới phản ứng lại được, “Xin lỗi, làm cô đau à?”

Anh buông tay, rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm cũng đứng thẳng lên được, “Không sao, tay tôi tốt hơn nhiều rồi.”

Chu Chính Hiến dựa đầu vào gối, “Vậy cô ngồi bên cạnh đi, lão Dương nói tối nay cô sẽ chăm sóc tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, “... Bác sĩ Dương nói vậy à?”

Chu Chính Hiến cười, “Có lẽ sợ buổi tối tôi lại xảy ra chuyện gì đó, nhưng cô yên tâm đi, thân thể tôi thì tôi tự biết rõ, thực sự thì cô không cần gác đêm ở đây đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm nghĩ, nói chung là trước đó cô cúp điện thoại quá nhanh, bác sĩ Dương còn chưa kịp nói hết câu, “Nếu cần người trông thì để tôi trông là được.”

Chu Chính Hiến nhú mồm, “VẬY cô ngồi một chút đi, mệt quá thì cứ về ngủ.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn bên cạnh giường của anh, chiếc sofa này có lẽ do có người đến thăm trước đó đã đặt vào. Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống nhìn anh một cái, “Anh ngủ đi, tôi ngồi đây, sẽ không làm phiền anh đâu.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, ánh mắt có hàm ý không rõ ràng, có điều cuối cùng anh cũng không nói gì, chỉ nằm xuống nhắm mắt lại.

Trái tim Lâm Tấn Nhiễm hoang mang một lúc lâu, giờ phút này mới dần dần bình tĩnh lại, cô chơi điện thoại một chút, sau đó lại sợ tiếng vang nên dứt khoát nhấn phím tắt âm.

Nhưng thực sự đã quá khuya rồi, thường ngày thì giờ này cô đã chìm sâu vào giấc ngủ, cho nên sau đó cô cũng thực sự chậm rãi ngủ mất.

Nhưng Chu Chính Hiến lại chưa ngủ, anh nghe tiếng động của cô từ lúc bắt đầu cho tới khi hoàn toàn yên tĩnh. Một lúc lâu sau, anh mở mắt, đứng dậy bước xuống giường.

Lúc cô ngủ nhìn rất ngoan ngoãn, hàng lông mi dài cong cong để lại một cái bóng trên da thịt trắng nõn.

Chu Chính Hiến đứng bên cạnh nhìn cô, không biết tại sao, giờ phút này anh lại cảm thấy trong lòng rất yên bình, đó là loại cảm giác thỏa mãn chưa từng có, dường như chỉ cần nhìn cô như vậy thì tâm trạng của anh đã trở nên vui vẻ.

“Ngủ không thoải mái à?” Anh giống như nói chuyện với cô nhưng giọng nói lại nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Một lúc lâu sau, anh cúi người, đưa tay vòng qua lưng và khuỷu chân của cô, nhẹ nhàng bế cô lên. Thực ra, anh nghĩ có thể sẽ đánh thức cô, bởi vì anh nhớ tính cảnh giác của cô rất cao.

Nhưng lần này cô lại không tỉnh, có lẽ do nửa đêm lười cô đến đây khiến cô thật sự quá mệt mỏi rồi.

Chu Chính Hiến từ từ đặt cô lên giường, sau khi đắp chăn cho cô, anh khẽ cười, “Không có lý do gì để một người bị thương lại ngồi gác đêm được.”

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên... nằm gác đêm đi.

27. Chương 27

Sáng sớm, người của Chu gia đến thăm Chu Chính Hiến đều bị Chu Diễm cản lại đành phải quay về, hỏi nguyên nhân thì Chu Diễm chỉ nói là lão Dương nhắc nhở không ai được quấy rầy Chu Chính Hiến, phải để anh nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng nguyên nhân thật sự cũng chỉ có mình Chu Diễm biết, ngày hôm qua sau khi Lâm Tấn Nhiễm bước vào thì không đi ra nữa, cho nên anh ta cũng không biết tình huống bên trong là gì, tùy tiện mở cửa có thể thấy được điều gì không nên thấy thì sao.

Lúc này bên trong phòng, rèm cửa sổ vẫn chưa được kéo ra, ánh đèn mờ tối, giống như là ban đêm vậy.

Lâm Tấn Nhiễm tỉnh lại trong hoàn cảnh yên tĩnh này, cô mở mắt ra, vẫn chưa phản ứng lại được.

Trời còn chưa sáng à?

Cô chậm rãi quay người, co lại trong chăn, nhưng hai giây sau cả người cứng đờ, cô đột nhiên mở to mắt.

Cảm giác này không đúng.... hoàn cảnh không đúng, giường không đúng, hơi ẩm truyền tới từ phía sau càng không đúng!

Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên thông suốt, hôm qua cô tự mình gác đêm cho Chu Chính Hiến, gác đêm làm sao mà gác lên tới trên giường thế này? Trong lòng cô hơi căng thẳng, chậm rãi quay đầu lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy cái cổ như bạch ngọc của người nào đó, đại khái bởi vì áo ngủ tương đối rộng, lúc anh nằm nghiêng còn lộ ra xương quai xanh tinh xảo chói mắt ở dưới cổ. Không biết tại sao trong hòng Lâm Tẩn Nhiễm hơi nghẹn lại, tầm mắt của cô từ cổ của anh chậm rãi chuyển đến cằm, lại từ cằm chậm chạp chuyển tới đôi môi.

Đôi môi... lại quay về căn phòng này, đột nhiên anh cúi đầu hôn cô, cô còn nhớ, đôi môi của anh mềm mại, hơi lạnh lạnh. Rốt cuộc lần đó trong lòng anh đang suy nghĩ gì khi làm như vậy?

Ánh sáng trong mắt Lâm Tẩn Nhiễm hơi lóe lên, không đúng, bất kể là vì lý do gì cô cũng không nên suy nghĩ nhiều.

“Nhìn đủ rồi?” Đột nhiên, giọng nói hơi khàn khàn vang lên, Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn ra, lúc ngược mắt nhìn mới phát hiện đôi mắt của anh, tỉnh rồi à...

Hàng lông mi dày rậm của anh hơi chớp, trong đôi mắt còn mang theo sự mờ mịt mới tỉnh dậy.

Hai người nhìn nhau ba giây, bốn phía dường như đông cứng lại, thậm chí hình như không khí cũng không chuyển động được.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ nói, “... Chu tiên sinh, chào buổi sáng.”

Chu Chính Hiến ừ một tiếng, “Chào buổi sáng.”

“Soàn soạt!” Đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm vén chăn lên, cô ngồi dậy, dùng tốc độ cực nhanh xuống giường.

Chu Chính Hiến nhìn hành động cứng ngắc của cô, cố gắng nhin cười, “Hôm qua cô mệt mỗi quá rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm đưa lưng về phía anh, nói chuyện cũng không lưu loát, “Cái, cái gì?”

“Bởi vì quá mệt, cho nên tự giác mò lên giường tìm chỗ thoải mái để ngủ.” Chu Chính Hiến hơi do dự, “Tôi có thể hiểu, nhưng hôm qua tôi đã nói cô mệt mỗi thì có thể về phòng nghỉ ngơi.”

Sắc mặt Lâm Tẩn Nhiễm lúc đỏ lúc đen, cứng ngắc hồi lâu cũng chỉ phun ra vài chữ, “Xin lỗi, tôi không biết tại sao lại...”

Không biết tại sao lại bò lên giường của anh.

Bò lên giường của anh?

Điều này quá thô tục!

Sau lưng có tiếng động lục đục rời giường, tiếp theo Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện sau lưng có người dựa gần vào cô, “Không sao.”

Người đàn ông phía sau đưa tay vỗ vỗ bờ vai của cô, khẽ nói đầy ẩn ý, “Không làm gì với tôi là tốt rồi.”

Không làm gì... với anh?

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Tôi, tôi đi đến chỗ bác sĩ Dương xem một chút rồi lấy thuốc cho anh.”

Chu Chính Hiến nhìn lỗ tai của người trước mắt ửng hồng, khẽ cong môi, “Ừ, đi đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm giống như đang chạy trốn, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã va phải một người.

“Xin lỗi.”

“...”

Không có ai đáp lại, Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt, chỉ thấy ánh mắt lạnh nhạt của người đàn ông trước mặt hơi lóe lên tia kinh ngạc, cô ngẩn người, “Tìm Chu Chính Hiến à?”

Chu Thời Uẩn khựng lại một chút, trong nhà này có rất ít người trực tiếp gọi tên của anh trai anh ta như vậy.

Ánh mắt Chu Thời Uẩn hơi trầm xuống, thực ra anh ta muốn đi tìm Chu Chính Hiến nói chút chuyện, nhưng không ngờ vừa tới đã thấy một cô gái đi từ trong phòng anh trai ra, hơn nữa... trên mặt có hơi đỏ đỏ không bình thường.

Đột nhiên Chu Thời Uẩn nhớ tới lời Tô Căng Bắc nói hôm qua: “Anh trai và người phụ nữ này có quan hệ không bình thường.”

Ồ, xem ra là thật rồi.

Chu Thời Uẩn, “Anh ấy tỉnh rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Tỉnh rồi.”

“Tốt.”

“Ừ.”

“...”

“...”

Không biết vì sao lại lúng túng như vậy, Lâm Tấn Nhiễm ho khan rồi vội tránh đi, “Tôi phải đi lấy thuốc cho Chu tiên sinh, đi trước đây.”

Chu Thời Uẩn khẽ vuốt cằm xem như trả lời.

Lâm Tấn Nhiễm thấy vậy lập tức đi tới hành lang, hai anh em nhà này, tính cách cũng trái ngược nhau thật đấy.

Trong phòng y tế.

“Chị ơi!” Đột nhiên Triệu Triệu nhảy ra, “A, chị, chị đeo vòng tay em tặng hả, tốt quá.”

Lâm Tấn Nhiễm nhấc tay lên, “Ừ, Triệu Triệu tặng đương nhiên phải đeo rồi.”

“Vậy sao tôi tặng cô không nhận?” Không biết Chu Duy Ân cũng đi vào từ lúc nào, anh ta cụp mắt liếc một cái, sắc mặt cực kỳ không tốt, “Còn chẳng nhóc này tặng cô lại nhận?”

Triệu Triệu liếc xéo anh ta một cái, “Cậu nhỏ, cậu vẫn ghen với cháu hả?” Nhìn tình huống này thì tuyệt đối không thể để cho cậu nhỏ biết là cái vòng này do cậu lớn mua được, nếu không cậu nhỏ sẽ xé mình ra mất.

Ồi, mình chỉ là một đứa trẻ thôi mà, tại sao lại bị cuốn vào tình tay ba thế này?

“Cháu im miệng đi.” Chu Duy Ân nhìn Lâm Tấn Nhiễm, lại nói, “Vết thương của cô sao rồi, hôm qua không phải nói là về trường sao, sao lại quay lại đây?”

“Chu tiên sinh bị bệnh, tất nhiên tôi phải về.”

Chu Duy Ân khựng lại, “Bản thân cô cũng là người bị bệnh, còn quản lý chuyện anh ta làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm quơ quơ tay, “Tôi đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Tốt rồi cũng không thể vì anh ta mà mệt nhọc được.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, hình ảnh sáng nay tỉnh lại từ trên giường của người nào đó xuất hiện trong đầu cô, “Cũng không phải... rất mệt nhọc.”

“Mặc kệ cô, hôm nay tôi sẽ đưa cô đi nghỉ ngơi.” Nói xong, Chu Duy Ân kéo tay Lâm Tấn Nhiễm.

Đúng lúc này, lão Dương mang bát thuốc từ trong phòng đi ra, “Tấn Nhiễm, mang bát thuốc này đến phòng Đại thiếu gia đi... Ó? Tam thiếu gia.”

Lão Dương nhìn cảnh tượng trước mắt thì hơi sững sờ, “Hai người là?”

Lâm Tấn Nhiễm rút tay khỏi tay Chu Duy Ân, cô nhận lấy bát thuốc trên tay lão Dương, “Không có gì đâu ạ, để cháu đi đưa thuốc.”

“Đưa tôi!” Chu Duy Ân muốn cướp lấy.

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Đừng nghịch nữa.”

Chu Duy Ân không chịu buông tay, “Sao cô lại bận tâm đến anh ta như thế, Chu gia không phải chỉ có cô là bác sĩ.”

Đúng, không có cô thì cũng có người khác, nhưng tại sao cô vẫn không yên tâm? Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Tôi là do các người thuê về để chăm sóc anh ấy mà, cậu nói xem.”

Chu Duy Ân nhú mày, “Đưa tôi!”

Lâm Tấn Nhiễm trầm giọng, “Chu Duy Ân.”

Chu Duy Ân bị cô trừng mắt một cái thì hơi lúng túng, anh ta rời mắt đi, “Để tôi đưa giúp cô, tôi cảm không được sao?!”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Trong phòng, Chu Chính Hiến dựa vào giường, trên tay cầm một quyển sách tùy tiện lật xem.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Chính Hiến biết lúc này Lâm Tấn Nhiễm sẽ tới, cho nên dù bận anh vẫn ung dung để sách xuống, đợi cô bước vào.

Nhưng không ngờ người vào đầu tiên lại là một người đàn ông, sắc mặt Chu Chính Hiến trầm xuống, “Sao lại là em?”

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng không muốn là tôi đâu.”

“Anh ta nhất định muốn đi theo tới đây.” Sau đó Lâm Tấn Nhiễm cũng bước vào, cô nhận lấy bát thuốc từ tay Chu Duy Ân, “Anh ta nói muốn tới hỏi thăm bệnh tình của anh.”

“Nói linh tinh.”

“Nói linh tinh.”

Hai người đàn ông một đứng một ngồi đồng thời phản bác. Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Xem ra hai người đều rất hiểu đối phương.”

“Hừ.” Chu Duy Ân đặt mông ngồi xuống ghế sofa, “Nếu không phải cô ở đây thì còn lâu tôi mới đến.”

Chu Chính Hiến lạnh lùng nhìn anh ta, “Vây bây giờ em có thể đi rồi, anh muốn yên tĩnh một chút.”

“Ồ, vậy anh uống thuốc nhanh lên, tôi đi theo Lâm Tấn Nhiễm, cô ấy đi thì tôi sẽ đi.”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “Vây thì xin lỗi nhé, anh cần cô ấy ở đây.”

“Cô ấy không có việc gì để làm thì ở phòng anh làm gì, anh nhàm chán quá rồi đấy.”

“Phải, rất nhàm chán.” Chu Chính Hiến nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Có bác sĩ Lâm ở đây cũng có thể giải sầu.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, giải sầu? Cô không có chức năng này.

Có điều cô vẫn quay đầu nói, “Tam thiếu gia, cậu đi trước đi, đúng là bác sĩ Dương bảo ở đây cần yên tĩnh.”

Cơn tức của Chu Duy Ân nghẹn trong lòng, “Vây cô phải nhanh lên đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm hơi bất đắc dĩ, “Được được được, cậu đi ra trước đi, đợi lát nữa tôi qua tìm cậu.”

Vừa nghe Lâm Tấn Nhiễm cam kết, Chu Duy Ân cong môi cười, anh ta đặc ý nhìn Chu Chính Hiến một cái, “Được, vậy tôi đi trước.” Dứt lời, anh ta mở cửa đi ra ngoài.

Ánh mắt Chu Chính Hiến đầy khó chịu nhìn thẳng vào bóng lưng Chu Duy Ân.

“Thuốc, còn có nước ấm nữa, cầm lấy.” Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống giường anh, một bộ dáng bác sĩ chuyên nghiệp chân chính.

Sắc mặt Chu Chính Hiến hơi lạnh lùng, “Lát nữa cô đi tìm nó làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm thuận miệng nói, “Cũng không có gì, tám nhảm một chút thôi.” Bởi vì nếu vừa rồi cô không nói như vậy thì có lẽ Tam thiếu gia sẽ không chịu đi.

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, “Cô và nó hợp nhau nhỉ?”

“Thực ra cậu ấy không phải là người xấu, chỉ do quá ham chơi, còn hơi khó bảo thôi.” Lâm Tấn Nhiễm nói rồi cầm bát thuốc đưa cho Chu Chính Hiến, “Bát thuốc còn đang nóng thì uống đi, nếu không thì không có hiệu quả đâu.”

Giờ phút này trong lòng Chu Chính Hiến rất buồn phiền, đầu còn quan tâm đến chuyện thuốc men nữa chứ.

Không phải người xấu, có vẻ cô thật sự hiểu rất rõ Chu Duy Ân?

Không biết tại sao, anh cảm thấy Lâm Tấn Nhiễm đối xử với em trai anh không bình thường, cô luôn luôn là người lạnh nhạt, nhưng trước mặt Chu Duy Ân dường như đều khá vui vẻ. Lẽ nào suy nghĩ trước đó của anh là sự thật, cô có ý với em trai anh?

Nghĩ đến chuyện này, tâm trạng Chu Chính Hiến cực kỳ tệ.

Lâm Tấn Nhiễm cho rằng vốn phải đợi một lúc lâu, nhưng không ngờ bình thường một bát thuốc phải lèo nhèo rất lâu đã được anh uống xong hết rồi. Cô ngăn người, “Thuốc hôm nay không đắng sao?”

Chu Chính Hiến không trả lời.

Lâm Tấn Nhiễm hơi khó hiểu, vừa ngồi bên giường cất bát thuốc đi vừa nói, “Quả là hiếm thấy, tôi còn cho rằng màu sắc của thuốc lần này sẽ càng đắng hơn lúc bình thường chứ.”

“Đắng hay không cứ thử sẽ biết.” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói.

“Hả?” Tay của Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, nghiêng đầu nhìn anh.

Mà trong một giây nhanh như chớp này, cô chỉ thấy anh đột nhiên tiến tới, cúi đầu cắn môi cô.

“...” Lâm Tấn Nhiễm sợ hãi, cô nhanh chóng phản ứng lùi ra sau, nhưng hình như anh lại biết cô sẽ làm như vậy, một tay giữ sau gáy cô, một tay ôm lấy eo cô kéo cô lại gần anh.

Lâm Tấn Nhiễm va vào lồng ngực của anh, mà lúc này anh cũng không cắn môi cô nữa, ngược lại bắt đầu chuyển sang hôn. Động tác của anh mềm mại nhưng lại kịch liệt, giống như một cạm bẫy dụ dỗ, khiến Lâm Tấn Nhiễm biết rõ phía sau là nguy hiểm nhưng lại bắt đầu dần dần lưu luyến.

“Đắng không?” Anh hơi lui ra, hơi ẩm khi nói chuyện phả vào mặt cô.

Lâm Tấn Nhiễm run rẩy, “Anh điên rồi.”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Thật không?”

Lông mi Lâm Tấn Nhiễm khẽ run, “Rất cuộc anh... đang làm gì thế?”

“Xoạt!” Vừa dứt lời, đột nhiên cô cảm thấy trời đất quay cuồng. Lúc cô còn đang kinh ngạc thốt lên một tiếng thì đã bị anh bế lên rồi văng vẳng ném xuống giường.

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, phản ứng đầu tiên là giãy giụa, cô đã từng tập một số chiêu thức phản kích, tự nhận đối phó với đàn ông bình thường không có vấn đề gì, huống hồ người đàn ông trước mắt còn là một người bệnh.

Nhưng không ngờ cô vừa mới đưa tay lên đã bị anh giữ tay lại, anh lập tức giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu. Lâm Tấn Nhiễm tròn mắt, thế mà cô không tránh được?!

“Không phải hỏi tôi đang làm gì sao, để tôi trả lời cô.” Giọng nói của Chu Chính Hiến vang lên bên tai cô, một giây sau, anh lại hôn lên môi cô.

“Chu Chính Hiến... ưm...” Lúc cô nói chuyện, đầu lưỡi của anh đã trượt vào, giống như là theo bản năng, anh chính xác tìm thấy lưỡi của cô, cùng dây dưa với cô.

Khuôn mặt Lâm Tấn Nhiễm đỏ ửng, cô có thể tránh đi nếu đủ nhẫn tâm, cô còn có thể cắn đầu lưỡi của anh thật mạnh. Nhưng... cô không hề làm gì cả.

Vào giờ phút này, cô cảm thấy người trước mắt không phải là Chu Chính Hiến hòa nhã dịu dàng như bình thường, không phải là Chu Chính Hiến đeo mặt nạ giả tạo, càng không phải là Chu Chính Hiến nham hiểm giả dối luôn thích trêu chọc cô. Anh lúc này là anh mà cô chưa từng biết, bất kể trước kia hay bây giờ, đây đều là lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dạng này của anh.

Tim đập nhanh đến nỗi muốn văng ra khỏi lồng ngực, tay bị anh giữ chặt siết lại thành nắm đấm, cô hơi sợ, nhưng lại giống như có cảm giác say đắm. Sạch sẽ, mát lạnh, còn mang theo một chút đắng của thuốc Đông y, những thứ này thì ra đều là anh.

Anh đã từng là người cô yêu sâu đậm.

Vì tức giận cho nên mới đột nhiên không thể bình tĩnh được nữa. Ban đầu chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng bây giờ lại không thể buông tay được, môi của cô thơm ngọt khác thường, bởi vì cơ thể hai người gần nhau nên dường như anh còn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng trên người của cô. Anh tự nhận mình luôn kiểm chế được bản thân, nhưng lúc này có cảm giác dường như bất cứ lúc nào anh cũng có thể mất khống chế.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng có người gõ cửa, hai người trên giường đều cứng đờ.

“Anh cả, anh đang nghỉ ngơi hả? Anh hai muốn em nói với anh là báo cáo kiểm tra ở bệnh viện cho biết Tô Căng Bắc không mang thai.” Ngoài cửa truyền tới giọng nói của Thiệu Tổ Oánh, “Ôi, em còn tưởng Chu gia chúng ta lại có thể có thêm một thằng nhóc yêu quái nữa chứ, thất vọng quá đi mất.”

Đại khái bởi vì sự xuất hiện của Thiệu Tổ Oánh khiến Chu Chính Hiến bất ngờ, cho nên Lâm Tấn Nhiễm vừa dùng sức một cái đã đẩy anh ngã sang bên cạnh. Lâm Tấn Nhiễm nhanh chóng bò từ trên giường xuống, “Tôi đi mở cửa.”

“Đợi đã.” Trong giọng nói Chu Chính Hiến còn mang theo sự khàn khàn truyền tới từ phía sau.

Bước chân của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, đôi môi bị hôn đến nỗi đỏ bừng hơi mím lại.

Sau đó, giọng nói kiểm chế của Chu Chính Hiến lại vang lên lần nữa, “Tóc rối rồi, sửa sang lại một chút rồi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

28. Chương 28

Lâm Tấn Nhiễm mở cửa đi ra ngoài, Thiệu Tổ Oánh ở ngoài cửa ngẩn người, “Ồ?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cô ấy một cái, “Tìm anh ấy à? Vào đi.”

Thiệu Tổ Oánh hít một hơi thật sâu, “Tôi đến để mật báo, hai người có chuyện muốn nói... thì cứ tiếp tục đi!”

Lâm Tấn Nhiễm bình tĩnh nhìn cô ấy, “Chúng tôi có thể có chuyện gì chứ.”

Thiệu Tổ Oánh nuốt một ngụm nước bọt, “Ồ? Chuyện của hai người tôi nói ra không tốt đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Ôi, tôi nghe nói chị là bác sĩ chăm sóc anh ấy, chị tên là Lâm Tấn Nhiễm đúng không?” Thiệu Tổ Oánh đột nhiên tiến đến gần, khẽ nói, “Từng có bạn trai chưa, anh cả của tôi là người thứ mấy, chị thích anh ấy nhiều không?”

Lâm Tấn Nhiễm yên lặng nhìn cô ấy vài giây, “Tránh ra đi, tôi còn có việc.”

“Ôi ôi ôi, đợi đã mà, tôi muốn tìm hiểu chị một chút, lỡ như chị cũng là đồ mê trai giống như Tô Căng Bắc thì sao?”

Tô Căng Bắc? Đồ mê trai? Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy hơi buồn cười, vừa muốn nói gì đó liền nghe giọng nói của một cô gái từ phía trước truyền đến, “Lúc cô nói xấu người khác có thể nhỏ giọng một chút không?”

Một người đi đến từ đằng xa trên hành lang.

Trên người cô gái nọ mặc sườn xám, vô cùng xinh đẹp, phong thái duyên dáng, trên cánh tay trắng nõn mềm mại còn có một con mèo béo đang nằm úp sấp.

Người đó chính là vị hôn thê của Nhị thiếu gia Chu gia, Tô Căng Bắc.

“Nhỏ giọng một chút?” Thiệu Tổ Oánh liếc cô ấy một cái, “Chu gia này còn có ai không biết chị cực kỳ mê trai chứ?”

“Muốn mê trai cũng phải có đối tượng để mê chứ, tôi có Chu bảo bối nhà tôi rồi.” Tô Căng Bắc vô cùng khinh bỉ nhìn Thiệu Tổ Oánh, “Cô đó, cô có người để mê không?”

Thiệu Tổ Oánh tức giận, “Tô Căng Bắc!”

Tô Căng Bắc cong môi khẽ cười rồi quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Xin chào, tôi là Tô Căng Bắc.” Cô ấy vô cùng cố gắng giơ một tay ra, Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu nhìn một cái, đưa tay cầm lấy tay của cô ấy, “Xin chào, Lâm Tấn Nhiễm.”

“À!” Ánh mắt của Tô Căng Bắc nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng tổng kết một câu, “Thì ra anh cả thích kiểu này, ánh mắt cũng tốt thật đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Khen tôi thì tôi nhận, nhưng Chu Chính Hiến thích kiểu này... thì độ chân thực còn chờ khảo sát.”

“Không cần khảo sát, hoàn toàn là sự thật.” Tô Căng Bắc tiến lại gần, gian xảo nói, “Lẽ nào hai người còn chưa ở bên nhau?”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, cô không biết rõ tại sao hai người này đều cho rằng cô và Chu Chính Hiến có gian tình. Tuy nói... lúc này hơi quá mức.

“Không có.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh nhìn nhau một cái, hít một hơi thật sâu, “Vây lời vừa rồi đều là tôi tùy tiện đánh rắm thôi.”

Thì ra còn đang thả thính!

“Meo meo.”

Con mèo béo trong lòng Tô Căng Bắc khẽ kêu một tiếng, Lâm Tấn Nhiễm cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt đen láy của con mèo béo kia đang nhìn cô không chớp mắt.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nói, “Cô nuôi mèo phúc hậu thật đấy.”

Tô Căng Bắc thản nhiên lên tiếng, “Cô có thể nói thẳng là nó béo.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Ồ.”

“Ồ Đồng à, mày xem mày đi, ai cũng nói là mày béo đấy, mỗi ngày mày còn thích ỷ lại vào tao mà không chịu đi bộ nữa.”

“Béo một chút cũng dễ thương mà.” Lâm Tấn Nhiễm nói.

“Phải, rất dễ thương, nhưng béo quá rất dễ bị bệnh, Chu bảo bối nói rồi, nó cần phải vận động nhiều.”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, phản ứng một lúc mới khó khăn ghép ba chữ “Chu bảo bối” này lên người của Nhị thiếu gia Chu Thời Uẩn lạnh lùng ít nói kia.

“Quãng thời gian trước con mèo này luôn theo chúng tôi, có điều gần đây tôi phải đi công tác nên Ô Đồng phải ở lại Chu gia, nếu cô có thời gian cũng có thể chơi với nó một chút.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Nó do Chu gia nuôi à?”

“Phải, nó là mèo của mẹ Chu Thời Uẩn, à cũng là mẹ của anh cả nữa.”

“Thì ra là vậy.”

Tô Căng Bắc thả Ô Đồng xuống, sau đó nở nụ cười xấu xa với Lâm Tấn Nhiễm, “Quá nặng rồi, không ôm nổi nữa.”

“Meo meo!” Con mèo nào đó không phục kêu lên một tiếng.

Tô Căng Bắc, “Kêu cái gì hả, không chịu nhận mình béo à?”

“Meo...”

Buổi tối trở về phòng, Lâm Tấn Nhiễm ngã nhào trên giường.

Trước đó, sau khi từ phòng Chu Chính Hiến đi ra, cô không trở về nữa, cũng có lẽ do không dám, hoặc cô biết trong lòng mình đang rối loạn. Không thể phủ nhận lúc anh hôn cô, cô không có tâm lý bài xích, thậm chí... sâu thẳm trong lòng cô còn rất vui sướng.

Lâm Tấn Nhiễm giơ tay che mắt, trên môi là một nụ cười khổ, làm sao bây giờ, vốn bản thân cho rằng mình đã sớm quên rồi, nhưng ai ngờ đến gần anh sẽ lại yêu anh lần nữa.

Đây là chấp niệm trong lòng sao?

Mặt khác, anh có ý với cô sao? Nếu không sao ba lần bốn lượt anh lại hôn cô chứ, cô nghĩ cô hơi hiểu anh rồi, tuy anh là kẻ hai mặt nhưng không phải là người tùy tiện.

Nhưng, thích thì sao chứ...

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm hơi hâm mộ người phụ nữ ôm con mèo hôm nay, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn thật tốt, hai bên đều có tình cảm với nhau, môn đăng hộ đối. Mà cô và Chu Chính Hiến chẳng có cái nào giống nhau.

Ở nơi có phong cách cổ xưa và truyền thống như Chu gia thì môn đăng hộ đối quan trọng hơn bất kì cái gì. Bọn họ giống như vương tôn quý tộc thời cổ đại, chi phí ăn mặc đều có kiểu mẫu chính xác, duyên phận ba đời còn phải ghép thành đôi ngày sinh tháng đẻ nữa. Không có bối cảnh thân phận thì tuyệt đối không có khả năng bước vào một tác đất của Chu gia.

Lúc trước, chính ở chỗ này người đó đã nói với cô, ông nói, “Nhiên Nhiên, Đại thiếu gia là trụ cột của Chu gia chúng ta, tương lai cậu ấy sẽ có một tiểu thư gia thế bối cảnh xứng với cậu ấy, con hiểu không?”

Lúc đó tuy cô còn nhỏ, nhưng tâm trí lại rất trưởng thành, cô hiểu lúc đó cha nói như vậy là muốn nhắc nhở cô, hàm ý của ông là cô và anh sẽ không ở bên nhau được.

Mà lúc đó cô không tin, cô cho rằng chỉ cần anh thích cô thì cô sẽ có khả năng, cái gì mà môn đăng hộ đối, lẽ nào thứ này còn có thể chia rẽ hai người thích nhau hay sao?

Nhưng ai có thể ngờ, sau đó niềm tin của cô cũng vỡ vụn. Một ngày nọ, khi cô trốn ra sau hòn núi giả nghe được lời anh nói với Chu Diễm, anh nói, cô còn nhỏ, sao anh có thể rung động với một đứa bé chứ.

Lúc đó cô khổ sở bao nhiêu thì bây giờ cũng đã quên rồi, điều duy nhất còn tồn tại trong đầu chỉ có một câu nói, thì ra anh không thích cô.

Đây được gọi là nhân quả luân hồi sao? Đã muộn nhiều năm như vậy, hình như rốt cuộc anh cũng thích cô.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nở nụ cười lạnh, Chu Chính Hiến, anh thật sự muốn chơi sao, nếu anh xác định thì tôi sẽ chơi cùng.

Thích chính là thích, không thể bên nhau cả đời cũng không sao, ngược lại trên thế giới này vốn không một ai có thể bên cạnh cô cả đời được. Nếu hưởng thụ hình như cô cũng không thiệt thòi gì.

Có điều lần này cô tuyệt đối không muốn chìm vào quá sâu nữa.

Ngày hôm sau, trên đường đến phòng y tế Lâm Tấn Nhiễm nhìn thấy một nam một nữ đang lằng nhằng, cô đi đến gần mới phát hiện đó là Chu Duy Ân và Thiệu Tổ Oánh.

“Anh ba, anh làm ầm ĩ gì thế, chuyện hai người bọn họ liên quan gì tới anh?”

“Em buông ra, tên kia giả bệnh lừa người, mấy người còn giúp anh ta?”

Thiệu Tổ Oánh rất mệt mỏi, “Ồi trời, những điều em vừa nói chỉ là giả thôi, sao anh cả lại có thể giả bệnh chứ?”

“Giả? Rõ ràng anh nghe thấy em và Tô Căng Bắc tám chuyện rất vui vẻ mà, sao nào, anh vừa tới em đã thay đổi rồi à?”

“Em...em, dù sao anh không thể đi nói lung tung với Lâm Tấn Nhiễm được.”

Lâm Tấn Nhiễm nghe hai người nói thì trong đầu lập tức trống rỗng. Chu Chính Hiến không bị bệnh? Anh ấy giả vờ?

Shit, diễn giống như thật vậy.

Chu Duy Ân, “Anh phải đi nói, tên này muốn để Lâm Tấn Nhiễm chăm sóc anh ta đúng không, đồ bỉ ổi!”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, vì muốn để cô chăm sóc?

Thiệu Tổ Oánh vẫn hết lời khuyên can, “Anh ba, sao anh kích động như vậy, không phải anh...”

“Lâm Tấn Nhiễm!”

Bỗng nhiên Chu Duy Ân phát hiện Lâm Tấn Nhiễm ở gần đó, lời nói của Thiệu Tổ Oánh bị cắt ngang, cũng men theo ánh mắt của anh ta nhìn qua, sau khi nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm thì trong lòng Thiệu Tổ Oánh oán thảm một tiếng, rắc rối rồi...

Chu Duy Ân lập tức chạy tới chỗ cô, “Lâm Tấn Nhiễm, tôi nói cô này, Chu Chính Hiến...”

“Tôi đến phòng y tế lấy thuốc cho anh ấy, đợi lát nữa rồi nói.” Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ vai anh ta, vòng qua anh ta đi về phía trước.

“Nhưng...” Chu Duy Ân đuổi theo cô, “Tôi nói này, anh ta vốn không có bị bệnh...”

“À, không sao.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Dù có bệnh hay không cũng đều phải uống thuốc mà.”

“...”

Lúc Lâm Tấn Nhiễm bưng thuốc đến phòng của Chu Chính Hiến, một gã sai vặt nói cho cô biết Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn đang ở vườn hoa, vì thế cô lập tức chuyển hướng đi tới vườn hoa.

Sau khi đến, Lâm Tấn Nhiễm mới phát hiện trong này ngoại trừ hai người Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn, Thiệu Tổ Oánh, Tô Căng Bắc, Chu Diễn, còn có cậu nhóc Triều Triều cũng ở đây nữa.

Lúc này Chu Chính Hiến đang ngồi trên xe lăn, bộ dạng kia, có lẽ là mọi người đẩy anh tới đây tản bộ một chút.

“Đều ở đây à, thật khéo.” Chu Duy Ân không biết từ khi nào đã qua đây, lúc đi ngang qua Lâm Tấn Nhiễm rất tự nhiên cầm lấy bát thuốc trong tay cô bưng qua. Anh ta đi tới cầu thang, dùng lực đặt bát thuốc xuống bàn, “Bị bệnh lâu như vậy còn chưa khỏi, sao thuốc này chẳng hiệu quả chút nào vậy?”

Thiệu Tổ Oánh hít một hơi thật sâu, anh ba anh hãy bỏ qua cho em đi, giả vờ không biết chuyện này có được không, “Lúc trước tôi bị ốm cũng rất lâu mới khỏi, chắc do cơ địa.”

Nói xong, Thiệu Tổ Oánh bị Chu Duy Ân trừng mắt một cái, vì vậy cô đành yên lặng không nói.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến một cái, ánh mắt người nào đó cũng nhìn cô, tầm mắt hai người giao nhau, cô hơi nhú nhú mày.

Chu Chính Hiến, Oscar nợ anh một cái tượng đây.

“Chị ơi chị! Chị nhìn Ô Đồng này, rất dễ thương, chị qua đây chơi cùng đi.” Đúng lúc này, Triều Triều ở trên đình đang trêu Ô Đồng hưng phấn vẫy tay với cô.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn qua, chỉ thấy Ô Đồng nhảy nhót tung bừng trốn cậu nhóc, mà Triều Triều không biết mệt đuổi theo nó.

Đột nhiên, Ô Đồng nhảy từ trên đình xuống dưới, Triều Triều đi theo phía sau rõ ràng không phục, đưa tay muốn bắt cái đuôi của nó.

Trong đình đều vây bằng ghế dựa, vốn cũng có lan can, nhưng Triều Triều lại kích động đứng trên một cái ghế nhảy xuống, nửa người đều ngã ra bên ngoài.

“Triều Triều!”

Triều Triều ở trong đình chạy qua chạy lại, đúng lúc cách bọn họ khá xa. Lúc Chu Duy Ân trầm giọng gầm lên, Triều Triều đã “Á” một tiếng ngã xuống. Đình không cao, thế nhưng một đứa bé ngã xuống không gãy xương mới là lạ.

Trong nháy mắt trong lòng mọi người đều hoảng hốt! Bất ngờ hơn là không nghe tiếng động cậu nhóc ngã xuống truyền đến, mà chỉ có tiếng va chạm rất khó chịu.

Thiệu Tổ Oánh chạy đến lan can nhanh nhất, đợi đến lúc cô nhìn thấy tình huống mới thở phào một hơi, “Ôi làm dì sợ chết khiếp, Triều Triều, cái thằng nhóc chết tiệt này!”

“Tẩn Nhiễm, cô không sao chứ?” Tô Căng Bắc cũng chạy tới chỗ lan can nhìn xuống.

“Không sao.” Lâm Tẩn Nhiễm ngẩng đầu cho bọn họ một ánh mắt yên tâm, sau đó đặt Triều Triều xuống, “Lần sau không cho phép làm vậy nữa.”

“Xin lỗi chị...vừa nãy em muốn bắt Ô Đồng thôi.”

“Em cho rằng em là mèo sao? Ô Đồng có thể nhảy còn em thì không!” Lâm Tẩn Nhiễm liếc xéo cậu bé một cái, “Còn may là không cao, nếu không chị bị em đè chết mất.”

Triều Triều cào cào tóc sau gáy, “Em...em không dám nữa.”

Lâm Tẩn Nhiễm vỗ vỗ đầu nó, muốn từ dưới đất đứng lên. Vừa nãy lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô không hề suy nghĩ đã trực tiếp chạy qua đỡ lấy Triều Triều, bởi vì quán tính tăng thêm lực, hai chân cùng quỳ trên mặt đất, tiếng va chạm lúc nãy là bắt nguồn từ đầu gối của cô...

Vốn cảm thấy không sao, nhưng lúc Lâm Tẩn Nhiễm muốn đứng lên mới phát hiện hình như không đứng lên nổi.

“Chị, chị sao vậy, có phải bị thương rồi không ạ?” Giọng nói hoảng hốt của Triều Triều truyền tới. Lâm Tẩn Nhiễm xoa xoa tay muốn nói không có gì, nhưng lời còn chưa nói ra đã bị người ta nhắc bổng lên.

“Ồ?” đột nhiên cô quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện Chu Chính Hiến đã từ trên đình đi xuống, anh dứt khoát bế cô lên, vẻ mặt tối sầm, “Lâm Tẩn Nhiễm, cô lại điên rồi phải không?”

Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, sau đó khẽ cười một tiếng, “Chu tiên sinh, bị bệnh mà tại sao lại bỏ xe lăn ra đây đỡ tôi rồi?”

29. Chương 29

Chu Chính Hiến không lên tiếng, ánh mắt nhìn sang đầu gối của cô. Đầu gối sưng đỏ bị rách da, vết thương bị đá cửa vào nên có máu chảy ra, nhìn qua rất đáng sợ.

“Ôi!” Triều Triều ở bên cạnh cũng thấy được, lập tức khóc lớn, “Chị ơi, chị có đau không, hu hu hu, Triều Triều sai rồi...”

Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ vai của Chu Chính Hiến, “Anh thả tôi xuống đi.”

Nhưng người phía sau không có ý động dậy, Lâm Tấn Nhiễm hết cách, không thể làm gì khác hơn đành dùng tư thế này vỗ vỗ đầu của Triều Triều, “Em đừng khóc, vết thương nhỏ thôi mà.”

Triều Triều nức nở, “Nhưng chảy máu rồi.”

“Thực sự không sao mà...”

Lâm Tấn Nhiễm còn chưa nói hết lời, đã nghe người ôm mình cực kỳ lạnh lùng nói, “Triều Triều, tự đến thư phòng phạt đứng, đợi lát nữa cậu sẽ cho người qua trông chừng.”

Triều Triều mới vừa khóc nhỏ lại, thì lại càng khóc lớn hơn, “Hu hu hu... biết rồi ạ...”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Sắc mặt của Chu Chính Hiến rất khó coi, trực tiếp ôm lấy Lâm Tấn Nhiễm đi ra khỏi vườn hoa. Một người hầu yên phận cúi đầu đứng chờ ở một bên, sau khi Chu Chính Hiến đi ngang qua lại lén lút ngẩng đầu nhìn mấy lần, Đại thiếu gia... ôm một cô gái?

Chờ chút, không phải Đại thiếu gia bị bệnh sao?

“Tôi đi xem xem!”

“Anh ba!” Thiệu Tổ Oánh kéo Chu Duy Ân lại, “Lúc này anh đừng đi làm bóng đèn nữa, Lâm Tấn Nhiễm đã có anh cả ở đó là đủ rồi.”

“Em nói cái gì? Anh là bóng đèn? Chu Chính Hiến mới là bóng đèn của anh và Lâm Tấn Nhiễm đó!” Lời này vừa nói ra, những người khác trong đình đều nhìn anh ta. Tô Căng Bắc ồ một tiếng, nhướn mày Chu Thời Uẩn, “Không phải chứ Chu bảo bối... nhà các anh còn có vở kịch như thế này à?”

Ánh mắt của Chu Thời Uẩn cũng trầm xuống, anh ta có thể nhìn ra anh cả thích Lâm Tấn Nhiễm, nhưng Chu Duy Ân... thằng nhóc này chắc là cố tình làm âm ỉ thôi, ai cũng biết nó thích nhất là đối nghịch với anh cả mà.

“Uống trà.” Chu Thời Uẩn đưa cho Tô Căng Bắc một chén trà. Tô Căng Bắc nhấp một ngụm, “Ha ha, xem ra hoa đào của Lâm Tấn Nhiễm nhiều thật đấy, anh cả có thể phải tốn chút tâm tư rồi.”

Chu Thời Uẩn cười lạnh một tiếng, “50 bước cũng đừng cười 100 bước.” (1)

(1) 50 bước đừng cười 100 bước: sai lầm giống như thì đừng nên cười nhau.

Tô Căng Bắc, “???”

Chu Chính Hiến trực tiếp ôm cô đến phòng của anh, trên đường đi, tư thế của hai người nhận được vô số ánh mắt của người khác,

Sau khi thả cô trên ghế sofa, Chu Chính Hiến muốn đi ra cửa gọi người, nhưng anh vừa đứng lên thì bị Lâm Tấn Nhiễm kéo lại, “Phòng anh có một hòm thuốc nhỏ, dùng mấy thứ trong đó là được rồi.”

Chu Chính Hiến nhú mày, “Tôi đi gọi lão Dương.”

“Chuyện nhỏ thế này không nên phiền bác sĩ Dương đâu, hơn nữa bản thân tôi cũng là bác sĩ mà.” Lâm Tấn Nhiễm chỉ chỗ cho anh, “Ồ đó đó, đi lấy đi.”

Chu Chính Hiến yên lặng một lúc rồi vẫn nghe lời. Sau khi anh mang hòm thuốc tới lại tự mình ngồi trước mặt cô, lấy thuốc khử trùng bên trong ra.

Lâm Tấn Nhiễm cũng không cản anh, hai tay ôm trước ngực nhìn anh.

Chu Chính Hiến lấy tấm bông rồi thấm một chút nước khử trùng, từng chút từng chút rửa vết thương cho cô, “Đau không?”

Lông mày khẽ nhú của Lâm Tấn Nhiễm bởi vì câu nói này của anh mà buông lỏng một chút, “Không đau.”

Tay của Chu Chính Hiến khựng lại, ngược mắt nhìn cô, “Cô bướng bỉnh cái gì?”

“Anh cảm thấy tôi đang bướng bỉnh sao?” Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Một chút vết thương này không gọi là đau đâu.”

Chu Chính Hiến híp mắt lại, “Vết thương như thế nào mới làm cho cô cảm thấy đau?”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, giọng nói trở nên lạnh lùng, “Tôi cũng không biết nữa.”

Bởi vì đã từng quá đau, cho nên cảm thấy không có gì đáng khó chịu nữa.

Lông mày dần dần nhú lại, trong lòng của Chu Chính Hiến tràn ngập sự nghi ngờ, dường như người con gái trước mắt là một lớp sương mù, khiến anh rất tò mò, rốt cuộc quá khứ của cô ra sao...

“Đừng nhú mày, chỉ là đầu gối bị thương thôi, tôi cũng không chết mà.” Lâm Tấn Nhiễm rướn người về phía trước, đưa ngón tay day day mi tâm của anh.

Chu Chính Hiến sững sờ, ngược mắt nhìn cô.

Tay của cô đặt trên mi tâm anh nhẹ nhàng day day, đôi môi mỏng khẽ mở, “Chu tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một câu hỏi không?”

Ánh mắt của Chu Chính Hiến trầm xuống, “Hỏi đi.”

“Anh đang theo đuổi tôi sao?”

Không khí yên tĩnh trong vài giây, gương mặt Chu Chính Hiến không cảm xúc nhưng khóe miệng hơi cong lên, anh cup mắt tiếp tục xử lý vết thương của cô, “Sao vậy, phát hiện ra rồi hả?”

Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, đúng là không ngờ anh lại trực tiếp thừa nhận như thế, “Ừ... nghe Thiệu Tổ Oánh và Chu Duy Ân nói là anh giả vờ bị bệnh, mục đích là vì muốn lừa tôi quay về, Chu tiên sinh, tôi cần anh phải tốn sức lực lớn như vậy sao?”

Chu Chính Hiến chậm rãi nói, “Ý của em là, anh không cần tốn nhiều sức lực em cũng sẽ ở lại bên cạnh anh à?”

Lâm Tấn Nhiễm do dự, lúc mở miệng lại hơi tùy tiện, “Thực ra chỉ cần Chu tiên sinh hi sinh sắc đẹp nhiều một chút thì tôi cũng có khả năng trúng chiêu đó.”

“Thật không?” Chu Chính Hiến ngược mắt.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn đôi mắt sâu thẳm đen kịt như mực của anh, yếu ớt gật gật đầu.

Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, anh để tấm bông và thuốc khử trùng xuống, đột nhiên đứng lên đưa tay kéo cô vào trong lòng ngực của mình.

Lâm Tấn Nhiễm không phản ứng kịp, chỉ theo bản năng đưa tay chống trước ngực của anh. Một giây sau, bên tai của cô nóng lên, chỉ cảm thấy anh dựa vào sau tai cô nói, “Vậy để anh thử xem nhé.”

Anh giữ cổ của cô, cúi xuống chạm vào môi cô, không phải hôn, không phải mân mê, mà là cắn. Lâm Tấn Nhiễm bị đau, mà trong khoảnh khắc này đầu lưỡi lạnh lạnh của anh nhân cơ hội trượt vào trong miệng cô, dịu dàng day đưa, làm cho cô không thể nào lùi bước được.

Môi lưỡi cuốn lấy nhau, anh cọ xát từng chút từng chút. Lâm Tấn Nhiễm có thể cảm thấy anh đang cố gắng giữ lấy tay của cô, mà đôi môi trên chọc mút vào lại mang theo chút ác ý, rõ ràng là anh có ý tứ xâm lược.

Tay của Lâm Tấn Nhiễm chống trước ngực anh dần dần nắm lại thành quyền, một mặt cô nhắc nhở bản thân không nên quá say mê, mặt khác lại theo bản năng rơi vào trong vòng xoáy dịu dàng của anh. Mập

mờ lại kiều diễm, cô chỉ có thể cảm thấy tất cả các giác quan đều tập trung trên môi hết rồi, rất nóng bỏng, rất tê dại, so với những lần hôn trước càng khiến cô rung động hơn.

Một lúc lâu sau, anh tách ra, nhưng vẫn không buông tay đang đặt trên cổ cô, như có như không ma sát da thịt mềm mại, “Đây có được coi là hi sinh sắc đẹp không?”

Lâm Tấn Nhiễm thở dốc, khuôn mặt cô đỏ bừng, cô nhìn anh, thấy ánh mắt anh đã khôi phục sự bình tĩnh, khóe môi của cô cong lên, “Miễn cưỡng chấp nhận.”

Chu Chính Hiến nhìn cô chằm chằm, giờ phút này đôi môi luôn nhạt màu của cô lại trở nên tươi đẹp ửng ửng, sau nụ hôn vừa rồi, dư vị lưu lại phối hợp với đôi mắt lạnh lùng của cô càng khiến người ta phải rung động.

Chu Chính Hiến cụp mắt, cố gắng nhịn cảm giác nóng nóng ở yết hầu xuống, “Chỉ miễn cưỡng thôi sao, xem ra anh làm chưa đủ rồi.”

“Chu tiên sinh, theo đuổi con gái không thể nóng vội được.” Lâm Tấn Nhiễm chống cằm, nhìn anh lại cảm thấy bồn chồn giúp cô xử lý vết thương, “À, đúng rồi, anh từng theo đuổi con gái chưa? Em là người thứ mấy vậy?”

Chu Chính Hiến hơi dừng lại, “Em cho rằng anh thường theo đuổi người khác lắm sao?”

Lâm Tấn Nhiễm gật gật đầu đồng ý, “Cũng phải, dựa vào điều kiện của anh còn không phải giống như hoàng đế thời cổ đại sao, ngoắc ngoắc tay, lật thẻ bài, một đồng con gái nguyện ý bò lên giường của anh. Em nói đúng không? Á...”

Chu Chính Hiến buông lỏng tay, “Còn biết đau à?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh một cái, rõ ràng là anh cố ý dùng sức như thế mà, không phải cô chỉ ví dụ anh là hoàng đế thôi sao? Còn không đúng hả?

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy Chu Chính Hiến có vài thủ đoạn trên chộc người ta, đột nhiên cô nhớ tới lúc trước cùng anh đi dự tiệc, lúc đó anh ngấm thả thính qua lại với Quý Hàm, dịu dàng như nước, tuy sau đó thăng thăng ném đi mất, nhưng lúc bắt đầu thực sự đã lừa con gái nhà người ta ngoan ngoãn vâng lời.

“Cô không ở trong phòng nghỉ ngơi mà ngồi ở đây làm gì?” Đột nhiên đằng sau truyền tới tiếng của một người đàn ông, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, chỉ thấy Chu Diễn dẫn theo một người hầu đứng sau lưng cô, mà trên tay người hầu nọ còn cầm hộp đồ ăn rất lớn.

Chu Diễn thấy cô nhìn sang liền giải thích, “Thiếu gia đang ở phòng khách tiếp khách, cậu ấy bảo tôi qua đây đưa bữa trưa cho cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Đặc biệt bảo anh tới sao? Cái này đúng là không biết dùng người tài đúng chỗ mà.”

Chu Diễn khẽ cười, ra hiệu cho người phía sau mang cơm nước vào phòng của cô, “Cũng không được coi là không biết dùng người tài đúng chỗ, cô cứu Triều Triều mà, còn phải cảm ơn rất nhiều.”

Đương nhiên, Chu Diễn còn chưa nói hết lời: Quan trọng hơn là thiếu gia thích, nếu là người cậu ấy thấy quan trọng thì ai dám xem thường.

“Ngồi đi.” Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm vỗ vỗ vị trí bên cạnh cô.

Chu Diễn hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

“Anh đi theo anh ấy lâu lắm rồi à?” Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm nhìn về nơi xa xa, khẽ hỏi.

Chu Diễn gật đầu, “Từ khi còn nhỏ đã đi theo thiếu gia rồi.”

“Vậy đối với anh mà nói thì nhất định anh ấy rất quan trọng.”

“Phải, rất quan trọng, nhưng không phải chỉ đối với tôi, mà đối với mỗi người Chu gia, cậu ấy rất quan trọng.” Chu Diên dựa lưng vào ghế ngồi, tiếp tục nói, “Thiếu gia là trung tâm của Chu gia, cũng coi như là trụ cột tinh thần của mỗi người.”

Lâm Tẫn Nhiễm hơi cong môi, “Các người đều rất kính trọng anh ấy.”

“Phải, gia nghiệp Chu gia kế tục trăm năm, mỗi đời nhất định đều phải có một người quản lý Chu gia, thiếu gia là con trai trưởng của đời này, cho nên vốn cậu ấy phải kế tục gia nghiệp. Nhưng bởi vì trước đó phu nhân mang thai thiếu gia uống nhầm thuốc, cho nên thiếu gia sinh ra đã có thể chất khác với người thường, rất dễ bị bệnh, nhưng... cậu ấy không để bất kỳ ai thất vọng cả.”

“Thật không?”

“Ừ, từ nhỏ đã rất chăm chỉ học hành, lúc người khác chơi đùa, cậu ấy lại ở trong thư phòng... mọi người đều nhìn thấy cậu ấy từng bước từng bước đi tới tận bây giờ, từ lúc cậu ấy tiếp nhận Chu gia đến nay, Chu gia càng ngày càng lớn mạnh. Cho nên, mỗi người ở Chu gia được che chở sinh sống đều rất kính trọng thiếu gia.”

Ánh mắt của Lâm Tẫn Nhiễm hơi dao động, “Cũng phải, anh ấy rất tốt, rất đáng để người khác kính trọng.”

Chu Diên khẽ cười một tiếng, “Bảo vệ cậu ấy là điều mà người Chu gia chúng tôi nên làm, người thừa kế mỗi đời trực hệ của Chu gia đều là tín ngưỡng trong lòng của mọi người, bởi vì có cậu ấy thì hàng ngàn người mới có cuộc sống tốt đẹp hơn.”

“Ừ, tín ngưỡng.” Lâm Tẫn Nhiễm xoay đầu nhìn Chu Diên, “Tôi hiểu chấp niệm này của Chu gia các người.”

Chu Diên, “Hả?”

“Không nói mấy điều nặng nề này nữa, nói một chút về bản thân anh đi.” Lâm Tẫn Nhiễm chống cằm, gương mặt tràn ngập vẻ xảo quyệt, “Từ nhỏ đến lớn thiếu gia nhà anh đã thích bao nhiêu người rồi, nói một chút đi, tôi sẽ không nói với anh ấy đâu.”

30. Chương 30

Chu Diên ngẩn người, “Cô, cô hỏi tôi vấn đề này... không tốt lắm đâu.”

Lâm Tẫn Nhiễm cong môi, “Có gì mà không tốt, sao vậy, kinh nghiệm của anh ấy có thể thành lập đội bóng đá luôn rồi hả?”

“Nói vậy, thiếu gia không phải loại người đó.” Chu Diên nghiêm túc, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại nói, “Tuy dễ che đậy với lão phu nhân nên giả vờ có mấy người, cũng vì chuyện làm ăn mà lừa mấy người nữa... nhưng chỉ là đùa chút thôi, thực sự cậu ấy vẫn chưa thích ai.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “À, nói vậy cũng là người từng trải rồi.”

“Cái gì mà người từng trải... trước đây trong lòng thiếu gia vẫn luôn có một người, làm sao sẽ coi trọng mấy cô gái kia được... Ồi.”

“Anh nói, trong lòng anh ấy đã từng có người.”

Chu Diên cứng đờ, “Tôi, tôi nói vậy sao?” Chết rồi, lỗ miệng rồi.

Lâm Tẫn Nhiễm nhú mày, “Anh nói rồi, anh nói lúc trước là khi nào?”

Chu Diên cười gượng, “Nếu không cô đừng hỏi nữa, ngược lại cũng là chuyện cũ thôi mà.”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười, “Anh sợ cái gì, dù tôi biết cũng sẽ không làm sao cả, chỉ là tò mò thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn qua thì nói không sao cả, trong lòng lại có cảm giác phiền muộn kỳ lạ, cũng không biết hình dáng người con gái anh đã từng thích như thế nào nữa.

Chu Diễn ho nhẹ một tiếng, “Hay tôi đi trước nhé.”

“Anh đợi đã!” Lâm Tấn Nhiễm kéo tay anh ta, “Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ đi nói với anh ấy là anh đề cập tới cô gái kia trước mặt tôi.”

Chu Diễn sững sờ, nhất thời rất bất lực, “Cô nhóc này, sao lại khó đối phó như thế chứ?”

Chu Diễn lớn hơn cô vài tuổi nên gọi như thế cũng không bất ngờ, nhưng hai người lại bởi vì cách xưng hô này mà hơi ngây ngời. Một người là bởi vì người trước mắt này là người Chu Chính Hiến thích, cho nên phát hiện xưng hô này hơi thất lễ. Người còn lại là bởi vì từng có lúc anh ta cũng gọi cô như vậy.

“Cô buông tay ra trước đi.”

“Không buông.” Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng nói, “Anh ngồi xuống đi, ngồi xuống tôi sẽ buông tay.”

Chu Diễn háng giọng, “Được rồi được rồi, tôi nói là được chứ gì, nhưng cô tuyệt đối không được đề cập trước mặt thiếu gia đâu đấy, hầy, không chỉ thiếu gia, những người khác cũng không được luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Tại sao?”

Lại một lần nữa Chu Diễn ngồi xuống vị trí đó, anh ta nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi trầm xuống, “Cô gái đó đã mất rồi.”

Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm hơi nheo lại, tim đột nhiên đập mạnh hơn, “Anh nói... cô ấy chết rồi?”

“Ừ, đã 10 năm rồi.” Chu Diễn nhìn về phía xa xa, vẻ mặt rất nặng nề, “Thực ra lúc đó tôi cũng không biết thiếu gia thích cô ấy, tôi nghĩ rằng bản thân thiếu gia cũng không rõ ràng nữa... Dù sao cậu ấy lớn hơn cô ấy rất nhiều tuổi, lúc trước cũng không quá tin là bản thân lại thích một cô nhóc vị thành niên được. Nhưng sau khi cô ấy mất tôi mới biết, có thể thiếu gia đã sớm đặt cô ấy trong lòng mình, chỉ là bản thân không biết thôi.”

Chu Diễn tự nói một mình, giống như đang chìm vào hồi ức. Anh ta không phát hiện tay của cô gái ngồi bên cạnh cầm cốc nước hơi run run, “Cô ấy... chết như thế nào?”

“Động đất.”

“...”

“Lúc đó thiếu gia và cô ấy ở cùng với nhau, chỉ là chú của tôi phải cứu thiếu gia nên không kịp cứu cô ấy và em gái cô ấy.” Chu Diễn cup mắt, cố gắng che giấu cảm giác nóng nóng trong hốc mắt, “Sau khi thiếu gia tỉnh lại đi tìm cô ấy giống như phát điên lên, mọi người không ngăn cản cậu ấy được, không thể làm gì khác đành đi cùng, nhưng lúc đó vẫn còn động đất, trong đó không an toàn. Thiếu gia trên đường đi tìm người mà bị thương, sau đó hôn mê rất lâu... Nói chung, cuối cùng cũng không thể cứu được hai cô gái đó.”

“Choang” tiếng thủy tinh vỡ tan, Chu Diễn tỉnh lại từ trong hồi ức, bỗng nhiên anh ta nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Sao lại vỡ cốc rồi, ôi ôi ôi, cô đừng nhặt, để tôi kêu người dọn dẹp.”

Tay muốn nhặt mảnh vụn thủy tinh của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, gương mặt trắng bệch của cô làm người ta không nhìn rõ cảm xúc, “Ừ, tôi không cầm chắc thôi.”

“Không sao.” Chu Diễn đứng lên gọi người tới, nhưng anh ta vừa đi một bước liền dừng lại, “Hôm nay tôi... nói hơi nhiều, nhưng cô không cần để ý đến cô ấy, dù sao đã rất nhiều năm trôi qua rồi.”

“Sao tôi lại để ý chứ?” Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía Chu Diễn, một giọt nước mắt lớn to bằng hạt đậu rơi thẳng xuống mu bàn tay, nhưng giọng nói của cô lại vẫn như bình thường, “Tôi cũng không phải là ai của anh ấy mà.”

Chu Diễn mím môi, thiếu gia cô đơn nhiều năm như vậy cũng nên có một người ở bên bầu bạn với cậu ấy rồi, tuy anh ta không biết rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm có thể ở bên thiếu gia hay không, nhưng trong lòng anh ta cảm thấy cô rất tốt.

“Ngược lại cô nghe xong thì cứ quên đi, đại khái là cũng lâu lắm rồi tôi không nhắc đến cô ấy, cho nên đột nhiên nói hơi nhiều... tôi đi trước đây.”

Lâm Tấn Nhiễm không đứng lên, chỉ nói, “Được.”

Chu Diễm đi được một đoạn sau đó quay đầu lại, cô gái cách đó không xa đang ngồi trên ghế, bóng lưng yên tĩnh của cô lại mang một vẻ rất cô đơn.

Đôi mắt anh ta nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ vụn dưới chân cô, khẽ nhủ mày. Phải nhanh chóng kêu người dọn dẹp thôi, không thì cô sẽ giẫm vào mảnh vỡ mất.

Lâm Tấn Nhiễm không biết cô ngồi ở đó bao lâu, lúc có người đến dọn dẹp mảnh thủy tinh cô vẫn còn ngồi vững như núi. Sau khi rơi một giọt nước mắt, cô liền hốt hoảng nhìn về phía trước, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Đã lâu lắm rồi cô không còn khóc nữa, cô đã quên mất bắt đầu từ khi nào cô biến thành người lạnh lùng không bao giờ khóc, cũng cảm thấy không thứ gì có thể đáng để cho cô khóc.

Nhưng vừa nãy, cô nghe thấy lúc động đất anh vì từng tìm cô mà bị thương nặng, nghe được lúc anh đã từng thích cô, những sự tủi thân sâu trong lòng đột nhiên dâng lên, cô rất muốn khóc một trận, nhưng sau một giọt nước mắt thì lại cực kỳ khô khốc.

Lâm Tấn Nhiễm, mày nhìn xem, đây chính là người luôn ở trong lòng mày đó, tuy anh ấy cách mày rất xa, nhưng trong lòng lại có mày.

Có phải mày cảm thấy rất hài lòng không?

Mấy ngày sau.

“Lâm Tấn Nhiễm đâu?” Trong thư phòng, Chu Chính Hiến ngược mắt hỏi Chu Diễm.

Chu Diễm đáp, “Ở trong phòng y tế.”

Chu Chính Hiến cau mày, “Cô ấy đi đến đó làm gì, không phải bảo cô ấy nghỉ ngơi sao?”

“Cô ấy nói cô ấy không quý giá như vậy.” Chu Diễm nói, “Nếu thiếu gia muốn gặp cô ấy thì đợi một chút, mấy phút nữa cô ấy sẽ mang thuốc qua đây.”

Vừa dứt lời anh ta bị Chu Chính Hiến nhìn chằm chằm, “Ai nói tôi muốn gặp cô ấy?”

Chu Diễm híp mắt đầy bí hiểm, khẽ cười ha ha rồi bình tĩnh rời mắt đi.

Chu Chính Hiến: “...”

Một lát sau, Chu Diễm lại nói, “Thiếu gia, ngày kia là 12 tháng 5.”

Trầm mặc hồi lâu, lông mày Chu Diễm hơi nhíu lại, anh ta ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến. Chỉ thấy người ngồi sau bàn làm việc đang cầm bút, chỉ là cái bút đó dừng lại ở trên tay anh, không hề nhúc nhích.

“Tôi biết rồi.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Chu Diễm, “Vậy năm nay vẫn đi Tứ Xuyên ă?”

Chu Chính Hiến cười yếu ớt, nụ cười này có chút dịu dàng, “Hàng năm vào thời điểm này đều đến thăm cô ấy, năm nay nếu không đi, cô nhóc đó nhất định sẽ không vui đâu.”

Chu Diễm mím môi, bắt đầu từ năm 2008, mỗi năm, cứ vào ngày 12 tháng 5 Chu Chính Hiến đều sẽ đi Tứ Xuyên, bất kể có chuyện gì quan trọng đều sẽ không ảnh hưởng đến hành trình này của anh.

Mọi người đều biết, anh làm vậy bởi vì ngày 12 tháng 5 là thời điểm động đất lần đó, cũng là... ngày giỗ của Chu Nhiên và Chu Nhuế.

“Vâng, vậy tôi đi chuẩn bị một chút.”

“Được.”

Chu Diễm đi tới cửa, sau khi đi được mấy bước anh ta đột nhiên dừng lại, “Thiếu gia.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, đợi anh ta nói tiếp.

Chu Diễm hí mắt lại, “Cậu thực sự thích Lâm Tẩn Nhiễm à?”

Thấy Chu Chính Hiến không nói gì, Chu Diễm hơi do dự, “Ở bên thiếu gia nhiều năm như vậy rồi, thực ra cậu đã không chỉ là người tôi đi theo để bảo vệ, cũng đã trở thành người bạn quan trọng trong lòng tôi. Tôi hy vọng có thể thấy cậu thực sự buông bỏ được quá khứ.”

Buông bỏ được cô gái kia, cũng từ đây có thể buông bỏ được cơn ác mộng đó.

Tay Chu Chính Hiến khẽ run, anh cup mắt, “Ừ, tôi thực sự thích cô ấy.”

Chu Diễm thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau đã thấy Chu Chính Hiến nở nụ cười cay đắng, “Cậu nói xem, nếu cô nhóc đó biết thì có trách tôi không?”

Vô tình bị Lâm Tẩn Nhiễm hấp dẫn, vô tình thích cô ấy. Không giống như lúc còn trẻ do dự và mông lung, lần này anh xác định và khẳng định.

Anh yêu một người, vì vậy chậm rãi buông bỏ quá khứ.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Diễm vừa muốn mở miệng nói đã nhanh chóng im lặng, anh ta nhìn Chu Chính Hiến một cái, quay người đi ra mở cửa.

“Cô tới rồi.” Chu Diễm thấy Lâm Tẩn Nhiễm trước cửa thì trong lòng hơi phức tạp.

Lâm Tẩn Nhiễm bưng bát thuốc gạt đầu, “Đang bận à?”

Chu Diễm lắc đầu, “Không có, vào đi, thiếu gia đang đợi cô.”

Chu Diễm mở cửa cho cô, đợi sau khi cô vào rồi tự mình đóng cửa đi ra.

“Hôm nay mang cho anh loại mứt Vân Thanh thường mua này, cho nên đừng tiếp tục bắt bẻ nữa.” Lâm Tẩn Nhiễm để đồ xuống, đứng bên cạnh nói.

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn bát thuốc, tiện thể nhìn đầu gối của cô, “Đầu gối còn đau không?”

“Băng bó rất tốt, khử trùng cũng rất khá, đã không sao rồi.”

“Lát nữa quay về còn phải làm việc sao?”

“Nếu không thì sao nào?” Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Anh mời em tới đây để em ăn không ngồi rồi à?”

Chu Chính Hiến nhú mày, đột nhiên đứng lên, lấy một cái ghế ở bên cạnh ra, “Ngồi xuống đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc mắt nhìn chỗ ngồi đặt ngang hàng bên cạnh anh, “Lát nữa em còn có việc, không ngồi đâu, anh không cần khách sáo.”

“Có chuyện thì để cho người khác làm đi.” Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, “Em biết em do anh mời tới, vậy chắc em cũng biết nên nghe ai. Bây giờ anh mời em ngồi xuống, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn trời lờm một cái, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, “Nếu kim chủ đã mở miệng, em từ chối thì có vẻ không biết tự lượng sức mình rồi.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, hàm ý kia rõ ràng là vậy, em hiểu rõ là tốt rồi.

Chu Chính Hiến trầm mặc uống hết bát thuốc, cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của Lâm Tẩn Nhiễm, cũng ăn mấy miếng mứt.

Lâm Tẩn Nhiễm cứ ngồi như vậy nhìn anh ăn uống, trong thư phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng ma sát của bát đĩa. Đột nhiên cô nghĩ, ngồi ở đây như vậy cũng khá tốt, ném những chuyện lộn xộn sang một bên, chỉ có hai người bọn họ thôi.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên Chu Chính Hiến liếc nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, “Điện mạo Chu tiên sinh như Phan An (1), mới một chút như thế làm sao mà nhìn đủ chứ, ngài quá coi thường bản thân mình rồi.”

(1) Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Chu Chính Hiến cong môi cười, “Ồ?”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, “Vội lại anh để em ngồi trong đây, không phải để em nhìn anh sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Nói tóm lại là vậy, lúc trước anh Chu có thích Chu Nhiên, nhưng lúc đó Chu Nhiên cũng mới có 14-15 tuổi thôi, mà anh ấy đã sớm trưởng thành rồi, cho nên loại tình cảm này hơi hỗn loạn, anh luôn cảm thấy quá vô lý, cũng cảm thấy bản thân không thể nào thích một cô bé miệng còn hôi sữa được. Sau khi Chu Nhiên “chết”, anh rơi vào sự tự trách rất sâu, mà lúc này mới phát hiện trong lòng mình cũng thích cô.

10 năm trôi qua, anh gặp được Lâm Tấn Nhiễm, sau đó vô tình thích cô, lần này anh xác định và khẳng định là thật sự thích!

(Đương nhiên, cuối cùng anh sẽ phát hiện, fuck, con mẹ nó, đây là cùng một người mà!)

31. Chương 31

Chu Diễn ngăn người, “Cô, cô hỏi tôi vấn đề này... không tốt lắm đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Có gì mà không tốt, sao vậy, kinh nghiệm của anh ấy có thể thành lập đội bóng đá luôn rồi hả?”

“Nói vậy, thiếu gia không phải loại người đó.” Chu Diễn nghiêm túc, nhưng suy nghĩ một lúc rồi lại nói, “Tuy để che đậy với lão phu nhân nên giả vờ có mấy người, cũng vì chuyện làm ăn mà lừa mấy người nữa... nhưng chỉ là đùa chút thôi, thực sự cậu ấy vẫn chưa thích ai.”

Lâm Tấn Nhiễm, “À, nói vậy cũng là người từng trải rồi.”

“Cái gì mà người từng trải... trước đây trong lòng thiếu gia vẫn luôn có một người, làm sao sẽ coi trọng mấy cô gái kia được... Ồi.”

“Anh nói, trong lòng anh ấy đã từng có người.”

Chu Diễn cứng đờ, “Tôi, tôi nói vậy sao?” Chết rồi, lỗ miệng rồi.

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Anh nói rồi, anh nói lúc trước là khi nào?”

Chu Diễn cười gượng, “Nếu không cô đừng hỏi nữa, ngược lại cũng là chuyện cũ thôi mà.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, “Anh sợ cái gì, dù tôi biết cũng sẽ không làm sao cả, chỉ là tò mò thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn qua thì nói không sao cả, trong lòng lại có cảm giác phiền muộn kỳ lạ, cũng không biết hình dáng người con gái anh đã từng thích như thế nào nữa.

Chu Diễn ho nhẹ một tiếng, “Hay tôi đi trước nhé.”

“Anh đợi đã!” Lâm Tấn Nhiễm kéo tay anh ta, “Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ đi nói với anh ấy là anh đề cập tới cô gái kia trước mặt tôi.”

Chu Diễn sững sờ, nhất thời rất bất lực, “Cô nhóc này, sao lại khó đối phó như thế chứ?”

Chu Diễn lớn hơn cô vài tuổi nên gọi như thế cũng không bất ngờ, nhưng hai người lại bởi vì cách xưng hô này mà hơi ngây người. Một người là bởi vì người trước mắt này là người Chu Chính Hiến thích, cho nên phát hiện xưng hô này hơi thất lễ. Người còn lại là bởi vì từng có lúc anh ta cũng gọi cô như vậy.

“Cô buông tay ra trước đi.”

“Không buông.” Lâm Tấn Nhiễm nhẹ nhàng nói, “Anh ngồi xuống đi, ngồi xuống tôi sẽ buông tay.”

Chu Diễm hắng giọng, “Được rồi được rồi, tôi nói là được chứ gì, nhưng cô tuyệt đối không được đề cập trước mặt thiếu gia đâu đấy, hãy, không chỉ thiếu gia, những người khác cũng không được luôn.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc anh ta một cái, “Tại sao?”

Lại một lần nữa Chu Diễm ngồi xuống vị trí đó, anh ta nhìn cô một cái, vẻ mặt hơi trầm xuống, “Cô gái đó đã mất rồi.”

Ánh mắt của Lâm Tấn Nhiễm hơi nheo lại, tim đột nhiên đập mạnh hơn, “Anh nói... cô ấy chết rồi?”

“Ừ, đã 10 năm rồi.” Chu Diễm nhìn về phía xa xa, vẻ mặt rất nặng nề, “Thực ra lúc đó tôi cũng không biết thiếu gia thích cô ấy, tôi nghĩ rằng bản thân thiếu gia cũng không rõ ràng nữa... Dù sao cậu ấy lớn hơn cô ấy rất nhiều tuổi, lúc trước cũng không quá tin là bản thân lại thích một cô nhóc vị thành niên được. Nhưng sau khi cô ấy mất tôi mới biết, có thể thiếu gia đã sớm đặt cô ấy trong lòng mình, chỉ là bản thân không biết thôi.”

Chu Diễm tự nói một mình, giống như đang chìm vào hồi ức. Anh ta không phát hiện tay của cô gái ngồi bên cạnh cầm cốc nước hơi run run, “Cô ấy... chết như thế nào?”

“Động đất.”

“...”

“Lúc đó thiếu gia và cô ấy ở cùng với nhau, chỉ là chú của tôi phải cứu thiếu gia nên không kịp cứu cô ấy và em gái cô ấy.” Chu Diễm cụp mắt, cố gắng che giấu cảm giác nóng nóng trong hốc mắt, “Sau khi thiếu gia tỉnh lại đi tìm cô ấy giống như phát điên lên, mọi người không ngăn cản cậu ấy được, không thể làm gì khác đành đi cùng, nhưng lúc đó vẫn còn động đất, trong đó không an toàn. Thiếu gia trên đường đi tìm người mà bị thương, sau đó hôn mê rất lâu... Nói chung, cuối cùng cũng không thể cứu được hai cô gái đó.”

“Choang” tiếng thủy tinh vỡ tan, Chu Diễm tỉnh lại từ trong hồi ức, bỗng nhiên anh ta nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Sao lại vỡ cốc rồi, ôi ôi ôi, cô đừng nhặt, để tôi kêu người dọn dẹp.”

Tay muốn nhặt mảnh vụn thủy tinh của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, gương mặt trắng bệch của cô làm người ta không nhìn rõ cảm xúc, “Ừ, tôi không cầm chắc thôi.”

“Không sao.” Chu Diễm đứng lên gọi người tới, nhưng anh ta vừa đi một bước liền dừng lại, “Hôm nay tôi... nói hơi nhiều, nhưng cô không cần để ý đến cô ấy, dù sao đã rất nhiều năm trôi qua rồi.”

“Sao tôi lại để ý chứ?” Lâm Tấn Nhiễm đưa lưng về phía Chu Diễm, một giọt nước mắt lớn to bằng hạt đậu rơi thẳng xuống mu bàn tay, nhưng giọng nói của cô lại vẫn như bình thường, “Tôi cũng không phải là ai của anh ấy mà.”

Chu Diễm mím môi, thiếu gia cô đơn nhiều năm như vậy cũng nên có một người ở bên bầu bạn với cậu ấy rồi, tuy anh ta không biết rốt cuộc Lâm Tấn Nhiễm có thể ở bên thiếu gia hay không, nhưng trong lòng anh ta cảm thấy cô rất tốt.

“Ngược lại cô nghe xong thì cứ quên đi, đại khái là cũng lâu lắm rồi tôi không nhắc đến cô ấy, cho nên đột nhiên nói hơi nhiều... tôi đi trước đây.”

Lâm Tấn Nhiễm không đứng lên, chỉ nói, “Được.”

Chu Diễm đi được một đoạn sau đó quay đầu lại, cô gái cách đó không xa đang ngồi trên ghế, bóng lưng yên tĩnh của cô lại mang một vẻ rất cô đơn.

Đôi mắt anh ta nhìn xuống những mảnh thủy tinh vỡ vụn dưới chân cô, khe nhíu mày. Phải nhanh chóng kêu người dọn dẹp thôi, không thì cô sẽ giẫm vào mảnh vỡ mất.

Lâm Tấn Nhiễm không biết cô ngồi ở đó bao lâu, lúc có người đến dọn dẹp mảnh thủy tinh cô vẫn còn ngồi vững như núi. Sau khi rơi một giọt nước mắt, cô liền hốt hoảng nhìn về phía trước, trong đầu trống rỗng, cũng không biết đang nghĩ gì nữa.

Đã lâu lắm rồi cô không còn khóc nữa, cô đã quên mất bắt đầu từ khi nào cô biến thành người lạnh lùng không bao giờ khóc, cũng cảm thấy không thứ gì có thể đáng để cho cô khóc.

Nhưng vừa nãy, cô nghe thấy lúc động đất anh vì từng tìm cô mà bị thương nặng, nghe được lúc anh đã từng thích cô, những sự tủi thân sâu trong lòng đột nhiên dâng lên, cô rất muốn khóc một trận, nhưng sau một giọt nước mắt thì lại cực kỳ khô khốc.

Lâm Tẩn Nhiễm, mày nhìn xem, đây chính là người luôn ở trong lòng mày đó, tuy anh ấy cách mày rất xa, nhưng trong lòng lại có mày.

Có phải mày cảm thấy rất hài lòng không?

Mấy ngày sau.

“Lâm Tẩn Nhiễm đâu?” Trong thư phòng, Chu Chính Hiến ngược mắt hỏi Chu Diễm.

Chu Diễm đáp, “Ở trong phòng y tế.”

Chu Chính Hiến cau mày, “Cô ấy đi đến đó làm gì, không phải bảo cô ấy nghỉ ngơi sao?”

“Cô ấy nói cô ấy không quý giá như vậy.” Chu Diễm nói, “Nếu thiếu gia muốn gặp cô ấy thì đợi một chút, mấy phút nữa cô ấy sẽ mang thuốc qua đây.”

Vừa dứt lời anh ta bị Chu Chính Hiến nhìn chằm chằm, “Ai nói tôi muốn gặp cô ấy?”

Chu Diễm híp mắt đầy bí hiểm, khẽ cười ha ha rồi bình tĩnh rời mắt đi.

Chu Chính Hiến: “...”

Một lát sau, Chu Diễm lại nói, “Thiếu gia, ngày kia là 12 tháng 5.”

Trầm mặc hồi lâu, lông mày Chu Diễm hơi nhíu lại, anh ta ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến. Chỉ thấy người ngồi sau bàn làm việc đang cầm bút, chỉ là cái bút đó dừng lại ở trên tay anh, không hề nhúc nhích.

“Tôi biết rồi.” Rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Chu Diễm, “Vậy năm nay vẫn đi Tứ Xuyên ạ?”

Chu Chính Hiến cười yếu ớt, nụ cười này có chút dịu dàng, “Hàng năm vào thời điểm này đều đến thăm cô ấy, năm nay nếu không đi, cô nhóc đó nhất định sẽ không vui đâu.”

Chu Diễm mím môi, bắt đầu từ năm 2008, mỗi năm, cứ vào ngày 12 tháng 5 Chu Chính Hiến đều sẽ đi Tứ Xuyên, bất kể có chuyện gì quan trọng đều sẽ không ảnh hưởng đến hành trình này của anh.

Mọi người đều biết, anh làm vậy bởi vì ngày 12 tháng 5 là thời điểm động đất lần đó, cũng là... ngày giỗ của Chu Nhiên và Chu Nhuế.

“Vâng, vậy tôi đi chuẩn bị một chút.”

“Được.”

Chu Diễm đi tới cửa, sau khi đi được mấy bước anh ta đột nhiên dừng lại, “Thiếu gia.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, đợi anh ta nói tiếp.

Chu Diễm híp mắt lại, “Cậu thực sự thích Lâm Tẩn Nhiễm à?”

Thấy Chu Chính Hiến không nói gì, Chu Diễm hơi do dự, “Ở bên thiếu gia nhiều năm như vậy rồi, thực ra cậu đã không chỉ là người tôi đi theo để bảo vệ, cũng đã trở thành người bạn quan trọng trong lòng tôi. Tôi hy vọng có thể thấy cậu thực sự buông bỏ được quá khứ.”

Buông bỏ được cô gái kia, cũng từ đây có thể buông bỏ được cơn ác mộng đó.

Tay Chu Chính Hiến khẽ run, anh cup mắt, “Ừ, tôi thực sự thích cô ấy.”

Chu Diễm thở phào nhẹ nhõm, nhưng một giây sau đã thấy Chu Chính Hiến nở nụ cười cay đắng, “Cậu nói xem, nếu cô nhóc đó biết thì có trách tôi không?”

Vô tình bị Lâm Tấn Nhiễm hấp dẫn, vô tình thích cô ấy. Không giống như lúc còn trẻ do dự và mông lung, lần này anh xác định và khẳng định.

Anh yêu một người, vì vậy chậm rãi buông bỏ quá khứ.

“Cốc cốc cốc.” Đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, Chu Diễm vừa muốn mở miệng nói đã nhanh chóng im lặng, anh ta nhìn Chu Chính Hiến một cái, quay người đi ra mở cửa.

“Cô tới rồi.” Chu Diễm thấy Lâm Tấn Nhiễm trước cửa thì trong lòng hơi phức tạp.

Lâm Tấn Nhiễm bưng bát thuốc gạt đầu, “Đang bận à?”

Chu Diễm lắc đầu, “Không có, vào đi, thiếu gia đang đợi cô.”

Chu Diễm mở cửa cho cô, đợi sau khi cô vào rồi tự mình đóng cửa đi ra.

“Hôm nay mang cho anh loại mứt Vân Thanh thường mua này, cho nên đừng tiếp tục bắt bẻ nữa.” Lâm Tấn Nhiễm để đồ xuống, đứng bên cạnh nói.

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn bát thuốc, tiện thể nhìn đầu gối của cô, “Đầu gối còn đau không?”

“Băng bó rất tốt, khử trùng cũng rất khá, đã không sao rồi.”

“Lát nữa quay về còn phải làm việc sao?”

“Nếu không thì sao nào?” Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Anh mời em tới đây để em ăn không ngồi rồi à?”

Chu Chính Hiến nhú mày, đột nhiên đứng lên, lấy một cái ghế ở bên cạnh ra, “Ngồi xuống đi.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn chỗ ngồi đặt ngang hàng bên cạnh anh, “Lát nữa em còn có việc, không ngồi đâu, anh không cần khách sáo.”

“Có chuyện thì để cho người khác làm đi.” Chu Chính Hiến cắt ngang lời cô, “Em biết em do anh mời tới, vậy chắc em cũng biết nên nghe ai. Bây giờ anh mời em ngồi xuống, hiểu không?”

“Hiểu rồi.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn trời lờm một cái, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh, “Nếu kim chủ đã mở miệng, em từ chối thì có vẻ không biết tự lượng sức mình rồi.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, hàm ý kia rõ ràng là vậy, em hiểu rõ là tốt rồi.

Chu Chính Hiến trầm mặc uống hết bát thuốc, cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của Lâm Tấn Nhiễm, cũng ăn mấy miếng mứt.

Lâm Tấn Nhiễm cứ ngồi như vậy nhìn anh ăn uống, trong thư phòng rất yên tĩnh chỉ có tiếng ma sát của bát đĩa. Đột nhiên cô nghĩ, ngồi ở đây như vậy cũng khá tốt, ném những chuyện lộn xộn sang một bên, chỉ có hai người bọn họ thôi.

“Nhìn đủ chưa?” Đột nhiên Chu Chính Hiến liếc nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm cười cười, “Diện mạo Chu tiên sinh như Phan An (1), mới một chút như thế làm sao mà nhìn đủ chứ, ngài quá coi thường bản thân mình rồi.”

(1) Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đời sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Chu Chính Hiến cong môi cười, “Ồ?”

Lâm Tấn Nhiễm nháy mắt một cái, “Với lại anh để em ngồi trong đây, không phải để em nhìn anh sao?”

Tác giả có lời muốn nói: Nói tóm lại là vậy, lúc trước anh Chu có thích Chu Nhiên, nhưng lúc đó Chu Nhiên cũng mới có 14-15 tuổi thôi, mà anh ấy đã sớm trưởng thành rồi, cho nên loại tình cảm này hơi hỗn loạn, anh luôn cảm thấy quá vô lý, cũng cảm thấy bản thân không thể nào thích một cô bé miệng còn hôi sữa

được. Sau khi Chu Nhiên “chết”, anh rơi vào sự tự trách rất sâu, mà lúc này mới phát hiện trong lòng mình cũng thích cô.

10 năm trôi qua, anh gặp được Lâm Tấn Nhiễm, sau đó vô tình thích cô, lần này anh xác định và khẳng định là thật sự thích!

(Đương nhiên, cuối cùng anh sẽ phát hiện, fuck, con mẹ nó, đây là cùng một người mà!)

32. Chương 32

Tuy từ nhỏ cha của Lâm Tấn Nhiễm đã sống trong Chu gia ở Bắc Kinh, nhưng thực tế nguyên quán của ông là ở Tứ Xuyên, cho nên sau khi Lâm Tấn Nhiễm và em gái ở cùng với ông thì mỗi năm đều sẽ quay về Tứ Xuyên một lần, có đôi khi ở một tuần, có đôi khi lâu hơn.

Vốn là tháng 8 bọn họ về Tứ Xuyên, nhưng lần đó Chu Chính Hiến nói anh muốn đến Tứ Xuyên chơi, cho nên hành trình của nhà Lâm Tấn Nhiễm phải đi sớm theo Chu Chính Hiến về Tứ Xuyên. Lần đó vốn chỉ là Chu Chính Hiến nhất thời hưng phấn quyết định mà thôi, ai cũng không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện như vậy...

Từ sau khi động đất ở Tứ Xuyên năm 2008, Lâm Tấn Nhiễm cũng chưa từng quay lại Tứ Xuyên, Cô không muốn trở về đây, cũng không dám về đây. Cô không thể nào quên được tình huống bi thảm ngày hôm đó, không cách nào quên được dáng vẻ lúc chết của Chu Nhuế, càng không quên được bản thân mình đã khổ sở cầu xin cha cứu em gái thế nào, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ở trong khe đá nhìn bóng lưng ông rời đi.

Loại bất lực đó, cảm giác chờ đợi cái chết, đời người đều sẽ tồn tại ám ảnh.

Xe từ từ dừng lại, Chu Chính Hiến nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Đến rồi, xuống xe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ừ một tiếng, cảm thấy hơi lạnh, “Nơi này là...”

“Nhà của chú Minh, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai sẽ đi ra nghĩa trang.”

Đột nhiên Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, “Hả?”

“Có vấn đề gì sao?” Lòng mày của Chu Chính Hiến nhíu lại.

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại một chút, “Không có, xuống xe thôi.”

Nói xong, bản thân cô đẩy cửa xe ra trước, Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng của cô, trong lòng hơi khó hiểu. Từ khi bắt đầu đăng ký ở sân bay, cô vẫn luôn không thoải mái.

“Chú.” Chu Diễm đi trước, đẩy cửa vào đầu tiên.

Trước mắt ba người là một căn nhà ba tầng, trước nhà là một cái vườn nhỏ, trong vườn đầy hoa cỏ, có thể nhìn ra được chủ nhà rất tận tâm chăm sóc.

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi theo sau, ánh mắt cô lạnh lùng nhìn hoàn cảnh xung quanh... mấy năm nay ông ấy luôn ở lại chỗ này sao?

“Chu Diễm, Đại thiếu gia, hai người đến rồi à?” Lúc này, một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi từ trong nhà đi ra, quần áo ông mặc rất đơn giản mộc mạc, khẽ mỉm cười bước đến đón bọn họ.

Mà vào giây phút nghe được tiếng của ông ấy, ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ. Ông vẫn uy nghiêm nghiêm túc như cũ, cho dù đã sớm rời khỏi Chu gia, nhưng khí thế đó vẫn không biến mất. Chỉ là, nhìn qua ông đã già đi rất nhiều, không thể nào so với 10 năm trước được nữa.

“Chú Minh.” Chu Chính Hiến rất tôn kính ông, ông gật gù đầu lại với anh, hỏi, “Gần đây thân thể của chú vẫn tốt chứ?”

Chu Minh mở miệng, “Vẫn vậy, không có gì không tốt cả.”

Chu Diễn cười một tiếng, “Nhìn hoa cỏ trong vườn phát triển tốt như thế là biết thân thể của chú vẫn còn rất khỏe mạnh rồi.”

Chu Minh liếc anh ta một cái, “Đi thôi, đừng tiếp tục đứng đây nữa. Đúng rồi, vị này là...”

Mỗi lần Chu Chính Hiến về đây đều chỉ dẫn theo một mình Chu Diễn, mà lần này lại có thêm một cô gái, đương nhiên sẽ khiến Chu Minh phải chú ý.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, ánh mắt rất dịu dàng, “Cô ấy là bác sĩ của cháu, Lâm Tẫn Nhiễm.”

Chu Minh hơi kinh ngạc, “Từ trước tới giờ thiếu gia chưa mang theo người khác tới đây bao giờ.”

Chu Diễn tiếp lời: “Bây giờ thiếu gia không thể rời cô ấy đâu.” Vừa dứt lời thì ánh mắt mọi người đã tập trung vào anh ta, Chu Diễn vội nói, “Khụ khụ, ý cháu là, gần đây thân thể của thiếu gia không tốt, lúc nào cũng cần bác sĩ bên cạnh.”

“À, thì ra là vậy.” Chu Minh mỉm cười, “Cô bé mau vào đi, chắc là mấy người đều chưa ăn cơm, tôi đi chuẩn bị bữa tối đây.”

“Cảm ơn chú Minh.” Chu Chính Hiến nói xong thì quay đầu giữ tay Lâm Tẫn Nhiễm, “Qua ăn chút đi, mấy món Nhật lúc trưa kia chắc đã tiêu hóa hết rồi.”

Vốn Lâm Tẫn Nhiễm đang tập trung hết sự chú ý vào Chu Minh, lúc này bị Chu Chính Hiến ngắt lời như thế, đột nhiên cô hơi ngầy người, “Hả? Tiêu hóa rồi.”

“Vậy được, về sau nhớ ăn ít đi, không lần sau em lại nói không thoải mái.”

Lâm Tẫn Nhiễm mím môi, để mặc Chu Chính Hiến kéo mình vào nhà. Cô nhìn gò má của anh, chẳng biết sao từ lúc bước vào cửa đột nhiên trái tim lạnh lẽo như băng lại có lại chút nhiệt độ ấm áp, làm cho cô không còn khó chịu nữa.

Chu Minh thấy Chu Chính Hiến kéo tay Lâm Tẫn Nhiễm đi vào thì nhìn Chu Diễn một cái, anh ta nhún nhún vai, dáng vẻ rõ ràng là không thể nhiều lời được. Sau đó, ánh mắt Chu Minh chợt sáng lên, nói vậy... cô gái này cũng không phải bác sĩ bình thường.

Bốn người sau khi vào nhà thì bắt đầu ăn cơm, Chu Chính Hiến và Lâm Tẫn Nhiễm ngồi xuống trước bàn ăn, mà Chu Diễn vội đi giúp Chu Minh bưng đồ ăn ra.

Sau khi bày đồ ăn lên, Chu Minh cũng ngồi xuống.

Bốn người ăn, nhưng trên bàn lại có sáu bát cơm, sáu đôi đũa.

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn hai đôi bát đũa còn lại, trong lòng chợt nhói, theo bản năng cô cất tiếng hỏi, “Còn có người tới nữa à?”

Trong nháy mắt trên bàn ăn liền yên tĩnh, mà trái tim của Lâm Tẫn Nhiễm cũng theo sự yên tĩnh này mà trở nên đau đớn, cô làm như không biết gì, nhưng trong lòng lại không dám khẳng định.

“Chê cười rồi.” Chu Minh cười nhạt, vẻ mặt càng đau lòng hơn, “Đây là chuẩn bị cho hai đứa con gái của tôi, mấy năm nay, tôi có thói quen ăn cơm như vậy rồi.”

Tiếng đôi đũa rơi xuống bàn ăn vang lên, sau khi Lâm Tẫn Nhiễm sửng sốt thì nhanh chóng nhặt lên, “Xin lỗi, không cầm chắc thôi ạ.”

Chu Chính Hiến nhìn cô một cái, anh nghĩ cô hiểu ý nghĩa trong lời nói này, lúc này trên xe cô cũng biết lần này bọn họ tới tế hai cô gái, tình hình trước mắt có lẽ cô cũng có thể biết đó là con gái của Chu Minh.

Chỉ là tại sao cô có vẻ hơi hoảng loạn vậy? Gương mặt cho dù núi có sụp xuống cũng không thay đổi của Lâm Tẫn Nhiễm đột nhiên lại thất thố, điều này không giống cô chút nào.

“Em vẫn không thoải mái à?” Chu Chính Hiến không tìm được lý do nào khác nên cho rằng thân thể cô không khỏe.

Lâm Tấn Nhiễm cụp mắt xuống, “Vâng, em không muốn ăn cơm, em muốn nghỉ ngơi, có thể không?”

“Bón ba thế này ăn không tiêu là đúng rồi.” Chu Minh đứng lên, “Cô bé theo tôi lại đây, trên tầng có chuẩn bị phòng rồi, cô lên ngủ một giấc trước đi, đợi lát nữa nếu đói rồi dậy ăn cơm cũng được.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Cảm ơn chú.”

Chu Minh cũng không nói gì nữa, chỉ dẫn Lâm Tấn Nhiễm lên tầng.

Chu Diễn nhìn hai người lên cầu thang, hơi buồn bực hỏi, “Hôm nay cô ấy sao thế?”

Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, anh cũng muốn biết, rốt cuộc cô làm sao vậy.

Nhà lầu đơn giản nhưng rất sạch sẽ, Lâm Tấn Nhiễm đi lên cầu thang, theo sau Chu Minh đi trên hành lang. Cô chỉ yên lặng như vậy nhìn ông, nhìn dáng lưng không hề thẳng tắp của ông, nhìn mái tóc đen trắng đan xen của ông.

“Con gái của chú mất lâu vậy rồi, chú còn làm cơm cho họ, có ý nghĩa gì sao?”

Bóng lưng trước mắt hơi cứng đờ, ông dừng lại, chậm rãi quay đầu, “Có.”

“Áy náy sao?” Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Nhưng người cũng mất rồi, chú làm vậy ngoại trừ bù đắp sự áy náy trong lòng chú thì không bù đắp được cái gì cả.”

Ánh mắt Chu Minh lóe lên, ông trầm mặc rất lâu, “Cô bé, có thể cô nói đúng...”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn ông, mặt không hề cảm xúc, “Thực ra chuyện của chú, cháu có biết, Chu tiên sinh đã đề cập qua với cháu rồi.”

Chu Minh khựng lại, “Thì ra là thế.”

“Chú Minh? Tạm thời gọi vậy được chứ ạ?” Lâm Tấn Nhiễm bước lên phía trước một bước, ánh mắt sáng như đuốc, “Cháu có thể hỏi chú không, lúc trước chú lựa chọn cứu Chu tiên sinh mà không cứu hai đứa con gái, trong lòng chú nghĩ thế nào vậy?”

Đột nhiên Chu Minh run lên.

“Đương nhiên, cháu biết tính mạng đều như nhau, nhưng cháu rất tò mò, con gái ruột thịt trong mắt chú... không đáng một đồng như vậy sao?”

“Lâm Tấn Nhiễm!” Không biết Chu Chính Hiến cũng đi lên tầng từ khi nào, anh vốn chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc cô xảy ra chuyện gì, nhưng anh không nghĩ tới sẽ nghe cô nói những lời này.

Không đáng một đồng? Cô hỏi tùy tiện như vậy nhưng anh nghe xong thì rất hoảng sợ.

Anh vừa tiến lên kéo tay cô một cái, “Em làm gì vậy?!”

Lâm Tấn Nhiễm xoay người, thấy đôi mắt tức giận của anh thì cũng không sợ hãi, cô lười biếng nói, “Không làm gì cả, em chỉ tò mò nên muốn hỏi chú Minh mà thôi.”

Chu Chính Hiến kéo cổ tay lạnh ngắt của cô, “Những chuyện này là ai nói với em?”

“Ở Chu gia lâu như vậy rồi, nghe mọi người truyền miệng nhau thôi.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Xin lỗi, em không biết chuyện này vốn không nên nhắc tới, xem ra em không nên có tính tò mò lớn như vậy.”

“Em...”

“Cô bé nói đúng, bây giờ tôi làm gì cũng vô dụng.” Đúng lúc này, giọng nói già nua của Chu Minh vang lên, ông nhìn Lâm Tấn Nhiễm, chậm rãi nói, “Nhưng tôi muốn nói, con gái của tôi ở trong lòng tôi tuyệt đối không phải không đáng giá một đồng, chúng nó còn quan trọng hơn mạng của tôi nữa... nhưng cứu thiếu gia là trách nhiệm của tôi, tôi... không hối hận.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ run rẩy.

“Cuộc đời này là tôi nợ chúng nó, có lẽ... tôi cũng nên chết trong trận động đất kia...” Chu Minh nói rồi chậm chậm đi về phía trước, giọng nói của ông càng lúc càng thấp, cuối cùng giống như tự mình lẩm bẩm.

“Buông em ra.” Sau khi Chu Minh đi, Lâm Tấn Nhiễm dùng sức hất tay Chu Chính Hiến ra. Nhưng một giây sau Chu Chính Hiến lại giữ chặt bờ vai của cô, anh cup mắt nhìn cô, trầm giọng nói, “Em biết mấy lời em vừa nói lúc này là rất bất kính không?”

Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng nhìn anh, “Em không biết.”

“Lâm Tấn Nhiễm!”

“Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi.” Lâm Tấn Nhiễm hoàn toàn mặc kệ anh, cô đẩy tay anh ra, xoay người đi về phía căn phòng cách đó không xa.

“Chu Chính Hiến.” Lúc cô vặn nắm cửa thì đột nhiên dừng lại, cô không quay đầu lại, chỉ lạnh nhạt mở miệng, “Có lẽ vừa nãy hơi vô lễ, bởi vì em đang nghĩ nếu hai cô gái đó còn sống, bọn họ có nên tha thứ cho cha của họ hay không?”

Cứu Chu Chính Hiến, cô cảm thấy có thể, cô cũng hy vọng anh sống thật tốt. Nhưng, Nhuế Nhuế cũng nên sống chứ, ông ấy là cha, sao ông ấy cam lòng không cần một đứa con gái mới 8 tuổi...

Mặt khác, Chu Chính Hiến đột nhiên ngẩn ra, con người đen như mực có chút ánh sáng nhạt lóe lên, anh không biết trả lời thế nào, anh cũng không biết có nên hay không, bởi vì tất cả chuyện này đều do anh mà ra.

Đóng cửa phòng lại.

Lâm Tấn Nhiễm dựa vào cửa rồi từ từ ngồi xuống.

Sao cô có thể kích động như vậy?

Vào lúc nhìn thấy Chu Minh, cô không thể khống chế được trái tim của bản thân mình nữa. Thấy ông chuẩn bị bắt đứa cho cô và em gái, thậm chí cô không thể chờ đợi được nữa muốn đi chất vấn ông rằng, có ý nghĩa gì chứ, người đã chết rồi rốt cuộc ông làm cho ai nhìn?

Vì lòng kính ngưỡng với Chu gia, ông chọn từ bỏ con của mình. Bây giờ ông ấy náy sao, đau khổ sao?

Thì ra... ông cũng không sống tốt?

Nên hài lòng thôi, đã thấy sự đau khổ của ông khi vẫn sống nhưng lại mất đi bọn họ. Nhưng tại sao cô không vui vẻ chút nào vậy, Lâm Tấn Nhiễm cay đắng nở nụ cười, đôi tay run rẩy muốn tìm thuốc lá trong túi áo, nhưng tìm một hồi mới phát hiện từ sau khi cô đi theo bên cạnh anh thì đã lâu rồi không hút thuốc..

Cô chậm chậm chôn đầu vào trong đầu gối.

Chu Chính Hiến, em nên làm sao bây giờ?

Tác giả có lời muốn nói: Có mấy người nói, nếu như biết chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Chu Chính Hiến, tại sao vẫn còn mắc kẹt ở vấn đề này, thực ra Lâm Tấn Nhiễm đang ở trong trạng thái xoắn xuýt, khách quan mà nói, người chết, người bị thương, Chu Chính Hiến là người cô thích, anh sống thì đương nhiên cô vui vẻ hơn bất cứ ai rồi.

Nhưng vấn đề chính là, người cứu anh là cha của cô, nếu như cha chỉ từ bỏ không cứu cô, cô có thể hiểu được, bởi vì lấy mạng của cô đổi mạng của Chu Chính Hiến. Nhưng cuối cùng người chết là Chu Nhuế, đó là đứa em gái mà cô yêu thương nhất... Lâm Tấn Nhiễm cũng vì cô em gái của mình mới lâm vào tình trạng bối rối này.

Mặt khác tôi cũng muốn nói một chút, cha của cô ấy không phải từ bỏ không cứu bọn họ, mà là trong thời khắc mấu chốt, chỉ có thể lựa chọn cứu Chu Chính Hiến. Mấy người đã xem bộ phim điện ảnh “Đường Sơn Đại Địa Chấn” rồi chứ, tình huống cũng giống hai chị em kia vậy...

(Đương nhiên, cuối cùng chuyện này vẫn có thể giải quyết, dù sao anh Chu của chúng ta không biết xấu hổ như vậy, mặt dày ở bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, còn sợ cô ấy không buông bỏ sao???)

33. Chương 33

Ngày tiếp theo.

“Lâm Tấn Nhiễm đâu?” Chu Chính Hiến ngồi xuống bàn ăn.

Chu Diễm đang gặm sandwich, ấp úp nói, “Ra ngoài rồi, cô ấy nói cô ấy muốn đi dạo xung quanh, chuyện đi tể... cô ấy không đi đâu.”

Chu Chính Hiến hơi khựng lại, “Cô ấy nói không đi à?”

“Vâng.” Chu Diễm nhú mày, “Có điều như vậy cũng tốt, dù sao đó là Chu Nhiên, cô bé sẽ ghen tị với mấy chuyện này.”

“Cái gì?” Chu Chính Hiến ngược mắt nhìn anh ta, “Ý cậu là gì?”

Chu Diễm ngẩn người, không phải chứ, từ trước tới giờ Lâm Tấn Nhiễm chưa từng đề cập với Chu Chính Hiến về mấy lời anh ta nói hôm đó à? Anh ta cho rằng những biểu hiện khi cô tới đây là ghen tị chứ...

“Chính là... thực ra, cũng không có ý gì.”

Chu Chính Hiến đặt đĩa xuống, đồ bạc và đồ sứ va chạm với nhau, tiếng động tuy không lớn nhưng sống lưng Chu Diễm lại tràn đầy mồ hôi.

“Nói cho rõ ràng.”

Chu Diễm âm thầm ghét bỏ cái miệng của mình, “Là thế này, trước đó mấy ngày tôi không cẩn thận đã đề cập đến Chu Nhiên với Lâm Tấn Nhiễm, tôi nói... cô ấy là mối tình đầu của cậu. Nhưng tôi cũng nói đây là chuyện từ rất lâu rồi, mà Chu Nhiên cũng đã mất nhiều năm như vậy, cô ấy...”

Chu Diễm càng nói giọng càng nhỏ dần, bởi vì anh ta thấy lông mày Chu Chính Hiến càng lúc càng nhíu lại chặt hơn.

“Thiếu gia, tôi biết tôi không nên nói những chuyện này, nhưng... tôi chỉ cảm thấy Lâm Tấn Nhiễm sẽ không để ý.”

Phải, cô ấy không để ý.

Chu Chính Hiến nhíu mày không phải bởi vì Chu Diễm nói chuyện tình đầu cái gì đó, mà là sự không thích hợp của Lâm Tấn Nhiễm. Từ trước tới giờ cô đối xử với bản thân với thái độ rất hồ hững, thậm chí anh còn cảm thấy cô đối xử với anh cũng sẽ không có biểu hiện tình cảm gì cả, đừng nói đến ghen.

Rõ ràng cô cực kỳ lạnh nhạt, nhưng lần này tới Tứ Xuyên lại có cảm xúc không ổn định.

Chu Chính Hiến nhớ tới dáng vẻ tối hôm qua cô chất vấn Chu Minh, lúc ấy cả người cô tràn ngập sự sắc bén khác thường.

Tại sao chứ?

“Thiếu gia, chúng ta cũng nên xuất phát thôi, nếu không, tôi đi tìm Lâm Tấn Nhiễm trước vậy.”

“Không cần.”

“Hà?”

“Chuyện này sau khi trở về hẵng nói...”

“Vâng...”

Trận động đất lớn ở Tứ Xuyên năm đó, Bắc Xuyên là một trong những khu bị nặng nhất. Thị trấn cổ ở huyện tự trị dân tộc Khương Bắc Xuyên trong trận động đất bị san bằng, hơn 2 vạn cư dân nhưng chỉ hơn 4000 người chạy thoát được, thảm trạng lúc đó giống như vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Sau 10 năm, vị trí thị trấn mới ở Bắc Xuyên đã đổi tên thành Vĩnh Xương, dường như đoạn lịch sử quá khứ đó đã bị người ta niêm phong vĩnh viễn rồi cất vào kho. Lâm Tấn Nhiễm đi dạo xung quanh một vòng, phát hiện ở đây đã không có mấy thứ bản thân quen thuộc nữa.

Một lúc lâu sau, cô về nhà Chu Minh, lúc đi đến ngã rẽ, cô thấy mấy người Chu Chính Hiến đang đứng trước cửa. Sau đó cô không tiến lên, chỉ lặng lẽ nhìn.

Rất cuộc, Chu Chính Hiến và Chu Diễm lên xe, mà Chu Minh thì mang theo rất nhiều đồ đạc lái một chiếc xe khác đi theo.

Lúc xe của bọn họ còn chưa khởi động, Lâm Tấn Nhiễm lén lút bắt một chiếc xe taxi, kêu tài xế lái theo bọn họ.

Cô không muốn đi cùng bọn họ, bởi vì cô không biết lúc cô đối mặt với Chu Nhuế, bản thân sẽ có tâm lý bất ổn thế nào.

Thực ra, cô chỉ muốn biết mộ của Chu Nhuế ở đâu thôi, nếu biết thì sẽ đến nhìn một cái, như vậy đã tốt lắm rồi.

Đại khái xe chạy hơn 40 phút. Xe Chu Chính Hiến và Chu Diễm cùng xe của Chu Minh đều dừng lại, sau khi đỗ xe bọn họ đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng rậm lên núi.

Lâm Tấn Nhiễm thanh toán tiền xe xong thì chậm rãi đi theo bọn họ trên con đường này. Con đường này được xây dựng rất cẩn thận, lúc đến nơi cao nhất là một khoảng đất bằng khá lớn, mà trên mảnh đất là bia mộ của người đã mất.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại ở một gốc cây lớn, cô thấy ba người bọn họ đi tới trước hai ngôi mộ cách đó không xa rồi đặt hoa xuống, bọn họ đứng yên ở đó rất lâu, nhưng cô không nghe thấy họ đang nói những gì.

Khoảng chừng nửa tiếng sau mấy người bọn họ mới rời đi, Lâm Tấn Nhiễm thấy bóng lưng của họ càng đi càng xa, rất cuộc không kìm lòng được bước lên phía trước.

Hai ngôi mộ, hai cái tên, hai gương mặt non nớt.

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm lướt qua ngôi mộ của mình, khảm trên mặt bia là bức hình rất lâu trước đó của cô, cô không phải là đứa bé thích chụp hình, cho nên hình của cô rất ít. Đại khái lúc trước bọn họ đã tốn không ít thời gian để tìm được một bức hình cô cười tươi như thế.

Từ từ, cô nhìn sang ngôi mộ còn lại, Chu Nhuế trên ngôi mộ đó hơi ngại ngùng, nhưng đôi mắt cười cong cong nhìn rất dễ thương.

Viên mắt của Lâm Tấn Nhiễm lập tức ươn ướt, lúc trước sau khi đi cô cũng chưa trở về đây bao giờ, thậm chí một tấm hình của con bé cũng không mang theo, nhưng cô biết, cô nhớ được Chu Nhuế có dáng vẻ thế này, từ trước tới nay cũng chưa từng thay đổi.

Lâm Tấn Nhiễm lớn hơn con bé 7 tuổi, có thể nói là từ nhỏ cô đã chăm sóc Chu Nhuế lớn lên, cha mẹ ly hôn, thường ngày mẹ ra ngoài làm việc và trở về nhà rất muộn, lúc đó chỉ có hai chị em cô sống nương tựa lẫn nhau. Sau đó hai người lại cùng nhau được Chu Minh đưa tới Chu gia, không quen người không quen chỗ, nếu không có sự tồn tại của đối phương thì vốn hai cô không tìm được cảm giác thuộc về mình.

Tuy Chu Nhuế còn nhỏ nhưng con bé rất hiểu chuyện, con bé hiểu chuyện đến nỗi... lúc toàn thân mình đau gần chết vẫn còn miễn cưỡng cười nói là mình không đau. Dưới khu phế tích đó, Lâm Tấn Nhiễm khóc đến khản cả giọng, nhưng Chu Nhuế nhỏ bé vẫn ngơ ngơ ngác ngác nói, chị đừng khóc, em thực sự không đau đâu.

Sau khi nói chuyện một lúc lâu, con bé không thể mở miệng nói được nữa... Thân thể con bé rõ ràng vẫn còn hơi ấm, nhưng hơi thở của con bé lại dần biến mất.

Chu Nhiên yêu thương Chu Nhuế từ tận sâu trong cốt tủy, nhưng Chu Nhuế lại tàn nhẫn chết trong vòng tay của cô.

“Nhuế Nhuế...” Lâm Tấn Nhiễm đi lên phía trước, đưa tay vuốt ve ngôi mộ lạnh lẽo, cô nhìn người trong hình một lúc lâu, giống như người đó đang sống sờ sờ trước mắt.

“Em ngủ một mình ở đây có cô đơn không?” Giọng nói của Lâm Tẩn Nhiễm rất nhẹ rất nhạt, cô hơi cúi đầu, chống trán lên tấm bia mộ, “Do chị không tốt, không thể ở bên em được, em... có trách chị không?”

Tiếng gió thổi vù vù, mái tóc ngắn của Lâm Tẩn Nhiễm tung bay trong gió, không có ai trả lời cô, người ngủ ở đây vĩnh viễn cũng không thể trả lời cô.

Lâm Tẩn Nhiễm cong môi cười, tự nhủ: “Về sau mỗi năm chị đều sẽ đến đây thăm em, mang theo những thứ em thích, mua cho em rất nhiều đồ chơi em thích chơi, à... bây giờ chị không biết em còn thích loại đồ chơi đó hay không, Nhuế Nhuế của chị chắc đã lớn rồi nhỉ?”

“Cạch.” Tiếng động của thứ gì đó đập xuống mặt đất.

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn ra, bỗng nhiên quay đầu lại.

Sắc trời đã hơi tốt, gió càng thổi càng lớn, chắc sẽ có mưa. Lâm Tẩn Nhiễm từ từ đứng thẳng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo trắng đứng cách đó không xa.

Anh cứ nhìn cô chăm chăm như thế, ánh mắt giống như bị võ vụn, anh rõ ràng không có biểu cảm gì, nhưng lại làm cho Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy rất ngột ngạt.

Anh tiến lên phía trước một bước, chiếc hộp vừa mới rơi xuống đất bị anh giẫm lên một chút, làm mấy viên sỏi cô la rơi ra. Lâm Tẩn Nhiễm cúi đầu nhìn, đó là sỏi cô la trước đây cô rất thích ăn.

“Tại sao em lại ở đây?” Giọng nói của anh mang theo sự trống trải của gió, không thể tin được, đồng thời cũng cực kỳ khiếp sợ.

Lâm Tẩn Nhiễm biết, anh đã nghe hết rồi.

Vốn nên bối rối, nhưng giờ phút này cô lại không biết tại sao mình lại bình tĩnh một cách kỳ lạ, có lẽ bắt đầu từ ngày hôm qua bước vào ngôi nhà kia, trong lòng cô đã chuẩn bị tâm lý rồi.

“Cũng giống anh, em tới thăm bạn cũ.”

“Em thăm bạn cũ nào?!” Đột nhiên Chu Chính Hiến bước lên phía trước nắm lấy tay cô, Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy tay của anh đang run lên. Cô chậm rãi ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt luôn rõ ràng của anh đã trở nên đỏ thẫm.

Dường như anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, “Vừa rồi... em gọi ai?”

Lâm Tẩn Nhiễm sụp mắt.

“Trả lời anh!”

“Không phải anh đã nghe hết rồi sao?” Cô lạnh lùng nói.

“Anh nghe được cái gì?” Chu Chính Hiến siết tay của cô càng lúc càng chặt, “Anh nghe được em gọi Nhuế Nhuế? Anh nghe được em nói em là chị gái của con bé? Quả thật... quá vô lý.”

“Nhưng anh đã tin, không phải sao?” Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, ngược mắt nhìn anh, “Chu Chính Hiến, anh không dám tin em là ai...”

Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên bị người ta đặt trên tay, xé từng chút từng chút một, khiến anh sắp không thể thở nổi.

Vừa rồi anh chỉ quay lại xe để lấy hộp sỏi cô la mà Chu Chính Hiến thích ăn, Chu Diễm và Chu Minh vì để cho anh có thời gian riêng tư nên mới không đi theo.

Nhưng anh không ngờ từ đằng xa anh nhìn thấy trước mộ có một bóng người, càng đến gần càng quen thuộc, càng quen thuộc trong lòng càng bất an. Theo bản năng anh đi nhẹ chân lại, cho tới khi đi tới sau lưng cô.

Anh nghe được những lời nói kia của cô...

Đột nhiên anh nhớ đến lần đầu tiên họ gặp nhau mình đã có cảm giác quen thuộc đối với cô, bởi vì chưa bao giờ nghĩ tới điều này nên anh tự loại bỏ cảm giác đó.

Anh cũng nhớ ra vẻ mặt lúc cô nói về người đã dạy cô trà đạo kia, giống như cười mà không phải cười, có ẩn ý khác. Phải rồi, người dạy cô trà đạo còn hỏi sư phụ cô là ai, đương nhiên quá buồn cười.

Còn có, lời nói lúc cô say rượu ở tiệc sinh nhật Ngô Quý Đồng.

Cô nói, “Sau đó, anh có quay lại tìm tôi không?”

Những manh mối không đầu không đuôi lúc đó bây giờ lại trở nên rõ ràng, cô chính là cô ấy, chỉ là từ trước tới giờ anh chưa phát hiện ra thôi.

Chả trách mấy ngày nay cô khó chịu như vậy, tối qua cô lại chất vấn Chu Minh, thì ra, thì ra là như thế...

Gió trên đỉnh núi đang thổi dữ dội, từng giọt mưa rơi xuống mặt Lâm Tẩn Nhiễm, từ từ, mưa càng rơi càng nhiều.

“Chu Diễm đến rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm thấy người đang đi đến thì mở miệng nhắc nhở anh.

Nhưng Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh cứ nhìn cô như vậy, giống như nhìn xuyên qua cô.

Cổ họng Lâm Tẩn Nhiễm hơi khô, “Chu Chính Hiến, em không muốn để anh ta biết em là ai, em chỉ muốn làm Lâm Tẩn Nhiễm, anh có thể đồng ý không?”

Bỗng nhiên Chu Chính Hiến chấn động, anh biết cô nói “anh ta” là ai, anh cũng biết cô nói muốn làm Lâm Tẩn Nhiễm có ý nghĩa gì.

Cô quả nhiên... chính là Chu Nhiên.

Là Chu Nhiên mà anh cho rằng đã chết gần 10 năm kia.

“Thiếu gia.” Chu Diễm cầm ô vội vã che đầu cho hai người họ, “Sao Tẩn Nhiễm cũng ở đây, vừa rồi không thấy cô mà. Haizz, trước tiên không nói mấy chuyện này nữa, mưa càng lúc càng lớn rồi, đi về xe trước đi.”

“Thiếu gia... Ồ? Hai người đi đâu vậy? Cầm lấy ô này!”

Đột nhiên Chu Chính Hiến kéo tay Lâm Tẩn Nhiễm đi xuống núi, anh đi rất nhanh, Lâm Tẩn Nhiễm gần như không theo kịp bước chân của anh.

“Anh làm gì vậy?”

Chu Chính Hiến không nói gì cả, dưới cơn mưa tầm tã, anh dứt khoát kéo cô chạy đến trước xe, anh mở cửa xe đẩy cô vào trong.

Lúc Chu Diễm vội vã đuổi theo đã thấy Chu Chính Hiến lái xe đi rồi, “Ồ bọn họ... còn tôi nữa mà.”

Chu Minh từ trên xe mình đi xuống, “Chu Diễm, xảy ra chuyện gì thế?”

Chu Diễm lắc đầu, “Cháu không biết nữa, đột nhiên thiếu gia kéo Lâm Tẩn Nhiễm chạy đi, vừa rồi mưa lớn như vậy cũng không cầm ô theo, thiếu gia bị bệnh thì làm sao đây?”

Chu Minh nhìn con đường phía trước, thực ra đã không còn nhìn thấy bóng xe nữa, ông nhú mày, vỗ vai Chu Diễm, “Lên xe trước rồi nói.”

“Vâng.”

Xe lái rất nhanh, Lâm Tẩn Nhiễm mím môi thật chặt, nhìn nước mưa bên ngoài điên cuồng rơi xuống. Anh không nói lời nào, cô cũng không định nói gì.

“Tít tít tít tít!” Chu Chính Hiến lái xe quá nhanh, lúc này bên cạnh có xe cộ qua lại nhiều, Lâm Tẩn Nhiễm thấy chiếc xe màu đen đang tiến đến gần với tốc độ chóng mặt, con người của cô chột co lại.

“Két!” Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Chu Chính Hiến đánh tay lái, xe vững vàng chuyển hướng, anh lại lái thêm chút nữa rồi cuối cùng mới dừng xe lại ven đường.

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, nếu vừa rồi anh cứ lái như vậy thì bây giờ đã có hai cái xác rồi.

“Anh điên rồi.”

“Em diên thì có.” Bàn tay cầm tay lái của Chu Chính Hiến bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Em không sợ chết, nhưng anh thì không như vậy được.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, lạnh nhạt nói, “Anh không thể chết.”

Chu Chính Hiến khựng lại, mạnh mẽ đập vào tay lái một cái. Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, từ nhỏ đến lớn, cô đều thấy Chu Chính Hiến không thể hiện rõ vui buồn, từ trước tới giờ anh chưa từng có bộ dạng gắt gỏng như thế.

“Lâm Tấn Nhiễm!” Bỗng nhiên anh quay đầu nhìn lại, hung dữ nhìn chằm chằm vào cô, nhưng cuối cùng sự dữ tợn trong mắt càng lúc càng nhạt dần, anh nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn, “Tại sao không quay về?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Tại sao phải quay về?”

Cô hỏi ngược lại, mà câu hỏi ngược này không biết phải trả lời như thế nào.

Phải rồi, anh đã từng gián tiếp tổn thương cô, mà trong sự tổn thương này còn có tính mạng người thân nhất của cô nữa. Anh có lý do gì để muốn cô trở về?

“Anh không tìm thấy em.” Chu Chính Hiến dựa vào ghế, anh nhìn nước mưa uốn lượn theo tấm kính trước mặt rơi xuống, mệt mỏi nói, “Bọn họ nói rất nhiều người mất tích, mà tỷ lệ sống sót của những người mất tích đó dường như bằng không, anh cho người đi đào để tìm kiếm, đi lật tung mọi nơi lên, anh nghĩ... cho dù chết rồi, anh cũng sẽ tìm được em.”

Bàn tay đặt trên ghế của Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nắm lại thành nắm đấm, “Anh tìm được Nhuế Nhuế rồi.”

“Phải.” Chu Chính Hiến nói, “Nhưng anh không tìm được em, anh đã tìm rất lâu nhưng không tìm thấy bóng dáng của em. Anh nghĩ có lẽ em còn sống, nhưng anh vẫn không thể tìm được em...”

Anh không nói tiếp nhưng Lâm Tấn Nhiễm cũng có thể đoán được chuyện xảy ra sau đó, trận động đất nọ đã khiến biết bao nhiêu người bị chôn vùi dưới lòng đất, biết bao nhiêu người biến mất khỏi thế giới này. Anh không tìm được cô, hết năm này qua năm khác, cuối cùng cũng chấp nhận chuyện cô đã chết là sự thật.

“Em được người cha bấy giờ của em cứu sống, ông ấy là bộ đội tham gia cứu viện lúc đó.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Em nói với tất cả mọi người cha mẹ em đều chết cả rồi, em giả ngây giả dại... bởi vì không muốn bọn họ tìm được em.”

“Chu Chính Hiến, em không trách anh.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt, “Chỉ là cái chết của Nhuế Nhuế khiến em không thể buông bỏ được, cho nên... chuyện xảy ra hôm nay anh coi như không biết gì hết, được không?”

“Vậy gương mặt của em thì sao?” Đột nhiên Chu Chính Hiến nói, ánh mắt anh sáng rực nhìn cô, thực ra đã hiểu được một chút, chỉ là vẫn không thể nào tin được.

“Như anh thấy đấy.” Lâm Tấn Nhiễm dùng giọng điệu không có gì đáng kể, khẽ nói, “Đã từng bị hủy, phải làm phẫu thuật rất nhiều lần mới thành khuôn mặt của hiện tại, có điều, trông vẫn còn khá ổn.”

Lời cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng tim của Chu Chính Hiến lại giống như bị thứ sắc bén nào đó mạnh mẽ đâm vào, phải làm bao nhiêu cuộc phẫu thuật mới có thể khôi phục, vậy gương mặt của cô đã từng chịu bao nhiêu tổn thương chứ...

“Cả người anh đều ướt rồi.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn quần áo ướt đẫm của anh, lên tiếng, “Mau quay về thôi, nhưng lát nữa cho em xuống ở ven đường đi, bây giờ em mà về thì có thể không không chế được cảm xúc...”

Vừa dứt lời, người trước mắt đột nhiên tiến đến gần, anh đưa tay giữ lấy cô, giọng nói trầm xuống, “Em còn muốn đi đâu?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ chống tay lên vai anh, hơi run run, “Em...”

“Em không muốn về, vậy chúng ta không về nữa.” Bàn tay đang nắm chặt của Chu Chính Hiến thả lỏng, giọng nói trầm thấp đầy mạnh mẽ, “Nhưng em đừng hòng đi.”

Rốt cuộc, anh vẫn không cho cô đi một mình.

Mưa vẫn chưa tạnh, lúc Lâm Tấn Nhiễm từ trên xe bước xuống thì trên tay nổi hết ca da gà, tuy đã là tháng 5, nhưng sau trận mưa trong rừng, lại còn hứng gió như vậy thì lạnh là đúng.

“Mặc vào.” Chu Chính Hiến khoác một cái áo khoác cho cô, Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của anh. Anh mặc một chiếc áo sơ-mi sẫm màu, vừa nãy trên xe đã khô một chút rồi, nhưng vẫn có thể nhìn ra dấu vết ướt đẫm.

“Thưa ngài, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho ngài?” Cô gái ở quầy tiếp tân khéo léo cười hỏi.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn Lâm Tấn Nhiễm một cái, “Một phòng.”

34. Chương 34

“Vâng, phòng giường lớn hay phòng hai người ạ?”

Chu Chính Hiến: “Giường lớn.”

Lâm Tấn Nhiễm: “Hai người.”

Nhân viên lễ tân: “Hả?”

“Nghe tôi.” Lâm Tấn Nhiễm tiến lên phía trước, “Hai người.”

Nhân viên lễ tân tròn tròn hai mắt, liếc nhìn Chu Chính Hiến một cái, mà người đằng sau không hề chú ý tới ánh mắt dò hỏi của cô, chỉ chăm chú nhìn người phụ nữ bên cạnh.

“Thưa ngài?”

Chu Chính Hiến quay đầu lại, “Nghe cô ấy đi.”

Đôi tình nhân này đang cãi nhau à, bạn trai đẹp trai như vậy còn muốn phân giường ngủ nữa, ái chà chà.

“Xin xuất trình giấy tờ tùy thân ạ.”

....

Bình thường trước đây Chu Chính Hiến đi ra ngoài thường ở khách sạn năm sao. Nhưng lần này bởi vì hai người vội thay quần áo ướt nên chỉ có thể tìm một khách sạn bình thường ở gần đây mà thôi.

Thang máy chậm rãi đi lên, Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh một cái, “Nếu không hay là anh đi về đi.”

“Em muốn anh chết lạnh à?”

“...”

Ý của cô muốn biểu đạt thực ra chỉ là đám người Chu Diễn sẽ lo lắng cho anh mà thôi.

Lâm Tấn Nhiễm, “Lẽ nào buổi tối anh còn muốn ở lại đây à?”

“Nếu không thì sao?” Chu Chính Hiến cup mắt, đột nhiên nở một nụ cười quái dị, “Em tranh giành đặt phòng hai người chẳng lẽ không phải vì muốn ở cùng với anh à?”

“...”

Lâm Tấn Nhiễm mờ mịt, đúng rồi, vừa nãy tại sao cô lại muốn tranh giành chứ? Coi như anh muốn ở lại thì cũng lấy hai phòng chứ không phải giành giật giữa phòng giường lớn và phòng hai người?

Chu Chính Hiến nhìn vẻ mặt khê thay đổi của cô, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, “Đến rồi, đi thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...”

“Tích” Quét thẻ cửa phòng.

Trước tiên Chu Chính Hiến mở máy điều hòa lên, sau đó anh lấy áo khoác trên người cô xuống, “Đi tắm đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc mắt nhìn anh một cái, “Anh đi tắm trước đi, đừng để cảm lạnh, em không dễ bị bệnh đâu.”

Chu Chính Hiến nghe xong lại không nói gì nữa, trực tiếp dẫn cô về phía phòng tắm, sau đó đẩy cô vào trong phòng tắm, “Nói nhiều thêm một câu nữa thì anh không ngại tự mình giúp em tắm đâu.”

“Rầm!”

Chu Chính Hiến nham hiểm nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt anh, khóe miệng hơi cong lên.

Qua một lúc lâu, anh nghiêng người dựa vào tường.

Hai lần đều là một người, Chu Nhiên, Lâm Tẩn Nhiễm.

Thì ra bất kể qua bao nhiêu năm, anh vẫn sẽ yêu cùng một người.

Có điều, rõ ràng cô không phải là Chu Nhiên đã từng rất ý lại vào anh nữa, vết cắt quá khứ giống như một khoảng cách rõ ràng giữa hai người bọn họ...

Nhưng, vậy thì sao?

Bất luận thế nào, lần này anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

Lâm Tẩn Nhiễm tắm xong thì đổi áo khoác tắm, lúc cô đi ra Chu Chính Hiến đang ngồi trên mép giường nói chuyện điện thoại với ai đó.

Đại khái là nghe thấy tiếng, anh ngược mắt nhìn cô, “Ừ, ngày mai cho tôi địa chỉ... cô ấy sao, tất nhiên là đi với tôi... chúng tôi ngủ ở đâu? Chỗ này lớn như vậy cậu cảm thấy chúng tôi sẽ ngủ ngoài đường sao? Không cần đâu, cậu không cần phải đến đây, tối nay? Tối nay tôi và cô ấy ở...”

Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng cúp điện thoại, anh đứng lên đi về phía cô, “Xong rồi?”

“Xong rồi, anh mau vào trong tắm đi.” Nói xong, Lâm Tẩn Nhiễm lại nói, “Lúc này là Chu Diễn à?”

“Ừ.”

“Anh không để anh ấy qua đón anh à? Anh thực sự muốn ngủ ở đây?”

Chu Chính Hiến nhìn cô với ánh mắt đầy hàm ý, “Hai giường, em sợ cái gì?”

Lâm Tẩn Nhiễm ghen lời, “Em sợ cái gì chứ, em chỉ cảm thấy cái giường này quá nhỏ, Đại thiếu gia của Chu gia như anh không nên oan ức ngủ ở đây thôi.”

Chu Chính Hiến đi ngang qua cô, khe thì thầm, “Vậy sao, tuy là giường đơn nhưng xem ra hai người chen chúc cũng không thành vấn đề đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Trong phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy róc rách, hơn mười phút sau Chu Chính Hiến cũng mặc áo khoác tắm đi ra. So với Lâm Tẩn Nhiễm mặc áo khoác tắm quá rộng thì Chu Chính Hiến lại mặc rất vừa, dây màu trắng bên hông của anh tùy ý buộc lại, lộ ra vòm ngực trắng nõn rắn chắc, nhìn rất gợi cảm mê người.

Ánh mắt Lâm Tẩn Nhiễm hơi lóe lên, mở to mắt. Cô đứng trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, nói, “Bỏ đi, nếu như anh muốn ngủ ở đây thì ngủ thôi, anh ngủ ở giường kia đi.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn, ngoan ngoãn gật đầu.

“Soạt.” Đột nhiên, dưới cửa phòng có vài tấm thẻ bay vào, hai người đang nói chuyện đều sững sờ. Lông mày Chu Chính Hiến hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhìn, “Cái gì vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm ho vài tiếng, cũng nhận ra được vài ý tứ không tốt của khách sạn nhỏ, vì vậy cô bước lên đá mấy cái thẻ dưới cửa ra chỗ khác, “Không có gì.”

Chu Chính Hiến thấy dáng vẻ của cô như vậy thì khá tò mò, vì thế anh ngồi xổm xuống nhặt cái thẻ nhỏ mà Lâm Tấn Nhiễm chưa kịp đá ra ngoài.

Phía dưới tấm thẻ ghi một loạt số điện thoại, trên số điện thoại là hình một cô gái khiêu gợi, quần áo cô ta mặc là đồng phục học sinh Nhật Bản, eo nhỏ chân thon, vẻ mặt tràn ngập sự khiêu khích.

Dường như Chu Chính Hiến lập tức nhận ra đây là cái gì, anh khựng lại, ngược mắt nhìn về phía Lâm Tấn Nhiễm.

Chỉ thấy lúc này Lâm Tấn Nhiễm giống như cười mà không phải cười nhìn anh, lười biếng nói, “Sao vậy, có hứng thú hả? Muốn em giúp anh gọi một người không?”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi thu lại, cúi đầu cô gái trên tấm thẻ đang được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, sau đó lại ngược mắt nhìn Lâm Tấn Nhiễm, lại nhìn tấm thẻ, rồi lại nhìn Lâm Tấn Nhiễm. Sau khi nhìn qua lại hai lần, anh lạnh nhạt nói, “Có em ở đây, em cảm thấy anh sẽ hứng thú với cô gái này à?”

Suýt nữa Lâm Tấn Nhiễm đã sặc nước bọt, “Anh so sánh em với cô ta á?”

Ừ, trọng điểm là so sánh, mà không phải là hứng thú với cô.

Chu Chính Hiến khẽ cười, ném tấm thẻ trong tay đi. Anh tiến lên phía trước một bước, hơi cúi đầu để mình có thể nhìn rõ ẩn sau gương mặt bình tĩnh của cô là cái gì, “Đương nhiên cô ta không thể sánh được với em rồi. Eo của em nhỏ hơn cô ta, da em trắng hơn cô ta, chân của em... nhìn đẹp hơn cô ta.”

Lâm Tấn Nhiễm: WTF, cái này không là so sánh à?

“Tất nhiên trọng điểm là...” Chu Chính Hiến đưa tay xoa xoa mái tóc ngắn của cô, “Em là người anh thích, cô ta không phải.”

Tim của Lâm Tấn Nhiễm bỗng đập nhanh hẳn lên, gương mặt cô không cảm xúc nhìn Chu Chính Hiến, nhìn qua thì rất bình tĩnh nhưng đôi tai ửng đỏ đã báo động cô.

Chu Chính Hiến cũng chú ý được, anh đưa tay nắm nhẹ lỗ tai cô, “Nhiễm Nhiễm, xấu hổ sao?”

“Xấu hổ?” Lâm Tấn Nhiễm hất tay anh ra, thái độ trở nên lạnh lùng, “Anh cho rằng em còn là con bé lúc nhỏ si mê tìm anh mỗi ngày sao, Chu Chính Hiến, em không phải con bé đó.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm cong môi, nhìn anh với ánh mắt đầy hàm ý, “A, đúng rồi, đột nhiên em nhớ ra lúc trước anh và Chu Diễm nói em là trẻ con, còn nói làm sao anh có thể thích em được. Sao vậy, bây giờ lại nói thích em? Chẳng lẽ anh thích trẻ con sao?”

Chu Chính Hiến ngẩn ra, hơi lúng túng nắm tay lại đưa lên môi, ho khan một cái, “Bé con, nhớ đến chuyện cũ làm gì?”

“Anh đã tổn thương trái tim mới biết yêu của em, em không thể tức giận sao?” Lâm Tấn Nhiễm xoay người đi về giường bên kia.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng cô, thấy cô cầm điện thoại, vén chăn lên ngồi xuống, “Nhiễm Nhiễm, lúc đó em chưa trưởng thành mà.”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, ánh mắt dừng trên màn hình điện thoại, “À, cho nên?”

Chu Chính Hiến nhúu mày, “Nhưng bây giờ em trưởng thành rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, ngược mắt nhìn anh, “?”

Chu Chính Hiến nhấc chân đi đến rồi ngồi xuống giường cô, “Vì thế lúc trước không thể làm thì bây giờ có thể.”

“Bộp.” Di động trong tay Lâm Tấn Nhiễm rơi xuống, cô khó khăn nuốt mấy lời nói thô tục xuống, “Chu đại thiếu gia, mời anh về giường bên kia ngủ.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Ừ, được thôi, không vội.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Phòng không lớn, hai giường, hai người.

Lâm Tẩn Nhiễm tắt đèn, cuối cùng chỉ còn lại ánh đèn ở giữa đầu hai chiếc giường, nhưng mà... cô vẫn trần trọc trở mình không ngủ được.

Cô quay đầu nhìn sang chỗ anh một cái, trong ánh đèn vàng nhạt, cô thấy vẻ mặt tuần tú của anh, so với dáng ngủ yên tĩnh thì lông mày của anh hơi nhíu lại.

Lâm Tẩn Nhiễm giật mình, như nhận ra cái gì đó, cô lập tức bật dậy rồi xuống giường.

Cô ngồi xổm bên giường anh, đưa tay sờ trán anh. Quả nhiên hơi nóng rồi.

Cơ thể Chu Chính Hiến vốn “yêu kiều”, dễ dàng bị bệnh, điều này cô hiểu rất rõ. Nhưng hôm nay lại còn bất cẩn, sau khi ngâm mình dưới cơn mưa lớn lại không xử lý cẩn thận, cô đúng là một bác sĩ thất trách mà.

Lâm Tẩn Nhiễm gọi điện thoại xuống quầy tiếp tân, sau khi nói rõ tình huống, tiếp tân nhanh chóng theo lời cô dẫn sai người đến tiệm thuốc gần đó mua nhiệt kế và thuốc hạ sốt.

Nhân viên phục vụ đến trước cửa, Lâm Tẩn Nhiễm đi ra mở cửa, nhận nhiệt kế và thuốc hạ sốt, “Cảm ơn.”

Nhân viên phục vụ nói không cần khách sáo rồi lập tức rời đi, Lâm Tẩn Nhiễm quay lại chỗ giường Chu Chính Hiến nằm, ngồi xổm xuống dùng nhiệt kế đo nhiệt độ cho anh.

38,5 độ, hơi sốt.

Cô xé miếng dán hạ sốt ra rồi dán lên trán anh, sau khi cô dán xong thì người trước mắt bỗng nhiên mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau. Sau mấy giây, Lâm Tẩn Nhiễm quơ quơ cái giấy bọc miếng dán hạ sốt, “Anh sốt rồi.”

Lông mày của Chu Chính Hiến nhíu chặt lại, “Em chưa ngủ à?”

Lâm Tẩn Nhiễm ừ một tiếng, “Anh mau ngồi dậy uống thuốc đi đã.”

Chu Chính Hiến mím môi. Ánh mắt anh vẫn dừng trên người cô, nhìn cô lấy thuốc ra cho mình, nhìn cô mở nước, nhìn sự lo lắng trên khuôn mặt cô.

....

“Được rồi, anh ngủ tiếp đi.” Lâm Tẩn Nhiễm thấy anh uống thuốc xong thì lập tức đứng dậy, “Không nghiêm trọng đâu, ngày mai tỉnh dậy lại đo nhiệt độ lại là được... Ồ.”

Còn chưa dứt lời, đột nhiên người đàn ông trước mặt kéo tay cô lại, anh hất chăn bên cạnh lên rồi kéo cô nằm xuống. Bỗng nhiên Lâm Tẩn Nhiễm không kịp chuẩn bị đã văng vẳng nằm bên cạnh anh.

“Vào.” Chu Chính Hiến lại bình tĩnh đắp chăn lên, sau đó Lâm Tẩn Nhiễm cứ như vậy chung chăn chung gối với anh.

“...”

“Một mình không ngủ được, em ngủ với anh đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm: Trợn tròn mắt nói điều chỉ có thể là Chu Chính Hiến.

Tác giả có lời muốn nói: Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của bản tăng, vào lúc này sẽ nhất định có người nhảy ra, cầm súng chĩa vào đầu tôi: Lại dừng ở đoạn không nên dừng!!! Còn chưa kiểm tra thể mà đã muốn xuống xe rồi, ôi ôi ôi!!!

A Di Đà Phật, các thí chủ cứ bình tĩnh, đừng nói vội, sớm muộn gì miếng thịt tươi Nhiễm Nhiễm này sẽ bị ăn sạch thôi, hồ hồ hồ!

35. Chương 35

“Giường nhỏ quá, hay là thôi đi.” Lâm Tẩn Nhiễm nói xong lập tức giãy giụa muốn đứng lên. Nhưng cô vừa bắt đầu hành động, người ở phía dưới liền một tay kéo ngang hông cô, một chân vắt ngang qua giữ cả người cô lại.

Trời đất quay cuồng, Lâm Tẩn Nhiễm trực tiếp bị anh ôm sang bên ngoài, sự ầm áp lập tức tràn đến, mà hơi thở của anh cũng từ bốn phía bao bọc lấy cô.

Trong mùi thanh sạch mang theo hương vị nhàn nhạt của thuốc đông y, Lâm Tẩn Nhiễm vui trong ngực anh, tim bắt đầu đập nhanh.

“Giường cũng không quá nhỏ, vừa đủ.” Tiếng cười của Chu Chính Hiến từ đỉnh đầu cô truyền tới, Lâm Tẩn Nhiễm khẽ ho vài tiếng, “Cái đó, em khó chịu lắm, anh buông em ra đi.”

“Ồ.” Chu Chính Hiến cũng không buông cô ra, mà kéo cô lên làm cho đầu cô có thể thò ra khỏi chăn.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt cách nhau rất gần.

Lâm Tẩn Nhiễm: “..”

Thà cô lại chui xuống thì hơn.

Ôm người con gái trong ngực, cuối cùng trái tim của Chu Chính Hiến mới cảm thấy yên ổn. Anh nghĩ, anh phải thừa nhận rằng vào giờ phút này anh vẫn còn lo lắng và sợ sệt, sợ cô không ở bên anh, sợ cô không còn lo lắng chút nào cho anh nữa.

“Chu Chính Hiến.” Lâm Tẩn Nhiễm mím môi, khó khăn ổn định lại tinh thần của mình, “Anh biết em là ai không? Anh hiểu rõ người anh ôm là ai không?”

Cánh tay bên hông cô siết chặt lại, “Bất kể em là ai, dù sao em cũng chính là em.”

Đều là người trong lòng anh.

“Em không phải là Chu Nhiên.” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Em vĩnh viễn sẽ không phải Chu Nhiên, cho nên, nếu anh hồ thẹn với cô ấy hay còn thích cô ấy, xin anh đừng đặt nó lên người em, em không cần đâu.”

Nói xong, Lâm Tẩn Nhiễm nghe anh thở dài một tiếng, “Lâm Tẩn Nhiễm, không lẽ em quên rồi sao, trước đây không lâu anh đã nói muốn theo đuổi em mà.”

Lâm Tẩn Nhiễm cứng đờ.

“Em xem, bất kể bộ dạng em thay đổi ra sao, thành người thế nào, anh đều thích em.” Chu Chính Hiến khẽ cười, “Cái này không phải quá rõ ràng à, em phải là của anh.”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm hơi giật giật, “Nguyên nhân không tạo nên kết quả, anh thích em thì sao chứ, thích em thì em phải là của anh à, Chu đại thiếu gia cũng tự tin quá rồi đấy.”

“Ừ, em nói cũng có lý.” Chu Chính Hiến khẽ chống trán nhìn cô, “Vậy thì anh là của em là được rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm cạn lời, “Từ khi nào mà da mặt anh dày như vậy hả?”

“Nhóc con... nói tới da mặt, làm sao anh có thể sánh được với em chứ?” Chu Chính Hiến khẽ cười, “Anh còn nhớ lần đầu tiên tắm nước thuốc, có người đứng sau lưng anh ngăn người, còn không chịu không ra ngoài mà nhìn chăm chăm anh rất lâu đấy nhé.”

Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn lời, cái này là lật lại món nợ năm xưa à?

“Anh đưa lưng về phía em mà, sao anh thấy em được?”

“Tự cho rằng mình che giấu tốt sao?” Chu Chính Hiến nắm cầm cô, “Anh đưa lưng về phía em nên có thể cảm nhận được đấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh một cái, lập tức giấu cọt, “Vậy thì anh cũng không đứng đắn, rõ ràng trong phòng tắm thuốc có phụ nữ mà vẫn ung dung tắm rửa, sao nào, anh cố ý bày ra dáng vẻ như thế đúng không?”

“Ồ, không đứng đắn?” Anh nhìn đôi môi hồng nhạt của cô, hơi nghiêng người về phía trước, “Nếu không chúng ta làm một vài chuyện không đứng đắn nhé?”

Đột nhiên Lâm Tẩn Nhiễm ngậy người, còn chưa kịp nói thì môi anh đã áp lên môi cô rồi.

Đây là câu hỏi sao? Mẹ anh, câu này là trần thuật mà!

Lâm Tẩn Nhiễm bắt đầu lùi về phía sau, nhưng tay Chu Chính Hiến kéo eo cô, lại nhẹ nhàng giữ lấy không cho cô lộn xộn, lúc này đầu lưỡi của anh cũng cạy mở miệng cô ra mà trượt vào trong, khiến cô không thể nào tránh được.

Mùi vị của anh đã từng thưởng thức, nhưng ý nghĩa của lần này lại không giống những lần trước. Anh xác định bản thân mình thích Lâm Tẩn Nhiễm, nhưng vào giây phút khi biết cô là Chu Nhiên, trong lòng xuất hiện nhiều cảm xúc đan xen, nhưng đều là cảm giác vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì đây chính là cô bé của anh, cô bé anh cưng chiều nhiều năm như vậy, yêu nhiều năm như vậy...

Lâm Tẩn Nhiễm vẫn tròn mắt, bởi vì cách nhau quá gần, lúc này cô lại không nhìn rõ được đôi mắt của Chu Chính Hiến, nhưng cô biết anh cũng đang nhìn cô, hai người gần bó chặt chẽ, dường như trong không khí còn nhen nhóm chút lửa.

Hơi thở của anh quá gần, quá nồng đậm, Lâm Tẩn Nhiễm vẫn luôn muốn để bản thân mình duy trì sự tỉnh táo nhưng trong lúc vô tình đã mê muội. Cơ thể của cô hơi run rẩy, một cảm giác chua xót không tên dâng lên mũi, giống như oan ức trong quá khứ tranh nhau xông ra.

Cô mạnh mẽ ép loại cảm xúc đó xuống, cũng dùng sức cắn lên môi anh một cái.

Chu Chính Hiến bị đau, lùi lại một chút, đôi mắt anh bình tĩnh nhìn cô, “Lâm Tẩn Nhiễm...”

Lâm Tẩn Nhiễm tỉnh táo nhìn anh, chỉ là gò má không khống chế được đỏ ửng lên.

Dáng vẻ cấm kị nhưng lại hấp dẫn người khác, cô không biết dáng vẻ của bản thân lúc này, nhưng Chu Chính Hiến bị bộ dạng của cô mê hoặc, ánh mắt của anh càng ngày càng nóng rực.

Anh nhìn chằm chằm vào môi cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Thử lại lần nữa.”

Lâm Tẩn Nhiễm mấp máy môi, ánh mắt hơi trầm xuống, “Được.”

Chu Chính Hiến lại hôn cô.

Lần này, hai người hôn đến mức nghẹt thở, bởi vì không chỉ anh cố gắng, cô cũng bắt đầu phản công. Mà sự chủ động của cô giống như đầu độc anh, hấp dẫn tâm hồn, làm người ta chỉ muốn càng nhiều hơn...

Lâm Tẩn Nhiễm cảm giác tay của anh đang sờ dọc theo eo cô đi lên, cô không biết tay của anh còn làm gì nữa, chỉ là lúc phản ứng lại đột nhiên trước người hơi lạnh lạnh.

Anh đã mở dây lưng áo khoác tắm, mà quần áo của cô vốn ướt, lúc này ngoại trừ đồ lót ra thì không còn gì cả. Dây lưng mở ra, đương nhiên áo khoác tắm cũng mở ra theo.

Theo bản năng Lâm Tẩn Nhiễm muốn kéo áo lại, nhưng tốc độ của cô không theo kịp anh, tay của anh xuyên qua áo khoác tắm của cô, lần này anh đỡ lấy hông của cô, da thịt chạm nhau, không còn sự ngăn cản.

Da thịt dưới tay bóng loáng nhẵn nhụi, giống như loại bạch ngọc tốt nhất, Chu Chính Hiến ngừng hôn, hơi hạ tầm mắt xuống nhìn.

Ánh đèn tối tăm, nhưng anh vẫn thấy được cảnh tượng mờ mờ dưới áo khoác tắm, dưới cổ là xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là da thịt không hề che giấu được, làn da của cô vốn trắng, lúc này bộ đồ lót màu đen trên người cô càng làm tôn lên sự trắng nõn của làn da.

“Nhìn như thế còn có thể nhìn ra hoa luân sao?” Lâm Tẩn Nhiễm cười nhạo một tiếng, trong sự bình tĩnh mang theo sự say mê được che giấu rất tốt, “Chu đại thiếu gia, anh nhìn thấy thân thể phụ nữ rồi hả?”

Đôi mắt Chu Chính Hiến tối sầm lại, mang theo hàm ý nguy hiểm, “Sao vậy, em nhìn thấy thân thể đàn ông rồi à?”

“Đương nhiên thấy rồi.”

Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm phát hiện eo mình bị nắm chặt, cô cong môi, đưa tay khẽ nâng cằm anh lên, “Trong phòng thí nghiệm ở trường học có bày mấy mẫu thân thể của đàn ông, em không chỉ nhìn thấy mà còn sờ rồi.”

Chu Chính Hiến hí mắt, bỗng nhiên lật người đè cô xuống giường, “À, xem ra kinh nghiệm của em rất phong phú nhỉ.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Cũng tạm tạm.”

Về mặt Chu Chính Hiến càng lúc càng u ám, anh cười lạnh một tiếng, cắn lên cổ của cô.

Là cắn thật sự, Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy anh mà dùng sức một chút nữa thì huyết quản cũng có thể bị anh làm rách. Cô khẽ rên một tiếng, suýt nữa đã chửi bậy, nhưng một giây sau, sau sự sắc bén đau đớn lại biến thành cẩn thận gặm mút.

Cô nghiêng răng, hô hấp theo bản năng giống như người phía trên lại tăng thêm mấy phần.

Nụ hôn của anh dọc theo cổ đi xuống, Lâm Tẩn Nhiễm không cản anh, bởi vì cô biết cô không còn muốn ngăn cản anh nữa. Cô cảm thấy tay của anh mò ra phía sau lưng cô, một tay anh mở cái nút ở phía sau nhưng mãi vẫn không mở được.

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm vừa muốn mở miệng cười nhạo thì anh đã nằm xuống bên cạnh, tiếp theo thuận tiện đặt cả người cô lên trên người anh. Mà từ góc độ này, anh có thể dùng cả hai tay ung dung mở cái nút phía sau lưng cô.

“Cạch.”

Quần áo bị anh kéo một cái ném hết xuống giường, Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, “Chơi lớn vậy? Không tốt đâu, anh đang sốt đấy.”

Sự tùy ý và hờ hững của Lâm Tẩn Nhiễm làm Chu Chính Hiến hơi buồn bực, trong cốt tủy của người đàn ông làm cho anh bất mãn với sự bình tĩnh của cô, anh muốn... thay đổi cảm xúc trong mắt cô.

Chu Chính Hiến nắm chặt bắp đùi của cô, một tay khác dùng sức ép cô xuống. Tay của Lâm Tẩn Nhiễm nhẹ nhàng đặt lên bờ vai anh, “Chu tiên sinh, tối nay anh muốn động phòng à?”

Chu Chính Hiến kiên nhẫn nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Em nói xem.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Vẫn không nên làm thì hơn, em sợ phải chịu trách nhiệm.”

Chu Chính Hiến hí mắt lại, anh không nói nữa, chỉ là tay phải dọc theo lưng cô mò xuống, giống như sợi lông của chú mèo hoang, nhẹ nhàng chậm rãi trêu chọc người ta.

Mà lần đầu tiên Lâm Tẩn Nhiễm biết được, thì ra lưng của cô không chịu nổi sự trêu chọc như thế, anh vừa xoa, cô lại có phản ứng từ xương cột vọt tới thẳng đỉnh đầu, giống như một luồng điện chảy qua vậy, tê dại, làm cho cô suýt nữa đã không nói nên lời.

Chu Chính Hiến cũng chú ý đến phản ứng của cô, anh kề môi mình vào tai cô, giọng nói trầm thấp lại gợi cảm vang lên, “Anh còn cho rằng... em đã thành tiên rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm nghiêng răng, “Có loại đàn ông như Chu tiên sinh trước mắt, sao em có thể dễ dàng chống đỡ được?”

Vừa dứt lời, cô cảm nhận được tay của anh đang đi xuống dưới, anh vén lớp vải vóc kia lên, chậm rãi trượt vào từng chút từng chút một.

Cả người Lâm Tẩn Nhiễm run lên, có loại cảm giác đọng lại dưới đáy lòng không thể giải thích nổi, cơ thể cô cứng đờ, bàn tay đặt trên vai anh theo bản năng nắm chặt lại, thậm chí ngón tay còn cắm sâu vào bả vai anh.

“Ừ, cảm nhận được.” Ánh mắt luôn dịu dàng của Chu Chính Hiến tràn ngập dự vọng, anh nhìn chăm chăm vào mặt cô, chậm rãi nói, “Vẫn may là thân thể của em không giống em, sẽ lừa người ta.”

Lâm Tẩn Nhiễm cắn môi dưới, hơi chuyển động cơ thể.

Di chuyển như thế đương nhiên đã đụng phải vật nào đó đang nhô lên, cảm giác tồn tại quá lớn, nóng rực và sốt ruột.

Lâm Tẩn Nhiễm nghe thấy, bởi vì động tác của cô mà người đàn ông khẽ rên lên một tiếng, cô cong môi, lạnh lùng nói, “Nói tới việc không lừa người, vậy anh... hình như còn thành thật hơn nhỉ.”

Chu Chính Hiến cười lạnh, tay ở dưới lại mò vào bên trong thêm một chút.

“Ừm...”

Lâm Tẩn Nhiễm “ừm” một tiếng, âm thanh này vang lên trong căn phòng yên tĩnh có vẻ ám muội khác thường. Chu Chính Hiến chỉ cảm thấy lửa nóng trên người như muốn bùng cháy, đúng lúc anh muốn hôn thì người phụ nữ phía trên đột nhiên đưa tay đặt lên cổ anh.

“Chu tiên sinh, bị bệnh không thể an phận một chút à?”

Chu Chính Hiến thấy trong mắt cô vẫn tràn ngập vẻ mềm mại, nhưng vẻ mặt cô đã trở nên lạnh nhạt, cô dạng chân ngồi trên người anh, một tay mạnh mẽ đặt lên cổ họng của anh, anh vừa cử động, cô lập tức dùng sức thêm một chút.

“Hết sốt rồi nói. Đồ biến thái!”

“Soạt.” Lâm Tẩn Nhiễm vén chăn lên, thân hình trắng nõn thoáng vụt qua, một giây sau, Chu Chính Hiến đã bị một góc chăn che mặt lại.

Chu Chính Hiến: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Phóng viên: Cảm giác bị mắng thế nào, Chu tiên sinh, ngài nói chút đi!

Chu Chính Hiến: Cút.

Phóng viên: Cảm giác không ăn được như thế nào, sốt ruột không?

Chu Chính Hiến: Sớm muộn cũng sẽ ăn được, vội cái gì.

Phóng viên: Vậy ngài thấy vóc dáng của “cô bé” này thế nào, nói một chút đi, về cảm giác chẳng hạn?

Chu Chính Hiến: Cảm giác rất tốt, chắc chắn về sau tôi có phúc rồi.

36. Chương 36

Lâm Tẩn Nhiễm nhảy xuống giường, cúi người nhặt quần áo rơi tùm lum trên mặt đất, không có chăn che lại, cuối cùng cô cũng thấy được thân thể ửng hồng của mình, cô mấp máy môi, nhanh chóng mặc đồ vào.

Sau khi thắt dây lưng áo choàng tẩm lại, Chu Chính Hiến đã xốc chăn lên, nhìn cô với vẻ mặt u ám.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, cực kỳ “yêu thương” kéo chăn đắp lên tới tận cổ anh, sau đó lại thân mật kéo kéo góc chăn, “Lúc bị ốm thì nên yên phận, không nên bỏ chăn ra.” Chu Chính Hiến giữ chặt tay cô, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lâm Tẩn Nhiễm!” Lâm Tẩn Nhiễm hất tay anh ra, “Chu Chính Hiến, em cực kỳ muốn bản thân của mười năm trước thấy anh lúc này, hừm... Như vậy lúc đó em có chết cũng không hối tiếc gì cả.” Chu Chính Hiến giật mình, ngay lập tức nói với giọng khàn khàn, “Anh cũng muốn để cho bản thân của mười năm trước thấy em lúc này, khi đó chắc chắn anh sẽ không bỏ lỡ em.” Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Ồ, Chu đại thiếu gia muốn cưỡng ép thiếu nữ vị thành niên mười bốn mười lăm tuổi, ừ, tin tức

lớn đấy.”Sắc mặt của Chu Chính Hiến đã trở nên nặng nề, anh nhìn Lâm Tấn Nhiễm đi đến sân thượng mà không phải giường, “Em đi đâu?”Lâm Tấn Nhiễm bình tĩnh móc từ túi bên cạnh ra một gói thuốc lá, quay đầu lại nói, “Sau khi làm chuyện đó hút một điếu thuốc thì cảm giác như thần tiên được tái sinh vậy.”Dứt lời, cô đi đến cửa sân thượng.

Chu Chính Hiến: “.....”Sau đó? Còn chưa bắt đầu nữa thì sau đó ở đâu ra?Còn nữa, sau khi làm chuyện đó hút một điếu thuốc là việc phụ nữ hay làm đấy à?Chu Chính Hiến nhíu mày, cố gắng chịu đựng, cuối cùng xoay người rời giường.

Ở sau cánh cửa kính, Lâm Tấn Nhiễm thấy có người đi vào nhà tắm, cô rít một hơi thuốc, cười khẽ một tiếng. Tiếp đó cô quay đầu lại, dựa vào lan can, nhìn ngọn đèn dầu hết thời phía xa xa.

Vừa này, cô biết rõ anh thật sự muốn, mà cô cũng syút nữa thì rơi vào cạm bẫy dụ dỗ anh đã bày ra.

Không phải là không muốn, cũng không phải đang kháng cự. Chỉ là hơi chần chừ.

Khi anh không biết cô là Chu Nhiên, cô muốn đùa giỡn với anh. Nhưng bây giờ anh đã biết rõ cô là ai, cô còn có thể đùa được sao. Bây giờ đã dây dưa với anh, cô đâu thể thoát khỏi.

Giống như Phó Tư Nguyên đã nói, nhà họ Chu, cô không chơi được.“Phù.” Lâm Tấn Nhiễm lại rít một hơi thuốc.....“Mặc vào.” Cô không biết Chu Chính Hiến đi ra từ lúc nào, anh choàng áo khoác lên người cô, sau đó đứng bên cạnh cô.

Lâm Tấn Nhiễm đã hút thuốc xong, một tay cô chống cằm trên lan can, “Chu Chính Hiến, ngày mai về thôi.”

“Ừ.”

“Tốt quá.” Lâm Tấn Nhiễm không nói gì một lúc, lát sau cô lại đột nhiên nói, “Ôi trời! Anh không sao chứ?”Lúc nói chuyện, ánh mắt của cô còn thích thú liếc xuống nửa dưới của anh.

Ánh mắt Chu Chính Hiến lóe lên, đưa tay kéo cô vào trong ngực, “Em nghĩ sao?”Lâm Tấn Nhiễm thực hiện được ý đồ nên bật cười, “Chỉ là trừng phạt nhỏ thôi, do anh không tôn trọng.”Chu Chính Hiến không thể làm gì, vươn tay chạm vào mặt cô, “Lớn lên toàn học mấy cái xấu thôi.”Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, giọng nói của anh dịu dàng, trong đó lại có chút dung túng đối với cô, bộ dáng này thật sự ngược lại với hình ảnh trong quá khứ, lúc đó anh luôn luôn dùng giọng điệu dạy dỗ trẻ con để nói với cô.“Trời lạnh, đi vào đi, anh vẫn còn hơi sốt đó.”Chu Chính Hiến ôm cô từ phía sau, chậm rãi nói, “Lát nữa đi.”Đêm dài yên tĩnh, loại cảm giác này quá ấm áp.

Cho nên... để lát nữa đi.

Ngày hôm sau.

Chu Diễn nghe theo lời dặn dò của Chu Chính Hiến, cầm hai bộ đồ tới, anh ta đã đến dưới tầng của khách sạn, lúc mới gõ cửa xong vẫn cảm thấy hơi hoảng hốt.

Tại sao chỗ này lại hỗn loạn thế này, cậu chủ ngủ ở chỗ này ư?Còn nữa, gõ cửa một phòng là đủ rồi, vậy nghĩa là hai người này ở chung một phòng... Ôi, chỉ trong vòng một đêm số lượng tin tức xảy ra nhất định phải lớn như vậy à?Sau khi bấm chuông, một lúc lâu sau mới có người ra mở cửa.“Đến sớm thế.” Chu Chính Hiến đứng phía sau cánh cửa, lạnh nhạt nói một câu.

Chu Diễn: “.....”Cả đêm qua anh ta ngủ không ngon, sợ Chu Chính Hiến có chuyện gì cho nên hôm nay mới chạy đến đây sớm như vậy.“Quần áo đâu?”

“Trong đây.” Chu Diễn cầm hai cái túi bước vào trong.

Chu Chính Hiến nhận đồ, “Ừ, cậu đứng đây đợi một lát đi.”

“Được.” Chu Diễn đáp lại, lúc Chu Chính Hiến đang muốn đóng cửa lại đột nhiên chống lên cửa. Chu Chính Hiến nhìn anh ta, “Còn có chuyện gì nữa?”Ánh mắt của Chu Diễn dừng lại trên bờ môi của anh, “Cậu...”Lần theo ánh mắt của anh ta, Chu Chính Hiến đưa tay sờ sờ môi mình, có cảm giác hơi đau. Anh dừng lại, đột nhiên nhớ tới việc tối qua người nào đó hung dữ cắn môi anh.“Không có gì, va vào tường nên bị nứt thôi.”

“Hả? À à.” Chu Chính Hiến đóng cửa lại.

Chu Diễn đứng ngoài cửa một lúc, va vào tường nên bị nứt? Làm sao có thể va đến nỗi nứt như thế được, chu môi đập vào tường sao? Haha, nói dối không biết chớp mắt, cái này rõ ràng là bị cắn mà! Tôi qua bởi vì trong lòng bị chấn động rất lâu không thể kiềm chế được nên đến ba giờ sáng Lâm Tẩn Nhiễm mới ngủ được. Cho nên bây giờ cô vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

Chu Chính Hiến liếc nhìn người nằm trong chăn, không nỡ đánh thức cô dậy.

Vì vậy anh vào nhà tắm thay đồ trước, sau khi ra ngoài, anh chứng kiến người trong chăn lăn lộn, nhưng vẫn không có dấu hiệu rời giường.

Anh nhìn đồng hồ trên tay một lúc, ngồi xuống bên giường cô. Người trước mặt vùi hết người trong chăn, chỉ để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bên ngoài, cô nhắm mắt lại, lông mi hơi run run.

Trái tim Chu Chính Hiến khẽ rung động, đưa tay véo gương mặt cô, “Dậy đi.” Trong lúc ngủ mơ, lông mày cô nhíu lại.

Chu Chính Hiến mím môi, cúi người xuống, dùng ngón cái dè lên môi cô, “Vẫn chưa muốn dậy à? Xem ra cần phải dùng biện pháp đặc biệt để gọi em rồi.” Vừa dứt lời, người phụ nữ vẫn đang nhắm nghiền mắt đột nhiên mở ra, chỉ là trong mắt cô vẫn có chút buồn ngủ.

Lâm Tẩn Nhiễm đưa một tay ra, kéo bàn tay đang nắn bóp tay cô, “Em buồn ngủ lắm.” Ừ, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Chu Diễn đang chờ ở bên ngoài, chúng ta ở trong này lâu như vậy, em đoán xem anh ta sẽ nghĩ gì.” Lâm Tẩn Nhiễm vừa nhắm mắt lại cổ hết sức mở ra, hai người im lặng mặt đối mặt, cuối cùng Lâm Tẩn Nhiễm dưới ý nghĩ “Nếu cô không dậy anh sẽ nghịch mặt cô” của anh, mặt không cảm xúc ngồi dậy. “Đây là quần áo Chu Diễn đưa, đi thay đi.” Lâm Tẩn Nhiễm “Ồ” một tiếng xong nhận lấy, nhưng mà... không nhúc nhích.

Chu Chính Hiến quay đầu cầm điện thoại, lúc quay sang nhìn cô, lại thấy cô cứ ngồi như thế mà ngủ.

Chu Chính Hiến: “...” Chu Diễn đứng ngoài cửa đợi mãi mà không thấy ai đi ra, anh ta nhìn đồng hồ, haizzz... Lại sắp trễ giờ rồi.

Vì vậy cuối cùng anh ta cũng lấy hết dũng khí gõ cửa, “Việc đó... Cũng không còn nhiều thời gian nữa, hai người xong chưa?” Lâm Tẩn Nhiễm trong phòng bị tiếng đập cửa làm cho giật mình, cô đột nhiên mở mắt, lại trợn to mắt, cô cũng phát hiện người đàn ông ngồi bên cạnh giường, trên tay anh cầm điện thoại giống như đang đọc tin tức, nghe được động tĩnh của cô, lúc này mới xoay đầu lại nhìn cô.

Gương mặt dịu dàng, môi mỏng hơi mím, anh giơ tay vuốt vuốt mái tóc rối bời của cô, trầm giọng nói, “Bị đánh thức à?” Lâm Tẩn Nhiễm mơ mơ màng màng hỏi, “Phải đi rồi à?”

“Ừ, ngủ đủ chưa?” Lâm Tẩn Nhiễm ho khẽ, hơi xấu hổ nhẹ gật đầu, “Ngủ đủ rồi.”

“Được.” Chu Chính Hiến nhìn mái tóc ngắn lộn xộn của cô, lại giơ tay ra vò vò, “Đứng dậy đi, anh đợi em ở bên ngoài.” Lâm Tẩn Nhiễm dừng một lát, ngược mắt nhìn bóng lưng đang đi ra cửa của anh. Anh không tức giận khi thấy mái tóc rối bời của cô.

Sáng sớm tóc đã đủ rối rồi, còn vò vò... “À, anh đã đo nhiệt độ chưa, còn sốt không?” Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên hỏi. “Không sao nữa rồi.” Lúc Chu Chính Hiến đi ra đến cửa liền nói, “Chắc là bởi vì ngày hôm qua đột nhiên cơ thể bắt đầu nóng nên đổ nhiều mồ hôi.” Lâm Tẩn Nhiễm: “...” Lâm Tẩn Nhiễm rửa mặt xong thì bước ra, ở đằng xa, cô nhìn thấy hai người đàn ông đứng ở bậc thang đang nói gì đó. Lâm Tẩn Nhiễm nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua thì bĩu môi một cái. “Tẩn Nhiễm, với tốc độ này của cô có khi chúng ta đến muộn thật đó.” Chu Diễn thấy cô lập tức reu chọc.

Lâm Tẩn Nhiễm gãi gãi đầu, “Ngại quá, hôm qua tôi ngủ muộn nên hôm nay không dậy được.” Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm chỉ thấy sắc mặt Chu Diễn thay đổi, “Ừ... Ngày hôm qua ngủ muộn lắm à?” Lâm Tẩn Nhiễm nghe vậy thì ngược mắt nhìn anh ta, giống cười mà như không phải cười nói, “Biểu cảm gì vậy?” Chu Diễn cười gượng, “Không có gì, khụ khụ, xe dừng trước cửa rồi, đi đến sân bay thôi.” Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, “Đi thẳng đến sân bay à?” Chu Chính Hiến không cản trở về gặp mặt người kia sao, ít nhất cũng phải tạm

biệt. “Đáng lẽ phải vào nhà chú Minh nữa.” Chu Chính Hiến hình như biết rõ cô đang nghĩ gì, “Nhưng mà vừa nãy em ngủ, bây giờ qua đó rồi về chắc không kịp.”

“Ồ.”

“Nhưng mà như vậy cũng tốt.” Chu Chính Hiến đột nhiên nhìn cô nói.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ giật mình, lập tức rời mắt đi. Chắc hẳn anh cũng biết, cô cũng không muốn trở về đó.

Hai người đi xuống tầng, Chu Diễm liếc nhìn bóng lưng hai người, buồn bực nói, “Tốt? Tốt cái gì?” Một ngày sau.

Thủ đô, nhà họ Chu. “Nghe nói Chu Chính Hiến đi Tứ Xuyên cũng dẫn cô đi theo, không phải trước kia anh ta không bao giờ dẫn theo người đi sao, lần này dẫn cô đi lại có chuyện gì xảy ra?” Lâm Tẩn Nhiễm vừa thu dọn thuốc vừa nhìn Chu Duy Ân đang ở bên trong lái nhai nói, “Cậu nói cái này mấy ngày rồi, có thể yên lặng một tí được không?” Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, “Có tật giật mình à à?”

“Ừ, đúng là có tật giật mình đây.” Lâm Tẩn Nhiễm thản nhiên nói. “Thấy chưa, đúng là có tật giật mình thật phải không?” Sắc mặt Chu Duy Ân dần dần bình tĩnh lại, đột nhiên lại nói, “À đúng rồi Lâm Tẩn Nhiễm, cô đi theo tôi đến một nơi.”

“Đi đâu?”

“Mua đồ.” Chu Duy Ân nói, “Hai ngày nữa sinh nhật chị tôi, nhưng tôi đâu biết được chị ấy thích gì, cô là phụ nữ, chắc chắn cô biết rõ hơn tôi, mau giúp tôi đi.” Lâm Tẩn Nhiễm hỏi, “Chu Duẩn sao?”

“Đúng rồi, là mẹ của Triều Triều đó.”

“Ừ.” Lâm Tẩn Nhiễm đẩy tay anh ta ra, “Đi với cậu thì không có vấn đề gì, chỉ là, người như cậu ngày ngày đều tặng quà cho phụ nữ, giờ lại không biết tặng gì sao?” Mặt Chu Duy Ân khẽ thay đổi, “Nói hươu nói vượn, tôi có bao giờ tặng quà lung tung cho người ta đâu.” Lâm Tẩn Nhiễm sau khi nghe xong thì lẳng lặng nhìn anh ta một cái, mới khen ngợi anh ta nói chuyện thành thật, chưa gì mà đã thay đổi rồi.

Chu Duy Ân được cô khen xong lập tức trở nên thiếu tự nhiên, lập tức nổi giận, “Được rồi được rồi, trước kia tôi từng tặng người ta rất nhiều đồ, nhưng tôi thề, gần đây ngoại trừ mua đồ cho cô, tôi không tiêu tiền vào những việc như vậy nữa.”

“À, thì ra là vậy.”

“Chính là như vậy!” Chu Duy Ân then quá hóa giận kéo cô ra ngoài cửa, thuận tiện còn vẫy tay với người đằng sau, “Lão Dương, mượn người của ông một chút nhé, lát nữa cháu sẽ đưa cô ấy về.” Lão Dương: “...”

37. Chương 37

Chu Duy Ân lái chiếc xe thể thao của mình đến một trung tâm thương mại cao cấp.

“Cô nói tôi nên tặng cái gì, chị tôi có vẻ cũng không thiếu thứ gì cả.” Chu Duy Ân suy nghĩ.

Lâm Tẩn Nhiễm, “Mặc dù không thiếu cái gì, nhưng nếu đó là quà cậu thì chắc chắn không giống nhau rồi, dù sao cậu cũng là em trai của chị ấy. Quan trọng là tấm lòng của cậu.”

Chu Duy Ân gật gật đầu, “Cô nói cũng đúng.”

Dứt lời anh ta nhìn cô từ trên xuống, “Dáng người của cô không khác chị ấy là mấy, không đúng... Chị ấy béo hơn cô một chút. Mặc kệ, cô giúp tôi thử quần áo, nếu đẹp tôi sẽ mua.”

“Quần áo gì?”

“Chị tôi thường xuyên phải tham dự các buổi tiệc, tôi biết một cửa hàng lễ phục ở tầng trên cùng, chúng ta đi chọn một bộ tặng cho chị ấy.”

Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy ý tưởng này không tồi, nhưng lúc đi vào cửa hàng đó, nhìn hàng loạt bộ lễ phục rực rỡ màu sắc, Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy cô đã đồng ý quá sớm....

Loại quần áo này, thử ra thử vào có thể lột được một lớp da của cô.

“Chu thiếu, cái váy dài màu lam nhạt này rất hợp với vị tiểu thư kia, ngài xem thử đi.” Người bán hàng ở bên cạnh ân cần nói.

Chu Duy Ân vốn đang nhìn cái váy ngắn màu đen, nghe nhân viên bán hàng nói vậy bèn quay lại đánh giá cái váy đó, rồi quay sang nhìn Lâm Tấn Nhiễm một vòng, “Được, mang cái này cho cô ấy thử.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đứng một bên xem điện thoại di động, đột nhiên nghe thấy giọng nói phấn khích của Chu Duy Ân, cô mới để điện thoại xuống, ngẩng đầu lên hỏi, “Chọn xong rồi à?”

“Chọn xong rồi.” Chu Duy Ân cầm cái váy đến trước mặt cô, “Cái này thế nào, có đẹp không, tôi cảm thấy rất hợp với cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta một cái, nhận lấy cái váy, “Phiền cậu xem lại, không phải có hợp với tôi hay không, mà là có hợp với chị cậu hay không.”

Chu Duy Ân nhú mày, “Dù sao cô cũng mặc thử nó đi.”

Lâm Tấn Nhiễm theo người bán hàng đi thử quần áo, bộ lễ phục này để lộ vai cho nên gần như cô phải cởi hết quần áo bên trong mới có thể mặc được.

“Chu thiếu, bạn gái ngài vốn đã xinh đẹp, sau khi mặc cái váy này vào, lại càng trở nên lộng lẫy.”

Chu Duy Ân ngẩn người, đỏ mặt khi nghe người bán hàng nói ra chữ “Bạn gái”, anh ta ngồi trên sofa nhìn về phòng thay đồ, cúi đầu “Ồ” một tiếng.

“Chu Duy Ân, lần sau cậu có thể chọn cái nào đơn giản một chút không, đừng để tôi phải thay đồ lâu như vậy nữa.” Một bóng người màu xanh bước ra, kèm theo đó là giọng nói của cô.

Chu Duy Ân ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là hình ảnh người con gái đang đi tới.

Váy dài chạm đất, màu xanh của chiếc váy thay đổi dần khi nhìn lên lớp voan mỏng của váy, như thể một dải ngân hà xán lạn, đẹp đến nỗi không gì sánh được. Mà so với cái váy chiếm lấy ánh mắt người khác hơn cả chính là người mặc nó. Người con gái vốn dĩ đã có làn da trắng bây giờ lại được màu sắc của cái váy tôn lên làm cho nó càng trở nên trắng sáng hơn, cô hơi mím môi, đôi mắt bình thản không gợn sóng nhìn anh ta, giống như thiên thần lướt trên mây trời mà đến.

Chu Duy Ân ngơ ngác đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta một cái, “Đẹp quá không nhận ra đúng không, được rồi, xem ra cái váy này cũng không tồi, vậy chọn nó tặng cho chị cậu đi.”

Chu Duy Ân nhìn cô không chớp mắt, phản ứng lại chậm nửa nhịp, “Đẹp lắm, nhưng mà....” Đột nhiên không muốn đưa nó cho chị ấy nữa, mà muốn tặng cho cô.

Có điều Chu Duy Ân còn chưa dứt lời, đúng lúc đó, giọng nói của một cô gái từ phía sau truyền đến, “Em lại đây mua một bộ lễ phục, ngày kia muốn tham dự một bữa tiệc quan trọng, được rồi anh, lát nữa anh đến tìm em nhé..... Này này này, chờ một chút. Cô kia, cô đang mặc cái váy của tôi sao?”

Mọi người đều sửng sốt, Lâm Tấn Nhiễm nhìn về hướng người mới tới, thấy người đó dùng ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm cái váy trên người cô, lúc này mới kịp phản ứng lại, “Cái váy của tôi” chính là cái mà mình đang mặc.

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn người bán hàng đứng bên cạnh, chỉ thấy người nọ cũng mang vẻ mặt bối rối, “Ôi, cái váy này cũng chưa bán mà.”

“Đúng là tôi chưa mua nó.” Cô ta đi lên phía trước, “Nhưng buổi sáng tôi đã nói với quản lý của mấy người, giữ nó lại cho tôi, mấy người coi lời nói của tôi là gió thoảng bên tai có phải không? Quản lý đâu, gọi anh ta ra đây.”

Người bán hàng, “Ồ? Tôi, tôi không biết, một tiếng trước quản lý đã đi ra ngoài rồi, anh ta cũng không nói chuyện này với tôi.”

“Cho dù anh ta chưa nói cái váy này là của tôi, tôi cũng không cho phép người khác mặc thử nó.”

“Đinh Nhạc Dung, cô làm cái trò gì vậy?”

Cô ta đang vênh váo tự đắc bỗng ngẩn người, nghiêng đầu mới phát hiện người đàn ông đang đứng ở góc, “Chu Duy Ân?!”

“Vừa vào cửa đã ồn ào, cái gì gọi là cái váy của cô, cô không mua sẽ không phải là của cô.” Chu Duy Ân khó chịu liếc mắt nhìn cô ta, “Cái váy này là tôi xem trước, tôi tới trước, bây giờ là của tôi.”

Đinh Nhạc Dung trừng mắt, ánh mắt từ Chu Duy Ân chuyển sang người Lâm Tấn Nhiễm, “Là mua cho cô ta đúng không, có niềm vui mới rồi đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn sắc mặt Đinh Nhạc Dung... Đây, đây không phải là người tình trước của Chu Duy Ân đấy chứ? Hay là, trước của trước nữa?

“Tôi mua cho cô ấy đấy, nếu không chẳng lẽ mua cho cô à?”

“Chu Duy Ân!” Đinh Nhạc Dung như bị tát một cái vào miệng, bộ dạng muốn khóc, Lâm Tấn Nhiễm hơi hoảng sợ, vừa định nói mình với Chu Duy Ân không có quan hệ gì thì Đinh Nhạc Dung đã tóm lấy tay Chu Duy Ân, “Anh cố tình đối đầu với tôi phải không? Đùa giỡn tôi rồi lại vứt bỏ tôi, anh đắc ý lắm nhỉ?”

“Chuyện từ đời nào rồi cô còn nhắc đến.” Sắc mặt Chu Duy Ân hơi thay đổi, anh ta bối rối liếc Lâm Tấn Nhiễm.

“Mới có nửa năm!” Đinh Nhạc Dung đột nhiên đẩy anh ta một cái, “Anh là đồ cặn bã!”

“Đồ thần kinh!”

“Đồ cặn bã!”

“Đồ thần kinh!”

“Đồ cặn bã!”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Cô có nên tránh xa một chút không?

“Dung Dung!” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp vang lên, ngăn cản Đinh Nhạc Dung đang nóng nảy, Đinh Nhạc Dung vừa nghe thấy thì nước mắt chợt rơi xuống, cô ta quay đầu lại, thấy rõ người tới thì vội lao vào lòng người đó.

“Anh, em tức chết mất này, Chu Duy Ân là tên khốn nạn.”

“Ồ đồ!” Người nọ chính là người vừa nãy đã nói chuyện với cô ta ở bên ngoài, anh trai của Đinh Nhạc Dung – Đinh Viễn Hằng, “Em nhìn dáng vẻ của em đi, thành cái dạng gì rồi, mau xin lỗi Tam thiếu gia đi.”

Đinh Nhạc Dung ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ, “Anh còn muốn em xin lỗi, anh ta ức hiếp người khác, rõ ràng đó là cái váy của em, anh ta lại đưa nó cho cô ta, anh ta cố ý lấy niềm vui mới của mình kích thích em!”

Đinh Viễn Hằng liếc nhìn Chu Duy Ân, trước kia vị Tam thiếu gia nhà họ Chu này theo đuổi em gái mình như thế nào, mà em gái mình hăm sâu vào tình cảm này bao nhiêu anh ta đều biết rõ, chỉ là, anh ta đã từng cảnh cáo, Chu Duy Ân chỉ đùa giỡn thôi, nhưng cô ta lại cố tình không nghe.

Tuy rằng bây giờ anh ta hơi tức giận, nhưng bạn thân lại ở ngay bên cạnh, cũng không tiện nhiều lời.

“Dung Dung, đừng náo loạn nữa, không thấy ở đây có rất nhiều người sao?” Đinh Viễn Hằng kéo cô ta sang một bên, ánh mắt hơi trầm xuống.

Lúc này Đinh Nhạc Dung nghe Đinh Viễn Hằng cảnh cáo mới nhìn sang bên cạnh anh ta, người đàn ông dịu dàng như ngọc, ánh mắt luôn luôn hòa nhã giờ phút này lại trở nên cẩn thận không thể giải thích.

Đinh Nhạc Dung mím môi, không phải Chu Chính Hiến và Chu Duy Ân không hợp nhau sao, cô ta mắng Chu Duy Ân, chắc hẳn Chu Chính Hiến sẽ không tức giận đâu.

Một bên khác, Lâm Tân Nhiễm khẽ thở ra một hơi, cô duỗi tay dè lên mi tâm, sao lại trùng hợp đến vậy? Ra ngoài thử quần áo cũng có thể gặp người tình trước của Chu Duy Ân... À không, có thể là trước của trước, cũng có thể là trước của trước của trước nữa.

Đây cũng không phải là trùng hợp nhất, mà là tại sao cũng có thể gặp được Chu Chính Hiến ở đây? Nhìn tình huống này, có vẻ Chu Chính Hiến có quen biết với anh trai Đinh Nhạc Dung.

Ôi, vừa đi ra ngoài đã gặp phải vận may cứt chó gì thế này?

“Chu đại thiếu gia, ngại quá, em gái của tôi hơi nghịch ngợm.” Trong lời nói của Đinh Viễn Hằng có hàm ý vui đùa, rõ ràng anh ta rất thân thiết với Chu Chính Hiến.

“Haizz, cũng chỉ là trẻ con thôi mà, nghịch ngợm một chút là chuyện bình thường.” Trong đám người Chu Chính Hiến đi tới còn có một người, anh ta là Quách Vũ Phi, cũng là một trong số những người bạn tốt của Chu Chính Hiến.

Khi hai người nói chuyện, Chu Chính Hiến lại không nói lời nào.

Đinh Viễn Hằng cảm thấy hơi kỳ quái, nghiêng đầu nhìn anh, nhưng sự chú ý của Chu Chính Hiến dường như không ở trên người bọn họ, Đinh Viễn Hằng nhìn theo ánh mắt của anh, phát hiện anh vẫn luôn nhìn cô gái mặc váy xanh.

Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi nhìn nhau.

Đây là tình huống gì vậy, bọn họ quen biết Chu Chính Hiến lâu như vậy cũng chưa bao giờ thấy anh nhìn một người phụ nữ nào không chớp mắt.

“Anh.” Không phát hiện ra sắc mặt khác lạ của anh trai mình, Đinh Nhạc Dung kéo góc áo của anh ta, “Em có thể không nghịch ngợm, nhưng cái váy này em nhất định phải có, toàn bộ Bắc Kinh chỉ có duy nhất cái này thôi.”

Đinh Viễn Hằng thở dài, vừa định mở miệng dạy dỗ em gái mình thì lại thấy cô gái mặc váy xanh trước đó vẫn không nói chuyện bây giờ đột nhiên mở miệng, giọng nói của cô lạnh nhạt, làm cho người khác có cảm giác giống với con người cô, hơi lạnh lẽo, “Thật ra chúng ta cũng không cần cái váy này lắm, cô đã thích như vậy thì cứ lấy đi.”

Chu Chính Hiến ở đây, nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện, hiện tại cô chỉ nghĩ làm sao để chạy thoát thân.

“Không cần cái váy này lắm là sao?” Chu Duy Ân nhìn thấy Chu Chính Hiến thì tâm trạng càng thêm khó chịu, anh ta kéo tay Lâm Tân Nhiễm, “Cái này cô mặc đẹp như vậy, chúng ta phải lấy cái này.”

Đinh Nhạc Dung tức giận, “Chu Duy Ân!”

Chu Duy Ân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến cô ta.

Lâm Tân Nhiễm ho một tiếng, “Cậu chú ý một chút, đừng làm cho người tình trước của cậu hiểu lầm được không, tôi đi thay quần áo đây.”

Chu Duy Ân nhất thời ghen hờn, “Cô ta, cô ta không phải...”

“Được rồi.” Lâm Tân Nhiễm tránh ra khỏi tay anh ta, cố gắng không để ý đến ánh mắt u ám của Chu Chính Hiến, đi đến phòng thay đồ lúc này.

“Ôi anh Chu!” Quách Vũ Phi trợn mắt há hốc mồm nhìn Chu Chính Hiến đột nhiên bước lên túm chặt cánh tay của cô gái mặc váy xanh, sau đó, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã kéo cô ấy vào phòng thay đồ, cuối cùng “Rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đinh Viễn Hằng: “...”

Đinh Nhạc Dung: “...”

Quách Vũ Phi: “...”

Chu Duy Ân: “Chu Chính Hiến!”

Lâm Tẫn Nhiễm mặc váy dài không tiện hành động, vì thế lúc Chu Chính Hiến kéo một cái đã dễ dàng bị ngã lên ghế sofa.

Lâm Tẫn Nhiễm chống tay lên ngực anh, trừng mắt nhìn, thốt ra một câu, “Làm vậy lễ phục sẽ có vết nhăn, anh đang làm khó chủ cửa hàng đấy.”

Một chân Chu Chính Hiến quỳ trên sofa, vừa vặn bao trọn cả người cô dưới cơ thể mình, anh hơi híp mắt, “Ngoài kia không phải có người muốn mua nó cho em à, nhỡ thì đã làm sao?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhú mày, “Không phải mua cho em, là mua cho Chu Duẫn, em chỉ tới mặc thử thôi.”

38. Chương 38

Chu Chính Hiến đè thấp cơ thể xuống, “Vậy sao, anh thấy hình như không phải như thế.”

Hô hấp của anh rất gần, hơi nóng nhẹ nhàng phả trên môi cô làm mặt cô nóng lên.

Lâm Tẫn Nhiễm nghiêng đầu, không nhìn anh, “Đúng vậy, chẳng qua sau đó cô gái kia muốn giành bộ váy đó, Chu Duy Ân mới không lựa lời mà nói bừa.”

Chu Chính Hiến nâng mặt cô lên, lòng bàn tay đặt ở cổ cô, như có như không nhẹ nhàng ma sát, “Mua quần áo tặng Chu Duẫn, em tới làm cái gì?”

Cổ Lâm Tẫn Nhiễm hơi ngứa, bèn duỗi tay kéo tay anh ra, “Bị kéo đến làm người mẫu.”

Tay Chu Chính Hiến bị cô kéo ra, nhưng anh lại không buông ra mà cầm ngược lại tay cô, tay Lâm Tẫn Nhiễm bé hơn nhiều so với tay anh, cứ như thế bị tay anh bao trọn.

“Đừng làm loạn, đây là phòng thay đồ, không phải nhà anh.” Lâm Tẫn Nhiễm nói xong liền nâng chân đá anh, nhưng cô đã quên mình đang mặc váy dài, hai chân lại bị anh mạnh mẽ áp chế, cho nên vừa nhấc chân lên được một nửa thì không nhúc nhích được.

“Chu Chính Hiến, anh đi ra đây cho tôi!” Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa của Chu Duy Ân, sau đó có người tiến lên ngăn anh ta lại.

Mọi người ở ngoài vô cùng ầm ĩ, bên trong Chu Chính Hiến lại làm như không nghe thấy, cụp mắt nhìn đầu gối của người nào ở chỗ đứng quần mình.

Giọng nói của anh khàn khàn, “Ý của em là, ở nhà thì có thể làm loạn?”

Lâm Tẫn Nhiễm nhìn theo ánh mắt của anh thì thấy được hành động bất nhã của mình, cô ho khan hai tiếng, lặng lẽ để chân mình xuống, “Anh không cần thể diện nữa à... Chu tiên sinh, có thể để em đứng lên một chút không?”

“Không thể.” Chu Chính Hiến cụp mắt nhìn xương quai xanh trắng như tuyết của cô... Không thể không thừa nhận, cái váy này rất hợp với cô, màu xanh lỏng lẻo được cô phát triển đến mức độ cao nhất.

“Rất đẹp.” Nói xong anh dừng lại một chút, “Nhưng không được mặc cho cậu ta xem.”

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, muốn nói cô mặc không phải cho ai xem nhưng anh lại không cho cô cơ hội mở miệng. Anh đột nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi ướt át còn khê đảo qua khóe môi....

Lâm Tấn Nhiễm: “.....”

Cho dù mặc đẹp, nhưng anh có cần dùng miệng khen ngợi như vậy không?

Chu Chính Hiến chăm chú nhìn cô, dường như mỗi lần thân mật với cô đều cảm thấy không khống chế được, mà đã không khống chế được lại muốn.... Chiếm lấy cô.

Nghĩ thế anh thật sự làm vậy, thời điểm anh cúi xuống lần nữa đã tiến đầu lưỡi trơn bóng vào miệng cô, tìm được cái lưỡi nhỏ nhắn của cô, quấn chặt lấy.

Lâm Tấn Nhiễm hơi cứng người lại, cô thật sự không ngờ anh dám làm thế ở đây, nhất thời cô chỉ cảm thấy hơi thở của anh tràn ngập trong khoang miệng, “Anh....”

“Suyt.” Chu Chính Hiến khẽ ngẩng đầu, anh nhìn cô từ trên xuống, nói, “Đừng phát ra tiếng, bằng không bên ngoài hiểu nhầm anh mặc kệ đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm: “???”

Anh ngang nhiên kéo cô vào phòng thay đồ, đã thế còn khóa cửa lại một lúc lâu không đi ra, người làm bọn họ hiểu lầm là anh mới đúng!

Lâm Tấn Nhiễm đang định phản bác, nhưng Chu Chính Hiến đã cúi người hôn tiếp. Một tay anh giữ bả vai cô, một tay khác vốn đang nắm lấy tay cô chậm rãi dọc theo cánh tay cô hướng lên trên, cái váy này không có tay áo, vì thế anh rất thuận lợi mò từ dưới lên đến hõm vai.

Tay anh dừng lại, nhưng lại không an phận để yên đó... Anh bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, giống như trong tay mình là bảo bối, mang theo chút dịu dàng lại có chút trêu ghẹo.

Hô hấp Lâm Tấn Nhiễm hỗn loạn, trong miệng cô, lưỡi anh điên cuồng chiếm đoạt làm cho cô cảm thấy từ môi đến thân thể đều tê dại, cô cố ý muốn cắn đầu lưỡi anh, nhưng anh lại dễ dàng tránh được, sau đó lại càng điên cuồng hơn.

Lúc này ở ngoài cửa.

“Chu Chính Hiến! Nếu anh còn không ra tôi phá cái cửa này!”

“Anh Chu, anh Chu? Anh làm gì ở bên trong đấy?”

“Này, chuyện gì vậy, Chu Duy Ân, cô ta không phải người tình mới của anh à?”

...

Lâm Tấn Nhiễm nghe được âm thanh ngoài cửa, da đầu cô run lên, nghiêng răng phun ra mấy chữ, “Chu Chính Hiến.....”

Có lẽ lòng tốt của anh đột nhiên trỗi dậy, anh buông cô ra. Lâm Tấn Nhiễm mới có không khí để thở, vội vàng hô hấp. Mà hơi thở của người đè trên người cô cũng trở nên nặng nề.

“Anh, con mẹ nó, có phải điên rồi không?” Lâm Tấn Nhiễm hít thở không thông, muốn đẩy anh ra, nhưng mà người nọ lại đột nhiên cúi xuống, khi cô còn chưa kịp phản ứng đã cắn lên cái cổ trắng mịn của cô.

“A!”

Ngoài cửa.

“Fuck, tôi vừa nghe được cái gì?”

“Anh Chu, đừng kích động.....”

“Lâm Tấn Nhiễm! Mẹ nó! Các người không có chìa khóa sao? Mau mở cửa cho ông đây!”

“Chu Duy Ân.... khụ khụ, xin nén bi thương.”

Lâm Tẩn Nhiễm vội đưa tay bịt miệng, mà người nào đó từ căn đã biến thành mút, hô hấp nóng rực của anh phả lên làn da cô, khiến cho thân thể theo bản năng run lên từng đợt.

Một lúc lâu sau, người chôn ở cổ cô rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, trong mắt anh như có đốm lửa, anh nhìn cô, cong môi nói một câu, “Ồ bên trong lâu như vậy thì nên có lời giải thích với bọn họ.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “???”

Cái gì mà giải thích? Trên cổ có dấu hôn thì giải thích cái khỉ gì?

Chu Chính Hiến đứng dậy, thuận tiện kéo người bị anh đè trên sofa lên, anh đưa tay sửa lại tóc cô, “Được rồi, mau thay quần áo đi.”

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Tẩn Nhiễm bình thường mang vẻ lạnh nhạt bây giờ lại có thêm chút đỏ ửng không thể giải thích, Chu Chính Hiến không nhịn được véo véo mặt cô. “Anh đi ra ngoài trước nhé.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Nói thừa.”

Lâm Tẩn Nhiễm đuổi Chu Chính Hiến ra ngoài, đứng ở cửa hoảng hốt gọi người bán hàng vào. Cô mím môi thay quần áo, loáng thoáng nghe được giọng nói tức giận của Chu Duy Ân ở bên ngoài, sau đó là giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt của người nào đó đáp lại.

Thay xong cái váy, Lâm Tẩn Nhiễm điều chỉnh tốt biểu cảm rồi mới ra khỏi phòng thay đồ.

Cửa vừa mở ra, ánh mắt của những người bên ngoài đều tập trung lên người cô. Ánh mắt uất ức của Chu Duy Ân, vẻ mặt bình tĩnh của Chu Chính Hiến, và vẻ mặt mông lung của mấy người còn lại.

Nhất là khi nhìn thấy vết tích đỏ sẫm trên cổ cô.

“Chào cô.” Ánh mắt Quách Vũ Phi không dấu nổi tò mò, “Kính mời không bằng ngẫu nhiên gặp, buổi tối chúng tôi có hẹn đi chơi, cô đi cùng nhé?”

Vừa dứt lời Quách Vũ Phi liền phát hiện ánh mắt thản nhiên của thiếu gia nào đó dừng trên người mình, anh ta ho một cái, “À, tôi thay Chu đại thiếu gia mời cô.”

“Không được, tôi còn có công việc.” Lâm Tẩn Nhiễm cười với Quách Vũ Phi, “Tôi đi trước.”

Quách Vũ Phi, “À à à...”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ gật đầu với mọi người, lập tức đi ra khỏi cửa hàng lễ phục.

Cô vừa đi, Chu Duy Ân cũng lặng lẽ đi theo ra ngoài.

Đinh Nhạc Dung, “Chu Duy.....”

“Em quay lại đây.” Đinh Viễn Hằng giữ cô ta lại, “Đừng tự làm mình mất mặt nữa.”

Đinh Nhạc Dung: “...”

Đinh Nhạc Dung âm ỉ một lúc rồi cuộc cũng chịu rời đi, cuối cùng, trong cửa hàng chỉ còn lại ba người đàn ông cùng với người bán hàng đứng run rẩy ôm cái váy ở góc.

“Anh Chu, thành thật khai báo, vừa rồi anh đã làm gì cô gái kia vậy?” Quách Vũ Phi khoác tay lên vai anh, một bộ dạng rất lưu manh.

“Quen biết hơn hai mươi năm, chưa từng thấy cậu dùng ánh mắt như vậy nhìn một người phụ nữ.” Đinh Viễn Hằng cong môi, “Sao vậy, đây là khắc tinh à?”

“Khắc tinh?” Chu Chính Hiến nhún mày, “Có lẽ vậy.”

Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng trao đổi ánh mắt, “Thích lắm à?”

Chu Chính Hiến không trả lời, sải bước đi ra ngoài. “Sắp đến giờ rồi, người hẹn hẳn là đến rồi.”

“Bây giờ ai thèm quan tâm người đó đã đến hay chưa, trọng điểm bây giờ là anh, Chu đại thiếu gia, rồi cuộc cũng bắt đầu nói chuyện yêu đương rồi.” Quách Vũ Phi lớn tiếng nói.

Chu Chính Hiến dừng bước, quay đầu nhìn anh ta, “Đối với cô ấy không phải bây giờ mới bắt đầu, mà là vẫn luôn nhớ mong.”

Quách Vũ Phi: “...”

Đinh Viễn Hằng: “...”

Lâm Tấn Nhiễm đi bộ, phía sau vẫn luôn có người đi theo cô.

“Lâm Tấn Nhiễm.” Người phía sau đột nhiên nói, “Có phải cô với anh ta đang ở bên nhau không?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, xoay người nhìn anh ta....

“Vừa rồi trong phòng thay đồ hai người đã làm gì?”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, vừa rồi ở trong phòng thay đồ sao....

Cũng không làm cái gì to tát, chỉ có anh đùa giỡn lưu manh mà thôi.

Thấy Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc giống như đang nhớ lại tình huống trong phòng thay đồ, trong lòng Chu Duy Ân càng thêm chua xót, “Nếu cô không phải ở bên anh ta, vậy cô xem xét tôi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm bắt ngờ ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

“Tôi biết cô vẫn cảm thấy tôi không đứng đắn, cho nên mặc kệ tôi nói gì cô cũng chưa từng để trong lòng.” Chu Duy Ân tiến lên, cầm lấy tay cô, “Nhưng bây giờ tôi rất nghiêm túc, tôi thực sự thích cô.”

Lâm Tấn Nhiễm lặng lẽ rút tay ra, “Tôi... Thật xin lỗi, Tam thiếu, tôi không có tình cảm với cậu.”

“Vậy cô có tình cảm với ai, Chu Chính Hiến sao?” Chu Duy Ân tức giận nhìn cô, “Tôi kém anh ta ở điểm nào chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm bất đắc dĩ lắc đầu, ngay từ đầu cô đã xem anh ta là bạn bè, là em trai, cho nên không có suy nghĩ nào khác về anh ta, trong lòng cô sự tồn tại của anh ta với Chu Chính Hiến không giống nhau.

“Cậu còn nhỏ.”

“Tôi còn nhỏ?” Chu Duy Ân cao giọng nói, “Tôi chỉ nhỏ hơn cô hai tuổi, hai tuổi đã làm sao chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm ho vài tiếng, suy nghĩ một lúc rồi cuộc cũng tìm được một cái cớ, “Ừ... là như thế này, con người tôi thật sự không thích tình cảm chị em, tôi thích mấy ông chú hơn.”

Chu Duy Ân: “...”

“Cho nên em trai à, hai chúng ta không thích hợp.”

Chu Duy Ân, “Tôi.....” Mẹ kiếp, không sinh sớm vài năm là một sai lầm lớn.

“Về đi.” Lâm Tấn Nhiễm như trưởng bối vỗ vỗ vai anh ta, “Tìm một đối tượng tốt để mà yêu đương đi, thật ra Đinh Nhạc Dung ban nãy cũng không tệ, tôi thấy cô ta rất thích cậu.”

“Tôi không thích cô ta.” Chu Duy Ân rầu rĩ đáp lại, “Tôi chỉ thích cô.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Nhưng cậu phải hiểu, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.”

“Thật ra những điều này là cái cớ của cô, cái gì tuổi tác cái gì ông chú.....” Chu Duy Ân nhìn về phía cô, “Sự thật là cô thích Chu Chính Hiến đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng, không trả lời.

“Cô nói đi, cô có thích anh ta không?”

Cô mấp máy môi, xoay người đi về ngã tư phía trước, “Tôi có thích Chu Chính Hiến hay không là việc của tôi, người khác không cần phải biết.”

Thích?

Không thích?

Cô cũng muốn mình không rung động, nhưng nó là trái tim, bản thân không thể khống chế được.

39. Chương 39

Từ sau hôm Chu Duy Ân thổ lộ, đã mấy ngày rồi Lâm Tẩn Nhiễm không gặp anh ta. Không gặp cũng tốt, muốn từ từ phai nhạt tình cảm thì đây là biện pháp tốt nhất.

Haizz, hẳn là thằng nhóc này có thể tự mình làm rõ tâm tư, nhiều năm như vậy phụ nữ chỉ cần anh ta ngoắc tay là đến, bây giờ gặp phải cô thần nhiên hờ hững như thế sẽ sinh ra tâm lý phản nghịch, không có được thì không thoải mái.

Sau khi trở lại trường học, Lâm Tẩn Nhiễm lại bắt đầu cuộc sống mỗi ngày ba nơi trên một con đường. Xế chiều ngày đó, cô cùng hai người bạn cùng phòng đến nhà ăn cơm.

“Reng reng reng...” Lâm Tẩn Nhiễm vừa đi vừa lấy điện thoại ra, “Alo?”

“Sư tỷ, chị đang ở đâu?”

Lâm Tẩn Nhiễm nói, “Đang đi đến nhà ăn khu A, sao vậy?”

“À, khu A đúng không, sư tỷ đứng nguyên tại chỗ chờ em, đừng nhúc nhích.”

Lâm Tẩn Nhiễm dừng một chút, cô nhìn bốn phía, “Có chuyện gì thì nói đi.”

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, em lập tức đến ngay.” Ngô Quý Đồng nói xong liền vội vã cúp điện thoại.

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Dao Dao, “Ai vậy?”

“Ngô Quý Đồng.”

“Ồ, đàn em này thân thiết với cậu thật đấy.” Dao Dao khẽ cười, “Làm sao vậy, cậu ta muốn đi ăn cơm với chúng ta à?”

“Không biết.” Lâm Tẩn Nhiễm suy nghĩ, “Có lẽ là vậy.”

Viên Thanh gật đầu nói, “Chúng ta có cần đợi cậu ta không?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn đồng hồ, nghĩ người nọ chắc chắn là lại nhầm chán không có việc gì làm mới kiếm chuyện chơi đùa, vì thế nói, “Không cần, chúng ta đi thôi.”

Ba người mới đi được vài bước, phía sau liền truyền đến tiếng kêu của người nọ, “Sư tỷ, sư tỷ, em ở đây! Không phải nói chị chờ em à, sao chị lại đi trước như vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm không biết làm sao, vừa quay đầu định mắng cho cậu ta ngậm miệng, lại phát hiện cậu ta ngồi ở trong xe.... Mà người ngồi ở vị trí lái xe, là Chu Chính Hiến.

Lâm Tẩn Nhiễm nhất thời nghẹn họng, đây là tổ hợp gì đây?

“Ôi! Fuck! Tẩn Nhiễm, nam thần của tôi... A, không phải, là bạn trai cậu!” Dao Dao ôm mặt hét chói tai.

Lúc này Lâm Tẩn Nhiễm cũng khiếp sợ, Chu Chính Hiến rất ít khi tự mình lái xe lúc đi ra ngoài, hôm nay tại sao anh lại rảnh rồi đi đến trường học của cô, buồn cười hơn là, vì sao Ngô Quý Đồng lại ở trên xe anh?

“Sư tỷ, sư tỷ.” Ngô Quý Đồng nhô toàn bộ đầu ra cửa xe gọi, bởi vì giọng cậu rất lớn lại thêm chiếc xe thể thao có giá trị xa xỉ, bởi vậy thu hút vô số ánh mắt nhìn Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng.

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, cái khổ gì thế này, lại còn lái xe tới đây khoe khoang sự giàu có.

Lại đây.

Người ngồi ở vị trí lái xe ngoắc ngoắc tay với cô, anh không phát ra âm thanh, nhưng nhìn khẩu hình miệng của anh, Lâm Tấn Nhiễm biết anh đang nói cái gì.

Cô hơi cứng người, suy nghĩ một lát rồi vẫn đi lên phía trước, cô đứng ngoài cửa xe bên ghế lái của Chu Chính Hiến, “Anh tới đây làm gì?”

Chu Chính Hiến thản nhiên nói, “Gặp em.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Vậy tại sao lại đi cùng với cậu ấy?”

Ngô Quý Đồng không vui, “Sư tỷ, ý chị là gì?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Anh không quen đường trong trường em nên mới để cậu ấy dẫn đường.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Anh tìm em chỉ cần gọi điện thoại là được rồi.”

Vừa dứt lời, tay Chu Chính Hiến đang đặt ở tay lái đột nhiên đưa ra nắm lấy tay cô. Hành động này của anh cực kì tùy ý, dường như không phải chuyện to lớn gì nhưng lại làm cho hai người ở phía sau Lâm Tấn Nhiễm hoảng hốt.

Lâm Tấn Nhiễm thản nhiên cup mắt, mà anh lại bình tĩnh thu tay về, “Sợ em đang trong giờ học nên không gọi, ừ... thuận tiện khiến em bất ngờ.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Khiếp sợ thì đúng hơn.”

“Được rồi, hai người không cảm thấy mệt à?” Ngô Quý Đồng nói, “Sư tỷ, nhanh lên xe đi, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm, em đói muốn chết rồi.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, cũng nói, “Lên xe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hai người đói bụng thì tự đi ra ngoài ăn đi, buổi tối em còn có tiết học, đi ra ngoài ăn sẽ muộn giờ.”

Ngô Quý Đồng khó hiểu, “Tiết học nào, làm gì có.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cậu, “Đừng có ồn ào.”

“Được rồi, không đi ra ngoài ăn cơm cũng không sao.” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Mọi người đợi một chút, anh đi đỗ xe.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Hả?”

“Ăn ở trường em cũng được.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Đang là thời điểm ăn cơm trưa nên trong nhà ăn có rất nhiều người, Lâm Tấn Nhiễm trầm mặc đi phía trước, bên cạnh là hai người bạn cùng phòng. Phía sau ba bước, Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng đi theo các cô.

“Chu tiên sinh, nhà ăn trường chúng tôi thật ra cũng có rất nhiều món ngon đặc sắc, như món bánh mật kia, anh đừng nghĩ nó chỉ là bánh mật bình thường, hương vị của nó thật sự rất tuyệt.”

“Ấy ấy ấy, còn có món này, ở bên ngoài chắc chắn là không có được hương vị như ở đây, đây là bí kíp của đầu bếp trường chúng tôi đây.”

...

Ngô Quý Đồng giới thiệu hết sức nhiệt tình, mà Chu Chính Hiến cũng chăm chú lắng nghe, đôi khi anh còn có hứng thú đặt một vài câu hỏi. Những lúc như thế Ngô Quý Đồng hận không kéo đầu bếp của trường đến trước mặt Chu Chính Hiến.....

Lâm Tấn Nhiễm mặt không cảm xúc liếc nhìn mọi người xung quanh, lặng lẽ quay đầu lại, “Thôi được rồi, tùy tiện chọn món đi.”

Hôm nay Chu Chính Hiến mặc quần áo thường ngày, so với lúc anh mặt âu phục thì gần gũi hơn. Cho dù là thế, dựa vào bộ dạng của anh đứng trong nhà ăn người đến người đi cũng thu hút không ít sự chú ý.

“Ôi, người đó có phải là người đàn ông trong đoạn video lúc trước không?” Bên cạnh đột nhiên có người nói thầm, “Đúng vậy, cậu xem Lâm Tấn Nhiễm không phải cũng ở đây sao, người đó là bạn trai cô ấy đấy.”

“Wow... ở ngoài còn đẹp trai hơn trong video nữa.”

“Tự nhiên lại thấy nam sinh trường chúng ta cũng không được đẹp cho lắm.”

...

Dao Dao kéo kéo cánh tay Lâm Tấn Nhiễm, “Này, lát nữa cậu mời bạn trai ăn cái gì hả?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cô ấy, “Vừa rồi ở kí túc xá không phải nói muốn ăn móng giò nướng à, không cần để ý anh ấy, chúng ta muốn ăn cái gì thì cứ ăn.”

Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm bị Dao Dao hung dữ trừng mắt, “Trước mặt bạn trai nam thần của cậu mà còn ăn móng giò nướng? Da mặt cậu dày đến nỗi bom nguyên tử bắn không thủng phải không?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn cô ấy, Dao Dao tiếp tục nói, “Hôm nay chúng ta phải giữ hình tượng thực nữ, móng giò cái gì, như vậy sẽ rất thô lỗ, hôm nay chúng ta phải tiếp đón thật chu đáo.”

“Chu đáo cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm mặt không cảm xúc, “Cậu định mở bình rượu vang đỏ ở đây hả?”

Dao Dao chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn về phía Viên Thanh, “Trường chúng ta có bán rượu vang đỏ không?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Ngô Quý Đồng nói thức ăn ở đây khá ngon, em muốn ăn gì?” Người đàn ông phía sau đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay của Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm ngừng bước, quay đầu lại nhìn anh.

Chỉ thấy người phía sau ra hiệu cho cô nhìn tiệm mì gần đó, “Đây là tiệm mì có tiếng ở đây sao? Nhiều người xếp hàng như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn hàng người đang xếp hàng trước cửa, “Ừ, thức ăn ở đây cũng được.” Dứt lời, cô giẫy tay ra, nhưng anh lại nắm rất chặt, không có ý định buông tay.

“Em muốn ăn à?” Chu Chính Hiến nhẹ nhàng nói, “Muốn ăn thì để anh đi xếp hàng.”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, anh nói cực kỳ nghiêm túc, hỏi cô cứ như thế... Hai người bọn họ là một đôi tình nhân. Lâm Tấn Nhiễm mấp má môi, “Em...”

“Ăn đi ăn đi, chúng ta cùng nhau xếp hàng!” Dao Dao ở bên cạnh lớn giọng nói, “Tấn Nhiễm, không phải cậu rất thích tiệm mì này à, nếu không phải vì bình thường đông người, tớ cảm thấy chắc chắn mỗi ngày cậu sẽ ăn ở đây.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cô ấy, “.... Thôi bỏ đi, mất thời gian xếp hàng lắm.”

“Không sao.” Đột nhiên Chu Chính Hiến đưa tay dịu dàng xoa đầu cô, “Ngoan ngoan qua bên kia ngồi đi, để anh mua cho.”

Lâm Tấn Nhiễm giật mình, “Hả?”

“Ôi chào.” Dao Dao chọt cọt vào vai Viên Thanh, “Cậu có ngửi thấy mùi thức ăn cho chó không?”

Viên Thanh rất phối hợp vỗ vỗ vai cô ấy, “Ngửi thấy được, còn rất nồng là đằng khác.”

Chu Chính Hiến khẽ cười với bọn họ, “Hai người cũng đi qua đó ngồi đi, muốn ăn gì cứ nói với tôi.”

“Sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, anh tới trường chúng em đương nhiên phải để chúng em tiếp đãi rồi.” Dao Dao lập tức nói, “Em thấy đôi tình nhân hai người nên ngồi ở đây đi.”

“Không sao đâu.” Chu Chính Hiến rõ ràng rất vừa lòng với ba chữ “Đôi tình nhân”, vì vậy mà giọng điệu nói chuyện với Dao Dao cũng tốt lên không ít, “Không cần phải khách khí với tôi, ngày thường ở trường làm phiền các cô chăm sóc cho cô ấy.”

Mà “cô ấy” được nhắc đến bây giờ còn đang đứng bên cạnh mang vẻ mặt mờ mịt.

Dao Dao và Viên Thanh nhìn nhau, cả hai đều mang vẻ mặt “hôm nay bị thức ăn cho chó làm no rồi”:
“Không phiền không phiền, đây là vinh hạnh của chúng em!”

.....

Cuối cùng vẫn là ba người Lâm Tẩn Nhiễm, Dao Dao, Viên Thanh đi tìm chỗ ngồi đợi, còn Chu Chính Hiến với Ngô Quý Đồng đi xếp hàng. Các quán ăn trong trường học rất nhiều, miễn là quán có thức ăn ngon đều có một hàng dài người phía trước, mà người xếp hàng ở tiệm mì này còn nhiều hơn. Lâm Tẩn Nhiễm nhìn bóng dáng Chu Chính Hiến phía xa xa, khóe miệng khẽ cong lên.

Có lẽ đây vẫn lần đầu tiên Đại thiếu gia nhà họ Chu phải xếp hàng cùng nhiều người như vậy để mua thức ăn, hình tượng này thật sự rất mới mẻ.

“Thôi, được rồi, đừng có dùng nụ cười si mê ấy nhìn bạn trai của cậu nữa.” Dao Dao ôm ngực, “Tốt xấu gì cậu cũng nên suy nghĩ cho chó độc thân như bọn tớ chứ.”

Lâm Tẩn Nhiễm thu hồi ánh mắt, “Bọn họ sắp lấy được thức ăn rồi, thức ăn cho nhiều người như vậy sợ là hai người không bê nổi, để tớ đi qua giúp một chút.”

Dao Dao, “Bạn cùng phòng gả ra ngoài như bát nước đổ đi.”

Viên Thanh, “Đồng ý.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “???”

Ở phía bên kia, Chu Chính Hiến và Ngô Quý Đồng chỉ cách vài người nữa là đến lượt.

“Chào, chào anh.” Bỗng nhiên có người kéo kéo vạt áo của Chu Chính Hiến, anh nhìn sang thì thấy một nữ sinh mang vẻ mặt đỏ bừng ở ngay bên cạnh. Anh nhìn về phía sau cô ta, lập tức thấy ba nữ sinh khác đứng cách đó không xa mang vẻ mặt bất quá nhìn về hướng này.

Dường như đã hơi hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Cái đó, có thể cho em số điện thoại của anh không?” Quả nhiên, cô ta đang muốn làm quen.

Chu Chính Hiến còn chưa nói gì, Ngô Quý Đồng ở phía sau đã lên tiếng, “Ôi chao, thì ra là muốn xin số điện thoại, bộ dạng rất đáng yêu.”

Cô gái nghe Ngô Quý Đồng khen như vậy, mặt càng đỏ hơn. Vừa rồi cô ta và bạn cùng phòng đi ăn cơm, không nghĩ tới lại thấy được người đàn ông này đang xếp hàng.

Anh chỉ bình tĩnh đứng trong đám người nhưng dường như bộc lộ hết tài năng, vô cùng đẹp trai, lại có loại khí chất mà người bình thường không có. Bọn họ vừa nhìn qua đã không khống chế được trái tim, sau đó lại bị bạn cùng phòng liên tục xô đẩy, rốt cuộc lấy hết can đảm đi tới đây.

Giáo viên cấp 3 thường nói, lên đại học sẽ có rất nhiều trai đẹp để lựa chọn. Cô ta đã học đại học gần một năm, thế nhưng chưa từng nhìn thấy trai đẹp. Hôm nay cuối cùng cũng gặp được, quyết định mặt dày đi xin số điện thoại của người ta.

40. Chương 40

Ánh mắt cô gái sáng ngời nhìn Chu Chính Hiến, khóe miệng anh hơi cong lên, vô cùng lịch sự nói, “Chuyện này tôi không thể tự mình quyết định được.”

“Hả?” Cô ta ngẩn người, không hiểu lắm.

“Gia giáo nghiêm.” Chu Chính Hiến quay đầu nhìn về phía Lâm Tấn Nhiễm, lại phát hiện Lâm Tấn Nhiễm đang đi tới đây, ánh mắt anh trở nên dịu dàng, “Cô hỏi cô ấy xem có thể cho cô không, cô ấy đồng ý rồi hãy nói.”

Cô ta mang vẻ mặt mơ hồ nhìn theo anh thì thấy một cô gái tóc ngắn xinh đẹp đi về phía này, ánh mắt lạnh lùng, dễ nhận ra là người không dễ chọc vào.

Cô ta cứng đờ, nháy mắt hiểu được đây là hoa đã có chủ, “Ôi, ôi, anh đã có bạn gái....”

“Anh chỉ vào người em làm gì?” Lúc này Lâm Tấn Nhiễm đã đi đến nơi, cô liếc Chu Chính Hiến một cái, lại nhìn cô gái đứng bên cạnh anh, “Sao vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi, nhưng cô không biết vẻ mặt lạnh lùng của mình đã khiến cô gái kia cho rằng mình đã gặp phải chính thất lợi hại.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhíu mày, thấy sắc mặt cô gái kia lúc đỏ lúc trắng, khẽ cười, “Chu Chính Hiến, anh làm gì vậy? Nhìn xem, cô ấy bị dọa rồi kìa.”

Chu Chính Hiến buồn bã nói, “Không phải anh dọa, là em dọa.”

Lâm Tấn Nhiễm nghi ngờ nhìn sang Ngô Quý Đồng, “Chị đã làm gì?”

Ngô Quý Đồng cười hì hì, bộ dạng cậu chính là “chuyện nhà hai người tự đi mà giải quyết”.

Lúc này, cô gái xấu hổ lùi lại, “Cái đó..... Tôi không biết, ngại quá.”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, rõ ràng là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Không có chuyện gì đâu.” Chu Chính Hiến kéo cô đến bên cạnh anh, cúi đầu nói, “Sao lại tới đây, không phải nói em ngồi đó chờ sao?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, “Em tới cầm giúp anh.”

“Còn sợ anh không cầm được à?” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Muốn đến đợi cùng anh cứ việc nói thẳng.”

Lâm Tấn Nhiễm: “....”

Cô gái đứng bên cạnh hoàn toàn không được ai để ý đến nhìn hai người anh em em, lặng lẽ chạy về phía bạn cùng phòng cách đó không xa.

Bạn cùng phòng, “Sao tớ cứ thấy quen quen, để tớ nghĩ lại xem, đúng rồi đó là Lâm Tấn Nhiễm.....”

“Hả? Lâm Tấn Nhiễm là ai?” Cô gái vừa nãy muốn xin số điện thoại hỏi.

“Đàn chị nghiên cứu sinh năm nhất, lúc trước cậu không xem video rất hot của trường chúng ta à, người đàn ông đó là bạn trai chị ấy.”

“Video gì, tớ không thấy. Mà sao cậu không nói sớm? Mắt mắt chết mắt thôi!”

“Ôi trời... Tớ quên mất.”

“Rõ ràng là cậu ném tớ vào hồ lửa mà.” Dứt lời, ánh mắt cô ta lại lưu luyến không rời nhìn sang Chu Chính Hiến, “Nhưng mà thật sự rất đẹp trai, tớ vừa nghe thấy anh ấy nói chuyện với bạn gái, giọng nói siêu dễ nghe.”

“Được rồi được rồi, đừng nhìn nữa.” Bạn cùng phòng vỗ vỗ vai an ủi cô ta, “Xem ra bọn họ rất ân ái, thế mà lúc trước đám người Hà Chân luôn khẳng định Lâm Tấn Nhiễm bắt cá hai tay, à, trong điện thoại tớ vẫn còn cái video đó, có muốn xem không?”

Cô ta trợn mắt nhìn bạn mình, “Đúng là tự làm mình ầm ức mà!”

Cuối cùng cũng lấy được thức ăn, năm người ngồi xuống ăn mì.

Lâm Tấn Nhiễm phát hiện ngoại trừ Chu Chính Hiến, đáng vẻ ăn cơm của mấy người còn lại khác hẳn với ngày thường, có thể nói là đặc biệt ra vẻ.

“Của anh là phần cay à?” Lâm Tấn Nhiễm ăn vài đũa, lơ đãng nhìn qua mới thấy trong bát mì của Chu Chính Hiến có vài miếng ớt nhỏ.

Chu Chính Hiến chuẩn bị ăn, anh nhìn xuống, “Quý Đồng nói ăn thế này mới ngon.”

Ngô Quý Đồng vội vàng giải thích, “Như vậy mới đúng mùi vị mà.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý Ngô Quý Đồng, mà liếc mắt nhìn Chu Chính Hiến, “Mấy hôm trước lão Dương nói dạ dày anh không tốt, gần đây không được ăn quá cay, anh quên rồi à?”

Chu Chính Hiến ngừng đũa, “Bây giờ ăn cũng không sao nữa rồi.”

“Không được.” Ngữ khí nói chuyện của Lâm Tấn Nhiễm rất nghiêm túc, “Em đi mua lại phần khác cho anh.”

Ba người ngoài cuộc ở bên cạnh: Hôm nay thật đáng giá, có thể nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm quan tâm chăm sóc người ta như vậy.

“Không cần.” Chu Chính Hiến nói.

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Không cần? Em là bác sĩ hay anh là bác sĩ?”

“Em.” Chu Chính Hiến nở nụ cười nuông chiều, sau khi nói xong cầm lấy bát mì của mình đổi với bát của Lâm Tấn Nhiễm, “Của em không cay, anh ăn nó là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt ửng hồng của người bên cạnh, sau khi ăn xong còn bình tĩnh đánh giá, “Rất ngon.”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Bát đấy em ăn rồi.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến cũng không thấy có gì không ổn, anh nhìn cái bát trước mặt cô, “Cái đó anh còn chưa có động vào, em ăn đi. Ừ... Hay em cũng không ăn cay?”

“Không phải...” Lâm Tấn Nhiễm vội vàng cúi đầu, “Em có thể ăn cay.”

Hiện tại vấn đề không phải là có ăn được cay hay không, mà là anh lại đi ăn phần mà cô đã ăn, trong bát vẫn còn sợi mì mà cô cắn đứt...

“Ồ, sư tỷ, chị đỏ mặt đấy à?” Ngô Quý Đồng nhìn cô, thấy cô không những đỏ mặt mà lỗ tai cũng phồng hồng.

Lâm Tấn Nhiễm lườm Ngô Quý Đồng.

Ngô Quý Đồng cười ha hả, cậu nói với Chu Chính Hiến, “Lần đầu tiên tôi thấy chị ấy đỏ mặt đấy, tôi còn tưởng trên đời này không có ai có thể làm chị ấy lộ ra vẻ mặt của một cô gái như thế chứ.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Thật sao?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Không phải.”

“Không phải cái gì chứ.” Ngô Quý Đồng không sợ ăn đòn tiếp tục nói, “Từ lúc chúng ta quen biết đến giờ em thấy không ít người theo đuổi chị đâu, cũng chưa từng thấy ai có thể làm chị đỏ mặt. Không những thế, chị còn dùng những lời nói tàn nhẫn để từ chối người ta.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lâm Tấn Nhiễm, cô phát hiện anh đang nhìn mình thì không được tự nhiên trừng mắt với anh.

Cái trừng mắt này mang theo ý tức giận như cô gái nhỏ xinh đẹp, đáy lòng Chu Chính Hiến tràn ngập sự mềm mại, rung động và ấm áp.

“Đúng đúng đúng, hơn nữa cuộc sống ở trường không khác Diệt Tuyệt Sư Thái (1) là bao.” Dao Dao cũng không nhịn được xen vào, “Suýt nữa đã báỉ đường thành thân với mấy quyển sách trong thư viện rồi. May mà bây giờ có nam thần như anh xuất hiện, cứu vớt cuộc đời cậu ấy.”

(1) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Bà được mô tả là chưởng môn nhân đời thứ ba của phái Nga Mi, võ công thuộc hàng thượng thừa trong giới võ lâm, nổi danh cùng báu vật trấn sơn Ý Thiên kiếm. Đồng thời, bà cũng nổi tiếng là một nhân vật cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến và quan điểm hắc bạch phân minh lại quá độc ác, lạnh lùng nên đến chết vẫn không chịu đứng ngang hàng Minh Giáo và cũng không chịu nhận lấy sự giúp đỡ của Trương Vô Kỵ, khi đó là giáo chủ của giáo phái này.

Lâm Tẫn Nhiễm, “... Mấy người ăn no rồi đúng không?”

“Chưa chưa chưa, còn chưa ăn được mấy.” Dao Dao vội cười hì hì rồi tiếp tục động đũa.

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi.” Ngô Quý Đồng vô cùng hào hứng, “Tôi còn biết rất nhiều chuyện liên quan đến sư tỷ.”

Ánh mắt Lâm Tẫn Nhiễm như mũi tên bắn tới, “Ngô Quý Đồng, có tin ngày mai cậu không nhìn thấy dao phẫu thuật luôn không?”

Ngô Quý Đồng rút cổ, làm bộ “Em đang sợ hãi” nhìn Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến cười cười, duỗi tay vén mấy sợi tóc rủ xuống ra sau tai Lâm Tẫn Nhiễm, “Tính cô ấy như vậy, mong mọi người thứ lỗi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “???”

Ngô Quý Đồng: Biểu cảm lạnh nhạt.

Dao Dao, Viên Thanh: Bóng đèn đá cái bàn thức ăn cho chó này.

Cơm nước xong xuôi, Chu Chính Hiến rất cuộc thỏa mãn lái chiếc xe thể thao kia rời đi, Lâm Tẫn Nhiễm kéo Ngô Quý Đồng lại hỏi, “Sao anh ấy lại có số điện thoại của cậu?”

“Em cũng không biết.” Nói xong, Ngô Quý Đồng cẩn thận suy nghĩ lại, “Đúng rồi, có một lần em gọi điện nói cho chị chuyện của Hà Chân và Trần Húc Dương, lúc đó anh ấy là người nghe máy.”

“Cái gì?”

“Đừng hỏi em tại sao anh ấy lại nghe điện thoại của chị, chuyện này chỉ có hai người mới biết, em chỉ kể lại chuyện chị bị người ta gây chuyện rồi nói xấu ở trường với anh ấy.” Ngô Quý Đồng nói, “Nghe xong anh ấy chỉ bảo chuyện này để anh ấy giải quyết, sau đó trên mạng có video anh ấy xuất hiện tại cửa phòng chị, à đúng rồi, khi đó trên mạng còn có thủy quân, em đoán chắc là Chu tiên sinh làm, chắc chắn, thật cao tay.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngẩn người, lần đó anh và Triều Triều đến phòng tìm cô là đã sớm nghĩ đến việc làm như vậy sao?

Vậy cái vòng tay đó.

Lâm Tẫn Nhiễm cup mắt, có chắc là Triều Triều mua không?

Một tuần sau, vào buổi trưa nào đó.

Bình thường thời gian này Lâm Tẫn Nhiễm sẽ xuất hiện trong thư phòng của Chu Chính Hiến. Nhưng bất ngờ, lần này người đưa thuốc tới thư phòng là Vân Thanh.

Chu Chính Hiến nhíu mày nhìn cậu ta, “Lâm Tẫn Nhiễm đâu?”

Vân Thanh đặt thuốc lên bàn, “Cô ấy xin phép nghỉ, nói mấy ngày này không tới ạ.”

“Vì sao?”

Vân Thanh lén lút ngược mắt nhìn thiếu gia nhà mình, “À... Nói là trong nhà có chuyện, nên trở về một chuyến.”

Tay Chu Chính Hiến cầm bút máy dừng lại một chút, “Cậu đi ra ngoài gọi Chu Diễm vào đây.”

Vân Thanh cung kính gật đầu, “Vâng.”

Ba phút sau, Chu Diển đi vào thư phòng.

“Thiếu gia, có chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn tư liệu về Lâm Tấn Nhiễm.”

“Dạ?”

“Địa chỉ nhà hiện tại, cha mẹ cô ấy, còn có những chuyện mấy năm nay cô ấy... trải qua.” Giọng nói của Chu Chính Hiến hơi trầm xuống, “Càng chi tiết càng tốt.”

Chu Diển, “Vâng, tôi lập tức cho người đi điều tra.”

“Đợi chút.” Chu Chính Hiến bỗng nhiên gọi Chu Diển lại.

Chu Diển, “Cậu còn muốn dặn dò gì nữa?”

“Điều tra bí mật, đừng để người khác biết.” Nói xong, Chu Chính Hiến nhìn anh ta, “Có một số việc không cần thiết phải giấu cậu, nhưng cậu có biết cũng phải làm như không biết.”

Chu Diển chớp chớp mắt, không biết lời nói của anh có ý gì.

“Phải nhớ, chuyện về Lâm Tấn Nhiễm, trừ tôi ra, không được để lộ cho người khác dù chỉ một chữ.”

Chu Diển thu hồi ánh mắt, ý thức được đây là chuyện quan trọng, vì thế anh ta trịnh trọng gật đầu, “Rõ rồi ạ.”

Tỉnh Liêu Ninh. (2)

(2) Liêu Ninh là một tỉnh nằm ở Đông Bắc Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Tỉnh Liêu Ninh là một bộ phận của vành đai kinh tế Bột Hải tại Trung Quốc. Thủ phủ tỉnh Liêu Ninh đặt tại Thẩm Dương.

“Mẹ, con đi siêu thị mua đồ ăn buổi tối nhé, tiện thể mua nước hoa quả luôn.” Lâm Tấn Nhiễm đi đến trước cửa nhà, tùy ý đi đôi dép nào đó ra ngoài.

“Này, nhớ mua một lọ nước tương, trong bếp đã hết rồi.” Đồng Hựu Cầm đứng phía sau gọi với.

“Con biết rồi.” Lâm Tấn Nhiễm lấy điện thoại và chìa khóa rồi thuận tay đóng cửa lại.

Mới ra khỏi cửa, cửa nhà đối diện cũng mở ra. Một người đàn ông anh tuấn cao lớn đi ra, gặp cô liền hỏi, “Đi đâu vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Đi siêu thị mua ít đồ.”

“Đúng lúc anh cũng đi, cùng đi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Được.”

Hai người sóng vai vào thanh máy đi xuống tầng, cùng đi bộ tới siêu thị gần tiểu khu.

“Lần này về mấy ngày?” Trong siêu thị, Phó Tư Nguyên đẩy xe chứa đồ ăn.

“Ở lại tầm hai ba ngày, cha em đột nhiên bị huyết áp cao, em chờ thân thể ông ổn định lại rồi mới đi.”

“Ừ.” Phó Tư Nguyên tiện tay lấy mấy túi đồ ăn vặt ở cái kệ phía trên, “Đúng dịp anh cũng ở nhà mấy ngày, có chuyện gì nhớ gọi anh.”

Lâm Tấn Nhiễm tùy tiện gật gật đầu, cô cúi xuống nhìn những túi đồ trong xe đẩy, “Anh mua nhiều kẹo thể, tự mình ăn hử?”

Phó Tư Nguyên liếc cô một cái, “Đây là mua cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Em lớn rồi, từ lâu đã không còn ăn nữa.”

Phó Tư Nguyên dựa vào ưu thế chiều cao vô vô đầu cô, “Trong mắt anh, em vẫn giống như trước kia, không lớn lên chút nào, vẫn là một cô bé.”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh ta, “Ra về già nua làm gì.”

Phó Tư Nguyên khẽ cười, làm như lơ đãng hỏi, “Em với người kia thế nào rồi?”

Lâm Tấn Nhiễm khựng lại, “Người nào?”

“Còn có người nào khác à?” Phó Tư Nguyên nói, “Là Chu Chính Hiến.”

“À...”

“À cái gì, anh đang hỏi em mà.”

“Có thể có cái gì chứ.” Lâm Tấn Nhiễm đứng ở kệ nước tương tìm được loại nước tương nhà mình hay ăn, “Anh ấy đã biết em chính là Chu Nhiên.”

“Cái gì?!” Phó Tư Nguyên chấn động.

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn anh ta, “Bình tĩnh, cũng chỉ có mình anh ấy biết mà thôi, trước sau gì cũng biết, không có gì ghê gớm.”

“Tấn Nhiễm, em....”

“Được rồi, đừng lải nhải nữa, không phải tự em nói, do ngày đó đi Tứ Xuyên với anh ấy, không cẩn thận bị phát hiện.”

“Em còn đi Tứ Xuyên?” Phó tư Nguyên mím môi, “Không phải từ trước tới nay em đều không đi sao?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt, “Hồi trước là không dám, lần này là không trốn được, hơn nữa lúc ấy em nghĩ... Anh ấy có thể đưa em đi gặp Nhuế Nhuế.”

Tác giả có lời muốn nói: Về nhà mẹ đẻ rồi, anh Chu có tìm đến đây không nhỉ? Đến??? Không đến???

41. Chương 41

Lâm Tấn Nhiễm vừa nói vừa chọn hàng trên kệ, dường như thật sự không để ý cho lắm.

Phó Tư Nguyên nhìn bóng lưng cô, trên môi là nụ cười khổ.

Cô bé này, càng ngày càng cách xa anh ta. Gặp lại Chu Chính Hiến, trong mắt cô còn có thể chứa được ai nữa chứ...

Lâm Tấn Nhiễm và Phó Tư Nguyên ở siêu thị vừa đi dạo vừa chọn đồ, họ không hề biết, lúc này có một chiếc xe dừng lại ở dưới khu nhà bọn họ.

“Ở đây ạ, nhà Lâm Tấn Nhiễm là nhà số 1, tầng 7.” Chu Diễm nói với người bên cạnh.

Người nọ gật đầu, “Đi thôi.”

Anh đi lên phía trước mấy bước mới phát hiện người phía sau không đi theo, anh quay đầu hỏi, “Sao thế?”

Chu Diễm mím môi, “Tôi, tôi không biết đối mặt với cô ấy thế nào.”

Ban đầu chỉ điều tra ra được Lâm Tấn Nhiễm không phải con ruột của cha mẹ hiện tại, mà được dẫn từ viện phúc lợi về. Sau khi điều tra viện phúc lợi kia mới biết Lâm Tấn Nhiễm hoàn toàn không ở viện phúc lợi, cô chỉ ghi tên ở đó rồi được vợ chồng Lâm Phong và Đồng Hựu Cầm trực tiếp nhận nuôi.

Lại điều tra được, lúc Lâm Tấn Nhiễm được mang đi thì mặt bị thương nghiêm trọng, vợ chồng Lâm gia đã đưa cô đi làm rất nhiều cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, trong đó có bao nhiêu trắc trở và đau đớn, cho dù là người nghe cũng cảm thấy nặng nề...

Điều tra đến đây, trong lòng Chu Diễm đã cực kỳ khiếp sợ, anh ta chưa bao giờ nghĩ đến, người con gái nhìn như rất kiên cường lại phải trải qua những chuyện khắc nghiệt như vậy...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến mặt cô bị hủy hoại nghiêm trọng như vậy...

Sau đó người được phái đi điều tra mang tin tức về khiến Chu Diễm mất một lúc lâu vẫn không thể trở lại bình thường, cha Lâm Tấn Nhiễm – Lâm Phong là quân nhân đã xuất ngũ, ông từng tham gia cứu viện trong trận động đất ở Tứ Xuyên vào 8 năm trước, Lâm Tấn Nhiễm là đứa bé đứa ông ấy cứu.

Chu Diễm không ngờ Lâm Tấn Nhiễm lại có liên quan đến trận động đất đó, anh ta đột nhiên nghĩ tới bộ dạng của cô khi anh ta nhắc đến nó lần trước, bây giờ nhớ lại, sắc mặt lúc đó của cô trở nên tái nhợt.

Chu Diễm vô cùng thương xót, nhưng anh ta vẫn không hiểu vì sao Chu Chính Hiến muốn chuyện này trở thành bí mật. Anh ta mang theo một bụng đầy nghi vấn đưa tài liệu cho Chu Chính Hiến, lúc đó mới biết, thì ra chuyện bí mật là thân phận của một người, Chu Nhiên.

Anh ta đã cho rằng cô em họ đó... đã qua đời.

Lâm Tấn Nhiễm là Chu Nhiên sao?

Cho dù chỉ số IQ của Chu Diễm có tăng gấp mấy lần, hay sức tưởng tượng của anh ta có phong phú đến đâu cũng sẽ không nghĩ hai người này có liên quan gì đến nhau, từ tính cách, gương mặt đến khí chất cũng khác biệt quá lớn, vậy mà lại là một người.

Chu Diễm mất một khoảng thời gian mới chấp nhận được tin tức này. Ngay cả bây giờ đang đứng ở đây, lại nghĩ tới lát nữa nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm thì anh ta vẫn hơi lo sợ. Bởi vì trước kia anh ta đã từng có lời thề chắc nịch trước mặt cô, nếu lúc đó là anh ta, anh ta cũng lựa chọn từ bỏ cứu Chu Nhiên và Chu Nhuế.

...

“Cậu cũng đã dối mặt một thời gian dài rồi, bây giờ có gì mà không dám.” Chu Chính Hiến nói.

Chu Diễm nói thầm, “Lúc trước tôi không biết thân phận thật của cô ấy.”

Chu Chính Hiến nhìn anh ta, thật ra anh hoàn toàn hiểu được cảm giác đó, là sự áy náy đè ép một cách mãnh liệt, mà sự áy náy này, anh vẫn luôn mang trong người.

“Nếu cậu không muốn thì trở về xe đợi tôi, tôi tự mình đi.” Cuối cùng, Chu Chính Hiến nói.

“Ôi ôi ôi.” Chu Diễm chán nản gãi gãi đầu, vội vàng đuổi theo, “Quên đi quên đi, tôi đi cùng cậu, tôi... nên gặp cô ấy một chút.”

Chu Chính Hiến cong môi, xoay người đi vào trong khu nhà.

“Leng keng.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Đồng Hựu Cẩm giảm nhỏ lửa, lau qua tay rồi đi ra mở cửa.

“Sao bây giờ mới về, có phải lại tán gẫu cả buổi với Tư Nguyên quên cả về nhà...” Giọng nói của Đồng Hựu Cẩm đột nhiên im bặt khi cửa mở ra, bà nhìn chàng trai anh tuấn mặc áo sơ mi trắng trước mặt, ngẩn người, “Cậu là?”

“Cô Đồng, cháu chào cô, cháu là Chu Chính Hiến.”

“...”

“Chờ một chút, để em tìm chìa khóa đã.” Lâm Tấn Nhiễm đến trước cửa nhà, xoay người nói với Phó Tư Nguyên.

Trên tay Phó Tư Nguyên cầm hai cái túi chiến lợi phẩm thu được khi đi siêu thị, giống cười mà không phải cười nói, “Hay là ra ngoài không mang theo chìa khóa?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn anh ta, lôi chìa khóa từ trong ví ra, “Trí nhớ của em kém đến thế à?”

Nói xong, cô cắm chìa vào ổ khóa rồi mở cửa.

“Không phải à?” Phó Tư Nguyên trêu chọc cô, “Từ nhỏ đến lớn, em cũng có vài lần quên mang theo chìa khóa còn gì, lúc chú và cô không ở nhà, may mà có anh xách em đến nhà anh, nếu không em đã phải đứng ở hành lang nhịn đói rồi.”

“Hừ, nói như kiểu rất thường xuyên ý, cũng chỉ có một hai lần thôi.”

Phó Tư Nguyên, “Em chắc chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm vừa quay đầu nói với người phía sau vừa thay dép ra, “Em chắc chắn, anh đừng hòng bôi đen em.”

Dứt lời, Lâm Tấn Nhiễm mới phát hiện Phó Tư Nguyên nhìn chằm chằm phía trước, ánh mắt hơi kỳ lạ.

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, cũng quay đầu nhìn lại, “Nhìn gì vậy?”

Vừa quay đầu Lâm Tấn Nhiễm đã biết Phó Tư Nguyên nhìn cái gì, cô nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, đi chân trần giẫm lên nền nhà, quên luôn cả việc thay dép.

Trong phòng khách có hai người đàn ông đang ngồi, mà người ngồi ở phía trong vẫn luôn nhìn cô.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, không phải loại ngày thường anh hay mặc khi làm việc, có vẻ gần gũi hơn, nhìn qua lịch sự mà không kém phần nho nhã. Còn có đôi chân dài được bao bọc trong chiếc quần tây... Trong lúc vô tình còn để lộ hơi thở cấm dục.

Khuôn mặt đẹp như được điêu khắc, lúc nhìn cô thì khóe miệng cong lên, má môi nói, “Em về rồi.”

Nghe anh nói vậy, Lâm Tấn Nhiễm còn hoảng hốt nghĩ rằng đây không phải nhà mình.

“Sao anh lại ở đây?” Bây giờ Lâm Tấn Nhiễm mới kịp phản ứng, cô bước lên phía trước.

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Đến thăm cô chú.”

“Hả?” Nói cứ như quen thuộc lắm, anh có quen biết gì đâu.

“Đi vào đi.” Phó Tư Nguyên không biết đã đi đến bên cạnh cô từ lúc nào, anh ta khom lưng đặt dép trong tay sang cạnh chân cô, “Nền nhà lạnh lắm.”

“Vâng.” Tâm tư của Lâm Tấn Nhiễm đều đang đặt lên người Chu Chính Hiến và Chu Diễm, đang bận nghĩ xem tại sao họ lại xuất hiện ở nhà cô, cho nên cô rất tùy ý đi dép vào, đương nhiên, cô cũng đã quen với hành động này của Phó Tư Nguyên. Chỉ là, hình ảnh này trong mắt Chu Chính Hiến lại có ý nghĩa khác.

“Phó tiên sinh, lại gặp mặt rồi.” Chu Chính Hiến nhìn anh ta, sau đó đứng dậy, đưa tay ra.

Phó Tư Nguyên bắt tay với anh, “Ừ, rất khéo, dạo này Chu tiên sinh có khỏe không?”

“Tất nhiên, có bác sĩ tốt như Nhiễm Nhiễm bên cạnh thì sẽ không có vấn đề gì.”

Nhiễm Nhiễm?

Lâm Tấn Nhiễm theo bản năng liếc nhìn cha mẹ đang ngồi bên cạnh, quả nhiên, cô thấy rõ khi cha mẹ nghe thấy cái tên Nhiễm Nhiễm thì trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc, còn có vui mừng.

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Thì ra là mấy đứa đều biết nhau.” Đồng Hựu Cầm liếc Lâm Tấn Nhiễm, vội đứng dậy nói, “Vậy là được rồi, mấy người trẻ tuổi các con ngồi đây nói chuyện đi, cô đi nấu cơm.”

“Đúng đúng đúng.” Lâm Phong tiếp lời. “Các con nói chuyện đi, ở trong nhà cứ tự nhiên, không cần khách sáo.”

Chu Chính Hiến gạt đầu với Lâm Phong, “Chú Lâm, chú còn phải nghỉ ngơi nhiều, không cần miễn cưỡng thân thể để tiếp đãi đâu ạ, chúng cháu cũng không phải người ngoài.”

Suýt nữa Lâm Tấn Nhiễm đã tròn mắt, không phải người ngoài? Vậy là người nào?

Có điều, nửa câu đầu Chu Chính Hiến nói đúng. Vì thế Lâm Tấn Nhiễm bước đến sau lưng Lâm Phong, “Cha, để con đưa cha vào phòng nghỉ ngơi, con sẽ tiếp đãi bọn họ.”

Lâm Phong quả thật đã mệt, “Được.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa mới đưa Lâm Phong vào thì cửa liền bị đẩy mạnh ra, mẹ cô đi vào theo.

“Chuyện này là sao vậy Tấn Nhiễm?” Cửa vừa đóng lại Đồng Hựu Cầm đã hỏi dồn, “Cái cậu Chu kia có quan hệ gì với con? Cậu ấy gọi con là Nhiễm Nhiễm... Các con thân thiết lắm sao? Không phải là bạn con à? Chắc, sao chuyện này lại không nói với mẹ tiếng nào?”

Lâm Tấn Nhiễm, “.... Mẹ, đừng kích động, chúng con không có quan hệ gì cả.”

Đồng Hựu Cầm lườm cô, “Con đừng nói linh tinh, người ta đã đến tận nhà gặp mẹ và cha con, còn mang theo rất nhiều quà, như thế mà con còn nói không có quan hệ?”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, “Lúc này hai người đã nói chuyện với anh ấy rồi, anh ấy nói thế nào ạ?”

“Cậu ấy nói mình là bạn con, nghe nói cha con bị bệnh nên đến thăm.”

“À.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Con bổ sung thêm một chút, anh ấy còn là ông chủ của con.”

“Cha thấy cậu ấy không phải người bình thường.” Lâm Phong nói chen vào, “Khí chất đó không phải người xuất thân từ gia đình bình thường có được, cậu ấy thích con à?”

Lâm Tấn Nhiễm ghen lời.

Lâm Phong thấy cô im lặng thì đã đoán được một vài chuyện, “Nhìn qua là người tốt, có điều vạn sự tùy duyên, con tự mình xử lý đi.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ nói, “Con biết rồi cha, con đi ra ngoài đây.”

“Được rồi, đi ra đi.”

Lâm Tấn Nhiễm xoay người mở cửa, Đồng Hựu Cầm dè tay cô lại, “Tân Nhiễm, mẹ không muốn xen vào chuyện của con, nhưng vẫn phải hỏi nhà cậu ấy không bình thường đến mức nào? Người nhà cậu ấy có biết con không?”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Mẹ, bọn con không có gì cho nên người nhà anh ấy có biết hay không cũng không quan trọng, mẹ không cần suy nghĩ nhiều, cứ coi anh ấy là bạn bè bình thường của con là được.”

Nói xong, Lâm Tấn Nhiễm mở cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng khách, ba người đàn ông ngồi trên sofa thấy cô đi ra, ánh mắt đồng thời nhìn về hướng này, ba ánh mắt mang theo ba hàm ý khác nhau.

Chu Chính Hiến và Phó Tư Nguyên cùng ngồi trên ghế dài, Lâm Tấn Nhiễm nhìn thoáng qua, gần đó là Chu Diễn. Cô quay đầu nhìn anh ta, “Làm sao hai người biết nhà em?”

Chu Diễn thấy cô ngồi xuống thì bắt đầu khấn trương, “Cái đó... Tôi...”

“Hỏi Ngô Quý Đồng.” Chu Chính Hiến ngồi bên cạnh trả lời, anh sẽ không nói là do điều tra cô mà biết.

Lâm Tấn Nhiễm hừ một tiếng, “Cậu ta lắm lời thật đấy.”

“Hai người thật sự đi từ Bắc Kinh tới nhà em?”

Chu Diễn ngồi gần cô, cũng không biết nên trả lời thế nào, anh ta không bình tĩnh nổi nên trực tiếp đứng lên, “Tôi đi xuống bếp xem cô Đồng có cần giúp gì không.”

Dứt lời, anh ta đi như chạy trốn.

Lâm Tấn Nhiễm cười như không phải nhìn anh ta, quay lại hỏi Chu Chính Hiến, “Anh ta biết nấu ăn?”

Chu Chính Hiến suy nghĩ, “Hình như biết.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạo một tiếng, “Người bên cạnh mình mà anh cũng không hiểu rõ, đúng là có bản lĩnh.”

“Anh hiểu cậu ta làm cái gì?” Ánh mắt Chu Chính Hiến trở nên dịu dàng, thản nhiên nói, “Anh hiểu em là đủ rồi.”

42. Chương 42

“Ăn cơm nào, mọi người mau ra ăn cơm.” Đồng Hựu Cầm bưng món cuối cùng lên bàn rồi gọi mọi người qua.

Phó Tư Nguyên đứng dậy, “Dì Đồng, cháu về trước đây.”

“Ồ hay, sao lại về, ở đây dùng bữa đã.”

Ánh mắt Phó Tư Nguyên lướt qua Chu Chính Hiến, “Thôi ạ, để lần sau.”

Đồng Hựu Cầm nhìn anh ta, nói đùa, “Thằng nhóc này, mẹ cháu làm cơm đâu có ngon bằng dì.”

Phó Tư Nguyên rất thân thiết ôm vai Đồng Hựu Cầm, “Mẹ cháu mà nghe được mấy lời này, đảm bảo sẽ tranh luận với dì cho mà xem.”

Đồng Hựu Cầm, “Cháu mời bà ấy tới đây, dì sẽ làm cho bà ấy tâm phục khẩu phục.”

Phó Tư Nguyên cười khê, “Được ạ được ạ, cháu về sẽ nói với mẹ cháu.”

Phó Tư Nguyên chào những người khác xong liền ra về.

Nhà anh ta ở ngay đối diện, vài bước là có thể đến, về ăn cơm hay không cũng không phải là chuyện to tát gì, chỉ là... Thấy ánh mắt người kia cứ nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, anh ta cảm thấy không thoải mái.

“Cô à, cô cứ ngồi đi, để cháu bưng cơm đi.” Chu Diễm ở trong phòng bếp có vẻ rất bận rộn. Đồng Hựu Cầm cười nói, “Được rồi được rồi, cháu cũng ngồi đi, rửa rau thái rau đều làm phiền cháu rồi,”

“Không phiền không phiền ạ.”

Lâm Tẫn Nhiễm đi tới, liếc mắt nhìn Chu Diễm, “Hôm nay anh chăm chỉ thật đấy.”

Chu Diễm, “À... cũng bình thường thôi...”

Mấy người ngồi xuống, Đồng Hựu Cầm bưng đồ ăn vào phòng cho Lâm Phong, sau đó mới ngồi xuống ăn cơm.

“Chính Hiến, Chu Diễm, cô cũng không biết đồ ăn có hợp khẩu vị của các cháu không, nếu không hợp thì phải nói, chúng ta có thể gọi thức ăn bên ngoài.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Đồ ăn cô làm rất hợp khẩu vị của cháu.”

Chu Diễm tiếp lời, “Đúng đúng đúng, so với nhà chúng cháu còn ngon hơn.”

Lâm Tẫn Nhiễm khê cười, “Cái này thì nói hơi quá rồi.” Thức ăn ở Chu gia đều do đầu bếp cao cấp nấu, tuy rằng cô biết mẹ mình nấu rất ngon, nhưng không thể nào so với đầu bếp chuyên nghiệp được.

Thế mà Chu Chính Hiến cũng nói, “Không hề nói quá, như vậy mới đúng là đồ ăn gia đình.”

Lâm Tẫn Nhiễm ngược lên nhìn anh, ánh mắt anh cũng dừng trên người cô, tiếp đó anh gấp một miếng thịt đặt vào bát cô, “Nhìn cái gì, ăn cơm đi.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “Anh lo mà ăn đi, nhớ rõ, không được đụng vào đồ cay.”

Chu Chính Hiến nghe xong những lời này, nhất thời ánh mắt nhìn cô dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước, “Được, nghe lời em.”

Vừa dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm lập tức cảm giác được ánh mắt của Đồng phu nhân nhà nàng, ánh mắt đấy... Như muốn xuyên thủng cô.

Lâm Tấn Nhiễm yên lặng cúi đầu ăn cơm, người đàn ông này, không nên nói chuyện làm người ta liên tưởng xa xôi thế chứ.

Cơm nước xong, Chu Chính Hiến và Chu Diễm ngồi nói chuyện một lúc mới chuẩn bị trở về khách sạn.

“Nhiễm Nhiễm, tiền bọn họ đi, bọn họ không quen đường ở đây, cũng không biết có tìm được khách sạn không.”

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Mẹ, trên đời này có thứ gọi là bản đồ.”

Đồng Hựu Cầm, “Bản đồ cái gì, không lịch sự chút nào, nếu không phải nhà chúng ta không đủ chỗ, mẹ còn định để hai người họ ở lại đây, nhanh đi đi, không đưa người ta đến khách sạn cũng đừng hòng về.”

Lâm Tấn Nhiễm, “...Vâng.”

Chỉ nói thế thôi mà, cũng không nói là không tiền, kích động như vậy làm gì?

Ba người cùng xuống tầng.

“Vẫn còn sớm, Chu Diễm, cậu lái xe về trước đi.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Anh ta đi rồi, anh thì sao?”

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, “Em sống ở đây nhiều năm rồi, đi dạo với anh một chút nhé?”

Ánh mắt Chu Diễm đảo qua đảo lại giữa hai người, “Vâng, khi nào muốn về thì hãy gọi cho tôi.”

Chu Chính Hiến, “Ừ.”

Nói xong, Chu Diễm đi về phía xe, lái xe chạy đi.

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đứng một chỗ, không ai nói chuyện.

“Anh muốn đi dạo ở đâu?”

Khóe miệng Chu Chính Hiến cong lên, duỗi tay xoa xoa đầu cô, “Trước kia em thường hay đi chơi ở đâu, chúng ta đi đến đó đi.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, đưa tay sửa lại mái tóc bị anh làm loạn, “Đừng xoa đầu em, còn coi em là trẻ con à?”

Chu Chính Hiến nhướng mày, “Anh không coi em là trẻ con.” Anh làm như không có chuyện gì, thản nhiên nói, “Làm gì có đứa trẻ nào như em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Lâm Tấn Nhiễm không biết dẫn anh đi đâu, thật ra, khi cô mười mấy tuổi cũng không thích ra ngoài đi chơi, sau đó lại đến Bắc Kinh học đại học, đối với thành phố nhỏ này, thật ra cô cũng không quen cho lắm.

“Ôi, Tấn Nhiễm hả, vừa thấy cháu đi cùng Tư Nguyên, sao lại ra ngoài tiếp vậy?” Bảo vệ của khu nhà đã làm ở đây mười năm nên hiểu rất rõ các hộ gia đình ở đây.

Ông ấy nói xong mới thấy rõ Chu Chính Hiến, “Ồ, đây không phải Tư Nguyên, Tấn Nhiễm, bạn trai à?”

Lâm Tấn Nhiễm há miệng thở dốc, người bên cạnh lại lên tiếng, “Chào bác, cháu là... bạn của cô ấy.”

Nghe giọng điệu của Chu Chính Hiến, người ngu cũng nhận ra ý nghĩa trong lời của anh. Về mặt bác bảo vệ nhất thời bưng tỉnh, “Bác còn tưởng cháu và Tư Nguyên là một đôi, nhưng nhìn vị tiên sinh này cũng không tệ, Tấn Nhiễm à, có phúc khí lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho một tiếng, “Cảm ơn bác.”

Cô xoay người kéo tay áo Chu Chính Hiến, “Đi thôi.”

Bác bảo vệ khu nhà có tiếng là nói nhiều, nếu không đi thì có lẽ phải đứng ở đây đến bình minh mất.

Lâm Tấn Nhiễm kéo cổ tay anh đi lên phía trước, đi chưa được mấy bước đã thấy lòng bàn tay ẩm áp, cô dừng bước quay lại nhìn, người đàn ông ở phía sau chuyển động tay, vũng vàng nắm lấy tay cô.

“Quan hệ của em và Phó Tư Nguyên tốt lắm à?” Người đàn ông đi đến bên cạnh cô, giọng nói không hề dịu dàng.

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn anh nắm tay cô, đột nhiên không muốn giãy ra, vì thế ngoan ngoãn đi theo anh, “Khi còn nhỏ em với anh ấy là bạn, à... cũng không tính là bạn, anh ấy lớn hơn em vài tuổi, giống anh trai hơn.”

“Anh ta đối xử với em rất tốt?” Chu Chính Hiến nhớ tới bộ dạng lúc này của bọn họ ở trước cửa, thật sự giống thanh mai trúc mã. Nhưng so với Phó Tư Nguyên, anh không những quen biết sớm hơn mà còn nhìn cô lớn lên.

“Rất tốt.” Lâm Tấn Nhiễm không để ý cho lắm, “Lúc vừa tới đây vài năm em không thích nói chuyện, anh ấy luôn lặng lẽ ngồi cùng em, cũng luôn kiên trì đưa em ra ngoài chơi. Dần dần sau đó, em mới bắt đầu nói chuyện.”

Chu Chính Hiến bất ngờ siết chặt tay cô, anh quay đầu nhìn cô, giọng nói trở nên nặng nề, “Xin lỗi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, khẽ cười một tiếng, “Sao đột nhiên anh lại nói xin lỗi?”

Chu Chính Hiến không nói gì.

Cô nói, lúc vừa tới đây vài năm thì không thích nói chuyện, thật ra anh biết, không phải đơn giản là cô không nói chuyện, mấy năm đó cô hoàn toàn bao bọc mình trong không gian riêng, bài xích với thế giới bên ngoài.

Tối hôm đó, Chu Chính Hiến mang tư liệu của cô đến, từng chữ từng chữ trong đó đều khiến anh đau lòng, lúc đấy anh mới biết cô không chỉ bị giày vò bởi vì gương mặt bị hủy, mà còn bởi trong lòng bị tổn thương nên mới sống đau khổ như vậy.

Bây giờ nghe cô nói nhẹ nhàng đến thế nhưng anh hiểu rõ, đó là mấy năm khó khăn nhất của cô. Nhưng mấy năm đấy, anh lại không ở bên cạnh cô.

“Ồ.” Lâm Tấn Nhiễm hoảng sợ, người đàn ông bất ngờ duỗi tay ôm cô vào trong lòng, quanh chóp mũi là hơi thở quen thuộc. Lâm Tấn Nhiễm có thể cảm nhận được áp suất rất thấp tỏa ra từ thân thể anh.....

“Sao vậy, chẳng lẽ em nói em ở cùng với Phó Tư Nguyên nên anh không vui?” Lâm Tấn Nhiễm trêu anh, không ngờ người đàn ông chống cằm lên bả vai cô khẽ “Ừ” một tiếng, “Nghĩ đến việc lúc anh không ở đó, có một người đàn ông đã đưa em đi chơi, thật sự rất khó chịu.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, mơ hồ cảm thấy buồn cười, lời nói này thật sự không giống những lời Chu Chính Hiến sẽ nói.

“Đi thôi.” Chu Chính Hiến buông cô ra, nhưng vẫn nắm chặt tay cô, “Từ nay về sau anh sẽ đưa em đi chơi, những người khác đừng hòng nghĩ đến.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Anh còn coi em là đứa trẻ ba tuổi sao?

Hai người nắm tay chậm rãi đi dạo, đi hơi xa một chút.

“Trước kia ở đây là một công viên nhỏ, em thỉnh thoảng cũng sẽ đến đây ngồi.” Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đi tới gần hệ thống cửa hàng, Lâm Tấn Nhiễm kéo anh ngồi xuống cái ghế gần đấy, “Nhưng bây giờ đã xây dựng thành một trung tâm thương mại.”

Sau khi nói xong, Lâm Tấn Nhiễm phát hiện ánh mắt Chu Chính Hiến đang nhìn một đôi tình nhân cách đó không xa, “Anh nhìn gì vậy?”

Chu Chính Hiến, “Bọn họ đang làm gì vậy, lấy một con sao biển màu đỏ từ trong cái tủ mà vui vẻ đến thế à?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn mấy con thú bông trong lòng cô gái kia. “Đó là máy gấp gấu bông.”

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, hiển nhiên là muốn hỏi, máy gấp gấu bông là gì.

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Đại thiếu gia, đến cả trò chơi dành cho trẻ con mà cũng không biết? Cái máy đó cho tiền xu vào, sau đó dùng cái móng vuốt kia gấp, gấp được cái nào thì nó là của anh.”

Ánh mắt Chu Chính Hiến sáng ngời, “Thật không, đi thử đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm trở mắt, vẻ mặt đầy ghét bỏ, “Lớn rồi, còn chơi cái này làm gì?”

Chu Chính Hiến xoa xoa đầu cô, “Vừa rồi hai người kia không phải cũng thế à, hơn nữa, sao em giống người già thế?”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Nhặt nhèo.”

Chu Chính Hiến không để ý đến việc cô không phối hợp, mà còn kéo cô đến chỗ máy gấp gấu bông, “Đứng bên cạnh xem nhé, anh sẽ gấp cho em một con.”

Người nào đó nói gấp một con rất nhẹ nhàng, nhưng thử hơn mười lần, cuối cùng nhận ra cái này không phải muốn gấp là gấp được.

Lúc này Lâm Tẩn Nhiễm đứng bên cạnh, nhin cười nhìn lông mày người đàn ông đang dần dần nhíu lại, “Chắc, lại không trúng, Chu tiên sinh, anh có được không đó?”

Tay Chu Chính Hiến đang cho tiền xu vào ngừng lại, anh hơi nghiêng đầu, “Anh có được hay không, em thử là biết.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Con mẹ nó, anh nói lời vàng ngọc gì vậy?

Bóng đêm dần dần buông xuống, trung tâm thương mại càng lúc càng nhiều người, bọn trẻ con và các đôi tình nhân cũng lần lượt kéo đến rất đông. Nhưng mọi người đều dừng chân bên cạnh máy gấp gấu bông.

Không chỉ vì người đàn ông chiếm lấy cái máy một lúc lâu rồi, mà còn bởi vì diện mạo của anh quá thu hút sự chú ý của người khác.

Trong tay Lâm Tẩn Nhiễm cầm con Pikachu, cô khẽ nói, “Đã gấp được một con rồi mà.”

Chu Chính Hiến vẫn kiên trì, “Lúc này em nói con sao biển này đáng yêu hơn mà.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Anh gấp gần 100 lần mới được một con Pikachu...”

Chu Chính Hiến dừng lại, “Em còn đếm giúp anh à?”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Không, nhìn số tiền anh bỏ vào máy rồi suy ra thôi.”

Chu Chính Hiến suy nghĩ rồi nói, “Nhưng em nói cái đó đáng yêu, yên tâm, anh nhất định sẽ gấp được cho em.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Cô gái nhỏ bên cạnh nghe xong thì khuôn mặt ửng đỏ, mẹ ơi, đây là bộ dạng không được thì không cam lòng mà, thật sự rất giỏi dỗ bạn gái đó, bạn gái thích cái gì thì làm cho bằng được.

Đẹp trai quá đi!!!

Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm thầm nghĩ... Chàng trai à, số tiền xu từ này đến giờ anh đút vào có thể mua được một cái máy gấp gấu bông luôn rồi.

Tác giả có đôi lời muốn nói: Đừng trách tay anh Chu quá đen, bởi vì người ta chưa từng chơi mà thôi!!! Tốt xấu gì cũng được một con Pikachu rồi đó!!!

Cái máy gấp gấu bông này!!! Có thể lập kỷ lục thu được nhiều tiền nhất rồi!!!

43. Chương 43

Trong tiếng reo hò của đám con gái xung quanh, cuối cùng cũng gặp được con sao biển. Chu Chính Hiến bình tĩnh nhường mầy, cúi người lấy nó ra, đặt vào trong lòng Lâm Tấn Nhiễm, “Cầm lấy.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn dáng vẻ đặc ý của người đàn ông trước mặt, khoe miệng tràn ngập ý cười, “Đúng là trăm cay nghìn đắng... Cảm ơn anh.”

“Chỉ cảm ơn như vậy thôi sao?” Chu Chính Hiến nhú màu, nhưng khoe miệng cũng hơi cong lên. Lâm Tấn Nhiễm liếc anh, “Vậy anh còn muốn thế nào nữa?”

Bàn tay Chu Chính Hiến vòng ra phía sau khoác nhẹ lên vai cô, vẻ mặt dịu dàng không hiểu sao hơi lưu manh, “Cái này, để anh nghĩ đã....”

“Mỹ nữ, mau hôn người ta một cái đi.” Đột nhiên không biết ai đó ở xung quanh nói đùa, sau đó nhiều người cũng hòa theo, “Đúng vậy đúng vậy, hôn một cái đi. Bỏ ra nhiều tiền như vậy, không hôn một cái đúng là có lỗi với người ta đó.”

Chu Chính Hiến rất hưởng thụ cong môi cười, anh nghiêng đầu nhìn người con gái bên cạnh, ánh mắt dịu dàng, “Ý kiến của mọi người cũng không tồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nâng khủy tay lên, cô không dùng nhiều lực, đẩy người nào đó ra. Sau đó cô ôm gấu bông đi ra khỏi đám đông.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, cô bị anh đưa tay kéo lại, Chu Chính Hiến nhìn về phía trước, cười nói, “Làm sao vậy, cô gái nhỏ nhà anh xấu hổ à?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng chân, trừng mắt với anh, “Ai xấu hổ chứ?”

“Không sao.” Chu Chính Hiến dừng lại, cúi xuống như đang đánh giá cô.

Lâm Tấn Nhiễm bị nhìn chằm chằm thì mặt nóng lên, cô nhét hai con gấu bông vào lòng anh, tức giận nói, “Gọi điện thoại cho Chu Diễm, bảo anh ta đến đón anh về đi... Ồi.”

“Bây giờ bảo cậu ta đến, em muốn cậu ta làm cái bóng đèn cao áp hả?” Chu Chính Hiến duỗi tay ôm cô vào ngực, mà hai con gấu bông bị nhét trong ngực anh lúc này bị kẹp giữa hai người.

Pikachu & Sao biển: Chúng tôi uất ức quá đi mất, nhưng chúng tôi không nói được...

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến, “Em đã không thấy xấu hổ, vậy.....”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩng đầu, vậy cái gì?

Không đợi cô mở miệng hỏi đã có một bóng người phủ xuống, người đàn ông đang ôm cô vô cùng chính xác áp môi mình lên môi cô. Xúc cảm lạnh lạnh trên môi là hơi thở mà cô quen thuộc, tim đập lỡ một nhịp.

Mà phía sau bọn họ, mấy người vừa nãy chứng kiến Chu Chính Hiến bỏ ra “số tiền lớn” để gấp gấu bông vẫn luôn nhìn chăm chú bọn họ, bây giờ đều âm ỉ hét lên, ánh mắt kia, tuyệt đối đều tràn ngập bong bóng màu hồng.

Lâm Tấn Nhiễm biết có người đang nhìn họ, ở trước mặt mọi người ôm ôm ấp ấp, đột nhiên cô cảm thấy... Những người này dường như hơi chướng mắt.

“Lại ngây người rồi.” Chu Chính Hiến hơi buông cô ra, giọng nói mềm mại mà quyến rũ vang lên, “Mấy ngày nay em không tới, anh rất nhớ em.”

Đêm nay Lâm Tấn Nhiễm ngủ rất ngon, trong mộng, cô lại mơ thấy Chu Chính Hiến.

Bộ dạng của anh khi hai mươi tuổi tuy rằng hơi ngây ngô, nhưng không khác bây giờ là mấy. Anh dắt cô của năm hơn mười tuổi, cùng đi trên con đường mà hôm nay bọn họ đi.

Đi được một lúc, anh đột nhiên cúi đầu muốn hôn cô, trong mơ, cô gái mười lăm tuổi đỏ mặt, đưa tay ngăn môi anh không cho anh tới gần.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe người đàn ông nói bên tai cô gái, “Chờ em trưởng thành anh sẽ không bỏ qua cho em.”

Hôm sau khi tỉnh ngủ, những lời này vẫn luôn quanh quẩn bên tai Lâm Tẫn Nhiễm. Cô ngồi dậy, đưa tay đỡ trán.

Ồi, xem ra giấc mơ rất chân thực.

Lâm Tẫn Nhiễm rời giường, cô bước ra khỏi phòng, vừa mở cửa đã thấy người ngồi trên sofa, cô sững sốt, nói, “Sao anh lại ở đây?”

Chu Diễm đang nghịch điện thoại di động, nghe thấy vậy thì ngược mắt lên, anh ta hơi bối rối, “À... Thiếu gia ra ngoài đi dạo với cô chú rồi, tôi nhàn rồi không có việc gì làm nên ngồi ở đây.”

Lâm Tẫn Nhiễm, “Đi dạo? Anh ấy và cha mẹ tôi?” Bình thường giờ này quả thật mẹ cô hay đưa cha ra ngoài đi dạo một lúc, nhưng mà, tại sao Chu Chính Hiến lại đi cùng?

Chu Diễm “ừ” một tiếng, “Họ nói sẽ trở về sớm thôi.”

“Được rồi.” Lâm Tẫn Nhiễm gật đầu, đi vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi xong, cô tùy ý ngồi xuống bên cạnh Chu Diễm.

Chu Diễm nhìn cô, “Buổi sáng cô muốn ăn gì? Tôi làm cho cô.”

Lâm Tẫn Nhiễm sững sốt, “Hả?”

Chu Diễm ho nhẹ, “Hôm qua tôi thấy có bánh mì trong tủ lạnh, tôi rán giúp cô một quả trứng nhé?”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười, “Anh là khách, anh ở trong nhà tôi làm bữa sáng cho tôi còn ra thể thống gì nữa. Thôi bỏ đi, tôi tự làm là được rồi.”

Nói xong, Lâm Tẫn Nhiễm đứng dậy.

“Tôi, tôi biết rồi.”

Người phía sau bất ngờ nói.

Lâm Tẫn Nhiễm quay đầu, nhìn anh ta với ánh mắt khó hiểu, “Biết cái gì?”

Chu Diễm mấp máy môi, “Biết cô là ai.”

Vừa dứt lời, anh ta nhận ra ánh mắt của người trước mặt trở nên cẩn thận một cách khác thường, Chu Diễm vội nói, “Tôi sẽ không nói ra ngoài, trừ thiếu gia thì không ai biết cả.”

Một lúc lâu sau Lâm Tẫn Nhiễm vẫn không nói gì, trong lòng Chu Diễm hơi hồi hộp, “Tẫn Nhiễm, tôi...”

“Tôi biết sớm muộn gì anh cũng sẽ biết.”

Chu Diễm sững sờ.

“Anh là người Chu Chính Hiến tín nhiệm nhất, cũng là phụ tá đắc lực của anh ấy, nếu anh ấy muốn cho người điều tra tôi, trừ anh ra, anh ấy sẽ không yên tâm về người khác.”

Chu Diễm, “... Xin lỗi.”

Lâm Tẫn Nhiễm nhướn mày, “Kỳ lạ nhỉ, hai người đều nói xin lỗi với tôi là sao vậy?”

Chu Diễm cúi đầu không nói chuyện, anh ta cũng không biết sao lại như vậy, chỉ cảm thấy... Nên xin lỗi cô. Nhớ lại bản thân từng thề son sắt “Nếu như là tôi, tôi cũng sẽ cứu thiếu gia trước.”, anh ta chỉ cảm thấy áy náy không dứt.

Cô bé này, dù sao cũng là người thân của anh ta.

“Được rồi...” Lâm Tấn Nhiễm cười giễu, “Đừng có diễn mấy chuyện buồn với tôi, anh không cần phải như thế.”

Chu Diễm mím môi không nói gì.

Lâm Tấn Nhiễm hơi nhướn mày, “Anh ăn chưa, nếu chưa ăn thì tôi làm một phần cho anh.”

Chu Diễm không yên lòng gật gật đầu, “Tôi ăn rồi, cô ăn đi.”

“Ừ.”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm ăn xong bữa sáng thì Chu Chính Hiến và cha mẹ cô đã trở về.

Ba người vừa nói vừa cười, dường như cuộc nói chuyện khá thú vị. Lâm Tấn Nhiễm ngồi trên ghế sofa nhìn ba người bọn họ, “Mấy người đi dạo lâu hơn so với bình thường đấy.”

Trên mặt Đồng Hựu Cầm tràn ngập ý cười, “Có Chính Hiến đi cùng nên cha mẹ nói chuyện lâu hơn một chút.”

Lâm Tấn Nhiễm bĩu môi, “Không ngờ người nào đó còn biết lấy lòng trưởng bối.”

Chu Chính Hiến đang đưa Lâm Phong về phòng, nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn cô, “Bởi vì đó là cha mẹ em nên mới như thế.”

Ý cười trên mặt Đồng Hựu Cầm lại càng tươi hơn, “Ấy ấy, đứa trẻ này rất hiểu chuyện, để cậu ấy cùng đi dạo với hai người già đúng là làm khó nó.”

Lâm Tấn Nhiễm: Đúng là chưa cần một ngày đã dễ dàng thu phục cha mẹ cô rồi.

Giữa trưa, sau khi cơm nước xong, Lâm Tấn Nhiễm trở về phòng nghịch di động. Bên ngoài phòng khách, người nào đó đang trò chuyện vui vẻ với bà Đồng nhà cô, Lâm Tấn Nhiễm rất tò mò, có chuyện gì có thể khiến cho hai người nói chuyện lâu như vậy...

“Cốc cốc cốc.”

“Vào đi.” Lâm Tấn Nhiễm ngồi trước máy tính ở bàn học, nghe được tiếng gõ cửa thì thuận miệng đáp.

“Còn tưởng em ngủ trưa.” Người bước vào là Chu Chính Hiến, anh vừa vào đã đóng cửa lại.

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh thì hơi sững sốt, “Mẹ em đâu?”

“Ở phòng bếp, nói muốn làm bữa trưa cho chúng ta, Chu Diễm cũng đi giúp cô rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm “à” một tiếng, bỗng nhiên tò mò nhìn anh, “Anh và mẹ em có nhiều chuyện để tán gẫu vậy sao?”

“Có chứ.” Chu Chính Hiến cúi người, một tay chống lên bàn, một tay đặt lên lưng ghế cô ngồi, “Nói về em, còn có rất nhiều chuyện này nọ có thể tán gẫu.”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm chột lóe, “Hai người đã nói đến mức nào rồi?”

“Đến mức khiến mẹ em cảm thấy em và anh...”

“Và anh cái gì?”

Chu Chính Hiến khẽ cười, “Em không phát hiện ra mẹ em đã coi anh là bạn trai em rồi sao?”

“... Không.”

Chu Chính Hiến híp mắt, cong tay gõ vào ót cô, “Thị lực của em không tốt lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh, “Thị lực của anh không tốt thì đúng hơn.”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, cụp mắt nhìn cô, “Đứng lên.”

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu nhìn anh, “Làm gì?”

“Ôm một lát.”

Trái tim Lâm Tấn Nhiễm đập mạnh hơn, cô thừa nhận, chỉ ba chữ đó thôi, cô bị trêu chọc rồi.

Nhưng Chu Chính Hiến thấy cô ngồi yên không nhúc nhích thì cho rằng cô không chịu phối hợp, nên anh trực tiếp cúi xuống ôm cô từ trên ghế lên, thuận tiện thở dài một cái, “Càng lớn càng không nghe lời, sau này phải làm thế nào với em bây giờ?”

“Anh làm gì đây?” Lâm Tấn Nhiễm theo bản năng nhìn về phía cửa phòng, vừa rồi anh đi vào chỉ thuận tay đóng cửa lại, cũng không khóa cửa.

Chu Chính Hiến thấy ánh mắt cô thì lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng cô, anh duỗi tay véo má cô, “Em cảm thấy anh đang ở trong phòng em thì còn có ai không có mắt nhìn mà đẩy cửa vào?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Anh đừng làm loạn.”

Chu Chính Hiến cúi người, khiến cho cô và anh càng dựa sát vào nhau hơn, “Anh làm loạn cái gì?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, hai tay người này ôm chặt lấy eo cô, vậy mà vẫn còn mặt mũi hỏi lại.

“Em nói làm loạn, đại khái là như vậy à.....” Chu Chính Hiến dùng sức bế cô lên, sau đó ném cô lên giường.

Lâm Tấn Nhiễm buồn bực hừ một tiếng, may là lúc này cô vẫn giữ được lý trí không hét lớn, nếu không... không biết mấy người ở ngoài sẽ nghĩ thế nào nữa.

Người đàn ông ở bên giường cúi người xuống, hai tay chống hai bên người cô, thân thể cũng không hoàn toàn áp xuống, nhưng... hai thân thể tiếp xúc qua lớp quần áo, vẫn có cảm giác mờ ám.

“Nhiễm Nhiễm, buổi chiều anh phải đi rồi.” Giọng nói của người đàn ông phía trên hơi khàn khàn, anh thấp giọng nói, “Anh sợ anh sẽ nhớ em, cho nên em mau về sớm một chút.”

44. Chương 44

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, trong lòng như mặt hồ yên tĩnh bị ném hòn đá ném vào, tiếng “Ầm ầm” vang lên, sau đó gợn nước từng vòng từng vòng dập dờn tràn ra, một lúc lâu sau vẫn không dừng.

“Em, em còn ở lại nhà hai ba ngày nữa.”

Chu Chính Hiến đưa tay vuốt ve mặt cô, “Ừ, hai ba ngày...”

“Hai ba ngày cũng không lâu.” Lâm Tấn Nhiễm, “Anh đứng lên trước đã.”

“Không dậy nổi.” Chu Chính Hiến nghiêm túc từ chối, tiếp đó anh cúi đầu xuống, giống như hôn dỗi mà cắn một cái lên cái cổ trắng nõn của cô.

Cả người Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Này...”

Thế nhưng người đàn ông này cũng không để ý tới cô, cắn một cái còn không thỏa mãn, bắt đầu di chuyển qua lại trên cổ cô. Cuối cùng cô cũng không biết anh cắn hay là hôn, chỉ cảm thấy chỗ anh chạm vào vừa ngứa vừa tê dại, khiến người ta hơi run rẩy, cũng làm cho người ta lưu luyến khoảnh khắc động tình này.

Bị mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng chỉ thuộc về người con gái dụ dỗ khiến hơi thở Chu Chính Hiến dần dần không ổn định, tay anh không tự giác vén vạt áo cô lên, dọc theo thắt lưng chậm rãi mò lên trên.

Thời tiết bây giờ cũng chỉ cần mặc quần áo đơn giản, trên người Lâm Tấn Nhiễm chỉ mặc áo T-shirt, cần bản không hề có vật cản. Trong lòng bàn tay là da thịt tinh tế bóng loáng, giống như bạch ngọc dương chi loại tốt nhất, tay anh dán lên đó đến nghiện, liên tục vuốt ve không ngừng.

Cùng với động tác tay, môi anh cũng dần dần tìm được môi cô, hôn lên, cạy mở môi cô. Từ dịu dàng chuyển sang thô bạo, anh si mê mùi hương trên môi cô, cứ như thể hãm sâu trong sự kiêu diễm đó.

Mà Lâm Tấn Nhiễm cũng không chạy được đi đâu, bây giờ cô đã bị trêu chọc đến nỗi không phân biệt được Đông, Tây, Nam, Bắc, lúc này chỉ cảm thấy thân thể như con thuyền nhỏ dập dờn trong cơn sóng lớn.

“Ừm...” Lâm Tấn Nhiễm không tự giác kêu một tiếng, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra tiếng kêu này sẽ kích thích ái dục vọng, vì thế cô cố gắng nhịn cảm giác này xuống, ép buộc bản thân kiềm chế không được phát ra âm thanh nào nữa.

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến kéo giãn khoảng cách giữa mình và cô ra, từ trên cao nhìn xuống cô, đôi mắt càng trở nên đen hơn so với bình thường, trong áo T-shirt, anh chậm rãi đưa tay dọc lên trên, cuối cùng chạm vào mép vải của áo ngực.

Lâm Tấn Nhiễm căng thẳng, “Đừng...”

Chu Chính Hiến dừng lại, anh tới gần lỗ tai cô, hơi thở phả lên trên vành tai, “Nhiễm Nhiễm, giọng nói của em... rất dễ nghe.”

Lâm Tấn Nhiễm cứng lại, cảm giác những lời nói này đã khiến cả người cô run rẩy, mặt cô đỏ ửng, ngay cả làn da trên người cũng thấp thoáng màu đỏ.

“... Anh đừng nói chuyện.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, khẽ cười, “Nếu em cứ xấu hổ như vậy thì anh sẽ không nhịn được mất.”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh rồi đưa tay che miệng anh lại.

Trong lòng bàn tay tê rần, anh vui đùa liếm lòng bàn tay cô.

Lâm Tấn Nhiễm vội rút tay về, sững sờ lúc lâu mới thốt ra được một câu, “Chu Chính Hiến, anh... đồ biến thái.”

Dù sao tình huống bây giờ cũng không ổn lắm, vì thế cô không dám ầm ĩ, lại càng không dám đưa chân đá anh, chỉ có thể hung dữ trừng mắt với anh.

Nhưng mà như vậy Chu Chính Hiến mới thấy Lâm Tấn Nhiễm có sức sống, lúc này cô mới chân chính tháo bỏ vẻ mặt lạnh nhạt, cách xa vạn dặm với mọi người, bây giờ mới anh mới thật sự tìm lại được... Bộ dạng ban đầu của cô.

Đúng vậy, vẫn là cô gái nhỏ hờn to gọi nhỏ trong ấn tượng của anh.

“Lần đầu tiên nghe được lời đánh giá này.” Chu Chính Hiến mang vẻ mặt “Sống lâu mới được chứng kiến” và biểu cảm “Anh rất hưởng thụ”, “Không tồi, anh chấp nhận, nhưng... chỉ trước mặt em mới như vậy.”

Mặt Lâm Tấn Nhiễm càng đỏ hơn, ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện của Chu Diễm và Đồng Hựu Cẩm, Lâm Tấn Nhiễm sợ Đồng Hựu Cẩm tùy tiện đẩy cửa đi vào như bình thường nên vội vươn tay đẩy anh ra, cùng với động tác của cô, bàn tay xấu xa của anh cũng xê dịch lên trên.

Rất tròn, cảm khá vừa tay.

“...”

“...”

Chu Chính Hiến nheo mắt lại, hô hấp dường như ngày càng nóng hơn, bàn tay cũng rất tự nhiên bóp bóp.

Nội y Lâm Tấn Nhiễm vẫn còn nguyên vẹn, lòng bàn tay anh lướt xuống bụng, chạm vào phần hơi hờ ra phía trên. Nơi riêng tư nhất bị một người đàn ông chạm vào, dù Lâm Tấn Nhiễm rất muốn giả vờ bình tĩnh nhưng nhiệt độ trên mặt lại tăng lên.

“Sờ đủ chưa?” Cô nghiến răng rít từng chữ.

“Em muốn anh nói thật à?” Trong lời nói của Chu Chính Hiến tràn ngập sự vui vẻ.

Lâm Tấn Nhiễm nhất thời ghen hờn, trước kia còn ra vẻ người đàn ông tao nhã, sau đó lại biến thành cầm thú xảo quyệt, ra vẻ đạo mạo!

“Nói thật là sờ không đủ, đáng tiếc... không thể tiếp tục.” Chu Chính Hiến khẽ nhú mào, xoay người rời khỏi người cô.

Lâm Tấn Nhiễm thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi dậy, kéo cái áo phông bị anh vén lên. Chu Chính Hiến ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cổ rời mắt sang chỗ khác, “Nhớ kĩ, sau khi về đừng đến trường học vội, phải tới gặp anh trước.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh.

“Có nghe không hả?” Chu Chính Hiến nắm nhẹ cằm dưới của cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mào, vẻ mặt không hề sợ hãi, “Không, nghe, thấy.”

Chu Chính Hiến cười nhạt một tiếng, cúi đầu tiến đến, lần này Lâm Tấn Nhiễm đã có chuẩn bị, cô vội đẩy anh rồi đứng dậy chạy ra ngoài.

“Mẹ làm gì vậy? Con xem với.”

Cô vừa nói vừa đi ra cửa, bỏ một mình Chu Chính Hiến lại phòng mình.

Chu Chính Hiến nhìn bóng lưng cô vội vàng chuồn đi. Một lúc lâu sau, anh đưa tay đỡ trán, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Hơn ba giờ chiều, Chu Chính Hiến và Chu Diễm rời đi. Đồng Hựu Cầm và Lâm Tấn Nhiễm tiễn bọn họ xuống dưới nhà, nhìn bọn họ lái xe rời đi rồi mới lên nhà.

“Đứa trẻ Chu Chính Hiến này cũng không tồi.” Đồng Hựu Cầm cười hơn hở nói.

Lâm Tấn Nhiễm vâng một tiếng.

“Vâng cái gì, mẹ nhìn ra được con cũng rất thích nó.”

Lâm Tấn Nhiễm nghi hoặc nhìn Đồng Hựu Cầm, “Mẹ nhìn ra từ chỗ nào?”

“Ánh mắt.” Đồng Hựu Cầm mỉm cười, “Mẹ là người từng trải, mẹ biết, trước kia, cha con luôn nói cuối cùng con và đứa trẻ Tư Nguyên sẽ ở bên nhau, tuy rằng mẹ cũng thích Tư Nguyên, nhưng mẹ biết con nhóc như con không có ý với người ta, ánh mắt con nhìn Tư Nguyên và ánh mắt con nhìn Chính Hiến hoàn toàn khác nhau.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Thật không ạ?”

Đồng Hựu Cầm kéo tay Lâm Tấn Nhiễm, vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Nhiễm Nhiễm, mẹ mặc kệ cậu ấy là ai, chỉ quan tâm cậu ấy có yêu con hay không, chỉ cần cậu ấy yêu con, các con ở bên nhau có thể vui vẻ là mẹ vừa lòng rồi.”

Lòng Lâm Tấn Nhiễm đầy ấm áp, “Cảm ơn mẹ, nhưng, chuyện hai người bọn con... cứ từ từ rồi sẽ đến.”

“Ừ, từ từ sẽ đến, bọn con muốn từ từ tìm hiểu nhau sao?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Vâng.”

Tìm hiểu sao, hai người bọn họ đã vô cùng thấu hiểu đối phương, chắc hẳn, Chu Chính Hiến cũng không để lộ ra mình đã sớm biết những chuyện trong quá khứ của cô, mà cha mẹ cô cũng không biết trước năm mười lăm tuổi, cô với anh đã sống cùng nhau rồi.

Lâm Tấn Nhiễm nắm tay Đồng Hựu Cầm đi vào phòng, khi còn nhỏ cô không nói về Chu gia, sợ cha mẹ sẽ đưa cô về đó, bây giờ cô không nói bởi vì không muốn bọn họ lo lắng. Đều là chuyện quá khứ, cô hy vọng mình có thể sống tốt ở hiện tại.

Vườn hoa của Chu gia.

“Đã lâu không tới đây, hoa viên nhà anh ngày càng giống Ngự Hoa Viên của hoàng cung, xa hoa chết đi được.” Quách Vũ Phi ngồi trong đình giữa vườn hoa, vẻ mặt tràn ngập sự trêu chọc.

“Người ta nho nhã như thế, đầu giống cậu.” Đình Viễn Hằng khẽ cười liếc mắt nhìn Quách Vũ Phi, “Là nhà giàu hàng thật giá thật đấy.”

Quách Vũ Phi, “Anh đang cười nhạo em à?”

Đinh Viễn Hằng nhượng mảy, “Không không không, anh đang hâm mộ cậu.”

“Hừ...” Ánh mắt Quách Vũ Phi lướt qua anh ta, quay đầu sang nhìn Chu Chính Hiến, “Anh Chu, anh cho em mượn kiến trúc sư nhà anh đi? Em về sửa sang lại nhà mình một chút.”

Dứt lời, thấy Chu Chính Hiến cup mắt nhìn chén trà xanh, vẻ mặt đầy suy tư, Quách Vũ Phi lại hỏi, “Anh Chu?”

“Ngày thứ tư.”

“Hả? Ngày thứ tư gì?” Quách Vũ Phi buồn bực nhìn về phía Đinh Viễn Hằng, Đinh Viễn Hằng lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết.

Hai người lại đồng loạt nhìn Chu Chính Hiến, thấy khóe miệng người nào đó cong lên, rõ ràng là cười nhưng không hiểu sao hơi dọa người, “Ồ? Rốt cuộc anh Chu làm sao vậy?”

Lúc này Chu Chính Hiến mới ngược mắt nhìn hai người, “Nhìn tôi làm gì?”

Quách Vũ Phi chớp chớp mắt, “Anh vừa thất thần?”

Chu Chính Hiến mím môi, vừa rồi anh nghĩ đến cô nhóc kia nói hai, ba ngày sẽ trở về, kết quả bây giờ đã là ngày thứ tư cũng không thấy cô xuất hiện trước mặt anh, điện thoại cũng không thèm gọi lấy một cuộc.

“Không có việc gì.”

“Rõ ràng là có chuyện.” Quách Vũ Phi bát quái dựa sát vào, “Ánh mắt này của anh, chính là ánh mắt rơi vào bể tình.”

Chu Chính Hiến duỗi tay đẩy anh ta đang tiến đến gần ra, “Nói chuyện tử tế.”

Quách Vũ Phi cười hì hì lùi ra sau, “Có phải đang nghĩ tới cô gái váy xanh ngày đó không, ôi ôi, lần trước anh cũng không nói rõ ràng, rốt cuộc cô ấy là ai?”

Đinh Viễn Hằng thấy vậy cũng buông chén trà xuống, tò mò nhìn sang.

“Cô ấy là....”

“Chu tiên sinh.” Đột nhiên, ngoài đình vang lên giọng nói lạnh nhạt của một cô gái, Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng ngồi gần nên nhìn rõ ánh mắt sáng ngời của Chu Chính Hiến.

Hai người họ nhìn theo ánh mắt của Chu Chính Hiến ra ngoài đình, ở bậc thang bước lên đình có một người con gái mặc áo blouse trắng, tay đang bê khay đựng bát thuốc, vẻ mặt nghiêm túc thản nhiên nhìn bọn họ.

“Ồi! Là cô! Mới nói đến cô mà cô đã xuất hiện ngay được rồi.” Quách Vũ Phi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Cô gái váy xanh! Tại sao cô lại ở đây?”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu với anh ta, đi lên cầu thang, đặt khay đựng bát thuốc xuống trước mặt Chu Chính Hiến, “Tôi là bác sĩ của Chu gia, tôi đương nhiên phải ở đây.”

“Thì ra cô là bác sĩ.” Đinh Viễn Hằng nhìn Chu Chính Hiến, lập tức hiểu rõ, “Hóa ra là có chuyện này.”

Nhà ở ven hồ được hưởng trước ánh trăng (1), sớm chiều ở chung sinh tình cảm.

(1) Nhà ở ven hồ được hưởng trước ánh trăng: bởi vì tiếp cận với những người khác hoặc sự vật mà vươn lên trước, đạt được lợi ích nào đó.

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến sự kinh ngạc của bọn họ, cô chỉ nhìn về phía Chu Chính Hiến nói, “Chu tiên sinh, uống thuốc.”

Vừa mới dứt lời, người đàn ông trước mặt đưa tay ra cầm cổ tay cô, “Mới về à?”

Lâm Tấn Nhiễm không rút tay ra, thản nhiên nhìn anh, “Em về từ hôm qua, đến trường trước rồi mới về đây.”

“Đã nói với em sau khi về phải đến gặp anh trước mà.” Chu Chính Hiến nhú mảy, “Lại không nghe lời rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhoẻn miệng cười, “Hôm đó em cũng chưa đồng ý với anh.”

Chu Chính Hiến, “Em..... ”

“Ôi chao, chuyện gì đây, Chu đại thiếu gia của chúng ta từ bao giờ lại dính người như vậy chứ?” Quách Vũ Phi che ngực, “Sống lâu mới chứng kiến được nhiều chuyện.”

Đinh Viễn Hằng gật đầu đồng ý, đúng thật, quen biết Chu Chính Hiến nhiều năm như vậy mà chưa hề thấy anh quan tâm đến người con gái nào như thế, cô gái này rất có năng lực.

Tác giả có đôi lời muốn nói: Thấy anh Chu mỗi lần muốn lăn giường đều không thể đi đến bước cuối cùng, tôi cũng rất sốt ruột, ừ... thật ra chuyện đây cũng chỉ còn mấy chương nữa thôi là đến rồi!

45. Chương 45

Lâm Tấn Nhiễm cũng không có bộ dạng thẹn thùng như người con gái bình thường, nghe Quách Vũ Phi nói thế, cô chỉ thần nhiên nói, “Mau uống thuốc đi, đừng nói nữa.”

Chu Chính Hiến cực kỳ nghe lời bê bát thuốc lên ngoan ngoãn uống.

Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống bên cạnh anh, cô nhìn thoáng qua lá trà, “Trà Hoàng Kim?”

Anh uống một ngụm thuốc, mày nhú lại thành hình chữ xuyên, “Ừ, em uống thử xem có ngon không?”

Lâm Tấn Nhiễm tùy ý rót một chén, ném thử, “Anh đổi khẩu vị từ lúc nào vậy?”

Đột nhiên Chu Chính Hiến nhìn cô với ánh mắt sâu xa, “Mặc dù khẩu vị thay đổi, nhưng nguồn gốc cuối cùng của nó vẫn là lá trà.”

Động tác uống trà của Lâm Tấn Nhiễm hơi run, sao cô lại cảm thấy trong câu nói của anh có ẩn ý nhỉ?

Chu Chính Hiến mỉm cười, tiếp tục uống thuốc đắng của mình, cô của lúc nhỏ và cô của bây giờ có hai phong cách khác nhau, nhưng cho dù thế nào thì từ đầu đến cuối đều là cô.

“Mấy người cứ thoải mái nói chuyện như vậy sao?” Quách Vũ Phi trợn mắt, “Coi hai chúng tôi không tồn tại à?”

Đinh Viễn Hằng tiếp lời, “Đúng vậy.”

Chu Chính Hiến cười nhạt với hai người, “Đã giác ngộ được như vậy thì bây giờ hai người nên tự giác đi đi.”

Quách Vũ Phi, “... Anh không phải người.”

Đinh Viễn Hằng lắc đầu, “Lâm tiểu thư, lần đầu tiên tôi thấy đáng vẻ này của Chu đại thiếu gia, có thể hỏi cô làm thế nào mà nắm bắt được cậu ấy không?”

Quách Vũ Phi nghe anh ta hỏi cũng rất hứng thú, “Đúng vậy, đúng vậy, cô nói một chút đi.”

Lâm Tấn Nhiễm đặt chén trà xuống, mặt không đổi sắc trả lời, “Có thể hai vị hiểu lầm chuyện gì rồi, Chu đại thiếu gia có thân phận như vậy, kẻ nhỏ bé như tôi làm sao mà nắm bắt được chứ.”

Quách Vũ Phi Đinh Viễn Hằng nhìn nhau.

Chu Chính Hiến trầm ngâm, “Lúc nào anh cũng ở đây, nếu em muốn thì cứ tới mà nắm bắt.”

Dứt lời quay sang nói với hai người bạn tốt, “Chỉ là cô ấy không chịu nên bây giờ tôi vẫn đang cầu xin cô ấy nắm bắt tôi.”

Quách Vũ Phi, “Phụt!”

Đinh Viễn Hằng, “... Thú vị đấy!”

Ngồi thêm một lát, Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng cũng chịu đứng dậy rời đi. Lâm Tẩn Nhiễm phải về phòng y tế, vì thế Chu Chính Hiến đi cùng với cô.

Đường đến thư phòng Chu Chính Hiến và phòng y tế là hai lối đi khác nhau, nhưng anh lại đi vòng để có thể được đi cùng cô.

Trên hành lang bằng gỗ, hai người sóng vai nhau sải bước, đúng lúc này, một người đàn ông mặc áo ngủ màu xanh biển đứng ở phía đối diện, anh ta bình tĩnh đi tới, trong tay còn ôm một cô gái đang xấu hổ.

Lâm Tẩn Nhiễm hơi sửng sốt, là Chu Duy Ân.

Chu Duy Ân cũng thấy cô, ánh mắt dừng trên người cô, sau đó chuyển sang Chu Chính Hiến.

“Ồ, thật khéo.” Dáng vẻ Chu Duy Ân kiêu ngạo vô lễ, rất giống cảnh tượng trước kia khi cô tới Chu gia làm việc.

Lâm Tẩn Nhiễm không nói chuyện, Chu Chính Hiến thấy cảnh tượng như thế thì nhú mày, trầm giọng nói, “Ở nhà còn tùy tiện thế này à?”

Chu Duy Ân khẽ cười, ánh mắt đảo sang nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, “Ở nhà còn phải chú ý hình tượng, vậy ở đâu mới được thả lỏng, đúng không Mẫn Mẫn?”

Khuôn mặt của cô gái được ôm đỡ bừng lên, dưới ánh mắt uy hiếp của Chu Chính Hiến thì hơi giãn ra một chút, “Chào Đại, Đại thiếu gia.”

Chu Chính Hiến ừ một tiếng, xem như đáp lại.

“Lâm Tẩn Nhiễm, gần đây không thấy cô ra ngoài?” Chu Duy Ân lơ đãng hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu, “Tôi về nhà.”

“À.” Chu Duy Ân lại ôm chặt cô gái Mẫn Mẫn hơn, “Được rồi, tôi không còn chuyện gì nữa, đi trước đây.”

Hai người đi ngang qua.

“Lão Dương nói hôm qua cậu uống rất nhiều rượu.” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh ta, “Đã nói cậu uống ít rượu thôi cơ mà, lại bắt đầu làm loạn rồi.”

Chu Duy Ân dừng chân, anh ta không quay đầu nhưng lại lên tiếng giải thích, “Tôi không làm loạn, hôm qua là sinh nhật một người bạn thế nên mới uống nhiều một chút.”

Bộ dạng Lâm Tẩn Nhiễm giống như xử lý việc chung, trong lòng cô rất rõ ràng, cô lo lắng cho cơ thể của Chu Duy Ân, “Lần sau nhớ chú ý đấy, đừng hành hạ dạ dày của cậu nữa.”

“Tôi biết rồi.” Giọng nói của Chu Duy Ân nhỏ đi, “Cô nói gì... tôi đều nghe.”

Câu nói cuối cùng anh ta nói rất nhỏ, nhưng Lâm Tẩn Nhiễm vẫn nghe được. Một lát sau, cô quay đầu lại nhìn anh ta, nhưng anh ta đã ôm cô gái kia đi xa rồi.

“Nhìn cái gì?” Bỗng nhiên, cằm dưới của Lâm Tẩn Nhiễm bị nắm, người nào đó ép cô quay đầu lại, “Người đã đi rồi còn nhìn làm gì?”

“Em nghe lão Dương nói hôm qua cậu ta uống say mèm.” Cầm Lâm Tẩn Nhiễm bị nắm nên cô buộc phải ngửa đầu, “Anh cũng phải quản lý em trai mình đi chứ, trước kia không nên để cậu ấy tùy tiện làm loạn như vậy.”

Chu Chính Hiến hơi cúi người, tư thế này khiến cho khoảng cách giữa hai người rất gần, chỉ cần anh cúi xuống chút nữa là có thể chạm vào môi cô, “Bà nội nói cậu ta còn không thèm để ý, anh có thể làm gì với cậu ta chứ. Nhưng... cậu ta lại rất nghe lời em.”

“Bởi vì em là bác sĩ.” Dứt lời Lâm Tẩn Nhiễm duỗi tay đẩy anh ra, “Anh đừng đứng gần em như vậy, vừa rồi là ai nói ở nhà phải chú ý hình tượng?”

Chu Chính Hiến nhướn mày, giống như mất trí nhớ, “Anh nói sao?”

“... Anh có nói.”

Ồ, vừa nãy người ra về đứng đắn, khoe khoang uy nghiêm trước mặt người khác là ai vậy nhỉ?

“Nhiễm Nhiễm, có phải em quá quan tâm đến Chu Duy Ân rồi không?” Chu Chính Hiến buông lỏng tay nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào cô.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng một chút, “Trước đây ở Chu gia em không có bạn bè, cậu ấy rất tốt với em.”

“Anh biết.” Ngày trước Chu Duy Ân và Lâm Tẩn Nhiễm không coi anh ra gì, ở dưới mí mắt anh đua nhau làm loạn, anh nhớ rất rõ Chu Duy Ân luôn bám lấy cô, sau khi biết cô “chết”, bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời trong quá khứ đã thay đổi, suýt nữa khiến Chu gia loạn đến nỗi gà bay chó sủa.

“Bây giờ cậu ta thích em.” Chu Chính Hiến nói, “Anh không muốn cậu ta thích em.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Việc này em tự có chừng mực, em sẽ không để cậu ấy hiểu lầm tình cảm của em, hơn nữa anh cũng mới thấy rồi đó, bây giờ cậu ta đã có người mới, trẻ con ấy mà, thích cũng nhanh mà quên đi cũng nhanh.”

Chu Chính Hiến bật cười, duỗi tay véo mặt cô, “Trẻ con? Em chỉ hơn cậu ta hai tuổi thôi. Có điều... nếu sau này em và anh ở bên nhau, với tư cách chị dâu thì có thể gọi cậu ta như vậy.”

Ánh mắt Lâm Tẩn Nhiễm chợt tối lại, “Chu Chính Hiến, ở chỗ này mà anh còn dám nói như vậy sao?”

Chu Chính Hiến ngẩn người, “Ý em là sao?”

“Chu gia các anh có nhiều quy củ, anh là người thừa kế, phải làm gương mới đúng chứ.” Lời Lâm Tẩn Nhiễm nói mang theo hàm ý châm chọc, “Anh nói muốn ở cùng với em là chúng ta có thể ở bên nhau sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến lạnh đi, “Em cho rằng chúng ta không thể? Ai có thể ngăn cản anh?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn ra, Chu gia có bao nhiêu quy củ cần tuân thủ mà tổ tiên truyền lại cô đều biết rõ, gia đình truyền thống như thế, so với hiện đại thì chính là một gia tộc có luật lệ. Hôn sự của người trong Chu gia đều bị để ý rất kỹ, ngày sinh tháng đẻ, mệnh số Ngũ Hành, thậm chí ở Chu gia còn có một người chuyên tính toán chuyện này cho bọn họ.

Giống như em trai anh, Chu Thời Uẩn và Tô gia đại tiểu thư – Tô Căng Bắc, hai người họ bởi vì có số mệnh hợp nhau mới bị ông nội hai nhà định hôn sự.

Có lẽ thứ này có phần đúng, hai người bọn họ quả thật rất xứng đôi.

Mà đến tận bây giờ vẫn chưa có cô gái nào thật sự xứng đôi với Chu Chính Hiến cho nên anh không muốn kết hôn, không muốn ở bên người phụ nữ nào thì mới có cơ đối phó với Hoắc lão phu nhân và mấy vị trưởng bối.

Về phần Lâm Tẩn Nhiễm, bản thân cô rất rõ ràng, khi còn nhỏ cô từng giấu giếm mọi người cầm bát tự của mình và Chu Chính Hiến đi tìm chuyên gia Chu gia kia xem. Người nọ cũng vì không chịu được sự nhõng nhẽo của cô mới lặng lẽ tính toán cho cô.

Kết quả sau đó chính là không có một điểm nào hợp.

Đương nhiên, Lâm Tẩn Nhiễm sẽ không tin vào loại chuyện không có căn cứ khoa học này, nhưng cô hiểu rõ, Chu gia rất quan tâm, bởi vì bọn họ để ý, nên nếu cô muốn ở bên Chu Chính Hiến thì phải có chứng cứ chính xác. Bất đắc dĩ, “chứng cứ” đó cô cũng không muốn lôi ra.

“Chu Chính Hiến, từ trước tới giờ, quy củ nhà anh không phải muốn đổi là đổi được.” Lâm Tẩn Nhiễm cười lạnh, “Đây là tín ngưỡng của các người, gia tộc các anh trải qua trăm năm kế thừa, sao nào, anh có thể tự mình phá hủy nó sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến có phần khó coi..

Mấy năm gần đây Hoắc Vạn Quân tìm cho anh không ít cô gái, đều là con nhà giàu sang quyền thế, nếu bát tự hơi xứng đôi thì Hoắc Vạn Quân cực kỳ vui sướng. Nhưng anh không để ý đến những người đó.

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh im lặng thì cho rằng anh đang sợ quy củ tổ tiên Chu gia, trái tim cô chợt nhói lên, “Cho nên, chơi đùa thì có thể, nhưng đừng nói đến chuyện chính thức gì đó, ở bên nhau ư? Nếu anh nói đến chuyện kết hôn thì em còn thấy sợ đấy.”

“Ai nói với em là chơi đùa?” Chu Chính Hiến túm chặt cổ tay cô, ánh mắt tràn ngập sự giận dữ, “Giữa chúng ta không bao giờ có hai chữ chơi đùa.”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng.

“Nếu em muốn chơi, anh sẽ cùng em chơi đùa cả đời.”

Lâm Tấn Nhiễm run lên, “Anh...”

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến cố kìm nén sự giận dữ, giọng nói của anh dịu lại, “Quy củ tổ tiên lập ra không phải để buộc mọi người tuân thủ theo, mà để người trong gia tộc có thể biết kiềm chế. Vì vậy, ngẫu nhiên cũng nên thay đổi theo thời đại. Anh cảm thấy, bây giờ là thời điểm để phá vỡ nó.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm cong lên, cô cảm thấy... tại sao lại giống như vì tình riêng mà làm chuyện phạm pháp vậy nhỉ?

Mặc dù nghĩ thế, trong mắt Lâm Tấn Nhiễm vẫn tràn ngập ý cười, “Anh định làm gì?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Sao vậy, không tin anh à?”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm thấp thỏm, mấy ngày nay bên nhau khiến cô hiểu được mình không có khả năng thích một người khác giống như thích anh, nhưng trong lòng cô luôn lo lắng rất nhiều, cô hưởng thụ những ngày tháng ở bên anh, nhưng cô không dám phá vỡ bức tường trong mối quan hệ của hai người.

Đáng lẽ nên lùi bước, nhưng dưới ánh mắt bất chấp tất cả của anh lúc này, cô lại nghĩ đến mình khi còn nhỏ, bản thân tự tin nói chỉ cần đôi bên đều thích nhau thì không ai có thể ngăn cản được, bây giờ tại sao lại như rùa đen rụt đầu thế này?

“Em tin...” Giọng nói của Lâm Tấn Nhiễm rất nhỏ, cô cup mắt xuống, rốt cuộc cũng chậm rãi lên tiếng, “Em tin anh.”

Đôi mắt Chu Chính Hiến sáng ngời, duỗi tay muốn ôm cô.

“Này.” Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt thấy có người đang đi đến đây thì lùi ra phía sau một bước, cảnh cáo anh, “Bây giờ em chỉ muốn ở đây làm việc, em không muốn trở thành mục tiêu bị người của Chu gia các anh chú ý. Còn có, em chỉ là Lâm Tấn Nhiễm, đừng để người khác biết em là ai.”

Chu Chính Hiến dừng tay, anh hiểu ý cô. Nếu cô thật sự ở bên anh, Hoắc Vạn Quân và trưởng bối Chu gia chắc chắn sẽ điều tra thân thế và bối cảnh của cô, đến lúc đó Chu Diễm đã từng điều tra được thì nhất định họ cũng có thể điều tra ra.

Cô vẫn luôn không muốn đối mặt với chú Minh. Vì thế, trước hết phải nghĩ biện pháp che giấu chuyện này đã rồi mới tính đến chuyện hai người bọn họ.

“Được, anh nghe em, tạm thời sẽ không để lộ chuyện đó, nhưng Nhiễm Nhiễm...” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Bây giờ chúng ta đang ở bên nhau.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cô khẽ cười một tiếng, ngược mắt nhìn anh, “Em biết.”

Tác giả có đôi lời muốn nói:

Lâm Tấn Nhiễm: Bên nhau thì bên nhau, anh có thể kiềm chế biểu cảm của mình một chút không?

Chu Chính Hiến: Không thể, vừa nghĩ tới việc sau này có thể ngủ với nhau thì rất hưng phấn.

Lâm Tấn Nhiễm:... Hừ.

Tác giả: Đúng là không biết xấu hổ!

46. Chương 46

Mấy ngày sau, trong thư phòng.

Lúc Lâm Tẩn Nhiễm đẩy cửa đi vào thì thấy một mình Chu Chính Hiến đang xử lý công việc.

“Chu Diễn đâu?” Lâm Tẩn Nhiễm đặt bát thuốc xuống, “Không phải bình thường anh ta luôn ở đây sao?”

“Lát nữa sẽ tới.” Nói xong, Chu Chính Hiến ôm lấy eo cô.

Lâm Tẩn Nhiễm không để ý, cô hơi lảo đảo bị anh kéo qua, cứ như thế ngồi lên đùi anh.

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến rất tự nhiên duỗi hai tay đặt sang hai bên người cô, hoàn toàn bao vây lấy cô. Tiếp theo, anh tựa đầu lên vai cô, nhìn về phía văn kiện trên bàn làm việc.

Tư thế này so với mấy hành vi trước đây của anh cũng không tính là trắng trợn, nhưng Lâm Tẩn Nhiễm vẫn bị kích động nên tai đỏ ửng lên, cô khẽ ho một tiếng, “... Đây, uống thuốc trước đã.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, chỉ dùng ngón tay lật sang một trang giấy rồi không có động tĩnh gì khác.

Lâm Tẩn Nhiễm bực mình, đưa tay dè lên tập văn kiện trước mặt, “Bảo anh uống thuốc mà anh cọ qua cọ lại làm gì, anh mấy tuổi rồi hả?”

Thấy vậy Chu Chính Hiến cười khẽ, dứt khoát không xem văn kiện nữa, bỏ tay xuống ôm chặt lấy eo cô, “Không uống cũng không sao, lão Dương cũng tận tụy với công việc quá rồi, chưa quên ngày nào cả.”

Lâm Tẩn Nhiễm lên tiếng, “Tuy thuốc này chỉ là thuốc bổ, nhưng anh là Chu đại thiếu gia, không ai dám không để ý đến thân thể anh cả, uống nhanh đi, chỉ đáng một chút thôi.”

“Mỗi ngày đáng một chút, cứ liên tục như thế thì cũng không còn là một chút nữa. Bác sĩ Lâm có nghĩ đến việc sáng tạo ra một loại thuốc không đắng cho anh không?” Chu Chính Hiến nghiêng người nhìn cô, đôi mắt sau gọng kính màu vàng chứa đựng ý cười dịu dàng.

Chỉ biết than thở trước mặt cô thôi, cô từng nghe Chu Diễn nói, từ trước đến nay không ai biết Chu Chính Hiến lại còn có chứng sợ thuốc đắng. Nghĩ như vậy, Lâm Tẩn Nhiễm nường mày nói, “Có thể.”

“Thật sự có thể sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Anh uống một ngụm em sẽ nói cho anh.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, bật cười, “Muốn dùng biện pháp này dụ dỗ anh uống thuốc đúng không?”

Lâm Tẩn Nhiễm không thèm để ý đến ánh mắt của người nào đó, ra vẻ tin hay không tùy anh.

Chu Chính Hiến cuối cùng cũng thuận theo ý cô, anh vươn tay cầm lấy bát thuốc uống một ngụm.

“Uống rồi, bây giờ có thể nói chưa...”

Chưa kịp nói xong, cô gái trong lòng bất ngờ lại gần, cô nhẹ nhàng áp môi mình lên môi anh, vươn đầu lưỡi phác họa khéo môi anh.

Chu Chính Hiến cứng đờ, bàn tay ôm eo cô ngày càng chặt.

“Em không thể tạo ra loại thuốc không đắng, nhưng em có biện pháp khác.” Lâm Tẩn Nhiễm cong môi, từ người cô toát ra sự quyến rũ khó tả, “Anh nói xem, mánh khéo này của em với mút hoa quả, cái nào ngọt hơn?”

Hô hấp của anh chậm lại, vuốt vuốt tóc cô, ép cô vào sát người mình, “Đương nhiên là... em ngọt hơn.”

Anh cắn môi cô, vừa muốn bắt nạt cô một chút thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa chết tiệt!

Chu Chính Hiến giật mình một lát, trong nháy mắt Lâm Tẩn Nhiễm đã đứng lên rất nhanh. Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn cô, chỉ thấy khéo miệng cô cong lên, bộ dạng cực kỳ đắc ý.

Chu Chính Hiến nhăn nhó, trầm giọng nói, “Vào đi.”

Cửa mở ra, ngoài Chu Diên còn có hai người đàn ông xa lạ đi vào, nhìn qua hình như không phải người Chu gia.

Chu Diên bước vào, nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ gật đầu với cô rồi nói với Chu Chính Hiến, “Thiếu gia, bên phía Khương thị có chuyện muốn gặp cậu.”

Chu Chính Hiến lạnh lùng “Ừ” một tiếng, “Nói đi.”

Chu Diên hơi sững sốt, không hiểu vì sao hôm nay tâm trạng Chu Chính Hiến có vẻ không tốt, nhưng anh ta cũng không suy nghĩ sâu xa, quay đầu nói với người đàn ông mặc âu phục màu xám, “Giám đốc Lý, anh nói đi.”

Người đàn ông bị gọi là giám đốc Lý gật đầu, bất chợt liếc sang Lâm Tấn Nhiễm.

Lâm Tấn Nhiễm chạm phải ánh mắt anh ta, cô hiểu ra, đoán là mấy người kia muốn bàn về công việc, có lẽ là chuyện cơ mật, cô cảm thấy mình không nên ở đây. Lâm Tấn Nhiễm nhìn về phía Chu Chính Hiến, vừa định nói một lát nữa cô quay lại lấy bát thuốc thì người nào đó đã mở miệng trước.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng, cô ấy là người của tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, khuôn mặt nhất thời đỏ ửng. Nhưng cô che dấu rất tốt, ngoại trừ Chu Chính Hiến dường như đang cười ra thì mấy người khác không phát hiện, chắc là bọn họ cho rằng cô là người bên cạnh Chu Chính Hiến.

“Được rồi, Chu tiên sinh.” Giám đốc Lý nghe Chu Chính Hiến nói vậy thì lập tức nói thẳng, “Mấy hôm trước quả thật phát hiện công ty Khương thị có vấn đề, tôi làm việc ở Khương thị 5 năm rồi, luôn luôn có mối quan hệ làm ăn thân thiết với Chu gia, nhưng mà... gần đây hình như chủ tịch của chúng tôi có ý tứ khác.”

“Hừm?” Chu Chính Hiến cười lạnh, “Khương tổng muốn đâm một dao sau lưng chúng ta phải không?”

Giám đốc Lý suy nghĩ rồi nói, “Hình như Khương tổng muốn nuốt trọn khu mỏ Sơn Tây...” (1)

(1) Sơn Tây là một tỉnh ở phía bắc của Trung Quốc. Giản xưng của Sơn Tây là “Tấn”, theo tên của nước Tấn tồn tại trong thời kỳ Tây Chu và Xuân Thu. Tên gọi Sơn Tây có nghĩa là “phía tây núi”, ý đề cập đến vị trí của tỉnh ở phía tây của Thái Hành Sơn.

Mọi người nghiêm túc bàn bạc chính sự.

Mà bên cạnh, Lâm Tấn Nhiễm nhàm chán nhìn chăm chăm vào mặt bàn. Vừa nãy giám đốc Lý coi trọng cô quá rồi, bọn họ nói một loạt chuyện về công việc, cô nghe mà chẳng hiểu lấy một câu.

Lâm Tấn Nhiễm lặng lẽ móc di động ra nhìn thoáng qua, xem ra bọn họ còn phải bàn bạc rất lâu, chỉ bằng cô dứt khoát lặng lẽ rời đi là được.

Cô vừa nãy ra ý này thì người bên cạnh lại như con giun trong bụng cô, bất ngờ đưa tay ra giữ cô lại.

Bàn làm việc tương đối cao, có thể che kín cảnh tượng phía sau. Mấy người kia còn đang bàn chuyện làm ăn với Chu Chính Hiến, mà vị Chu đại thiếu gia này lại ở sau bàn làm mấy động tác nhỏ mờ ám.

Lâm Tấn Nhiễm giật mình, theo bản năng muốn tránh xa người này một chút, người đàn ông này không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cô vừa muốn bước ra xa một bước thì Chu Chính Hiến vốn đang giữ tay cô trực tiếp đặt tay lên đầu gối cô.

Hôm nay mặc dù bên ngoài Lâm Tấn Nhiễm mặc áo blouse trắng, nhưng bên trong là váy ngắn đến đầu gối, tay anh vừa chạm vào, dường như lập tức tiếp xúc với làn da trên đùi cô. Anh dùng sức, cô không dám làm động tác mạnh để giãy ra, nếu thế mấy người kia chắc chắn sẽ phát hiện.

“Chu tiên sinh, ngài cảm thấy chúng ta nên tiếp tục chờ thời cơ hành động, hay là tấn công luôn?” Lúc này trong thư phòng, giám đốc Lý nghiêm túc hỏi.

“Trước mắt đừng rút dây động rừng, anh tiếp tục quan sát đi, có việc gì thì lập tức liên lạc với Chu Diễm.” Sắc mặt Chu Chính Hiến không hề thay đổi, bộ dạng đứng đắn bàn chuyện công việc.

Nhưng mà...

Lâm Tẩn Nhiễm cắn răng, đưa tay chặn lại tay người nào đó càng lúc càng lúc di chuyển lên phía trên.

Giám đốc Lý, “Được, còn có một việc muốn nói với ngài, là vấn đề về sự biến động cổ phiếu của Khương thị.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, giọng nói trầm xuống, “Anh nói đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm không ngăn được tay anh, đành phải nghiêng đầu nhìn anh. Người đàn ông nghiêm túc ngồi ở bàn làm việc nói chuyện với mấy người kia, căn bản là không đối mặt với anh.

Mà bởi vì cô nhất thời thu tay, tay anh càng lấn tới mà di chuyển lên phía trên, cuối cùng tay anh dừng lại ở mép quần bảo vệ ngắn bên trong váy.

Một giây kia, anh ngăn người, dường như đang khó hiểu vì sao kiểu váy gì mà còn có quần ngắn bên trong...

Lâm Tẩn Nhiễm âm thầm cắn răng, nhịn cảm giác thân thể muốn run rẩy vì bị anh vuốt ve xuống. Mặt khác, đột nhiên hôm nay cô có phần cảm ơn phát minh quần ngắn bảo vệ...

Giám đốc Lý, “Ngài muốn ném toàn bộ khối tài chính này hay giữ lại?”

“Giữ lại?” Chu Chính Hiến thầm cân nhắc, Lâm Tẩn Nhiễm nhận ra ngón tay anh đang chen vào phía trong quần ngắn, cuối cùng, dừng lại ở chỗ riêng tư nào đó, “Đương nhiên... Không giữ lại phần nào cả.”

Khi nói chuyện, tay anh đã chạm rãi lướt qua lớp vải dệt của quần lót, Lâm Tẩn Nhiễm cắn môi, hô hấp hơi dồn dập, khuôn mặt càng đỏ hơn.

Giám đốc Lý, “Vậy ý của ngài là...”

“Choang!!!”

Lời giám đốc Lý còn chưa dứt đã bị âm thanh bát thuốc vỡ thành từng mảnh thu hút, “Ồ?”

Khi sự chú ý của mọi người dừng lại trên các mảnh vỡ thì Lâm Tẩn Nhiễm dùng sức túm lấy bàn tay xấu xa của người nào đó, sau đó có vẻ hơi khẩn trương di chuyển đến vị trí cách xa bàn làm việc một chút.

Chu Chính Hiến ngừng lại, giống cười mà như không phải cười nhìn cô, “Bác sĩ Lâm làm gì vậy, sao lại làm rơi bát thuốc của tôi?”

Lâm Tẩn Nhiễm phẫn nộ, cô trừng mắt với anh, “Tay không cẩn thận va vào.”

“Không cẩn thận va vào?” Đôi mắt sau gọng kính của Chu Chính Hiến chột sáng lên, khẽ cười một tiếng, “Đúng thật là không cẩn thận.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Tôi xin lỗi.”

Giám đốc Lý và người đàn ông mặc âu phục khác mông lung, cùng lúc đó bọn họ cũng nghĩ đến, tính tình Chu tiên sinh thật tốt, cấp dưới vụng về như vậy mà anh không trách mắng.

Ánh mắt Chu Diễm nhìn hai người đầy ẩn ý, vừa rồi anh ta nhìn thấy rất rõ Lâm Tẩn Nhiễm vươn tay chạm vào bát thuốc, đáng vẻ đó rõ ràng là cố ý!

“Để tôi đi lấy bát thuốc khác, nhân tiện gọi người đến dọn dẹp một chút.” Dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm lập tức đi về phía cửa phòng.

Cô mở cửa đi ra ngoài, lúc quay người định khép cửa thì nói với Chu Chính Hiến bốn chữ, sau đó mới đóng cửa lại.

Thư phòng trở nên yên lặng, giám đốc Lý ho nhẹ, lại nhìn về phía Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh, chúng ta tiếp tục?” Sau khi nói xong, giám đốc Lý nhận ra ý cười trên môi Chu Chính Hiến càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng anh ta thấy anh đưa tay véo véo ấn đường, có phần bất đắc dĩ lắc đầu.

Giám đốc Lý, “Chu tiên sinh?”

“Tiếp tục đi.” Rốt cuộc Chu Chính Hiến cũng ngước lên nhìn anh ta một cái, lúc này, vẻ mặt anh đã bình tĩnh trở lại.

Giám đốc Lý gật đầu, tiếp tục bàn chuyện.

Chu Chính Hiến nghiêm túc nghe, chỉ là trong lúc đó ánh mắt lại lướt qua cửa thư phòng một lần nữa, vừa rồi cô nhóc kia mắng anh là lão già biến thái?

Đúng là mắng đến nghiến rồi.

Ừ, biến thái... Miễn cưỡng chấp nhận, vấn đề là, anh già lắm sao?

Ngày hôm sau.

Lâm Tẫn Nhiễm ở thư phòng thay lão Dương viết danh sách các loại thuốc.

“Ôi, Lâm Tẫn Nhiễm, hôm nay chị ở đây sao?” Thiệu Tổ Oánh dắt Triều Triều bước vào.

“Chị ơi, chị chơi với Triều Triều đi.”

Thiệu Tổ Ánh xoa đầu cậu nhóc, “Chơi cái gì mà chơi, anh cả nói lát nữa cháu phải làm bài tập đấy, đừng có quên.”

Triều Triều nghe xong thì bĩu môi, “Đáng ghét...”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười, “Triều Triều, cậu em muốn tốt cho em mà.”

Triều Triều khó chịu, đột nhiên không vui nói, “Chị, chị còn nói thay cho cậu làm gì, cậu còn...”

“Này! Triều Triều!” Thiệu Tổ Oánh bất ngờ bịt kín miệng Triều Triều, sau đó cô ấy quay sang nói với Lâm Tẫn Nhiễm, “Cái đó, chúng tôi tới lấy thuốc bổ cho bà ngoại, chị chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Chuẩn bị xong rồi, ở bên kia kìa.” Dứt lời, Lâm Tẫn Nhiễm nhướng mày nhìn Triều Triều, “Vừa rồi em định nói gì, cậu em làm sao?”

Tác giả có đôi lời muốn nói:

Tác giả: Chàng trai à, cậu sờ cái gì thế? Cậu chú ý một chút được không? Đang ở trong trường hợp gì? Hả?

Chu Chính Hiến: Trường hợp gì? Dù là trường hợp gì, bà cũng không được cho cô ấy mặc bộ váy kỳ quái đó.

Tác giả: Chết tiệt, con gái mặc váy vốn dĩ sẽ mặc quần bảo vệ! Chẳng lẽ cậu không muốn cô ấy mặc?

Chu Chính Hiến: Dù sao cũng ở trong thư phòng tôi, mặc hay không bà quan tâm làm gì?

Tác giả:... Hừ.

47. Chương 47

Triều Triều không được tự nhiên nghiêm mặt, không chịu nói chuyện.

Lâm Tẫn Nhiễm lại nhìn về phía Thiệu Tổ Oánh, Thiệu Tổ Oánh cười khan với cô, “Cái đó, chúng tôi lấy thuốc rồi đi trước đây, chị cứ làm việc đi.” Dứt lời, cô ấy kéo Triều Triều chạy nhanh ra ngoài.

Lâm Tẫn Nhiễm hơi ngẩn ra, hai người này làm sao vậy?

Buổi tối sau khi cơm nước xong, cô ra khỏi phòng y tế đi về phía phòng mình.

“Chào cô.”

Đột nhiên có người vỗ vỗ bả vai cô, Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại, thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi đứng phía sau cô, cô ta mặc một cái váy màu xanh nhạt, bên ngoài khoác áo choàng, tóc xoăn dài để xõa, nhìn qua vừa xinh đẹp lại tao nhã.

Lâm Tấn Nhiễm, “Có việc gì sao?”

Cô gái kia hơi ngượng ngùng cười cười, “Lần đầu tiên tôi tới Chu gia, vốn là sau khi ăn xong muốn đi tản bộ một mình, không ngờ Chu gia lại lớn như vậy nên đã quên mất đường trở về thế nào.”

Giọng nói của cô gái rất êm ái, khiến người ta nghe xong cũng cảm thấy dễ chịu, Lâm Tấn Nhiễm rất có thiện cảm với cô gái này, vì thế liền hỏi, “Vậy cô muốn đi đâu?”

“Chỗ đây hình như tên là... Ninh Hiên Các?” Cô gái kia suy nghĩ một lát rồi nói.

Lâm Tấn Nhiễm hiểu ra, quả nhiên là khách của Chu gia, các phòng ở Ninh Hiên Các đều được bố trí để tiếp đón khách quý.

“Tôi dẫn cô qua đó.” Lâm Tấn Nhiễm thấy chỗ đó cũng cách phòng cô không xa, nên tiện đường dẫn đi.

Cô gái kia chợt vui vẻ, “Cảm ơn cô nhé, tôi vừa định tìm người để hỏi đường thì đúng lúc nhìn thấy cô, cô mặc đồ như vậy... là bác sĩ sao?”

“Ừ, tôi là bác sĩ ở đây.”

Người nọ gật gật đầu, lễ phép nói, “Tôi là Từ Tử Thiên, cô là?”

“Lâm Tấn Nhiễm.”

Từ Tử Thiên “à” một tiếng rồi đi theo cô.

Cô ta vốn chỉ tùy tiện tìm một người để hỏi đường, nhưng không hiểu sao người trước mắt lại làm cô ta hơi tò mò. Cô gái lạnh lùng thản nhiên này, tuy có phần giống như cách xa vạn dặm với người ngoài, nhưng cô ta lại cảm thấy cô gái này rất thú vị.

Một lát sau.

“Tới rồi.” Lâm Tấn Nhiễm chỉ về phía trước.

Từ Tử Thiên, “Cảm ơn.”

“Không cần.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa muốn rời đi thì đột nhiên nghe được giọng nói của Chu Chính Hiến từ cuối hành lang truyền đến, “Bác Từ, để lát nữa cháu sẽ cho người đi tìm Từ tiểu thư, bác không cần lo lắng.”

“Được được, con nhóc này, không biết chạy đi đâu rồi nữa, làm phiền cháu quá.”

Hoắc lão phu nhân lên tiếng, “Lão Từ này? Tôi thấy không cần phải tìm nữa đâu, người đứng phía trước không phải là Tử Thiên sao?”

Hoắc lão phu nhân nói xong thì ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Lâm Tấn Nhiễm.

Lâm Tấn Nhiễm dừng bước, cũng nhìn về phía Chu Chính Hiến. Anh đã nhìn thấy cô, rất dễ nhận ra, cô xuất hiện ở đây làm anh khá bất ngờ.

“Cha, cha đang tìm con ạ?” Từ Tử Thiên cười nói.

“Đứa nhỏ này, vừa nãy chạy đi mà cũng không gọi ai đi cùng.”

“Không sao đâu, con tùy tiện đi dạo một lát, không ngờ lại bị lạc đường, may mà gặp được Lâm tiểu thư, cô ấy dẫn con về đây.”

Từ Đại đi tới, “Lâm tiểu thư?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt xuống, “Tôi là bác sĩ ở Chu gia, trên đường gặp Từ tiểu thư bị lạc thế nên đã dẫn cô ấy tới đây.”

Từ Đại đã hiểu, “Thì ra là vậy.”

Lâm Tẩn Nhiễm gật gật đầu, “Không còn việc gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Từ Tử Thiên mỉm cười, “Lâm tiểu thư, hẹn gặp lại.”

Lâm Tẩn Nhiễm lạnh nhạt cong môi, cô quay người rời đi, có điều muốn ra khỏi đây thì phải đi ngang qua đám người Chu Chính Hiến, vì thế cô đành phải đi về phía đó, lúc lướt qua Hoắc lão phu nhân thì hơi khom lưng cúi chào.

Từ Tử Thiên và cha cô ta còn có Hoắc lão phu nhân đi cùng, xem ra là nhân vật rất quan trọng. Nghĩ như vậy Lâm Tẩn Nhiễm liền liếc nhìn Chu Chính Hiến, ánh mắt anh cũng dừng trên người cô, khẽ nhú mày.

Lâm Tẩn Nhiễm không biết sắc mặt này của anh là có ý gì, cô không nghĩ nhiều, lập tức xoay người rời đi.

“Lâm Tẩn Nhiễm.”

Lúc vừa về đến phòng thì cổ tay bất thành linh bị người khác nắm lấy.

Lâm Tẩn Nhiễm bị người phía sau kéo mạnh, theo quán tính lùi lại mấy bước, trực tiếp va vào một vòm ngực rắn chắc.

Cô nhìn thoáng qua, tức giận quay đầu lại, “Chu Duy Ân?”

“Cô không vui.” Chu Duy Ân bất ngờ nói ra một câu như vậy.

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày, “Cái gì?”

“Tôi hỏi có phải cô không vui không?”

Về mặt Lâm Tẩn Nhiễm rất mờ mịt, “Vì sao tôi lại không vui?”

Chu Duy Ân mỉm môi, ánh mắt đó dĩ nhiên là.... Cực kỳ đồng tình với cô, “Cô và cô gái kia đã gặp nhau mà, cô phải biết rồi chứ.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Cô gái kia?”

“Chính là Từ Tử Thiên.”

“Cô ấy làm sao, sao tôi thấy cô ấy lại không vui?”

Đầu tiên Chu Duy Ân hơi sững sốt, tiếp theo rõ ràng rất buồn bực, “Chẳng lẽ cô không quan tâm? Cô thích Chu Chính Hiến như thế, ngay cả anh ta có vị hôn thê mà cô vẫn muốn ở bên cạnh anh ta sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn ra, “Đợi chút... Cậu nói, vị hôn thê?”

Chu Duy Ân, “Chính là Từ Tử Thiên, bà nội đã mưu tính cho cô ta và Chu Chính Hiến, ngày sinh tháng đẻ của hai người đó đều rất hợp, còn nói là một đôi trời đất tạo thành. Lâm Tẩn Nhiễm, tôi thấy anh ta hoàn toàn không để tâm đến cô, bằng không...”

“Trời đất tạo thành sao?” Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên bật cười thành tiếng, nụ cười của cô đã cắt ngang lời của Chu Duy Ân.

Chu Duy Ân, “Cô, cô không sao chứ?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược lên nhìn anh ta, trong mắt tràn ngập sự lạnh lùng, “Tôi không tin vào cái gọi là mệnh trời.”

Chu Duy Ân, “Cô...”

“Về phần anh ấy có để tâm hay không, cứ để tự anh ấy nói cho tôi biết.” Lâm Tẩn Nhiễm nói xong thì kéo tay Chu Duy Ân ra, dứt khoát đi về phía trước.

Chu Duy Ân đứng phía sau há miệng, nhưng vẫn không gọi cô lại.

Thật ra anh ta còn chưa nói xong, anh ta còn muốn nói, nếu Chu Chính Hiến không để tâm, thì vẫn còn có anh ta, tim của anh ta vẫn luôn luôn dành cho cô. Khoảng thời gian này giả vờ giống như trước kia, giả vờ có người mới, nhưng chỉ có anh ta hiểu rõ nhất, anh ta không thể bỏ được cô.

Bằng không khi anh ta biết đến sự tồn tại của Từ Tử Thiên đã không vội vàng đi tìm cô như thế.

Lâm Tẩn Nhiễm trở về phòng, nhớ tới ánh mắt vừa rồi của Chu Chính Hiến. Có lẽ anh cũng giống Chu Duy Ân, thấy cô và Từ Tử Thiên đi cùng nhau thì lập tức cho rằng cô đã biết chuyện của anh và Từ Tử Thiên.

Ái chà, xem ra người này vì cô mà đã nghĩ nhiều rồi.

Lâm Tẩn Nhiễm đi đến gần cửa sổ, cô lấy một gói thuốc lá từ trong ngăn kéo ra, bật lửa, ánh lửa nhỏ lóe lên, làn khói mỏng bay ra.

Trời đất tạo thành sao, ừ, nhìn qua quả thực Từ Tử Thiên không tồi, ít nhất ánh mắt đầu tiên của cô ta khiến người khác cảm thấy rất thoải mái, xem ra tương lai có khả năng là... Một tình địch rất mạnh?

Về đêm.

Lâm Tẩn Nhiễm nằm trên giường.

“Tĩnh.” Di động có tin nhắn.

Lâm Tẩn Nhiễm vươn tay lấy điện thoại nằm trên cái tủ đầu giường, là tin nhắn của Chu Chính Hiến.

“Đến thư phòng của anh.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười một tiếng, cô trả lời: “Anh cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, đêm hôm khuya khoắt bảo em đi tìm anh, không sợ vị hôn thê của anh ghen sao?”

“Em ghen à?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, dường như có thể nhìn thấy vẻ mặt gian xảo của người nào đó.

“Ừ, ghen tị, hôm nay Vân Thanh đổ cho em rất nhiều dấm, chua lắm!”

“Lâm Tẩn Nhiễm, đến đây với anh.”

“Không.”

“Được, anh đến tìm em.”

“Ngại quá, em khóa cửa rồi.”

Bên kia im lặng một lúc lâu mới gửi tin nhắn đến: “Cô gái hôm nay do bà nội tự mình dẫn đến, em yên tâm, anh sẽ xử lý gọn gàng.”

Lâm Tẩn Nhiễm cong môi cười, không cần anh nói cô cũng biết người nọ là do Hoắc phu nhân sắp xếp. Vốn chỉ muốn trêu anh một chút, mặt khác... trong lòng quả thật không thoải mái, vì cô gái kia khá tốt, các mặt khác cũng rất được.

“Cô ấy rất có duyên phận với anh, như thế này thành ra em lại can thiệp vào chuyện của hai người. Haizz... Mệnh trời không thể trái, Chu tiên sinh, không thì chúng ta chấm dứt đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm gửi tin nhắn xong, sau đó yên tâm định đi ngủ.

Một lát sau, di động vang lên, lần này không phải tin nhắn, mà là cuộc gọi đến.

Đúng là không thể dứt nổi mà, Lâm Tẩn Nhiễm thấy anh không hề có ý định dừng lại thì đành nghe máy.

“Làm sao vậy?”

“Mở cửa.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, cô ngồi dậy, “Anh đến thật à?”

Bên kia di động truyền đến tiếng cười của anh, “Không có cách nào khác, ai bảo anh mời mà em không đến.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, “Tuy bây giờ không còn sớm, nhưng vẫn có người đi lại, anh đứng trước cửa phòng em nói chuyện còn ra thể thống gì nữa?”

“Vì thế...” Chu Chính Hiến nói, “Mau ra mở cửa cho anh vào, nếu để người khác thấy anh cũng mặc kệ đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Lâm Tấn Nhiễm bị sự vô lại của anh làm ghen hòng, cô đứng dậy, đưa tay ấn khóa, mở cửa ra.

Người đàn ông ngoài cửa mặc áo trắng quần đen, thân hình cao ngất, dung mạo tuấn tú. Lúc này nhìn thấy cô mở cửa, khóe miệng anh chậm rãi cong lên, “Chị mở cửa rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm ngó nghiêng phía sau anh rồi mới đưa tay kéo anh vào.

Đóng cửa, khóa lại.

“Lúc này em nói cái gì nhỉ?” Không chờ cô vừa xoay người Chu Chính Hiến đã ôm cô từ phía sau, một tay anh véo mặt cô, trầm giọng hỏi, “Muốn tạo phản?”

Lâm Tấn Nhiễm buồn bã nói, “Không phải tạo phản, mà bị vị hôn thê của anh dọa, chắc chắn, cực phẩm nhân gian, so sánh xong đã cảm thấy xấu hổ.”

“Cực phẩm nhân gian?” Chu Chính Hiến xoay người cô lại, “Chỗ nào?”

“Tiểu thư khuê các, nho nhã lễ phép, bất kể là vẻ ngoài hay tính tình đều rất tốt.” Lâm Tấn Nhiễm nói một cách khách quan.

“Ồ, không có gì thú vị.” Chu Chính Hiến khẽ cười, “So với kiểu đã xa cách còn không coi ai ra gì như em, thì quả thật cô ta rất hiền lành dịu dàng.”

Lâm Tấn Nhiễm duỗi tay nắm cầm dưới cửa anh, “Xem ra anh có khuynh hướng thích bị ngược đãi.”

Chu Chính Hiến cầm tay cô, hạ giọng nói, “Nói chuyện như thế thì có vẻ là có quyết tâm khiêu chiến anh đây mà.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh bằng ánh mắt coi thường, muốn rút tay lại thì đã bị anh trực tiếp đè lên tường.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt lên, “Anh làm gì thế?”

Chu Chính Hiến cong môi, “Còn sợ em nghĩ nhiều mới đến gặp em, không ngờ tố chất tâm lý của cô gái nhỏ nhà anh rất tốt.”

“Bởi vì em tin anh.”

Giọng nói này dường như trực tiếp đánh mạnh vào lòng anh, Chu Chính Hiến đột nhiên cứng đờ, ánh mắt nhen nhóm chút lửa.

“Nhìn gì, em nói sai à?”

“Không sai.” Chu Chính Hiến hơi cúi người, “Nói rất đúng, thấy em thông minh như thế thì anh phải thưởng cho em mới được.”

Đôi lời của Mạc Y Phi: Chương sau lăn giường =)))

48. Chương 48

Vừa dứt lời, Chu Chính Hiến liền cúi đầu hôn lên môi cô. Anh chậm rãi dán lên đó, như có như không, giống như đang chơi đùa môi cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, mạnh mẽ nghiêng đầu sang phải, nụ hôn của Chu Chính Hiến rơi vào khoảng không, môi anh trượt từ môi xuống sườn mặt cô.

“Không còn sớm nữa, anh mau về đi.” Lâm Tấn Nhiễm thấp giọng nói.

Chu Chính Hiến không nhúc nhích, anh đè cô lên trên tường, không lùi một bước. Bởi vì cô tránh né, môi anh lệch khỏi môi cô, nhưng anh cũng không để ý, thuận tiện hôn dọc theo gương mặt tinh tế của cô, cuối cùng đến lỗ tai, mới thấp giọng nói, “Không muốn về, làm sao bây giờ?”

Khi anh nói chuyện, hơi nóng phả lên lỗ tai cô, Lâm Tấn Nhiễm rút cổ, trong nháy mắt tai đỏ lên. Ánh mắt Chu Chính Hiến trầm xuống, há miệng ngậm vành tai xinh xắn của cô.

Lâm Tấn Nhiễm ngơ ngẩn, nhất thời không thể hô hấp, xúc cảm ẩm ướt nóng bỏng tê dại từ lỗ tai truyền đến, cảm giác ấy giống như lan tràn ra, từ vành tai chạy thẳng xuống dưới, làm cô suýt nữa không đứng vững.

Mà người phía trước lại giống như tìm được niềm vui gì đó, không biết chán giầy vò lỗ tai cô, Lâm Tấn Nhiễm cắn chặt môi, không để mình phát ra bất kỳ âm thanh lạ nào.

Ban đầu Chu Chính Hiến quả thật chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng nghe thấy tiếng hít thở ngày càng hỗn loạn của cô, anh cũng dần dần mất bình tĩnh. Anh hơi lùi ra, cúi xuống nhìn cô.

Bây giờ gương mặt Lâm Tấn Nhiễm đã đỏ ửng, trong mắt cô vừa mơ màng vừa mềm mại, trong phòng chỉ bật đèn đầu giường khiến khung cảnh càng thêm mờ ám. Yết hầu Chu Chính Hiến lên xuống liên tục, dục vọng trong lòng như muốn bùng nổ.

“Hôn một lát nữa anh sẽ đi.” Chu Chính Hiến chống lên trán cô, “Nhưng em phải nghe lời, không được trốn.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh một lúc lâu mới khẽ gật đầu.

Sự đồng ý của cô đổi lấy nụ hôn thô bạo của anh, môi lưỡi anh chặt chẽ dây dưa với cô, mạnh mẽ quấy phá. Lần này Lâm Tấn Nhiễm thật sự không trốn tránh, cô ngửa đầu đáp lại anh.... Tay cô nắm chặt thành quyền bị anh đè trên tường.

Dần dần, nụ hôn của anh dọc theo cổ cô đi xuống. Lâm Tấn Nhiễm mặc áo ngủ lụa dáng dài, cô không cài hai cúc phía trên, vì thế bị người này chen vào chỗ trống, chậm rãi gặm cắn nơi nào đó.

Cả người Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, cô cúi xuống nhìn thì lập tức bị cảnh tượng như vậy kích thích.

Người đàn ông dịu dàng như ngọc, nho nhã lễ độ Chu đại thiếu gia, thế nhưng lúc này chỉ vì cô mà đắm chìm trong sự say mê điên cuồng.

“Này... Anh nói chỉ hôn một lát... Á!”

Đột nhiên anh ôm eo cô đi về phía giường, đến mép giường thì ném cô lên đó. Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, vừa muốn đứng dậy anh liền ấn bả vai cô xuống, tiếp theo đè lên người cô.

“Hôn một lát?” Trong lời nói của người đàn ông nằm phía trên tràn ngập sự vui vẻ, mang theo một chút kiềm chế, anh nói, “Anh nói cái gì em cũng tin hả?”

Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt, một giây sau anh đã cúi người hôn cô.

Bởi vì muốn đi ngủ cho nên đồ Lâm Tấn Nhiễm mặc thực sự rất dễ để... gỡ trừ.

Tay Chu Chính Hiến đi từ phía dưới lên, sau đó trượt vào trong áo ngủ, lúc đi lên phía trên anh bất ngờ ngấn ra, không chỉ mình anh ngơ ngẩn, Lâm Tấn Nhiễm cũng đơ luôn.

Cô quên mất mình không mặc nội y, cho nên tay anh vừa đi lên thì lập tức da thịt tiếp xúc với nhau.

“Nhiễm Nhiễm, cái này không thể trách anh.” Giọng nói khản đặc của anh truyền đến, Lâm Tấn Nhiễm căng thẳng, sau đó cô nhận ra anh dùng tay bóp lấy chỗ nào đó.

“Đừng...” Cô không thể ngăn tiếng “ừm” của mình lại được, ngược lại càng khơi gợi dục vọng của người đàn ông. Lâm Tấn Nhiễm phát hiện Chu Chính Hiến xuống tay càng lúc càng nặng, càng lúc càng thô bạo.

Cô cắn môi, chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì đó tích tụ, cảm giác trống rỗng ngày càng lớn, cô túm chặt áo sơ mi của anh, nhúu mày lại.

“Đừng cắn môi.” Hô hấp Chu Chính Hiến rất nặng nề, anh nói, “Nhiễm Nhiễm, buông ra.”

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu đi.

“Không phải anh đã bảo em nghe lời sao?” Một tay Chu Chính Hiến xoay đầu cô lại, một tay khác đi xuống phía dưới, thăm dò nơi riêng tư của cô.

Lâm Tẩn Nhiễm cứng người, theo bản năng kẹp chặt đùi lại, nhưng mà cô không thể ngăn được anh, chỉ có thể cảm nhận được anh đang xoa nắn và thăm dò...

Cảm giác trống rỗng đã mãnh liệt nay càng mãnh liệt hơn, nhưng vì hành động của anh mà dường như được xoa dịu. Lâm Tẩn Nhiễm mơ mơ màng màng, đáng ra cô phải bảo anh dừng tay, nhưng lại cảm thấy không cần ngừng lại.

Anh là người đàn ông cô yêu, như vậy, có gì mà không thể chứ?

Âm thanh kiều diễm làm người khác xấu hổ đến nỗi tim đập mặt đỏ ở trong căn phòng yên tĩnh này dường như bị phóng đại gấp vài lần, đột nhiên, toàn bộ cảm giác hóa thành một dòng điện mãnh liệt, lập tức bùng nổ trong cơ thể.

Lâm Tẩn Nhiễm không còn giữ được ý thức nữa, âm thanh vỡ vụn từ trong miệng bật ra ngoài, cô hơi cong eo lên, rõ ràng không chịu được cảm giác trống rỗng trong người.

“Ừm...” Lâm Tẩn Nhiễm túm chặt cánh tay Chu Chính Hiến, không để cho anh cử động.

Mà phản ứng và âm thanh kiều diễm của cô giống như chất xúc tác khiến Chu Chính Hiến không thể không chế được sự kích động của bản thân...

Lâm Tẩn Nhiễm còn chưa trở lại bình thường đã cảm nhận được có thứ gì đó chống lên cô, cô cứng đờ, đột nhiên ngược mắt nhìn Chu Chính Hiến.

Hai mắt người đàn ông trước mặt trở nên đỏ ngầu, anh nhìn chăm chăm vào cô, cơ thể vừa hạ xuống.

Một cơn đau đớn bất ngờ ập đến, hô hấp Lâm Tẩn Nhiễm ngừng lại, cảm thấy thân thể như bị xé rách. Sự đau đớn như thế còn chưa tiêu tan thì cảm giác vừa trướng vừa tê dại khiến cô muốn phát điên.

Chu Chính Hiến không phải không biết cả người Lâm Tẩn Nhiễm đang cứng ngắc, anh cố kìm nén hành động của mình, duỗi tay vuốt ve mặt cô, “Nhiễm Nhiễm, thả lỏng...”

Lâm Tẩn Nhiễm rất muốn chửi bậy, cô vốn không có biện pháp để thả lỏng bản thân!

“Anh đừng động đây, đau...”

Rất đau! Cảm giác vừa căng vừa đau này khiến cho Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy thà dùng một dao đâm cô còn hơn.

Trên trán Chu Chính Hiến xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, anh không ngừng hôn cô, muốn làm cho cô thả lỏng, “Không thể không động đây, ngoan, chịu đựng một chút là được...”

“Em không...” Chữ “chịu đựng” còn chưa kịp nói ra thì người phía trên bất ngờ động đây, hơn nữa còn đâm vào không chút dịu dàng.

Lâm Tẩn Nhiễm rên lên một tiếng, sau đó những âm thanh vụn vặt theo bản năng phát ra, cô muốn nhắm nhẹn, nhưng cuối cùng cũng không thể chịu đựng nổi, tất cả cảm giác giống như bị anh dẫn dắt, cô chỉ có thể tiếp nhận...

Mưa rền gió dữ nối tiếp nhau đến, từ đau đớn ban đầu cho đến lúc cuối cùng xương cốt trở nên ê ẩm tê dại, anh mạnh mẽ đè lên cô, hoàn toàn không giống một Chu Chính Hiến bình thường luôn hòa nhã với mọi người.

Rốt cuộc, trong phút chốc, anh va chạm rất sâu, vào thời khắc anh liều mình triển miên đã hóa thành sự quyền uy không dứt.

Lâm Tấn Nhiễm không kiềm chế được hét lên một tiếng, không tự chủ run rẩy trong lòng anh... bên tai là hô hấp nặng nề của Chu Chính Hiến, anh duỗi tay vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cô, giống như an ủi, cũng giống như thỏa mãn.

Cuối cùng.... đã kết thúc.

Lâm Tấn Nhiễm muốn chửi bậy mà không còn sức lực để thốt ra lời.

Trong truyền thuyết, khi đàn ông dụ dỗ phụ nữ thì đều nói anh chỉ thân mật một chút thôi, không làm gì cả hoặc là anh chỉ ma sát, tuyệt đối không đi vào. Trải qua việc ngày hôm nay, Lâm Tấn Nhiễm đã hoàn toàn tin tưởng vào lý luận này!

Chu Chính Hiến, con mẹ nó đúng là tên lịch sự bại hoại...

Ngày hôm sau.

Chu Diễm gõ cửa phòng Chu Chính Hiến.

“Thiếu gia, cậu dậy chưa?”

Trong phòng không có động tĩnh gì, Chu Diễm nhú mào. Như bình thường, thời điểm này Chu Chính Hiến hẳn là đã rời giường, chẳng lẽ hôm qua làm việc quá muộn cho nên mới không thức dậy đúng giờ?

Chu Diễm lại gõ cửa, “Thiếu gia, hôm nay phải ăn sáng với Từ tiểu thư và giám đốc Từ, cậu không dùng bữa cùng sao?”

Vẫn không có động tĩnh gì.

Chu Diễm ngẩn người, suy nghĩ một lát liền lấy chìa khóa ra mở cửa, không phải là xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?

Cửa mở ra, Chu Diễm lặng lẽ bước vào.

Trên giường trống không, không hề có dấu vết của người từng ngủ ở đó, Chu Diễm ngẩn người, người đâu???

Lúc này ở phòng Lâm Tấn nhiễm.

“Anh còn không chịu dậy đi à?” Lâm Tấn Nhiễm tức giận nói.

Người đàn ông ôm lấy cô từ phía sau, nghe được lời cô nói thì khẽ lắc đầu, giọng nói còn hơi khàn khàn, “Ngủ cùng với em, chẳng muốn dậy.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm cong lên, nhưng cô lại nhanh chóng dè nó xuống, “Anh nói xem, nếu Chu Diễm tới phòng anh không thấy người, liệu có cho rằng anh mất tích không?”

Chu Chính Hiến hôn lên tóc cô, “Nếu cậu ta đủ thông minh, đợi lát nữa sẽ đến chỗ em tìm anh.”

Lâm Tấn Nhiễm sững sốt, cô đột nhiên kéo tay anh đang ôm hông mình ra, ngồi bật dậy, nhưng mà động tác bất ngờ này tác động tới chỗ nào đó, cô nghẹn ngào một tiếng khom eo xuống.

Chu Chính Hiến ngẩn người, “Sao vậy, em ổn chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm hất tay anh ra, “Chu đại thiếu gia, anh nói đi, xuống tay không phân biệt nặng nhẹ, anh cảm thấy em sẽ ổn sao?”

Chu Chính Hiến mím môi, đứng dậy đến xem cô, trong mắt tràn ngập sự lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm thấy bộ dạng của anh như vậy khá buồn cười, vì thế nói, “Anh nhanh chóng rời giường đi, em không muốn để Chu Diễm chứng kiến cảnh anh ngủ ở chỗ em đâu, quá xấu hổ.”

“Xấu hổ cái gì?” Chu Chính Hiến nói, “Cũng không phải cậu ta không biết quan hệ của chúng ta.”

Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lời, đưa tay đẩy anh một cái, “Dù sao anh cũng nhanh lên đi.”

Cô vừa làm động tác như thế, chặn trước ngực liền trượt xuống.

Đôi mắt Chu Chính Hiến bị mê hoặc, dấu vết tối hôm qua anh để lại trên người cô toàn bộ đều lộ ra trước mặt anh. Ngực anh thất lại, chỉ cảm thấy chỗ nào đó muốn ngóc đầu dậy.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy ánh mắt anh như vậy thì lập tức hoảng loạn, cô kéo chăn qua bao chặt lấy người mình, “Cho anh năm phút, lập tức rời khỏi đây.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Sao anh lại cảm thấy mình đang yêu đương vụng trộm nhỉ?”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến không đoán sai, Chu Diễm tìm khắp nơi không thấy anh thì quả thật đã đi về phía phòng Lâm Tẩn Nhiễm.

Chu Diễm chỉ suy đoán, không ngờ thật sự đã gặp được Chu Chính Hiến ở ngã rẽ phòng Lâm Tẩn Nhiễm.

Chu Diễm: “...”

Chu Chính Hiến: “...”

“Cậu, tối hôm qua không ngủ ở phòng.”

Chu Chính Hiến đi lên phía trước, “Ừ.”

Chu Diễm quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt của Lâm Tẩn Nhiễm, “Vậy, cậu ngủ ở...”

“Ở phòng cô ấy.” Chu Chính Hiến trả lời.

Chu Diễm ghen hòng, anh ta dẫn đo một lúc lâu mới lên tiếng, “Thiếu gia, không ai thấy chứ?”

Bước chân Chu Chính Hiến chậm lại, “Nhìn thấy thì sao?”

Chu Diễm, “Thì... cậu đừng quên trước hết phải giải quyết chuyện của cha con Từ gia, lúc này đừng để lộ chuyện Tẩn Nhiễm, nếu không sẽ rất khó đối phó với lão phu nhân.”

Chu Chính Hiến cũng hiểu điều này, chỉ là việc “Anh ngủ ở phòng Lâm Tẩn Nhiễm” lại bị nói giống như kẻ trộm, rất khó chịu.

“Tôi biết rồi.” Chu Chính Hiến lạnh lùng đáp lại.

Chu Diễm ho khan, “Vậy là được rồi.”

49. Chương 49

Ngày hôm sau, Lâm Tẩn Nhiễm từ phòng y tế đi ra.

“Này!” Bả vai đột nhiên bị một người vỗ nhẹ, Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu lại thì thấy vẻ mặt nhăn nhó của Thiệu Tổ Oánh đang nhìn cô, “Sao chị không giặt mình?”

“Có lẽ vì cô chưa lớn tiếng.” Lâm Tẩn Nhiễm mỉm cười, “Có việc gì sao?”

Thiệu Tổ Oánh hơi mất tự nhiên, thật ra cô đến đây vì chuyện ngày hôm qua, nhìn phản ứng hôm qua của Lâm Tẩn Nhiễm có lẽ cô còn chưa biết đến sự xuất hiện của cô gái Từ Tử Thiên, Thiệu Tổ Oánh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình nên nói với cô một tiếng để cô còn biết.

Thiệu Tổ Oánh kéo tay cô, “Là như vậy, tôi muốn nói... Ồ?”

Thiệu Tổ Oánh đột nhiên im bật, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào... cổ cô

Lâm Tẩn Nhiễm hơi sững sốt, “Cô nhìn gì vậy?”

“Chị chị chị chị!” Thiệu Tổ Oánh hít một hơi thật sâu, “Chị, trên cổ chị là...”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ nhú mày rồi quay đầu bước đi, cô tưởng rằng mặc áo blouse có thể che đi, không ngờ vừa rồi bị Thiệu Tổ Oánh lôi lôi kéo kéo nên lại lộ ra ngoài.

Chu Chính Hiến chết tiệt, biết rõ tóc cô ngắn còn cần loạn.

“Chị đừng đi mà.” Giọng nói Thiệu Tổ Oánh vừa kích động lại vừa khiếp sợ, cô ấy xông lên phía trước giữ chặt tay cô, “Đi theo tôi, mau đi theo tôi!”

Thiệu Tổ Oánh kéo cô chạy ra sau vườn hoa.

“Chị nói mau, mau nói đi, rốt cuộc sao lại như thế này vậy?” Thiệu Tổ Oánh thấp giọng hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm ho nhẹ, “Cái gì mà thế này chứ?”

“Thì dấu hôn trên người chị này.” Thiệu Tổ Oánh cười hì hì, “Anh cả tôi làm phải không?”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc cô ấy một cái, “Không ngờ cô còn nhiều chuyện đến thế.”

“Sao lại không chứ, đây là chuyện đại sự của anh cả mà!” Thiệu Tổ Oánh nói, “Tôi nói thật với chị, từ lâu tôi đã không vừa mắt cái cô Từ Tử Thiên kia, chị xem cô ta có quá đáng không, sao chuyện gì cũng xuất sắc như vậy chứ, ngày nào mấy người trưởng bối kia cũng nói không ngừng về cô ta, muốn tôi học tập cô ta, nực cười... Sao tôi phải giống cô ta chứ?”

Lâm Tẩn Nhiễm nhướn mày, “Vì thế cô mới không muốn anh cả cô và cô ta ở bên nhau đúng không?”

“Hả?” Thiệu Tổ Oánh ngẩn người, nhất thời kích động nói ra chuyện mình muốn nói, “Chị biết rồi à?”

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu.

Thiệu Tổ Oánh thầm cân nhắc, “Cũng đúng, nhìn anh cả đối xử với chị như vậy, nhất định đã giải thích rõ ràng rồi.”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

“Cho dù thế nào đi chăng nữa, so với cô ta, tôi thích chị hơn, chị đáng yêu hơn nhiều.”

Lâm Tẩn Nhiễm cong môi.

Đáng yêu? Đây là lần đầu tiên có người hình dung cô như thế, thà rằng cứ nói thẳng ra cô không toàn năng được như Từ Tử Thiên còn hơn.

“Này, Lâm Tẩn Nhiễm... Bác sĩ.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên phía sau hai người, Lâm Tẩn Nhiễm xoay người lại.

Không biết từ lúc nào sau lưng đã xuất hiện bốn người, Từ Tử Thiên, Chu Chính Hiến, còn có hai người bạn tốt của Chu Chính Hiến là Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi.

“Vừa mới gặp được mấy người Chu tiên sinh, không ngờ lại gặp được hai người ở đây.” Ánh mắt Từ Tử Thiên dừng lại trên người Thiệu Tổ Oánh, “Em là Tổ Oánh đúng không?”

Thiệu Tổ Oánh tùy ý “ừ” một tiếng, cô hơi bất mãn khi thấy Từ Tử Thiên đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, vì thế hết sức “Lơ đãng” kéo Lâm Tẩn Nhiễm đi sang phía Chu Chính Hiến.

“Anh cả, mấy người đi đâu vậy ạ?”

Quách Vũ Phi đứng một bên, rảnh rỗi không có việc gì làm lén nhìn Chu Chính Hiến với ánh mắt đầy hàm ý, mà ánh mắt Chu Chính Hiến lại dừng trên người Lâm Tẩn Nhiễm, không nói chuyện.

Thấy vậy, Quách Vũ Phi vội vàng tiếp lời, “Là thế này, Tàng Thư Các nhà bọn em không phải có không ít sách quý sao, anh và Đinh Viễn Hằng đến mượn, anh cả nhà em đang dẫn bọn anh đi qua đó xem.”

Thiệu Tổ Oánh “ồ” một tiếng, “Vậy chị Tử Thiên cũng muốn đi sao?”

Từ Tử Thiên mỉm cười, “Chị cũng muốn đi xem Tàng Thư Các của Chu gia như thế nào, nghe nói có rất nhiều sách đã không còn xuất bản nữa.”

Trong lòng Thiệu Tổ Oánh hừ lạnh, chẳng qua vì anh cả đi nên mới đi theo thôi!

“Anh cả, em cũng đi, em và chị Lâm Tẩn Nhiễm rất thích đọc sách, đúng không chị?”

Ánh mắt Chu Chính Hiến hơi dao động, anh nhìn về phía Lâm Tẩn Nhiễm, “Ồ, thật sao?”

Khóe miệng Lâm Tẩn Nhiễm giật giật, “Cũng bình thường, tôi chỉ đọc sách y học.”

“Sách y học cũng có! Nhiều lắm!” Thiệu Tổ Oánh nói xong liền dẫn mọi người đi về phía trước, “Đi thôi đi thôi, chúng ta cùng đi thôi.”

Đọc theo đường đi, không khí rất kỳ quái.

Ngoại trừ Thiệu Tổ Oánh lẫn nhải liên mồm thì mấy người khác đều rất yên lặng.

Người nói nhiều như Quách Vũ Phi cũng không nói lời nào, bởi vì lúc này ánh mắt bất quá của anh ta đang nhìn tình huống “Tình tay ba” trước mặt.

Từ Tử Thiên là nhân vật thế nào anh ta biết rõ, đại tiểu thư của đế đô Từ gia không ai không biết. Hơn nữa hôm nay anh ta cũng nghe nói lý do hai ngày nay Từ Tử Thiên ở lại Chu gia, đó là tới thử ở chung với “Vị hôn phu”!

Nhưng anh ta còn biết, anh Chu chỉ để ý đến cô gái lạnh như băng Lâm Tẩn Nhiễm này... Ái chà, xem ra sắp có kịch vui để xem rồi đây!

Rốt cuộc cũng đến Tàng Thư Các, mấy người đi vào cửa, Chu Chính Hiến lại rất “vô ý” đi đằng sau với Lâm Tẩn Nhiễm.

Vốn Lâm Tẩn Nhiễm rất bình tĩnh, không ngờ người bên cạnh bất thành linh nắm lấy tay cô, cô hơi ngẩn ra rồi liếc mắt nhìn anh.

Mọi người đi phía trước không ai quay đầu, nếu họ quay đầu... Là có thể nhìn thấy cảnh tượng nắm tay của bọn họ. Lâm Tẩn Nhiễm rút tay ra, dùng khẩu hình miệng nói, “Anh làm gì thế hả?”

Chu Chính Hiến không để ý, hơi cúi người nói nhỏ bên tai cô, “Còn đau nữa không?”

Lâm Tẩn Nhiễm cứng đờ, ý thức được anh hỏi về cái gì, nói thật, nếu không phải cô kiềm chế tốt thì có lẽ mặt đã đỏ ửng lên rồi, “... Không đau.”

Không đau mới là lạ!

“Ừ.” Giọng nói Chu Chính Hiến đột nhiên tràn ngập sự sung sướng, “Vậy anh yên tâm rồi, buổi tối anh đến tìm em nhé?”

“Không được!”

Cô đã đè thấp giọng, nhưng vẫn đủ để cho mấy người đi phía trước quay đầu lại, hổng rồi, mới kích động một chút đã nát bét.

Lâm Tẩn Nhiễm thấy ánh mắt kỳ lạ và ngờ vực của mấy người kia, giữ bình tĩnh nói, “Chu tiên sinh, tại sao anh lại không chịu uống thuốc chứ, như vậy không được đâu.”

Sắc mặt Chu Chính Hiến lạnh nhạt trả lời, “Bác sĩ Lâm quả thật rất nghiêm khắc.”

Lâm Tẩn Nhiễm rất nghiêm túc trả lời, “Phải, như vậy mới xứng đáng với y đức của bác sĩ.”

Mọi người phía trước, “???”

Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hai người lặng lẽ nghĩ, ôi trời, kỹ thuật diễn xuất thật không tồi mà.

Ánh mắt Từ Tử Thiên lặng lẽ nhìn hai người, cô ta không ngờ Lâm Tẩn Nhiễm lại trực tiếp phụ trách sức khỏe của Chu Chính Hiến. Cô ta vừa định mở miệng nói vài câu với hai người, chợt nghe thấy Quách Vũ Phi ở bên cạnh nói, “Nghe nói Từ tiểu thư từ nhỏ đã đọc nhiều sách vở, nếu không cô giới thiệu cho tôi vài quyển sách phù hợp với tôi đi.”

Sự chú ý của Từ Tử Thiên lập tức thay đổi, lễ phép nói với Quách Vũ Phi, “Nói là đọc nhiều sách cũng khoa trương quá rồi, chỉ là ngẫu nhiên xem qua mà thôi, ngày thường Quách tiên sinh thích cái gì, nói không chừng tôi có thể giới thiệu vài quyển cho anh.”

Quách Vũ Phi ho nhẹ, “Tôi thì... Sách gì cũng được.”

Đinh Viễn Hằng nhìn anh ta, người này đọc sách mới là có vấn đề.

Quách Vũ Phi cố ý dẫn Từ Tử Thiên đi lên phía trước, lúc đi vẫn không quên nâng tay trái lên làm tư thế chữ V với người phía sau. Chu Chính Hiến nhướng mày, xem ra vào thời điểm quan trọng, người nào đó vẫn còn tác dụng.

Quách Vũ Phi và Từ Tử Thiên đi rồi, Đinh Viễn Hằng và Thiệu Tổ Oánh cũng giả vờ giả vịt bỏ đi.

“Đi theo anh.” Chu Chính Hiến nhìn cô rồi đi lên tầng.

Lâm Tẫn Nhiễm thấy từng người đang tự chọn sách cách đó không xa, lặng lẽ theo sau anh đi lên tầng hai.

Vừa mới lên đến tầng hai, người đàn ông trước mặt bất ngờ xoay người đè cô lên kệ sách bên cạnh, anh cúi đầu kề lên trán cô, nghiêng người hôn môi cô.

Bọn họ đang đứng ở đầu cầu thang, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng nói chuyện của Thiệu Tổ Oánh ở dưới tầng, nhưng dường như anh không thèm để ý mà vẫn cứ ôm eo cô, ấn chặt cô vào lòng mình.

Rõ ràng hôm qua vừa tiếp xúc rất thân mật, nhưng hai người vừa dán vào nhau lại giống như đã lâu không gặp, ngọn lửa tình bùng ra bốn phía, ngay lập tức động tình.

Ban đầu Lâm Tẫn Nhiễm còn thấy không ổn cho lắm, nhưng ở trong lồng ngực ấm áp của anh thì chút lo lắng đó cũng bị ném ra sau đầu.

Thật lâu sau, cuối cùng anh cũng buông lỏng ra một chút, cup mắt nhìn cô, “Nhiễm Nhiễm, bây giờ anh rất muốn đến phòng em.”

Lâm Tẫn Nhiễm: “...”

“Hay là đến phòng anh?”

Lâm Tẫn Nhiễm khựng lại, “Anh lại tinh trùng lên não đấy hả?”

Chu Chính Hiến trầm mặc, đột nhiên nhận ra bản thân hơi xúc động. Nhưng mà đã được “ăn” rồi nên lúc nào cũng nghĩ tới, anh cũng không có biện pháp khác.

“Ừ, bị em dụ dỗ.”

Lâm Tẫn Nhiễm lườm anh, “Rốt cuộc là ai dụ dỗ ai chứ?”

Chu Chính Hiến duỗi tay xoa tóc cô, khẽ cười..

“Đúng rồi.” Về mặt Lâm Tẫn Nhiễm bất ngờ trở nên nghiêm túc, “Ngày hôm qua chúng ta không làm biện pháp phòng tránh.”

Chu Chính Hiến ngẩn ra, “Hôm qua... Anh cũng không nghĩ sẽ có con.”

Ban đầu thật sự chỉ muốn tới gặp cô mà thôi, nhưng sau đó lại không thể khống chế được chính mình.

Lâm Tẫn Nhiễm, “Em đi mua thuốc.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, tối hôm qua anh vẫn giữ lại chút lý trí. không phóng thích trong cơ thể cô, chuyện này cô cũng biết.

Nhưng mọi chuyện đều có lý như.

Trước mắt biện pháp tốt nhất là uống thuốc, tuy rằng thuốc sẽ gây hại cho thân thể, nhưng anh cũng hiểu, bây giờ tuổi của cô nhất định chưa chuẩn bị tốt để đón nhận sự tồn tại của một đứa trẻ.

“Chuyện này anh làm là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm ghét bỏ nói, “Anh lại bảo Chu Diển đi, em không cần, chuyện như vậy để anh ta biết thì kỳ quái lắm.”

Chu Chính Hiến véo mặt cô, “Anh tự đi, được chưa?”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, khề lằm bằm, “Phiền phức lắm, em đi là được rồi.”

“Không được.” Chu Chính Hiến nhú mày, “Ngày hôm qua là lỗi của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng Nhiễm Nhiễm, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm bất ngờ nhìn anh, sẽ không?

Ai ngờ Chu Chính Hiến nghiêm túc nói, “Về sau anh sẽ đeo bao.”

“.....Ồ.”

“Ôi Từ tiểu thư, cô giới thiệu cho tôi hai quyển sách rất rất tốt, tôi nhất định sẽ bồi dưỡng tình cảm sâu đậm với bọn nó.” Giọng nói của Quách Vũ Phi càng ngày càng gần, anh ta nói rất lớn, giống như cố ý muốn thông báo cho ai đó nghe thấy.

Hai người chạy lên tầng hai làm chuyện mờ ám là Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm nhìn nhau cười, tự mình cầm một quyển sách đứng lên.

“Chu tiên sinh.” Từ Tử Thiên nhìn thấy bóng dáng Chu Chính Hiến, trong giọng nói mơ hồ lộ ra một chút vui sướng.

Đến gần cô ta mới phát hiện Lâm Tấn Nhiễm cũng đứng bên cạnh Chu Chính Hiến, cô ta hơi dừng lại, một cảm giác kỳ lạ lướt qua trong đầu, nhưng cô ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ nói với Chu Chính Hiến, “Chu tiên sinh cũng có hứng thú với y học sao?”

Phía trước mặt chỗ bọn họ đang đứng là một đồng sách y học.

Chu Chính Hiến thản nhiên “ừ” một tiếng, “Bình thường bác sĩ Lâm hay nói những điều nhỏ nhặt về y học, bởi vì mưa dầm thấm lâu nên tôi cũng có chút hứng thú.”

Từ Tử Thiên, “Thì ra là vậy, xem ra... quan hệ của bác sĩ Lâm và Chu tiên sinh rất tốt.”

“Rất tốt.”

“Bình thường.”

Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến đồng thời trả lời, sau đó lại liếc mắt nhìn đối phương.

Từ Tử Thiên nhìn thấy Chu Chính Hiến cong môi cười, không biết có phải do ảo giác của cô ta hay không mà cô ta cảm thấy, trong mắt anh tràn ngập vẻ cưng chiều, “Sao chỉ là bình thường chứ?” Cô ta nghe thấy Chu Chính Hiến dịu dàng hỏi.

Từ Tử Thiên thấy Lâm Tấn Nhiễm trợn mắt với Chu Chính Hiến, thái độ không tốt, thậm chí không có lấy một chút tự giác của người làm thuê cho Chu gia, “Rất tốt, rất tốt được chưa?”

“Tạm chấp nhận vậy.” Chu Chính Hiến vỗ vỗ đầu Lâm Tấn Nhiễm, sau đó mới xoay đầu lại cười nói với cô ta, “Để Từ tiểu thư chê cười rồi, tính tình bác sĩ Lâm không được tốt lắm.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Từ Tử Thiên: “...”

50. Chương 50

Nói thật, Từ Tử Thiên là một người con gái xuất sắc, gia thế tốt, rất xinh đẹp, cũng không có bề ngoài giả tạo.

Cô gái như vậy khiến Lâm Tấn Nhiễm không nhìn được phải suy nghĩ, nếu như bản thân chưa từng xuất hiện tại đây, có phải cuối cùng Chu Chính Hiến sẽ ở bên Từ Tử Thiên không?

Nhưng những suy đoán này cũng không cần phải tính đến nữa, nếu cô đã lựa chọn quên chuyện trước đây, dùng diện mạo này một lần nữa ở lại bên cạnh Chu Chính Hiến, thì cũng sẽ không dễ dàng chấp tay nhường anh cho người khác.

Hôm qua, sau khi rời khỏi Tầng Thư Các, Thiệu Tổ Oánh lén lút nói cho cô, ánh mắt Từ Tử Thiên nhìn cô và Chu Chính Hiến khá kỳ lạ.

Thiệu Tổ Oánh còn nói, tạm thời hai người bọn họ nên cẩn thận một chút, dẫu sao lúc này Từ gia còn ở đây mà quan hệ hai người bị lộ ra sẽ khiến Từ gia khó chấp nhận được, kết quả như vậy sẽ làm cho Hoắc lão phu nhân xấu hổ, mất hết mặt mũi với người ta, đến lúc đó sẽ trút giận lên đầu cô.

Những điều Thiệu Tổ Oánh nói cô đều hiểu rõ, cho nên cô cũng lựa chọn dấu kín, loại chuyện này nhất định phải đợi thời cơ thích hợp mới có thể nhắc đến.

Giữa trưa, Lâm Tấn Nhiễm nhàn rỗi ngồi trên ghế trước cửa phòng chuẩn bị luận văn trên trường.

“Tấn Nhiễm.” Nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, cô quay đầu lại.

“Sao anh lại tới đây?”

Người tới chính là Chu Diễn.

Trên tay Chu Diễn đang cầm một cái hộp vuông, sắc mặt hơi mất tự nhiên, “Trong này có mấy miếng bánh ngọt, tôi mang tới cho cô nếm thử.”

Nói xong, anh ta đặt cái hộp lên bàn trà bên cạnh cô.

Lâm Tấn Nhiễm hơi dừng lại, cúi đầu nhìn, “Chu Chính Hiến bảo anh đưa cho tôi?”

“Không phải.” Chu Diễn ho vài tiếng, “Đây là... Tôi bảo cha mẹ tôi gửi từ Tứ Xuyên tới đây, không phải hồi trước cô rất thích mấy món đặc sản này à?”

Trước kia.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn chằm chằm vào anh ta, sau đó cụp mắt mở hộp ra.

Mà bộ dạng im lặng của cô khiến Chu Diễn hoảng hốt, Chu Diễn nghĩ, có phải cô không thích anh ta nhắc đến chuyện trước kia không?

Thật ra anh ta chỉ muốn đối xử tốt với cô mà thôi.

Lâm Tấn Nhiễm mở hộp ra, mùi hương lập tức xông thẳng vào mũi cô, cô nhìn mấy miếng bánh ngọt nhỏ trước mặt, chậm rãi cong môi cười, “Anh vẫn còn nhớ à?”

Chu Diễn thấy cô cười thì trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, “Ừ, nhớ chứ, trước đây cô và Nhuế Nhuế đều rất thích ăn, em ấy...”

Chu Diễn ngay lập tức nhận ra bản thân đã nói đến chuyện không nên nói, anh ta khẽ cắn môi, “Xin lỗi, tôi không nên nói cái này.”

“Không sao.” Lâm Tấn Nhiễm cầm một miếng bánh ngọt lên nếm thử, “Tôi rất vui khi anh còn nhớ kỷ niệm này.”

Chu Diễn mỉm cười, “Vậy cô thấy có ngon không?”

“Hương vị không đổi.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Tuy rằng đã rất nhiều năm tôi không ăn, nhưng vẫn cảm thấy rất ngon.”

“Cô thấy ngon là được rồi.” Chu Diễm lại nói, “Tôi còn có việc nên đi trước đây, cô ăn ít thôi, lát nữa còn ăn cơm.”

“Được.”

Chu Diễm xoay người rời đi.

“Anh.”

Phía sau vang lên một tiếng gọi nhàn nhạt làm Chu Diễm lập tức cứng đờ, anh ta không quay đầu lại, chỉ có cánh tay bên hông đang hơi run rẩy.

Vài giây sau, anh ta lại nghe thấy giọng nói mang theo sự vui vẻ của cô gái kia vang lên, “Không thể nào gọi anh là anh Chu Diễm giống hồi trước được, không chỉ vì hiện tại không thích hợp, mà còn bởi vì... Ừm, cảm thấy hơi buồn nôn. Có điều, việc anh là anh của em, em không quên.”

Trong lời nói của cô tràn ngập hàm ý trêu đùa khiến Chu Diễm hơi nghẹn ngào, một lúc lâu sau anh ta mới đáp lại, “Nhiên Nhiên, anh cũng không quên.”

...

Chu Diễm đi rồi, Lâm Tấn Nhiễm lại ăn thêm vài miếng bánh nữa, hương vị ngòn ngọt, đúng là mùi vị hồi còn nhỏ.

Tâm trạng của cô khá tốt, không chỉ vì có bánh ngọt, mà dường như cô vừa buông bỏ được vài thứ.

Có điều, cô và Chu Diễm không biết, lúc Chu Diễm mở miệng nói ra hai chữ “trước kia”, ở chỗ ngã rẽ có một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng đó.

Giờ phút này anh ta đang ngơ ngác đứng tại chỗ, hai tròng mắt đỏ sẫm.

Ngày hôm sau, phòng y tế.

“Lâm Tấn Nhiễm, một lát nữa đại thiếu gia muốn tắm thuốc, chị chuẩn bị được không?” Vân Thanh đi tới nói.

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Có thể.”

“Hôm nay em khá bận nên một mình chị đứng đợi anh ấy được không?”

“Được, cậu cứ đi đi.”

Vân Thanh vỗ vỗ vai cô, “Cảm ơn chị.”

Lâm Tấn Nhiễm rất bất đắc dĩ, bình thường cũng chỉ có một mình cô mà.

Hơn nửa tiếng sau, quả nhiên Chu Chính Hiến đến. Ánh mắt hai người giao nhau, anh đi lên phía trước, ra vẻ khách khí hỏi, “Bác sĩ Lâm đã chuẩn bị xong chưa?”

Vừa nói anh vừa nắm lấy tay cô, bây giờ xung quanh còn có hai người, bọn họ chào hỏi Chu Chính Hiến xong liền đi làm chuyện của mình, cũng không nhìn về phía này.

Chỉ là, vẫn rất nguy hiểm.

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt với anh, “Chu tiên sinh, làm phiền anh đi sang bồn tắm thuốc bên kia, nước đã chuẩn bị xong rồi.”

“Được.” Chu Chính Hiến dùng sức cầm tay Lâm Tấn Nhiễm một lúc mới chịu buông ra, “Bác sĩ Lâm dẫn đường đi.”

Chu Chính Hiến thay quần áo xong thì bước ra, Lâm Tấn Nhiễm cũng không kiên dè, cô nhìn quần áo mỏng manh trên người anh.

“Nếu em còn nhìn, anh nghĩ anh không muốn đi xuống nữa.”

“Vậy anh muốn làm sao...” Vừa dứt lời Lâm Tấn Nhiễm thấy người đàn ông trước mặt nở nụ cười như có như không, cô mím môi, khẽ nói, “Anh không muốn xuống cũng phải xuống, nhanh lên, đừng có kì kèo.”

Chu Chính Hiến gõ lên trán cô, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ, “Nếu không thì chúng ta cùng xuống?”

Đồng tử Lâm Tẩn Nhiễm co lại, “Đừng, đừng có mà không biết khiêm nhường như vậy.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, cũng không miễn cưỡng, xoay người bước vào bồn tắm thuốc.

Nếu như trước kia, Chu Chính Hiến vẫn luôn quy củ đứng ở giữa bồn tắm thuốc, nhưng từ sau khi xảy ra quan hệ với cô, anh lại thích dựa vào thành bồn, lấy lý do rất mỹ miều rằng: ở gần cô để dễ nói chuyện.

Lâm Tẩn Nhiễm ngồi xổm bên bồn tắm thuốc, vừa thả thuốc Đông y xuống vừa nói, “Chu Diễm đã tới tìm em.”

Chu Chính Hiến ngược lên nhìn cô, “Ừ, cậu ấy nói gì?”

“Không có gì, anh ấy mang bánh ngọt cho em.” Lâm Tẩn Nhiễm nói xong lại bổ sung, “Khi còn nhỏ em rất thích ăn mấy miếng bánh ngọt nho nhỏ, là đặc sản Tứ xuyên.”

“Bây giờ vẫn thích ăn sao?” Chu Chính Hiến hỏi.

“Vâng, anh ấy rất có lòng.”

Chu Chính Hiến ngừng lại, “So sánh với cậu ấy, có vẻ như anh không có lòng cho lắm.”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ cười, cô trêu anh, “Đúng vậy, anh còn không bằng người anh này của em đâu.”

Vừa dứt lời, Lâm Tẩn Nhiễm thấy người nào đó giữ chặt cánh tay mình, “Anh làm gì thế?”

“Ầm!”

Tiếng nước rất lớn, thời điểm Lâm Tẩn Nhiễm còn chưa kịp phản ứng đã bị người trước mặt kéo vào trong nước, mà theo âm thanh rơi xuống nước là giọng nói vừa dịu dàng vừa gian trá của người nào đó vang lên, “Làm.”

“....”

Lâm Tẩn Nhiễm không biết bơi nên hơi sợ nước. Nhưng Chu Chính Hiến cũng không làm cho cô sặc tí nào, lúc cô rơi xuống anh liền ôm lấy đầu vai cô, giúp cô vững vàng ngã vào lòng anh.

Bọt nước văng khắp nơi, trên mặt hai người đều dính bọt nước trong suốt.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Hình như có người ở cửa nhìn vào trong, nhưng vì giữa cửa và bồn tắm thuốc còn cách một tấm bình phong nên người nọ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, “Vừa rồi là tiếng gì vậy? Lâm Tẩn Nhiễm, xảy ra chuyện gì...”

“Đi ra ngoài.” Chàng trai mới bước vào cửa phòng y tế một bước đã nghe thấy giọng nói của Đại thiếu gia, ngữ khí không lạnh lùng cứng rắn, nhưng lại làm anh ta thâm kinh hãi.

Anh ta chỉ đi ngang qua, nghe thấy tiếng động nên cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó, thế nên mới muốn vào xem, nhưng mà hiện tại.... anh ta cũng không dám tò mò nữa, vội vàng rời đi.

Lâm Tẩn Nhiễm cách một tấm bình phong nhìn chằm chằm ra cửa, sau đó quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Anh điên rồi, lát nữa em phải ra ngoài thế nào đây?”

“Không sao, lát nữa bảo Chu Diễm mang quần áo tới cho em.”

“Nhưng...”

“Không phải em nói anh không có lòng bằng anh họ của em sao?” Chu Chính Hiến nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, “Ừ... Chưa cho em ăn ngon là lỗi của anh, anh sẽ có lòng đền bù cho em.”

Lâm Tẩn Nhiễm lườm anh một cái, đang muốn nói thẳng, “Ngài nghỉ ngơi một chút đi, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi, không cần ngài bồi thường.” Nhưng người đàn ông không cho cô cơ hội nói chuyện, anh mượn sức nổi ôm chặt hông cô, cúi đầu đặt môi mình lên trán cô.

Anh rất dịu dàng, từ trán đến mũi rồi lại đến môi, đôi môi mỏng chậm rãi chạm nhẹ, hôn cô từng chút từng chút một.

Lâm Tẩn Nhiễm ngửi thấy mùi thuốc đông y nhàn nhạt, rõ ràng cô thường xuyên tiếp xúc với mùi này, nhưng bây giờ không hiểu sao cô cảm thấy mùi thuốc này lại khuấy đảo tâm hồn con người.

Nụ hôn của anh dừng lại trên cổ cô, trân trọng mà kiên nhẫn, lưu luyến đến nỗi quên lối về trên da thịt non mịn trắng nõn của cô.

Hơi nước bốc lên, quần áo hai người đã ướt đẫm, quần áo mỏng của Chu Chính Hiến trực tiếp dán vào người.

Vì cô sợ sắc nước nên vẫn luôn ôm chặt lấy vai anh, giờ phút này cảm giác ấm áp từ cánh tay truyền đến nhất thời khiến mặt cô đỏ ửng.

“Đừng... Bên ngoài có người.” Anh cởi áo ngoài của cô ném lên bờ, lúc muốn cởi áo phong trắng thì cô vội ngăn anh.

“Vừa rồi đã nói bọn họ không được vào đây, bây giờ bọn họ đều đang ở bên ngoài, sẽ không biết chúng ta đang làm gì đâu.” Trong lời nói của Chu Chính Hiến tràn ngập hàm ý lừa gạt, anh ép người cô vào thành bồn tắm, thò tay vào bên trong áo cô.

Bình thường Lâm Tẩn Nhiễm rất lạnh nhạt, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng chỉ là cô gái mới hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ như vậy, lại cùng chơi trò mờ ám với người trong lòng thì làm sao có thể không động tình?

Từng cái vuốt ve của anh khiến cô không kiềm chế được mà thở dốc, âm thanh như vậy đối với Chu Chính Hiến chẳng khác gì chất kích thích, nghe xong chỉ cảm thấy cả người như muốn bùng cháy.

Bất giác quần áo đã cởi sạch sẽ, hai người trực tiếp đối diện với nhau. Nước gợn lăn tăn, da thịt dán chặt vào nhau càng ma sát hơn so với lúc bình thường khiến thân thể hai người cùng run rẩy.

Tuy đang ở trong nước, nhưng cổ họng Lâm Tẩn Nhiễm lại khô nóng, cô mơ hồ mặc kệ động tác của anh, mãi đến khi tay anh hoàn toàn đi vào trong nước, tiếp xúc với nơi riêng tư của cô.

“Đừng...” Lâm Tẩn Nhiễm hơi ngọ nguậy liền chạm phải nơi nào đó của anh, chỗ kia như núi lửa sắp bùng nổ, khiến cô vô cùng hoảng hốt.

“Anh đừng quên, lần trước, lần trước anh nói không cần uống thuốc nữa.”

“Ừ, không quên, thân mật với em là được rồi....” Chu Chính Hiến ngừng một lát, lúc mở miệng lại lần nữa thì giọng nói đã trở nên khàn khàn, “Nhiễm Nhiễm, ngày mai anh phải đi công tác, anh sợ mình sẽ nhớ em.”

Lâm Tẩn Nhiễm sững sốt, vì những lời nói của anh mà lòng thâm rung động, cô chậm rãi vươn tay đặt lên gương mặt anh, “Khi nào anh về?”

“Ngày kia.”

“À... á!” Lâm Tẩn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, trong lúc nói chuyện thể mà anh lại dùng tay thăm dò bên trong, không để cô kịp phản ứng.

Anh cố ý giày vò cô, khiến cô rên rỉ liên tục.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện.

“Chu tiên sinh ở bên trong sao?”

“Đúng vậy Từ tiểu thư.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của một nam một nữ, lại có người đi tới.

Lâm Tẩn Nhiễm khần trương, theo bản năng cả người cứng lại, Chu Chính Hiến khẽ nhún mào, thấp giọng than một tiếng, “Nhiễm Nhiễm, thả lỏng...”

Nếu không, anh sẽ không nhịn được.

“Anh mau lấy ra đi.” Lâm Tấn Nhiễm quát khê.

Không ngờ người tới lại là Từ Tử Thiên, hiện tại nếu như cô ta đi vào, nhìn thấy bộ dạng này của bọn họ thì sẽ lớn chuyện.

“Em yên tâm, cô ta sẽ không vào đâu.”

Chu Chính Hiến vừa dứt lời, chợt nghe được giọng nói của một người khác, “Này này này, mọi người đợi chút, thiếu gia vừa nói, không được vào.... Từ tiểu thư, trong phòng tắm ngoại trừ bác sĩ thì những người khác không thể vào, mong cô thông cảm.”

“À... Ngại quá.” Từ Tử Thiên, “Tôi ở bên ngoài chờ là được rồi.”

“Vâng, mời cô qua bên này.”

Tiếng bước chân bên ngoài xa dần, Lâm Tấn Nhiễm vừa nhẹ nhàng thở ra một hơi thì chợt nhận ra người đàn ông trước mặt lại giầy vò cô, cô không tránh được nên chỉ có thể kìm nén âm thanh của mình.

Bên ngoài có người chờ, mà cô và Chu Chính Hiến lại thân mật với nhau trong bồn tắm thuốc. Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm có cảm giác rất thỏa mãn, loại cảm giác thỏa mãn này nói cho cô biết, người đàn ông này chỉ có thể là của cô.

“A...” Thân thể đạt đến cực hạn của sự sung sướng từ tay anh, âm thanh mới đến miệng của cô đã bị anh ngăn lại trong cổ họng. Anh điên cuồng hôn môi cô, cuối cùng khê gọi tên cô, “Nhiễm Nhiễm...”

Làm sao Lâm Tấn Nhiễm không biết Chu Chính Hiến đang khổ sở, có một vật đang chống lên trên đùi cô đây này, cô ngược mắt nhìn anh, đại khái cũng hiểu, “Em giúp anh nhé?”

Lúc nói ra những lời này cô đã đấu tranh một lúc lâu, nhưng chạm phải ánh mắt điên cuồng của anh, cô vẫn chậm rãi duỗi tay nắm lấy nó...

Ngoài phòng y tế, Từ Tử Thiên đã đợi hồi lâu, thật ra cô ta tới tìm Chu Chính Hiến cũng không có chuyện quan trọng gì, chỉ muốn lấy cớ gặp anh mà thôi. Trưởng bối trong nhà muốn hai người bọn họ ở bên nhau, mặc dù bây giờ chỉ nói suông chưa thật sự đính hôn, nhưng trong lòng cô ta đã coi anh là một nửa trong tương lai của mình, dù sao anh rất phù hợp với nửa kia trong tưởng tượng của cô ta, cho nên cô ta cho rằng hai bọn họ nên tiếp xúc với nhau nhiều hơn.

“Từ tiểu thư, sao cô lại ở đây?” Chu Diễn rất bất ngờ khi nhìn thấy cô ta ở đây.

“À, là như vậy, cha tôi muốn tôi học hỏi chuyện thương trường, có mấy chỗ tôi không hiểu lắm nên muốn đến hỏi Chu tiên sinh một chút.” Từ Tử Thiên đã sớm nghĩ ra cái cớ cho mình.

Chu Diễn nhìn vào bên trong, khê ho vài tiếng, “Ra là vậy.”

“Anh có biết bình thường Chu tiên sinh tắm mất bao lâu không?”

Chu Diễn xem đồng hồ trên tay, “Chắc là nhanh, nếu không cô cứ về trước đi, tôi đi đưa quần áo cho cậu ấy.”

Từ Tử Thiên thấy Chu Diễn cầm một cái túi to, “À, không có việc gì, tôi chờ ở đây cũng được, anh cứ đi đi.”

Sắc mặt Chu Diễn hơi mất tự nhiên, “... Vậy được rồi.”

Suy nghĩ của tác giả:

Tác giả: Ôi anh Chu của tôi ơi, anh đói khát đến thế cơ à? Trong bồn tắm mà cũng làm được, chặc chặc chặc...

Chu Chính Hiến: Ha ha ha, không phải bà đưa cô ấy đến để quyến rũ tôi sao? Tôi không thể bỏ phí tấm lòng của bà được.

Tác giả: Không phải tôi, là mấy độc giả đòi! Đều do bọn họ xúi giục tôi! Bọn họ muốn nhìn, tôi cũng hết cách, ừ, đúng là như vậy đấy!

51. Chương 51

Thời điểm Chu Diễn đi vào phòng tắm thuốc chỉ nhìn thấy một mình Chu Chính Hiến, lúc này anh vừa tắm xong, ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế.

Chu Diễn bước lên phía trước, “Tôi bảo người ta đến tủ quần áo Lâm Tấn Nhiễm lấy quần áo rồi, cô ấy đâu?”

Chu Chính Hiến nhìn vào phòng trong, “Đang tắm rửa bên trong.”

Chu Diễn nhíu mày, “Tại sao cô ấy lại rơi xuống bồn tắm thuốc, chẳng lẽ Triều Triều lại tới đây nghịch?”

Dứt lời, Chu Diễn thấy ánh mắt Chu Chính Hiến hơi đờ ra, “Triều Triều không tới đây, cũng không đẩy cô ấy.”

“Vậy thì?”

“Là tôi.”

“Hả?!”

Chu Chính Hiến đứng lên, cũng không quan tâm Chu Diễn đang hóa đá, trực tiếp nhận lấy túi trên tay anh ta, “Cậu ở bên ngoài chờ tôi một chút, tôi đưa quần áo cho cô ấy.”

Nói xong, Chu Chính Hiến bước vào phòng trong.

Chu Diễn bất động một lúc lâu, là sao? Chu Chính Hiến đấy? Fuck! Lượng thông tin này cũng đủ no rồi!

Chu Chính Hiến bị Lâm Tấn Nhiễm đuổi ra ngoài, lúc đi ra trên miệng anh còn thấp thoáng nụ cười cưng chiều, vừa rồi cô nhóc kia còn trốn anh, ngay cả quần áo cũng không cho anh tới gần.

“Chu tiên sinh.” Ngoài cửa, Từ Tử Thiên thấy anh đi ra liền vội vàng bước lên phía trước, “Cuối cùng cũng đợi được anh.”

Chu Chính Hiến thu hồi ánh mắt, nghiêng nhiên lại quay về dáng vẻ hòa nhã, “Từ tiểu thư có việc gì à?”

“À... là như vậy, tôi có vài vấn đề muốn anh chỉ bảo một chút.”

“Ồ, ra vậy.” Nói xong Chu Chính Hiến tỏ vẻ hơi khó xử, nhíu mày, “Lúc này quả thật không thích hợp, bởi vì ngày mai tôi còn có hội nghị nên bây giờ phải đi chuẩn bị một chút đồ đạc để lên đường.”

Trong lòng Từ Tử Thiên hơi mất mát, nhưng cô ta vẫn ép bản thân phải ra vẻ hào phóng, “Không sao, nếu anh vội thì cứ đi đi, lúc nào có thời gian rảnh tôi lại tới làm phiền vậy.”

Chu Chính Hiến gật đầu.

Đúng lúc này, Vân Thanh đi đến, “Ồ, thiếu gia, anh xong rồi ạ?”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn túi ô mai lớn cậu đang cầm trên tay, “Cái này...”

Vân Thanh ngẩn người, không ngờ đại thiếu gia có hứng thú với ô mai của cậu, “À, cái này là Lâm Tấn Nhiễm nhờ tôi mua, trước kia lúc tôi mua cô ấy nói ăn rất ngon, thường xuyên nhờ tôi mua. Ấy... thiếu gia cũng muốn ăn ạ?”

“Cô ấy bảo cậu mua sao...” Mọi người thấy Chu Chính Hiến bật cười thành tiếng, “Tôi không cần.” Cô ấy bảo cậu mua, còn không phải là để tôi ăn à?

Vân Thanh không hiểu gì hết, “Vâng, vâng, được rồi ạ, tôi đi trước nhé?”

“Đi đi.”

Chu Chính Hiến và Chu Diễn tiếp tục bước đi, Từ Tử Thiên còn đang bất ngờ vì nụ cười kia của anh, anh cũng rất hay cười, hơn nữa nụ cười rất đẹp lại nho nhã, chỉ là... Nụ cười vừa rồi rõ ràng có cảm giác không

giống nụ cười bình thường, ánh mắt vừa rồi của anh tựa như có thể hóa thành nước, khiến người ta cảm thấy chán nản khi biết lòng anh không hướng về mình.

Vì sao đột nhiên anh lại cười như vậy, túi ô mai kia có gì buồn cười lắm à, hay là do... vừa rồi người kia nhắc tới Lâm Tấn Nhiễm?

Giữa trưa hôm nay Chu Chính Hiến ra ngoài, Lâm Tấn Nhiễm rất rảnh rỗi, cô quay về trường học nộp luận văn cho Bao Thuần Bản, xử lý xong chuyện trường học thì lại quay về Chu gia.

Thật ra có chuyện cô chưa nói với Chu Chính Hiến, bệnh tình của cha cô đã chuyển biến tốt, trước mắt tiền cũng đủ dùng nên cô muốn từ chức. Trường học vốn nhiều việc, không cho phép cô đi làm thêm, hiện tại cô cũng đã chính thức làm việc ở bệnh viện. Vì Chu Chính Hiến đang đi công tác nên cô nghĩ chờ anh về hẳn nói sau.

Lúc đến Chu gia đã là 5 giờ chiều.

Lâm Tấn Nhiễm đi về phía phòng mình, khi vừa định đi vào thì có người ôm lấy cô từ phía sau, cầm lấy tay cô, giam cầm cô trong lồng ngực.

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn ra, theo bản năng muốn quật ngã người phía sau.

“Rốt cuộc cô cũng đã trở lại, tôi chờ cô lâu lắm rồi.” Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, động tác Lâm Tấn Nhiễm cứng lại, “Chu Duy Ân?”

“Là tôi.”

“Cậu làm gì thế, mau buông ra.”

Chu Duy Ân không chịu nói lời, “Không buông, lần này, tôi tuyệt đối sẽ không buông, Nhiên Nhiên...”

Lâm Tấn Nhiễm chấn động, cô tưởng mình nghe nhầm, sao đột nhiên Chu Duy Ân lại gọi cô như thế?

“Cậu gọi ai?”

Chu Duy Ân siết chặt cánh tay, ở chỗ cô không nhìn thấy, đôi mắt anh ta hơi ươn ướt, “Tại sao cô không nói cho tôi biết là cô không chết, vì sao không nói cho tôi? Nhiên Nhiên, tôi rất nhớ cô, sau khi biết cô mất tôi vẫn luôn rất nhớ cô. Được, cô không nói cho tôi nhất định vì cô có nỗi khổ, cô quay về là tốt rồi, Nhiên Nhiên, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ tách ra nữa, được không?”

Lời nói Chu Duy Ân rất hỗn loạn, nhưng Lâm Tấn Nhiễm vẫn nghe rõ, cô khiếp sợ đến nỗi suýt nữa không nói nên lời, “Cậu buông tôi ra trước đã, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Tôi không buông, tôi mà buông ra cô sẽ bỏ đi!”

“Tôi không đi, nhưng cậu ôm tôi như vậy, để người khác nhìn thấy thì không tốt đâu.” Lâm Tấn Nhiễm cố gắng xoa dịu tâm trạng của anh ta, cũng khôi phục lại tâm trạng của bản thân.

“Có cái gì không tốt, tôi ôm cô, ai dám ngăn cản tôi?”

“Chu Duy Ân!”

Người con trai phía sau dường như khá tức giận, nhưng vẫn phải buông cô ra. Lâm Tấn Nhiễm được thả ra, rốt cuộc cũng có thể quay đầu lại nhìn anh ta, “Chu Duy Ân, làm sao cậu biết được?”

Hốc mắt người con trai trước mặt hơi hồng hồng giống đứa trẻ, Lâm Tấn Nhiễm áy náy, nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

“Tôi nghe thấy cô và Chu Diễm nói chuyện, anh ta gọi cô là Nhiên Nhiên...” Nói xong, Chu Duy Ân lại kéo tay cô, “Cô là cô ấy đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm sụp mắt, “Tôi... Đúng vậy.”

Chuyện tới nước này, cũng không cần thiết phải giấu giếm cậu ấy nữa.

Trong mắt Chu Duy Ân tràn ngập sự vui mừng xen lẫn kinh ngạc, “Sau khi biết chuyện tôi vẫn không kịp phản ứng, tôi không dám tới tìm cô, bởi vì tôi nghĩ mãi cũng không ra, rõ ràng mọi người đều nói Chu Nhiên

đã chết, vậy tại sao cô lại xuất hiện ở đây, còn có, khuôn mặt cô không giống trước kia... Nhưng, rõ ràng Chu Diễn đã gọi cô như thế, cô cũng trả lời anh ta như vậy, cô nhất định là Chu Nhiên, nhất định là thế!”

Lâm Tẩn Nhiễm chấn động, “Xin lỗi, tôi có nỗi khổ, không phải tôi cố ý giấu giếm cậu đâu.”

“Tôi biết, cô nhất định không cố ý.” Sau khi nói xong, khóe miệng Chu Duy Ân đột nhiên cứng lại, “Vậy Chu Chính Hiến cũng biết rồi?”

Lâm Tẩn Nhiễm rút tay mình ra khỏi tay anh ta, “Ừ, lần đó ở Tứ Xuyên, anh ấy....”

“Tôi biết mà, ngay cả Chu Diễn cũng biết làm sao anh ta lại có thể không biết được chứ, Nhiên Nhiên, vì sao cô để anh ta biết mà không để tôi biết?” Sắc mặt Chu Duy Ân thay đổi, “Trước kia ánh mắt của cô lúc nào cũng đặt lên người anh ta, bây giờ vẫn như vậy sao? Rốt cuộc anh ta có gì tốt mà khiến cô nhớ mãi không quên như thế?”

“Cậu có thể bình tĩnh, từ từ nói chuyện không?” Lâm Tẩn Nhiễm nhíu mày.

“Tôi không thể!”

Lúc cô là Lâm Tẩn Nhiễm, cô không thích anh ta, anh ta còn có thể buông tay, nhưng bây giờ cô là Chu Nhiên, anh ta tuyệt đối sẽ không buông tay!

“Tôi không hiểu, anh ta dựa vào cái gì, không tốn sức đã giành được tình cảm của cô, dựa vào cái gì anh ta vừa sinh ra là cả đời có thể thừa kế cái nhà này, dựa vào cái gì mà anh ta tài giỏi hơn người?” Chu Duy Ân rất tức giận, “Tôi chỉ sinh ra muộn hơn mà thôi, cũng vì vậy mà hai vận mệnh khác hẳn nhau?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược lên nhìn anh ta, “Về chuyện lựa chọn của Chu gia, tôi không thể giải đáp giúp cậu. Mà chuyện tôi thích anh ấy... Không liên quan gì đến việc sinh sớm hay sinh muộn.”

“Nhưng anh ta có vị hôn thê!” Chu Duy Ân cảm thấy rất khó tin, “Chắc chắn anh ta sẽ kết hôn với Từ Tử Thiên, anh ta là kẻ xảo quyệt, anh ta sẽ suy xét lợi ích gì đó, làm sao anh ta có thể không hiểu việc phải liên thủ với những kẻ mạnh chứ? Nhưng Nhiên Nhiên, tôi không giống thế, tôi chỉ muốn cô, tôi không đổi chác với thứ khác.”

Ánh mắt Chu Duy Ân có chút điên cuồng khiến lòng Lâm Tẩn Nhiễm thấp thỏm không yên, xem ra Chu Duy Ân hoàn toàn không nghe lọt tai mấy lời cô nói.

“Cô đi theo tôi.” Chu Duy Ân bất thành linh kéo tay cô đi về phía trước.

“Cậu làm gì thế?” Sức lực Chu Duy Ân rất lớn, cô bị anh ta tóm tay kéo đi trên hành lang, có mấy người đi qua đều tò mò quan sát bọn họ vài lần, nhưng không có người nào dám tiến lên trước hỏi một câu.

“Chu Duy Ân!” Lâm Tẩn Nhiễm duỗi tay khác không chế cổ tay của anh ta, nếu bây giờ cô ấn xuống, tay anh ta sẽ run lên, sau đó nhất định phải buông ra.

Nhưng khi cô định xuống tay, người đi trước lại bất ngờ dừng bước. Lâm Tẩn Nhiễm cũng dừng lại, suýt nữa va vào lưng anh ta.

Cô theo ánh mắt của anh ta nhìn về phía trước, lúc này mới nhận ra có vài người đứng ở hành lang đối diện, trong đó người dẫn đầu chính là Hoắc lão phu nhân, Từ Tử Thiên còn có cha của cô ta.

Mấy người kia thấy dáng vẻ của hai người bọn họ đều khá sững sốt, nhất là Từ Tử Thiên, trong mắt của cô ta không hiểu sao lại có cảm giác kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

“Duy Ân, cháu làm cái gì thế, trước mặt khách khứa không được quậy phá.” Hoắc lão phu nhân biết đứa cháu này của bà chỉ giỏi phá phách, bình thường không thấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, hiện tại gặp phải thì cũng muốn răn dạy vài lời.

“Bà nội.” Chu Duy Ân không lùi một bước, “Lần này cháu không quậy phá.”

Chu Duy Ân quay đầu nhìn Lâm Tẩn Nhiễm một cái, nhịp tim Lâm Tẩn Nhiễm bỗng tăng tốc, cô nghe thấy Chu Duy Ân chậm rãi nói, “Cháu muốn kết hôn với cô ấy.”

Mọi người: “...”

Lâm Tấn Nhiễm: Chết tiệt...

Một lúc lâu sau Hoắc lão phu nhân mới có phản ứng, “Cháu nói cái gì?”

“Cháu nói cháu muốn kết hôn.”

Hoắc lão phu nhân nhú mày, Chu Duy Ân nói tiếp, “Tuy rằng anh cả còn chưa kết hôn, nhưng anh ấy cũng có vị hôn thê là Từ tiểu thư đây, bà nội, hẳn bà sẽ không để ý đến việc cháu kết hôn sớm hơn anh cả chứ?”

Hoắc lão phu nhân mím môi, rót cuộc ánh mắt cũng nhìn sang Lâm Tấn Nhiễm ở phía sau Chu Duy Ân, bà chậm rãi tiến lên, cũng thấy rõ bộ dạng của Lâm Tấn Nhiễm, “Cô là bác sĩ bên cạnh Chính Hiến?”

Lâm Tấn Nhiễm ngược lên, ánh mắt không hề hoảng sợ, “Phải.”

“Cô và Duy Ân...”

“Chúng tôi không có gì cả.” Lâm Tấn Nhiễm giàng tay ra, “Hoắc lão phu nhân, chẳng qua Tam thiếu gia chỉ đùa giỡn hơi quá đà thôi.”

“Tôi đùa giỡn lúc nào, tôi muốn kết hôn với cô!”

“Tôi đồng ý à?” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh ta, ánh mắt lạnh xuống, “Tam thiếu gia đúng là hồ đồ rồi, loại chuyện như thế này không thể làm bậy được.”

“Tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn cô thôi.” Chu Duy Ân chẳng khác gì một đứa trẻ con đang giở trò cả. Nếu không phải có nhiều người ở đây, có lẽ Lâm Tấn Nhiễm sẽ đánh vào ót Chu Duy Ân một cái.

Hoắc lão phu nhân cũng khá kinh ngạc, đứa cháu này của bà vẫn luôn phong lưu thành tính, chưa có lần nào giống như bây giờ muốn kết hôn với người ta. Mà làm cho bà không ngờ tới chính là, dường như cô gái này không hề hứng thú.

Suy nghĩ của tác giả:

Tác giả: Anh Chu à, thời điểm quan trọng như vậy mà cậu lại đi ra ngoài, không cần vợ nữa rồi đúng không?

Chu Chính Hiến: Cám miệng!

Tác giả: Ôi chao, xem ra Duy Ân của chúng tôi có hy vọng rồi.

Chu Chính Hiến: Nếu bà dám viết chương nào có tình tiết như “có hy vọng”, tôi sẽ giết chết bà!

Tác giả:.... Ôi, tôi sợ quá đi mất!

52. Chương 52

Dù sao Hoắc lão phu nhân cũng từng gặp nhiều tình huống khác nhau, hiện tại cha con Từ gia còn ở đây, đương nhiên bà sẽ không làm lớn chuyện này, “Duy Ân, theo lời của vị bác sĩ này, kết hôn đâu phải trò đùa, cháu đi xuống đi, sau này chúng ta sẽ nói chuyện này sau.”

“Bà nội.”

“Nghe lời nào.”

Một già một trẻ giàng co, cha Từ thấy vậy cười nói, “Lão phu nhân, tôi thấy Tam thiếu gia quả thật đã động lòng rồi, chuyện của mấy đứa trẻ, trước hết chúng ta đừng can thiệp quá nhiều, nếu Tam thiếu gia thích như vậy, chứng tỏ cô gái này thật sự rất ưu tú.”

“Đúng vậy ạ.” Từ Tử Thiên đi qua kéo tay Hoắc lão phu nhân, trong lời nói mang theo hàm ý làm nũng, “Bà nội, tuy cháu mới gặp Lâm tiểu thư vài lần, nhưng mà cô ấy rất tốt, hơn nữa còn là nghiên cứu sinh ưu tú của viện y học, y thuật cũng rất thông thạo, đúng không Tam thiếu gia?”

Chu Duy Ân ngẩn người, “Đúng...”

“Ngay cả cháu cũng nói giúp cô ta.” Ánh mắt Hoắc lão phu nhân lại rơi xuống người Lâm Tẩn Nhiễm, “Xem ra, Chu gia chúng ta đúng là ngọc hỏ tàng long.”

“Lão phu nhân khen nhầm rồi.” Lâm Tẩn Nhiễm hơi cúi đầu, ánh mắt khá lạnh nhạt, “Nhưng tôi chỉ muốn làm tốt công việc của mình ở Chu gia, chuyện lúc nãy Tam thiếu gia nói cũng chưa từng nhắc qua với tôi, cho nên, hiện tại tôi hơi mơ hồ.”

Chu Duy Ân, “Lâm...”

“Xin lỗi lão phu nhân, không có việc gì tôi xin phép đi trước, ở phòng y tế còn có việc.” Lâm Tẩn Nhiễm không nhìn Chu Duy Ân, chỉ nói với Hoắc lão phu nhân, “Tam thiếu thích gây họa, chuyện ngày hôm nay, hy vọng ngài đừng coi là thật.”

Hoắc lão phu nhân hơi gật đầu, coi như đồng ý.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn lướt qua mọi người một cái, xoay người rời đi.

“Lâm Tẩn Nhiễm!” Chu Duy Ân gọi cô, bước chân của cô dừng lại, quay đầu nhìn anh ta một cái. Mà toàn bộ lời muốn nói của Chu Duy Ân bị cái liếc mắt này của cô chặn lại trong miệng.

Hôm nay anh ta kích động sao? Nhưng anh ta chỉ muốn giữ lấy cô, anh ta thật sự không muốn mất cô.

Ngày hôm sau, trong phòng y tế.

“Lâm Tẩn Nhiễm, chị thật sự phải đi à?” Trên mặt Vân Thanh tràn ngập vẻ không muốn.

Lâm Tẩn Nhiễm “ừ” một tiếng, “Trên trường có rất nhiều việc, không thể cho phép chị ra ngoài làm thêm, thực ra vì muốn nói cho mọi người biết mà chị còn phải nán lại đây vài ngày.”

“Haizz.” Lão Dương thở dài một hơi, “Cô đi rồi tôi lại thiếu đi một phụ tá đắc lực, mấy người trong phòng y tế này, tôi vừa ý cô nhất.”

“Bác sĩ Dương, ông nói như vậy mọi người sẽ không vui đâu.”

“Có gì mà không vui, không phục thì đứng ra đây.” Dứt lời lão Dương lại nhìn cô, “Nhưng mà Lâm Tẩn Nhiễm, tôi sẽ không cố chấp giữ cô lại, tương lai cô sẽ là một bác sĩ xuất sắc, đương nhiên phải ở trong bệnh viện khám bệnh cho nhiều người.”

“Cảm ơn ông, cháu sẽ cố gắng.”

“Vậy sau này chị có tới đây nữa không?” Vân Thanh hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại, “Chị... sẽ đến thăm mọi người.”

“Vậy thiếu gia có biết chuyện của cô không?” Lão Dương hỏi.

“Sư phụ, người hỏi thiếu gia nào, Đại thiếu gia hay Tam thiếu gia?” Vân Thanh hỏi.

“Ôi cái thằng nhóc này!” Lão Dương trừng mắt với Vân Thanh, chuyện xảy ra ngày hôm qua đã nhanh chóng truyền khắp Chu gia, Tam thiếu gia cầu hôn với Lâm Tẩn Nhiễm trước mặt Hoắc lão phu nhân mà bị cô từ chối đã khiến mọi người xì xào bàn tán suốt.

Nhưng lão Dương có cảm giác, không chỉ Tam thiếu gia, dường như Đại thiếu gia cũng có gì đó với Lâm Tẩn Nhiễm...

Vân Thanh mím môi, “Dù sao cũng chỉ có ba người chúng ta, hỏi một chút cũng không có việc gì mà. Lâm Tẩn Nhiễm, có phải vì hôm qua thiếu gia làm như thế với chị... nên chị mới rời đi?”

“Không phải.” Lâm Tẩn Nhiễm hơi cong môi, “Chuyện của cậu ấy chị sẽ không trốn tránh, nhưng chuyện từ chức chị đã suy nghĩ kỹ từ lâu rồi.”

Vốn hôm nay Lâm Tẩn Nhiễm phải ở lại Chu gia, nhưng Bao Thuần Bân gọi điện thoại tới nói bài luận văn ở trường học có chút vấn đề, yêu cầu cô sửa lại cho đúng, nên Lâm Tẩn Nhiễm cầm túi lên sau đó dự định quay về trường một chuyến.

Lúc đang đi trên hành lang, Chu Duy Ân từ một hướng khác vội vàng vàng chạy tới, sau khi thấy cô, anh ta giữ chặt lấy tay cô, “Tôi nghe người ở phòng y tế nói cô muốn từ chức?”

Lâm Tẩn Nhiễm dừng chân, tin tức truyền nhanh như vậy sao?

“Có thật không?”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn anh ta, “Là thật, nhưng cậu đừng nghĩ nhiều, tôi có nguyên nhân của mình.”

“Tôi không tin!” Chu Duy Ân rất khẩn trương, “Lâm Tẩn Nhiễm, cô trách tôi phải không, đúng đúng đúng, ngày hôm qua do tôi kích động, là tôi không tốt, trước hết cô đừng đi được không, tôi có rất nhiều chuyện chưa rõ, có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.”

“Sau này từ từ tôi sẽ nói cho cậu biết.” Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh ta, “Nhưng mà Duy Ân này, bây giờ tôi là Lâm Tẩn Nhiễm, sau này cũng thế, hy vọng cậu có thể giữ kín bí mật này, được không?”

“Cô không cần lo lắng, tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không nói với người khác.” Chu Duy Ân, “Nhưng tôi không muốn cô đi.”

“Cậu đừng náo loạn nữa...”

Lúc hai người đang giảng co, ngoài cổng lớn Chu gia có một chiếc xe dừng lại.

Một người đàn ông mặc âu phục đi xuống, anh ta đứng một bên mở cửa xe ra, đợi người bên trong xuống xe.

Người hầu đứng ở cửa nhìn thấy người xuống xe sau vội cúi đầu, “Đại thiếu gia.”

“Ừ.” Chu Chính Hiến cũng không dừng lại, bước chân hơi gấp gáp đi về phía trước.

“Đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đây không phải là Chính Hiến sao, cậu ấy về rồi.” Cha Từ và Từ Tử Thiên cùng đi tản bộ với Hoắc lão phu nhân, vừa hay nhìn thấy Chu Chính Hiến đang bước từ cửa lớn vào.

Từ Tử Thiên rất vui vẻ, vội tiến lên nghênh đón, “Chu tiên sinh, sao anh đã về rồi?”

Dáng vẻ cô gái nhỏ của Từ Tử Thiên khiến hai vị trưởng bối ở phía sau cảm thấy vô cùng vui mừng. Mà Chu Chính Hiến chỉ nhìn cô ta một cái, tùy tiện đáp lại một tiếng rồi đi tới trước mặt Hoắc lão phu nhân, “Bà nội.”

“Không phải buổi chiều ngày mai cháu mới về sao, sao bây giờ đã về rồi?”

Chu Chính Hiến, “Trước mắt có chuyện phải giải quyết cho nên cháu về trước.”

“Nóng lòng về nhà như vậy, xem ra muốn gặp người nào đó trong nhà rồi.” Lúc nói chuyện Hoắc lão phu nhân cố ý nhìn về phía Từ Tử Thiên, khuôn mặt Từ Tử Thiên đỏ ửng, trong lòng lại vui mừng, cô ta âm thầm nhìn Chu Chính Hiến, lại thấy ánh mắt anh đang nhìn ra chỗ khác, rõ ràng là hoàn toàn không quan tâm đến lời nói vừa rồi của Hoắc lão phu nhân.

Trong lòng Từ Tử Thiên nhất thời trở nên u ám, nhìn theo ánh mắt anh thì thấy nơi đó có một nam một nữ đi ra, cô gái đi phía trước, người đàn ông đuổi theo phía sau không rời, hình như đang giải thích chuyện gì đó.

Hai người đó, chính là Chu Duy Ân và Lâm Tẩn Nhiễm.

Trong lòng Từ Tử Thiên căng thẳng, không biết làm sao buột miệng nói, “Chu tiên sinh, anh biết không, ngày hôm qua Tam thiếu gia kéo Lâm tiểu thư đến trước mặt bà nội nói muốn kết hôn, thú vị lắm, tôi cũng cảm thấy hai người họ rất xứng đôi.”

“Duy Ân làm loạn thôi, đừng để ý đến nó.” Hoắc lão phu nhân nói như vậy xong cũng nhìn về hai người cách đó không xa, hiển nhiên hai người kia cũng phát hiện ra bọn họ, đều dừng bước.

“Xứng đôi?” Đột nhiên, Chu Chính Hiến lạnh nhạt mở miệng, “Xứng đôi chỗ nào?”

Từ Tử Thiên ngẩn ra, “Anh ấy, bọn họ, trông rất ổn mà.”

“Tôi không thấy.” Giờ phút này, giọng nói luôn luôn dịu dàng của Chu Chính Hiến đã thay đổi, mang theo sự khinh thường và tức giận.

Hoắc lão phu nhân cũng nhận ra, bà khẽ nhủ mày, thầm kinh ngạc, “Chính Hiến?”

Chu Chính Hiến thậm chí còn chưa đáp lại Hoắc lão phu nhân, anh tiến lên hai bước, ánh mắt nặng nề nhìn một nam một nữ cách đó không xa, “Lâm Tẩn Nhiễm, lại đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn thấy Chu Chính Hiến đã đủ kinh ngạc, cô biết lần công tác này của anh rất quan trọng, nên ngày hôm qua xảy ra chuyện kia cô cũng không quấy rầy anh, thầm nghĩ chờ anh trở về sẽ nói sau, không ngờ bây giờ cô lại thấy anh xuất hiện trước mặt cô.

“Còn không lại đây?” Thấy cô không nhúc nhích, giọng nói Chu Chính Hiến càng thêm nghiêm khắc.

Lâm Tẩn Nhiễm liếc nhìn người phía sau anh một cái, mím môi, nhắc chân đi về phía anh.

“Không được đi.” Chu Duy Ân ở phía sau túm chặt tay cô, “Chu Chính Hiến, anh bảo cô ấy tới để làm gì, anh cũng quá phận rồi đấy! Anh đã có vị hôn thê, dựa vào cái gì còn muốn chiếm lấy cô ấy?”

“Ai nói anh có vị hôn thê?” Chu Chính Hiến cười nhạt, “Cô ấy là người của anh, em lôi kéo người của anh mới là quá phận đấy.”

Xung quanh ngay lập tức yên lặng, mọi người nhất thời không kịp phản ứng, sắc mặt Từ Tử Thiên trắng bệch.

Chu Duy Ân, “Cái gì mà người của anh, sao cô ấy có thể là người của anh được?”

Chu Chính Hiến bước lên trước, anh ôm lấy vai cô, nhìn Chu Duy Ân, sau đó dùng âm thanh chỉ đủ để ba người bọn họ có thể nghe được, “Từ trái tim đến cơ thể cô ấy đều là của anh, Duy Ân, mơ tưởng chị dâu mình cũng không phải chuyện vinh quang gì đâu.”

Chu Duy Ân cứng đờ, Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Buông tay ra.”

Hô hấp Chu Duy Ân trở nên dồn dập, mắt anh ta đỏ bừng nhìn Lâm Tẩn Nhiễm, có điều không chịu buông tay. Lâm Tẩn Nhiễm than thầm một tiếng trong lòng, vì sự tức giận của Chu Chính Hiến trước mặt đám người Hoắc lão phu nhân, cũng vì người bạn thân Chu Duy Ân trong lòng cô.

Cô không muốn làm tổn thương Chu Duy Ân, nhưng dường như trong tình huống này đã vô tình tổn thương cậu ấy, chỉ là cô cũng hiểu, việc này không thể tránh được, bởi vì chuyện tình cảm tuyệt đối không thể mơ hồ được, nếu không, tương lai cậu ấy chỉ càng thêm đau khổ.

“Chu Duy Ân, buông tay đi.” Lâm Tẩn Nhiễm nói.

“Nhiên Nhiên.... ” Chu Duy Ân mơ hồ gọi cô, người khác cũng chỉ nghĩ anh ta gọi Nhiễm Nhiễm, nhưng Chu Chính Hiến nghe rõ, vẻ mặt anh thay đổi, rốt cuộc đã hiểu vì sao người em trai này của anh lại đột nhiên trở nên khác thường như vậy.

“Chính Hiến!” Cuối cùng Hoắc lão phu nhân trầm giọng xen vào, bà không ngờ hôm nay Chu Chính Hiến trở về lại diễn ra chuyện này, càng không nghĩ đến một bác sĩ nho nhỏ lại có thể khiến cho hai đứa cháu mình đều say mê, nếu là Chu Duy Ân cũng được, bà đồng ý cho nó làm loạn, nhưng tại sao Chu Chính Hiến cũng như thế, lại còn ở trước mặt cha con Từ thị như vậy, muốn bà phải giải thích với họ thế nào đây?

“Bà nội.” Chu Chính Hiến quay người lại, “Cháu biết bà nghĩ gì, bà muốn cháu đính hôn với Từ tiểu thư, nhưng cháu xin lỗi, cháu đã có đối tượng mình muốn kết hôn rồi.”

Sắc mặt Hoắc lão phu nhân thay đổi, “Cháu nói cái gì? Chính Hiến, cháu và Tử Thiên là một đôi trời đất tạo thành, cũng được trưởng bối chúng ta tán thành, sao cháu có thể làm loạn như vậy?”

“Trời đất tạo thành?” Chu Chính Hiến cong môi, “So với mệnh trời, cháu tin tưởng con người hơn. So với sự tán thành của mọi người, cháu tán thành mới là quan trọng nhất.”

53. Chương 53

Trong xe, Lâm Tấn Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh đám người đó vừa giận vừa sợ ban nãy cứ quanh quẩn mãi trong đầu.

Sự tức giận của Hoắc lão phu nhân dĩ nhiên không cần phải nói đến rồi, gương mặt của Từ Tử Thiên cũng trắng bệch, lúc đó cô thấy trong ánh mắt của cô ta tràn ngập vẻ khó tin. Còn Chu Duy Ân, cuối cùng anh ta chỉ nhìn Chu Chính Hiến dần cô đi, ánh sáng trong mắt cũng dần dần lụi tàn.

Nghĩ đến đây, Lâm Tấn Nhiễm khẽ thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Chu Chính Hiến đang ngồi bên cạnh lái xe chợt quay sang nhìn cô, “Không vui à?”

Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu, “Không có gì, đúng rồi, tại sao anh lại trở về vậy, không phải anh nói ngày mai mới về à?”

“Đáng lẽ là ngày mai, nhưng có người báo cho anh biết trong nhà xảy ra chuyện, anh nghĩ, nếu anh không trở về thì có lẽ không còn vợ nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm cười nhạo, “Nói quá rồi!”

“Không nói quá.” Chu Chính Hiến dịu dàng, “Em đó, không thể làm anh bớt lo chút nào, chỉ cần không để ý một tí là em lại có thể biến anh thành con thiêu thân.”

“Này, cái đó do em trai anh gây ra mà.” Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút mới nói, “Duy Ân đã biết rõ chuyện của em rồi, lần trước Chu Diễm đưa đồ ăn cho em, cậu ấy nghe thấy bọn em nói chuyện.”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Anh biết, nhưng mà chắc chắn nó sẽ không nói lung tung.”

“Ừm.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Nhưng mà Hoắc lão phu nhân thì làm sao đây, vừa rồi anh trực tiếp kéo em ra ngoài, anh không sợ lúc về sẽ bị trách mắng sao?”

“Đương nhiên là anh sẽ giải thích cho bà, vốn muốn đợi sau khi Từ Tử Thiên và chú Từ rời đi thì sẽ nói chuyện của chúng ta, nhưng anh không đợi được nữa.” Chu Chính Hiến đưa tay ra véo mặt cô, “Yên tâm đi, tuy rằng bà nội thích Từ Tử Thiên, nhưng mà anh không phải cháu trai duy nhất của bà.”

“Nhưng mà Nhiễm Nhiễm, bà nội nhất định sẽ đi điều tra, chuyện trước kia...”

“Em biết chuyện này không giấu giếm được.” Lâm Tấn Nhiễm cười nhạt một tiếng, “Em luôn muốn trốn tránh chuyện đó, rất vô lý khi muốn anh giúp em giấu giếm tất cả mọi người, nếu quả thật đã bị vạch trần rồi, em đành đối mặt với nó vậy.”

“Anh luôn ở đây, em không cần phải lo lắng.”

“Vâng.”

Đã lái xe đến trường học, Lâm Tấn Nhiễm xuống xe, chuẩn bị đi đến văn phòng của Bao Thuần Bân.

“Mất khoảng bao lâu? Anh sẽ đến đón em.”

Động tác gỡ dây an toàn của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Đón em? Lát nữa em ở lại trường là được rồi.”

Chu Chính Hiến nghe vậy thì lườm cô một cái, “Anh đặc biệt vội vã trở về, em lại cam lòng bỏ rơi anh cả đêm à?”

Lâm Tấn Nhiễm hơi xấu hổ, “Nhưng mà chúng ta sẽ đi đâu, chẳng lẽ anh muốn đưa em trở về nhà họ Chu sao?”

“Ngốc quá, đương nhiên không về đó rồi.” Chu Chính Hiến sửa lại tóc giúp cô, “Đợi lát nữa sẽ nói cho em biết là đi đâu, bây giờ em lên trước đi, anh trở về xử lý một vài chuyện. Khi nào xong thì gọi điện cho anh.”

“... Được.”

Sau khi đưa Lâm Tấn Nhiệm đến đó, điện thoại Chu Chính Hiến vang lên, không phải là Hoắc lão phu nhân gọi tới, mà là Từ Tử Thiên.

“Alo.”

“Chu tiên sinh.” Giọng nói Từ Tử Thiên khá chán nản, “Mặc dù tôi biết rõ chúng ta không còn mang danh là hôn phu, hôn thê nữa, nhưng mà chuyện ngày hôm nay tôi vẫn muốn gặp anh để hỏi một chút, có được không?”

Chu Chính Hiến nhướng mày, “Tôi sẽ giải thích với bà nội.”

“Nhưng mà chuyện này... Người đầu tiên anh cần phải giải thích là tôi.” Từ Tử Thiên khẽ cười một tiếng, “Hay là anh cảm thấy khinh thường khi phải giải thích chuyện này với tôi?”

Chu Chính Hiến không trả lời, nhưng Từ Tử Thiên có thể cảm nhận được, nếu không phải khả năng kiềm chế của anh cao thì có lẽ anh thật sự khinh thường không muốn giải thích.

“Quán cà phê XX, gần với nhà họ Chu.” Từ Tử Thiên sợ anh nhất định sẽ không đến, vì vậy vội vàng nói, “Không có ý gì khác, tôi chỉ muốn nghe câu trả lời thôi.”

.....

Quán cà phê bị người đứng bên ngoài mở ra, chuông gió ở cửa ra vào khẽ vang lên, Từ Tử Thiên ngược mắt lên nhìn.

Không ngờ anh đã đến, cô ta biết, với tính cách của anh nhất định sẽ không giải thích với cô ta.

Người đàn ông bước đến chỗ cô ta còn mặc trang phục dùng để họp hội nghị, rất cao cấp, nhưng vì vội vã trở về từ thành phố khác nên trang phục của anh có nhiều nếp gấp, ngay lúc này, caravat đã bị anh cởi ra, áo sơ mi mở một cúc áo, mang theo hương vị nghiêm túc xen lẫn lười biếng.

Thật ra, trước khi gặp anh, cô ta đã rất tò mò về anh, thiên tài trong giới thương nhân... Cô ta đã nghe từ lâu.

Mà lần đầu tiên gặp anh, cô ta đã biết rõ người bên cạnh anh không phải là cô ta thì không ai có thể xứng hơn.

Cô ta rất tự tin về bản thân mình, cho nên cũng chắc chắn mình có thể nắm bắt được người đàn ông này, hướng hồ, hai người lại môn đăng hộ đối, người nhà cũng muốn cho hai người đính hôn.

Nhưng cô ta tuyệt đối không thể ngờ được, trong cuộc đời thuận buồm xuôi gió của mình, lần này lại thất bại thảm hại. Cô ta không cam lòng, cũng không thể hiểu.

“Cô Từ, để cô đợi lâu rồi.” Anh ngồi xuống vị trí đối diện, vẻ mặt bình thản, là bộ dạng cô ta cực kỳ thích.

“Không đâu.” Sau khi mở miệng Từ Tử Thiên mới phát hiện giọng nói của mình hơi khàn, khóe môi cô ta giật giật, “Anh uống gì?”

“Không cần, tôi còn có việc, nói xong thì đi luôn.”

Trong lòng Từ Tử Thiên lạnh như băng, “Anh cứ như vậy... Không chào đón tôi sao?”

Chu Chính Hiến theo thói quen cong tay gõ nhẹ lên bàn, “Chuyện ngày hôm nay, tôi rất xin lỗi, nhưng mà tôi tin chắc cô Từ là người hiểu chuyện, cô chưa tiếp xúc nhiều với tôi, chúng ta vốn dĩ không có tình cảm gì cả, nếu như bị người lớn cưỡng ép thành đôi thì cũng không công bằng với cô.”

“Nếu như tôi cảm thấy công bằng thì sao?” Từ Tử Thiên đột nhiên lên tiếng, cô ta ngược mắt lên nhìn anh, “Đúng vậy, chúng ta tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng những ngày chúng ta nói chuyện qua lại, chẳng lẽ anh không có một chút cảm tình nào với tôi sao?”

“Cô là người rất ưu tú, nhưng mà cô cũng thấy đấy.” Vẻ mặt Chu Chính Hiến chợt trở nên dịu dàng, “Trong lòng tôi chỉ có cô ấy.”

Từ Tử Thiên giật mình, chỉ khi anh nhắc tới người kia thì mới có vẻ mặt như thế.

“Hôm ở Tầng Thư Các tôi cũng đã nhận ra, chỉ là bản thân không chịu thừa nhận. Nhưng mà anh Chu, cô ấy... rốt cuộc có điểm gì khiến anh thích như vậy, làm anh bất chấp đến nỗi phải gây gổ với Hoắc lão phu nhân?”

“Cô ấy sao?” Chu Chính Hiến mỉm cười, “Không phải cô ấy có điểm khiến tôi thích, mà là những gì của cô ấy, tôi đều thích.”

...

Chu Chính Hiến đi rồi, Từ Tử Thiên nhìn ly cà phê lạnh ngắt, trong đầu ngập tràn hình ảnh của anh.

Vừa rồi trước khi đi, anh mang theo một phần bánh ngọt, lúc gọi cà phê anh rất lười biếng, nhưng lại đặc biệt để phục vụ giới thiệu những món bánh ngọt ngon nhất quán.

Cô ta vô ý lên tiếng hỏi, “Cô ấy thích ăn bánh ngọt lắm à?”

Anh nhận lấy bánh ngọt được nhân viên gói cẩn thận, vừa nhìn đồng hồ vừa trả lời, “Cô ấy rất thích, một lát nữa đi từ trường học ra cô ấy sẽ đói bụng.”

Từ Tử Thiên nghĩ, yêu một người đàn ông như vậy thực sự rất đáng sợ. Nếu anh ta thích bạn thì có thể nâng niu bạn trong lòng bàn tay. Còn khi không thích bạn thì sẽ không để mắt đến bạn dù chỉ một chút.

Haizzz, Lâm Tẫn Nhiễm... thật sự rất hâm mộ cô ấy.

Lúc Lâm Tẫn Nhiễm bước từ trên tầng xuống thì trời đã khá tối, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy chiếc xe đang đỗ gần đó và người đang dựa vào cạnh xe, màu trắng của đèn đường rọi xuống người anh, giống như tô thêm một vầng huỳnh quang cho anh.

“Xong rồi à?” Anh bước đến gần, gương mặt dịu dàng cực kỳ đẹp trai.

“Ừm, anh đến lâu chưa?”

“Vừa mới đến thôi.” Anh kéo tay cô đến bên cạnh cửa xe rồi mở cửa ra giúp cô.

Lâm Tẫn Nhiễm ngồi vào chỗ, ngược mắt nhìn anh, “Anh muốn dẫn em đi đâu?”

Chu Chính Hiến đóng cửa xe lại, “Chưa ăn cơm tối nên đi siêu thị mua đồ ăn đã.”

Lâm Tẫn Nhiễm sững sờ, “???”

Chu Chính Hiến có nhà riêng ở bên ngoài cũng không có gì kỳ lạ, nhưng kỳ lạ chính là, anh lại muốn tự mình đi mua đồ ăn nấu cơm. Đại thiếu gia mười ngón tay không dính tí nước nào, điều này làm cho Lâm Tẫn Nhiễm rất nghi ngờ năng lực của anh.

Nhưng mà nhìn bộ dạng hào hứng chọn đồ ăn của anh, Lâm Tẫn Nhiễm cũng nghe theo anh, chỉ là... trong hoàn cảnh này cô không thể nào nhắc đùa lên được.

Lâm Tẫn Nhiễm giúp Chu Chính Hiến đẩy xe đi đằng sau, lúc này, anh đang âm thầm nhìn mấy bác gái chọn dưa hấu bên cạnh.

Mấy bác gái gõ gõ lên quả dưa hấu, gõ đến quả nào ngon thì mắt sẽ sáng ngời, sau đó nói, “Quả này được, quả này được.”

Chu Chính Hiến nhìn họ với ánh mắt đầy nghi ngờ, “Mua dưa hấu đều chọn như vậy sao bác?”

“Cháu trai à, cháu không biết được đâu, haizz, mấy đứa trẻ tuổi thế này đúng là thiếu kinh nghiệm.” Một bác gái đứng bên cạnh nghe thấy thì khẽ cười, mấy bác gái gần đó cũng cười theo.

Chu Chính Hiến không thấy ngại ngùng, dùng bộ dạng khiêm tốn nói với mấy bác gái, “Bác có thể dạy cháu chọn như thế nào không, nếu mua mấy quả không ngọt thì sẽ không hay lắm đâu.”

Bác gái dừng một chút, “Tại sao lại không hay?”

Chỉ Chính Hiến mỉm cười, ra vẻ đứng đắn nói, “Vợ cháu rất thích ăn ngọt, nếu mà không ngọt, cô ấy sẽ không vui.”

Lâm Tấn Nhiễm đứng sau, “...”

Mấy bác gái nhìn nhau, “Không nhận ra là cháu chiều vợ như vậy, để bác dạy cháu, chắc chắn vợ cháu sẽ vừa lòng!”

Chu Chính Hiến, “Cảm ơn bác.”

“Khách sáo làm gì, chắc chắn, cháu lớn lên lại có thể đẹp trai như vậy, vợ cháu may mắn thật đấy...”

Chu Chính Hiến, “Là cháu may mắn mới đúng, vợ cháu rất xinh.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Người kia thật sự nghe lời theo lời chỉ bảo của mấy bác gái, chăm chú lựa chọn dưa hấu, Lâm Tấn Nhiễm nhìn bóng lưng của anh, không hiểu sao lại thấy ngọt ngào. Với cuộc sống sinh hoạt của Chu Chính Hiến mà nói, việc hai người bọn họ đi siêu thị như vậy không xảy ra thường xuyên, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, đột nhiên cô cũng muốn suy nghĩ về cuộc sống tương lai.

Nếu mỗi ngày đều có thể như vậy thì thật sự rất tốt.

Cuối cùng hai người cũng mua xong một đồng hồ, chuẩn bị đi tính tiền, bởi vì không phải cuối tuần cho nên không đông người cho lắm, chẳng mấy đã sắp đến lượt bọn họ. Lúc thu ngân tính tiền cho bọn họ, Chu Chính Hiến đột nhiên nói, “Nhiễm Nhiễm, lấy một hộp đi.”

Chu Chính Hiến đứng trước xe đựng đồ, cho nên cách khay chứa đồ một khoảng cách khá lớn, Lâm Tấn Nhiễm nhìn theo hướng anh chỉ, suýt nữa đã sặc nước bọt.

Cái anh chỉ chính là... Bao cao su.

“Anh muốn lấy cái nào?” Khuôn mặt Lâm Tấn Nhiễm đã cứng đờ, thế mà hết lần này đến lần khác người nào đó lại thản nhiên vô cùng.

Người đứng xếp hàng phía sau dường như đang cười, mà nhân viên thu ngân cũng mỉm cười liếc nhìn hai người. Lâm Tấn Nhiễm quay lại lườm anh, nhất định là người này cố ý, không tự mình lấy mà lại bắt cô lấy!

“Làm sao thế? Không chọn được à?”

“Tự đi mà lấy.” Lâm Tấn Nhiễm tức giận.

Chu Chính Hiến nhướn mày, nhìn vào đồng hồ dưới ánh mắt của mọi người, thấy cái hộp rực rỡ màu sắc thì khẽ nói, “Ừ... Cái này, hay là cái này?”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, tự nhủ trong lòng nhất định phải bình tĩnh, vì vậy cô tiện tay cầm lấy một hộp để lên quầy tính tiền... Nếu để cho anh chỉ lên chỉ xuống, mọi người ở bốn phương tám hướng sẽ biết bọn họ vì chọn bao cao su mà xoắn xuýt cả lên!

Chu Chính Hiến nhìn thoáng qua hộp bao cao su cô ném lên quầy thu ngân. Sau khi dừng lại hai giây, anh quay đầu lại, ghé vào tai cô, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy, “Bao cao su có gai... Hóa ra em thích loại này à?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Fuck! Chỉ là tùy tiện lấy thôi mà!

54. Chương 54

“Làm sao thế, vẫn còn ngại sao?” Xe dừng lại trong gara, Chu Chính Hiến hỏi cô một câu sau khi xách hai túi đồ lớn ra.

Lâm Tẩn Nhiễm liếc mắt, “Anh nghĩ em là con nhóc không hiểu sự đời hay sao mà ngại với chả ngại.”

“À...” Chu Chính Hiến thích thú nhìn cô, “Anh yên tâm rồi, anh còn sợ em tức giận, buổi tối không thêm dùng.”

Bước chân Lâm Tẩn Nhiễm khựng lại, rồi lại chậm chạp bước đi.

Chu Chính Hiến đi đằng trước, không nghe thấy tiếng bước chân của cô nên quay đầu lại nhìn cô, “Còn không mau lên, chậm hơn nữa có khi không có cơm ăn đâu.”

Lâm Tẩn Nhiễm không thể tin nổi nhìn anh, mặc dù cô biết rõ anh là người hay giả vờ nhã nhặn, nhưng cô không thể ngờ anh có thể đạt đến trình độ này!

Mấy phút sau, hai người dừng lại trước một căn nhà trong khu chung cư, Chu Chính Hiến đặt đồ trên tay xuống, lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa mở.

“Vào đi.” Chu Chính Hiến xách đồ vào rồi nói.

“Anh thường xuyên đến đây à?”

Lâm Tẩn Nhiễm đứng dưới ánh sáng mờ ảo nhìn khung cảnh bên trong, phòng khách rất lớn, ở giữa có một tấm thảm màu xám nhạt, tất cả mọi thứ trông cực kỳ sạch sẽ.

“Không thường xuyên cho lắm.” Chu Chính Hiến đặt mấy đồ kia ở trong bếp, anh quay lại lấy một đôi dép lê từ trong tủ ra, “Có dì giúp việc hay tới dọn, lâu lâu có chuyện mới ở đây một đêm.”

“Ồ.” Lâm Tẩn Nhiễm cụp mắt nhìn Chu Chính Hiến đang ngồi xổm trước mặt cô, cảm thấy rất khó hiểu, “Anh làm gì vậy...”

Chu Chính Hiến ngược mắt lên nhìn cô, “Về sau chúng ta thường xuyên ở đây, chỉ có hai chúng ta.”

Lâm Tẩn Nhiễm mấp máy môi, “Ồ thì ở thôi... Anh ngồi xổm làm gì thế?”

Chu Chính Hiến để dép lê xuống dưới chân cô, “Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới hôm đó ở nhà em, cảnh Phó Tư Nguyên đi dép cho em... Em nói xem, anh ta dựa vào cái gì mà làm việc đó tự nhiên đến vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm ghen lời, đây là chuyện từ ngày tháng nào rồi, còn nhớ kỹ như vậy.

“Đi vào.” Chu Chính Hiến đứng dậy, đột nhiên búng một cái trên trán cô, “Lần sau anh ta lấy dép cho em đi, em không được đi vào tự nhiên như vậy.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Không thể tự nhiên đi dép, làm sao em đi được...”

Trông cây chuối rồi đi dép vào?

Chu Chính Hiến híp mắt.

Lâm Tẩn Nhiễm ra vẻ vô tội, “Không phải anh nên nói là lần sau đừng chờ anh ấy lấy dép cho em sao?”

Chu Chính Hiến: “...”

“Ngốc.” Lâm Tẩn Nhiễm ném lại một chữ, lướt qua anh đi vào trong.

Chu Chính Hiến: “...”

Lúc trong siêu thị, hai người mua rất nhiều đồ ăn, nhưng đa phần đều là đồ đã xử lý, thậm chí đã có cái được cắt sẵn rồi, chỉ cần bỏ thẳng vào chảo xào qua xào lại là ăn được.

Lâm Tẩn Nhiễm biết nấu ăn vì khi còn nhỏ cô đã từng làm. Nhưng Chu Chính Hiến biết nấu ăn... Cô thật sự không biết anh học lúc nào luôn.

Anh không cho phép cô đi vào nhà bếp, vì vậy cô chỉ được ngồi trong phòng khách, cách một tấm kính nhìn anh ở bên trong bận rộn làm việc.

Bận bịu gần một tiếng, Lâm Tẩn Nhiễm đợi đến mức suýt ngủ luôn trên ghế sofa.

Đúng lúc này, điện thoại anh đặt trên bàn trà vang lên.

Lâm Tấn Nhiễm bị tiếng chuông làm giật mình, cô liếc nhìn màn hình, chỉ thấy trên đó hiện hai chữ “Vũ Phi”.

“Có điện thoại.” Lâm Tấn Nhiễm ngáp một cái, cầm điện thoại đi đến phòng bếp, “Quách Vũ Phi.”

Lúc này, Chu Chính Hiến đang tập trung xào đồ ăn, hơi cau mày, anh không quay đầu lại nhưng nói, “Em nghe đi.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng một chút, “... Ừm.”

Cô trượt qua một bên để nghe.

“Anh Chu, nghe nói nhà anh có chuyện lớn, anh đá Từ Tử Thiên à, haizz, không thể tin được anh đã si tình đến mức này, vì Lâm Tấn Nhiễm mà ném miếng thịt mỡ họ Từ này đi, cố chấp quá!”

“Ừ... Đúng vậy.” Lâm Tấn Nhiễm rất đồng ý.

“Ôi trời!” Bên kia điện thoại bỗng dừng lại vài giây, “Con gái... Lâm, Lâm Tấn Nhiễm à?”

“Ừ.”

“Ôi, tại sao lại là cô nghe máy thế, ặc... Những lời tôi vừa nói, cô hãy coi như tôi nói linh tinh đi nhé?”

“Thế thì không cần, mấy lời anh nói cũng rất đúng.”

Quách Vũ Phi ho hai tiếng, nói sang chuyện khác, “Chuyện kia, anh Chu đâu rồi?”

Lâm Tấn Nhiễm liếc nhìn bóng lưng Chu Chính Hiến, “Đang xào rau.”

“Ồ xào rau à... Xào rau sao? Cô nói anh ấy đang xào rau? Cái gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm đưa điện thoại cách xa lỗ tai mình một chút, “Anh ấy đang xào rau cho nên không tiện nghe, anh có chuyện gì không, nếu không thì để tôi mở loa lên cho anh nói thẳng luôn.”

“Không, cô nói anh ấy đang xào rau? Là xào rau trong phòng bếp đúng không?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng một chút, “Nếu không thì anh nghĩ là gì?”

“Fuck!” Toàn bộ thế giới của Quách Vũ Phi dường như đều sụp đổ rồi, “Chu đại thiếu gia như anh ấy còn vào được nhà bếp? Tôi quen anh ấy nhiều năm như vậy, chưa bao giờ được anh ấy xào cái gì cho tôi ăn, trọng sắc khinh bạn như này có phải quá nghiêm trọng không?”

“Cậu có ý kiến gì à?” Chu Chính Hiến bưng đĩa đồ ăn cuối cùng đi ngang qua điện thoại nói một câu, bởi vì vừa nãy Lâm Tấn Nhiễm bật loa ngoài, cho nên những lời Quách Vũ Phi nói anh đều nghe được.

“Anh Chu à, không phải đâu anh Chu, đừng như vậy, đừng như vậy chứ... Ôi trời hai người ở chỗ nào, nói địa chỉ đi, bây giờ em với Viễn Hằng chạy qua ngay!”

Chu Chính Hiến vô cùng ghét bỏ, “Hai người tới làm gì?”

“Ăn cơm đó, đồ ăn anh làm tụi em nhất định phải ăn.”

“Không biết xấu hổ à, chỉ có cô gái nhỏ nhà tôi được ăn thôi, mấy người không có phần đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sờ, ngược mắt lên nhìn anh, mà Chu Chính Hiến liếc nhìn bàn ăn, ý bảo cô đi qua ăn cơm.

Thấy Lâm Tấn Nhiễm không có phản ứng gì, Chu Chính Hiến trực tiếp lấy điện thoại trên tay cô ấn phím tắt...

Lâm Tấn Nhiễm ngồi xuống bàn, trong đầu vẫn là câu nói ngọt ngào “Cô gái nhỏ nhà tôi” vừa nãy của Chu Chính Hiến khi đang nói chuyện điện thoại.

Lâm Tấn Nhiễm vốn cho rằng đồ ăn sẽ rất khó ăn, nhưng không nghĩ tới vẫn có thể ăn được.

“Ăn hết đồ ăn anh làm rồi, có phải em nên nói gì không?” Sau khi cơm nước xong, hai người ngồi trên ghế sofa xem TV, Chu Chính Hiến đưa tay ôm vai cô, cụp mắt hỏi.

Lâm Tẩn Nhiễm cầm điều khiển TV chuyển kênh, “Em cũng không yêu cầu anh làm, hơn nữa, hình như tài nấu nướng của anh không vượt qua kiểm tra.”

“Em nói gì cơ, ai không vượt qua kiểm tra?”

“Anh đó.” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt liếc nhìn anh, vẻ mặt không chút sợ hãi, “Xem ra Chu đại thiếu gia cũng không phải là toàn năng, ít nhất việc nấu ăn này không được ngon lắm.”

“Em không thích sao?” Bầu không khí xung quanh hơi trùng xuống.

Lâm Tẩn Nhiễm lại muốn cố ý trêu chọc anh, “Ừm... Cũng không thích bình thường thôi, không đến nỗi quá ghét.”

“Được rồi, nếu việc này anh không đủ khả năng, vậy bù qua việc khác vậy.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn anh một cách nghi ngờ, đang muốn hỏi “Việc khác nào?” lại thấy anh đột nhiên đứng dậy rồi bế cô lên.

“Này này này! Anh làm gì thế? Em nói đùa thôi cũng không được à, sao lại chuyện bé xé ra to như vậy?”

Chu Chính Hiến hôn môi cô một cái, “Về chuyện đó, anh làm sao có thể khiến em thất vọng được.”

“...”

“Đi thôi, để anh dẫn em đi tắm.”

“???”

Chu Chính Hiến quả nhiên đã nói là làm, anh ôm cô vào phòng phía sau, cũng chính là phòng tắm.

“Anh thả em xuống.” Lâm Tẩn Nhiễm liếc anh, “Em có thể tự tắm được.”

“Anh biết mà.” Chu Chính Hiến để dép lê của cô ở bên ngoài, trực tiếp để đầu cô dưới vòi sen, “Ở đây khá lớn, chúng ta có thể tắm chung.”

Anh nói mà mặt không biến sắc, Lâm Tẩn Nhiễm dựa vào tường, đôi mắt sáng ngời nhìn anh, nói ra hai chữ, “Lưu manh.”

“Ừ, ai bảo người xuất hiện trước mặt anh là em.” Chu Chính Hiến nhắm mắt lại, nghiêng người cúi đầu hôn môi cô.

Lâm Tẩn Nhiễm không chống cự, tùy ý để anh làm.

Sau đó, cô từ từ đưa hai tay lên quàng vào cổ anh.

Thật ra, khoảng cách giữa hai người gần như vậy lại làm cho trái tim cô thật sự thỏa mãn.

Cô nghĩ, cứ như vậy đi, hai người không có khúc mắc gì ở bên nhau, không để cho bất cứ ai, bất cứ chuyện gì trở thành trở ngại giữa hai người.

Quần áo dần dần rơi xuống, anh mở vòi hoa sen, để mặc cho dòng nước chảy trên da thịt, anh dựa sát vào cô, dùng sữa tắm có mùi thơm nhàn nhạt của hoa bô khắp cơ thể cô.

Hỗn hợp xà phòng và nước chảy lại làm cho sự cản trở giữa da thịt trở nên nhỏ hơn, tay của anh vuốt ve lưng cô, từng chút từng chút một, giống như thật sự giúp cô tắm rửa đàng hoàng.

Lâm Tẩn Nhiễm không biết sao phần lưng của mình lại có cảm giác như này, anh chậm chạp xoa xoa, nhưng mỗi lần xoa như vậy lại như đang trêu chọc, khiến tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô không tự chủ được hơi ngứa đầu, vừa giống như dễ chịu thoải mái lại giống như rất khó chịu ngứa da.

Hai người đứng dưới vòi sen, toàn thân ướt đẫm.

Sau khi dùng nước rửa hết sữa tắm, Chu Chính Hiến tắt vòi sen, giơ tay lấy khăn tắm bên cạnh cho cô lau tóc.

Vừa rồi chính xác là anh cố tình trêu đùa cô, anh biết rõ vùng mẫn cảm của cô, biết rõ cô không nhịn được trước hành động của anh. Lúc này nhìn cô vì tình ái mà gò má ửng hồng, anh quả thật là tự hại mình.

“Tóc của anh cũng cần lau đấy.” Lâm Tấn Nhiễm cũng tiện tay cầm khăn phủ lên trên đầu anh, bởi vì nghiêng người để làm việc đó, mặt của cô dĩ nhiên là đặt trên ngực anh, lúc này hai người đang không mặc đồ, cho nên xúc cảm mềm mại tinh tế lúc này lại càng xuất hiện rõ rệt.

Yết hầu Chu Chính Hiến trượt lên trượt xuống vì phải kiềm chế suy nghĩ lúc cô lau tóc cho mình, đột nhiên anh ném khăn tắm đi, không thể nhịn được nữa bế cô lên.

Lâm Tấn Nhiễm bị anh bế lên dựa vào tường, hai chân chỉ có thể kẹp chặt eo của anh, cô cup mắt nhìn anh, khoe miệng đột nhiên cong lên cười, “Phục vụ kiểu gì mà không làm đến cùng, tóc còn chưa lau xong đây này.”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Vốn muốn làm đến cùng, nhưng mà ai bảo có người không chịu an phận.”

Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu, “Rốt cuộc là ai không an phận, bịp bợm tắm rửa lâu như vậy... A...” Cô còn chưa nói xong, anh lại đột nhiên đi vào, cơ thể Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, bỗng thấy vừa trướng vừa đau. Tuy đã là người từng trải, nhưng cô vẫn không thể quen được với cảm giác này.

Lúc cô đang sững sờ, tiếng hít thở nặng nề của Chu Chính Hiến lại vang lên bên tai cô, “Người bịp bợm không nói nhiều, sợ cuối cùng em lại chịu khổ.”

Lâm Tấn Nhiễm cắn răng, anh chắc chưa? Cảm giác đó, bất kể như thế nào cũng là chịu khổ mà.

“A!” Đột nhiên, anh dùng lực đẩy lên trên, Lâm Tấn Nhiễm mạnh mẽ đè vai anh, “Anh, anh mau thả em xuống đi!!!”

Tư thế này thật sự quá tốn sức lực, lúc anh dùng lực đâm vào, cô không thể nào đẩy ra vì trọng lực càng khiến nó vào sâu hơn.

“Chu Chính Hiến, a... làm trên giường có được không... Ừm...”

“Không vội.” Chu Chính Hiến tàn sát cô một cách sít sao ở trên tường, khàn giọng nói, “Lát nữa anh sẽ bế em vào.”

55. Chương 55

Nói đợt lát nữa thật đúng là đợt con mẹ nó lâu ơi là lâu, người này chắc là đã hạ quyết tâm muốn đùa giỡn cô rồi.

Cuối cùng vì Lâm Tấn Nhiễm kiên trì đòi xuống, anh đành ôm cô từ trong phòng tắm ra. Nhưng sau khi đặt cô lên giường anh đột nhiên quay người ra khỏi phòng.

Lâm Tấn Nhiễm hơi sững sờ, không hiểu cho lắm, đồng thời trong lòng cũng có một loại cảm giác trống rỗng xuất hiện, lông mày cô hơi nhíu lại, vén chăn ra, nhẹ nhàng chui vào trong chăn.

Cơ thể trần truồng cọ xát với tơ lụa rất thoải mái, nhưng mà rốt cuộc người kia đi đâu vậy?

Vài giây sau, Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy tiếng bước chân vang lên, tiếp theo chăn đã bị người ta vén lên, cảm giác mát lạnh lùa vào, Lâm Tấn Nhiễm co người lại.

Cô vừa mới động dậy, người nào đó đã nắm mắt cá chân cô, anh chui vào trong chăn, để cô nằm dưới anh.

Lâm Tấn Nhiễm bị anh bao phủ phía dưới, ánh sáng từ ngọn đèn bên ngoài dù sáng đến đâu cũng chỉ chừa lại một chút ở trên mặt hai người. Cô ngược mắt nhìn anh, “Vừa nãy anh... đi đâu vậy?”

Chu Chính Hiến cúi xuống kề sát tai cô, nhẹ nhàng nói, “Đi lấy bao cao su, đã mua rồi, sao có thể không dùng?”

Lâm Tẩn Nhiễm: “...”

“Sao thế, em cho rằng anh đi đâu?”

Lâm Tẩn Nhiễm không nói chuyện, nhưng người phía trên dường như đã biết rõ cô đang nghĩ gì, anh đột nhiên mỉm cười, “Anh đã như vậy rồi, em cảm thấy anh còn có thể đi đâu?”

Gương mặt Lâm Tẩn Nhiễm đỏ lên, mà người nào đó giống như muốn chứng minh lời nói của mình, cố ý đẩy vào chỗ đó của cô. Lâm Tẩn Nhiễm không nói nên lời, anh càng ngày càng táo bạo vào sâu hơn.

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ giật mình, da thịt chỗ đó tỉnh té và mẫn cảm nhất, cho nên lúc anh tới gần, cô có thể cảm nhận được sự ma sát nặng nề, cảm xúc truyền thẳng lên đầu, theo bản năng cô lùi ra sau.

Chu Chính Hiến giữ vai cô, ánh mắt dần dần trầm xuống, “Trốn cái gì?”

Lâm Tẩn Nhiễm cắn răng, cái thứ này cũng do mình tự chọn, bây giờ vừa dùng vừa khóc sao?

“Vừa nãy em muốn anh thả em xuống, bây giờ đồ cũng lấy rồi, cuối cùng có thể để anh ném thử.”

Lâm Tẩn Nhiễm trừng mắt, cái gì mà ném thử, mới vừa rồi ném còn chưa đủ à?

Nghĩ như vậy, chân của cô đã bị anh ép vòng qua eo anh, một tay anh vịn vào bắp đùi cô, tay kia chống lên giường, đột nhiên hạ xuống.

Ngược lại, Lâm Tẩn Nhiễm hít một hơi thật sâu, đau... Những cái gai khác thường gây kích thích khiến ngón chân cô run lên. Mà Chu Chính Hiến nhìn thấy phản ứng của cô, hơi cong môi, bắt đầu chuyển động.

Khi anh bắt đầu giầy vò, Lâm Tẩn Nhiễm cảm thấy không thể chịu nổi, nhưng mà tư thế này khiến cô không trốn thoát được.

Chân của cô tự giác quăn lên eo anh, thật ra cô chỉ vô thức tìm kiếm một điểm tựa cho mình, cũng là để bản thân có thể thả lỏng một chút, nhưng cô lại không biết, tư thế này sẽ chỉ làm anh càng khó khống chế cảm xúc của mình, càng muốn giầy vò cô nhiều hơn.

Cơ thể Lâm Tẩn Nhiễm không chịu được, run lên, âm thanh đứt quãng vụn vỡ, giống như tiếng hát khê trêu chọc người ta lúc nửa đêm.

Cô thật sự không chịu nổi.

Cảm giác này ngày càng gần, cô nắm chặt ga giường, trên người là một lớp mồ hôi mỏng.

“Anh... đừng.”

“Chu Chính Hiến...”

“Nhiễm Nhiễm, ngoan nào...”

...

“A...”

Đột nhiên đến thời khắc nào đó, sóng biển ập tới, tập trung bùng lên ở một điểm rồi truyền đến khắp tay chân, Lâm Tẩn Nhiễm sợ hãi kêu lên, không chịu nổi phải dính sát vào người anh, cô hơi ngửa đầu nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy trước mắt mình là hình ảnh mơ hồ.

“Dừng lại... Dừng làm nữa...” Sóng biển đã hết, nhưng dư vị vẫn còn đó, mãi chưa tan, thấy anh lại tới gần, cô trực tiếp duỗi chân đạp anh, “Anh làm em đau.”

Thật ra cũng không đau lắm, nhưng đến lúc cao trào cô hơi hoảng sợ.

Quả nhiên, Chu Chính Hiến nghe cô nói như thế liền dừng lại, giọng nói đầy lo lắng, “Đau lắm à?”

Lâm Tẩn Nhiễm mấp máy môi, “...Ừ.”

“Vậy làm sao bây giờ, Nhiễm Nhiễm... Anh còn chưa làm xong.”

“...”

Chu Chính Hiến lại gần cô, rất tự nhiên xoay người cô lại, bắt đầu hôn tấm lưng mịn màng của cô, “Em không thể để anh tự giải quyết lúc này được.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Mong muốn mà anh nói, cũng có thể.”

“Anh không muốn.”

“...”

Quả nhiên Chu Chính Hiến biết làm thế nào để trêu chọc cô, điểm yếu của cô là lưng, anh đã tìm ra được điểm này.

Lâm Tẩn Nhiễm rất buồn phiền nhưng cơ thể lại không ngừng đắm chìm, anh đối xử với cô rất dịu dàng, khi cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc anh đột nhiên tấn công từ phía sau...

Đêm dài tĩnh lặng, bên ngoài còn vang lên tiếng phim truyền hình, rất mờ mờ lung, Chu Chính Hiến không nghe rõ nhưng anh cũng không muốn nghe cho lắm.

Bóng dáng người phụ nữ mơ màng say sưa làm cho máu anh chảy nhanh hơn, cô mềm yếu không xương “Chịu đựng sự bất nạt của anh”, vòng eo mảnh khảnh, da thịt mềm mại, xinh đẹp...

Tất cả đều được anh cảm nhận... Cho dù chết ở trên người cô cũng không sao cả.

Ga giường hỗn loạn, tiếng người nhỏ dần.

Cuối cùng, khi đã trút hết ra thì mọi thứ dần trở nên yên lặng.

Lâm Tẩn Nhiễm nhắm mắt ngủ say sưa, hai gò má ửng hồng. Chu Chính Hiến nằm bên cạnh cô, lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó kéo cô vào trong lòng mình.

Sáng sớm.

“Reng reng reng reng.” Tiếng chuông điện thoại kêu lên, Lâm Tẩn Nhiễm đột ngột mở mắt, hôm nay có tiết cho nên hôm qua cô đã đặt chuông báo thức.

Lâm Tẩn Nhiễm vươn tay ra khỏi chăn, lúc định ngồi dậy mới phát hiện bên hông có một cánh tay, cô nghiêng đầu nhìn thì thấy Chu Chính Hiến đã dậy, lúc này đang mở to mắt nhìn cô.

“Chuông báo thức của em.”

Chu Chính Hiến “Ừ” một tiếng, kéo cô vào lòng mình, “Ngủ thêm một lúc nữa đi, lát nữa anh sẽ đưa em đến trường.”

“Không được, hôm nay em có việc, không thể tới muộn.”

Không có tiếng chuông báo thức, nhưng Lâm Tẩn Nhiễm biết rõ vài phút nữa nó có thể báo tiếp, “Mau bỏ em ra, say mê mỹ nhân không phải chuyện tốt đâu.”

“Anh say mê?”

“Không.” Lâm Tẩn Nhiễm trung thực, “Em nói em mà.”

Chu Chính Hiến dừng lại, đưa tay lên véo mặt cô, “Em nói ai là mỹ nhân? Hả?”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Không phải anh đâu.”

“Hừ, phải trừng phạt.”

“Này này này, đừng quậy, mới sáng sớm đây... Này! Chu Chính Hiến! Được rồi được rồi, em sai rồi được chưa...”

“Lúc này mới nhận lỗi thì muộn rồi.”

“... Đâu có, do em vừa mới nhận ra được sai lầm của mình, anh không phải mỹ nhân.”

“Ừ, vậy anh là cái gì?”

“... Đại mỹ nhân?”

“Á.”

Lâm Tấn Nhiễm suýt nữa bị Chu Chính Hiến đè xuống, thật may là đúng lúc này điện thoại lại vang lên, nhưng mà không phải là chuông báo thức của cô mà là điện thoại của Chu Chính Hiến.

“Còn không nghe đi?” Lâm Tấn Nhiễm nói.

Chu Chính Hiến nhướn mày, trên mặt như thể đang viết “Mới sáng sớm mà sao lắm chuyện thế?”

Anh đưa tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, sau khi lấy được liền mở loa ngoài ném bên cạnh gối, vừa nghe điện thoại vừa dựa đầu vào cổ cô.

Lâm Tấn Nhiễm nhếch môi, không nói gì.

“Chính Hiến, cháu đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Hoắc lão phu nhân, Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn, giơ tay ngăn chặn cái miệng xằng bậy của ai đó.

Chu Chính Hiến bất mãn với động tác của cô, nhưng đành chịu vì đây là cuộc gọi của Hoắc lão phu nhân.

Sớm biết như vậy thì đã không nghe rồi.

“Bà nội, mới sáng sớm đã gọi điện rồi, có chuyện gì ạ?”

“Cháu lại còn hỏi bà à, ngày hôm qua Từ Đại với Từ Tử Thiên đi suốt đêm về nhà, Chính Hiến, đến tận bây giờ bà nội đến vẫn không biết tại sao cháu lại hành động lỗ mãng như vậy. Ngày hôm qua cháu nên giữ họ lại, nhưng cháu lại làm ngược lại, trở về đây nói chuyện với bà đi, cháu muốn thế nào?”

Chu Chính Hiến, “Ngày hôm qua trước khi về tìm bà cháu đã gặp Từ Tử Thiên, cũng nói chuyện với cô ta rồi, mấy cái dính hôn với kết hôn gì đó, cháu không muốn.”

“Cháu!” Hoắc lão phu nhân nói một hơi không ngừng, “Dù sao đi nữa cháu cũng về nhà trước đã, rồi chúng ta sẽ nói lại chuyện này.”

“Không cần, chuyện này cứ kết thúc như vậy đi.” Giọng nói Chu Chính Hiến rất lạnh nhạt, “Cháu còn có việc.”

“Cháu có việc gì?”

Chu Chính Hiến đột ngột liếc nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Không phải bà sốt ruột muốn ôm chặt trai sao, cho nên cháu đang bận rộn kiểm soát trai cho bà đây.”

Lâm Tấn Nhiễm: “!!!”

Hoắc lão phu nhân, “Chết trai... Cái gì?!”

“Cháu hơi bận nên cúp máy trước đây.”

Hoắc lão phu nhân, “Bà...”

“Tút TUT TUT.”

Chu Chính Hiến dứt khoát cúp điện thoại, lại kéo Lâm Tấn Nhiễm vào lòng.

Lâm Tấn Nhiễm cạ lờ, “Có phải Hoắc lão phu nhân định thuê sát thủ chuyên nghiệp đến xử lý em rồi không?”

Chu Chính Hiến, “Bà nội sao? Trừ phi bà không muốn Chu gia có đời sau nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Anh còn làm như thế để kích động người già à?”

Chu Chính Hiến, “Không sao, thân thể bà rất tốt, tạm thời có thể kích động được.”

“...”

“Hơn nữa, anh kích động bà sao? Đây là chuyện vui mà.”

“... Anh vui là được rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm đã sẵn sàng đến bệnh viện để thực tập, bệnh viện cách nhà Chu Chính Hiến rất gần, cho nên hiện tại cô và anh sẽ ở đây.

Hai tuần vừa rồi trôi qua rất yên ả, yên ả đến mức Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy hơi kỳ lạ, Chu Chính Hiến đã trực tiếp công khai cô trước mặt Hoắc lão phu nhân, nhưng từ sau ngày Hoắc lão phu nhân gọi điện thoại lại không có động tĩnh gì nữa. Theo lý thuyết, cô cũng nên cảm thấy bất bình vì “cô con dâu” khiến trưởng bối Chu gia vừa lòng.

Nhưng mà, bình tĩnh cũng tốt, gần đây cô rất bận, không có thời gian quan tâm mấy chuyện vụn vặt này.

Sáng sớm hôm nay cô đã đến bệnh viện thực tập, năm cuối đại học cô cũng từng thực tập một thời gian ngắn, cho nên cũng khá quen với bệnh viện. Hôm nay vừa thay xong bộ quần áo đã bị thầy gọi đến phòng giải phẫu, thầy coi cô là đối tượng quan trọng để bồi dưỡng, cho nên mấy cuộc giải phẫu lớn cô đều được quan sát.

Buổi sáng, hai cuộc giải phẫu đều thành công, vì vậy buổi sáng nghiêm túc cứ trôi qua như vậy. Lúc Lâm Tấn Nhiễm đi ra thì có mấy y tá gọi cô lại.

Rất ít người bắt chuyện với Lâm Tấn Nhiễm, nhưng vì năng lực của cô rất xuất chúng nên thường xuyên bị mọi người vụng trộm bàn tán sau lưng, cũng vì thế tất cả mọi người đều nhận ra cô.

”Bác sĩ Lâm, bác sĩ Lâm, cuối cùng cô cũng ra rồi.

Lâm Tấn Nhiễm bước về phía trước, “Làm sao thế?”

“Có người tìm cô.” Y tá nói, “Vừa rồi có mấy người đến, trong đó có một bà lão hơn 70 tuổi, nhưng mà nhìn thấy bà ấy thật sự rất sang trọng, bà ấy nói muốn gặp cô.”

Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, cô vừa mới cảm thấy gần đây rất yên bình, không ngờ Hoắc lão phu nhân đã tìm đến cửa rồi.

“Ừm, bà ấy đâu?”

“Vừa rồi ngồi ở bên kia, trời ơi bác sĩ Lâm, nhìn sơ qua đã biết là người có tiền rồi, người thân của cô à?”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Không phải.”

Nói xong, cô bước đến chỗ vừa nãy y tá chỉ.

Vài người y tá nhìn bóng lưng của cô, “Này, mấy người thử nghĩ xem đó là ai, đằng sau bà ấy còn có hai người đàn ông to con rất giống vệ sĩ, mấy người thấy thế nào?”

“Tôi cũng thấy vậy, haizz... Bác sĩ Lâm nói không phải người thân, vậy thì là ai nhỉ?”

“Haizz, người ta nói mà cô cũng tin à, cô không xem TV sao, mấy người có tiền lúc nào cũng thích giấu giếm thân phận!”

“...”

56. Chương 56

Lâm Tấn Nhiễm đi về phía y tá chỉ thì thấy được bóng dáng Hoắc lão phu nhân từ đằng xa.

“Xong việc rồi à?” Hoắc lão phu nhân ngồi trên ghế, lúc ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt tràn ngập vẻ uy nghiêm.

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, “Vâng, xin hỏi ngài tìm tôi có chuyện gì không ạ?”

“Cô nói xem?” Hoắc lão phu nhân đứng lên, nhìn thoáng qua cô, “Xuống đây với tôi, cùng đi ăn cơm.”

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, “Vâng.”

Lâm Tấn Nhiễm không biết Hoắc lão phu nhân muốn làm gì, nhưng mà cô cũng không sợ, bởi vì cô đã sớm chuẩn bị tốt về sự xuất hiện của bà rồi.

Trên đường đi tới đó bằng xe, cô và Hoắc lão phu nhân ngồi phía sau, gần như không nói gì.

Một lúc lâu sau, Hoắc lão phu nhân đột nhiên thở dài, “Đứa bé này, ngược lại vẫn còn giấu giếm.”

Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, “Ngài nói gì ạ?”

Hoắc lão phu nhân nhìn cô một cái, “Còn gì nữa, cháu cho rằng Chính Hiến cố gắng che giấu giúp cháu là bà sẽ không điều tra ra được thân phận của cháu sao, đúng là thằng nhóc kia cũng bảo vệ cháu, nếu không bà cũng không mất nhiều thời gian như vậy mới biết cháu là ai.”

Lâm Tấn Nhiễm run rẩy, “Ý của ngài là?”

“Chu Nhiên.” Lòng mày Hoắc lão phu nhân nhẹ nhàng nhíu một cái, “Cháu là con gái lớn của Chu Minh, bà nói đúng không?”

Quả nhiên là đã biết.

“Khó trách Chính Hiến lại bảo vệ cháu như vậy, khi còn bé nó coi cháu như em gái ruột vậy.” Hoắc lão phu nhân than thở, “Bây giờ thì hay rồi, còn muốn cưới cháu về làm vợ.”

Lâm Tấn Nhiễm im lặng một lát mới lên tiếng, “Cháu biết rằng cuối cùng bà cũng sẽ biết, hôm nay bà đến đây để khuyên cháu nên từ bỏ phải không?”

“Bà rất thích mấy đứa nhóc như cháu.” Hoắc lão phu nhân nhìn thẳng về phía trước, cũng không có biểu cảm gì, “Nhưng cháu cũng biết, Chính Hiến vì cháu mà bỏ cả quy tắc của Chu gia, còn luôn miệng nói nó có quyền thay đổi. Nhiên Nhiên, nó là người thừa kế của Chu gia, sứ mệnh trên người nó cháu cũng biết rồi đấy, Từ Thiên là người vợ hợp nhất với nó, cháu... Có hiểu không?”

“Cháu hiểu.” Lâm Tấn Nhiễm cười khê, “Nhưng mà hiểu là một chuyện, còn đâu cháu sẽ không làm điều đó, cũng không muốn tặng anh ấy cho Từ Từ Thiên.”

Hoắc lão phu nhân dừng lại, nhíu mày nhìn cô, “Nhưng bọn nó là một cặp đôi trời sinh. Cháu nhìn Thời Uẩn với Căng Bắc đi, thật ra chỉ có thân phận phù hợp mới hạnh phúc được.”

“Đúng là Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc bị đính hôn, nhưng đó là sau khi hai người họ ở chung mới thật lòng yêu nhau. Nhưng bà à...” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên mở miệng cười, “Bà cảm thấy lúc cháu vẫn còn ở đây, Chu Chính Hiến sẽ sống chung được với Từ Từ Thiên sao?”

“...”

“Anh ấy yêu cháu, vì vậy, cháu sẽ không từ bỏ anh ấy đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm vừa tự tin vừa bình tĩnh, cô hoàn toàn tin tưởng vào Chu Chính Hiến.

Có lẽ, nếu như trên thế giới này không có cô, cuối cùng Chu Chính Hiến cũng sẽ sống chung với Từ Từ Thiên, bởi vì bọn họ thật sự rất phù hợp.

Nhưng không may, trên đời này hết lần này đến lần khác cô đều xuất hiện, ông trời lại cứ không muốn cô chết.

“Còn Duy Ân nữa...” Hoắc lão phu nhân đột nhiên nói, “Hai anh em tranh chấp, cháu có biết việc này rất mất mặt không?”

Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày.

“Bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt (1), mười năm trước hai đứa nó bởi vì cháu đã chết mà xích mích một trận lớn... Bà không muốn nhìn thấy việc đó nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Cháu sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đâu.”

(1) Bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt: Ý nói hai việc đều quan trọng như nhau, khó có thể cắt đứt.

“Tốt nhất là vậy.”

“...”

Xe dừng lại trước một nhà hàng, hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí hơi bế tắc.

“Thích ăn cái gì thì tự mình gọi đi.” Hoắc lão phu nhân nói.

“Cảm ơn bà.”

“Không cần khách sáo, bà cũng coi như là nhìn cháu lớn lên.” Hoắc lão phu nhân nói, “Bà biết trước kia cháu từng lên mang ngày sinh tháng đẻ của Chu Chính Hiến đi tìm thầy bói để xem.”

Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên dừng lại, ngược mắt nhìn bà.

“Không ngờ bà biết sao?” Hoắc lão phu nhân mỉm cười, “Chỗ đó là người của bà, đương nhiên bà sẽ biết, bà còn biết hai đứa không hợp nhau một chút nào.”

Lâm Tấn Nhiễm mím môi, “Vâng.”

“Vậy mà cháu vẫn kiên trì?”

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt nhìn thực đơn, “Người hiện đại khi yêu nhau sẽ không để ý đến những chuyện này, đương nhiên, ý cháu không phải nói Chu gia bảo thủ, cháu chỉ thấy là giờ cháu không phải là người của Chu gia, cho nên không cần quan tâm về cái này.”

Hoắc lão phu nhân bật cười, “Con bé này, không ngờ miệng lưỡi lại sắc bén như vậy. Nhưng mà chuyện không phải người của Chu gia, trước hết cháu đừng khẳng định như vậy.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Ý bà là gì ạ?”

“Cha cháu đã biết chuyện rồi, ngày mai ông ấy sẽ đến đây.”

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm sửng sốt.

“Đương nhiên bà đang nói cha ruột của cháu.” Hoắc lão phu nhân nói, “Chuyện của cháu và Chính Hiến, đợi cha cháu đến rồi nói sau.”

“Cháu...”

“Reng reng reng reng.” Điện thoại Lâm Tấn Nhiễm vang lên, bởi vì cô để ở trên bàn nên Hoắc lão phu nhân cũng nhìn thấy tên của Chu Chính Hiến hiện bên trên.

“Nghe đi.” Hoắc lão phu nhân nói.

Lâm Tấn Nhiễm nghe thấy Chu Minh bắt đầu biết đến việc này thì cũng luống cuống tay chân, nhưng trong lòng cô cũng thầm hiểu, Hoắc lão phu nhân đã biết thì sẽ không giấu Chu Minh.

“Alo?”

“Nhiễm Nhiễm, ăn cơm chưa?”

Giọng nói của Chu Chính Hiến truyền đến từ đầu dây đầu bên kia, không hiểu sao lòng Lâm Tấn Nhiễm lại bình tĩnh hẳn, “Ừm, em đang ăn đây.”

Nói xong dừng lại một lúc cô mới nói tiếp, “Đang đi ăn với lão phu nhân.”

“Em nói bà nội anh sao?”

“Vâng.”

“Ở đâu?”

“Nhà hàng XX.”

“Được, anh sẽ tới đó ngay.”

Lâm Tấn Nhiễm cúp điện thoại, Hoắc lão phu nhân dựa vào ghế nhìn cô, “Chính Hiến muốn tới đây sao?”

“Vâng.”

“Có vẻ là nó sợ bà sẽ ăn thịt cháu.”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Lão phu nhân nói quá rồi, mặc dù cháu không ủng hộ cách nghĩ của bà, nhưng cháu hiểu bà đã cân nhắc, cháu hiểu bà chỉ muốn tốt cho Chu gia.”

Ánh mắt Hoắc lão phu nhân hơi trầm xuống.

Rất nhanh Chu Chính Hiến đã đến, với tốc độ này của anh thì rõ ràng là sợ Hoắc lão phu nhân ăn thịt Lâm Tấn Nhiễm.

“Đã ăn chưa, nếu chưa ăn thì gọi đi.” Hoắc lão phu nhân liếc anh, khẽ lên tiếng.

Chu Chính Hiến kéo cái ghế bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm ra, “Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa không dài, sao bà lại kéo cô ấy đến đây ăn?”

Lâm Tấn Nhiễm giật giạt vạt áo dưới bàn của Chu Chính Hiến.

“Làm sao thế, bà cũng không kéo cháu tới đây ăn, cháu lấm mồm như vậy làm gì?”

Chu Chính Hiến nói rất bình tĩnh, “Cô ấy là vợ cháu, cháu không lấm mồm thì ai lấm mồm.”

Hoắc lão phu nhân, “Ồ, tại sao đã trở thành vợ cháu rồi? Là cháu đã cưới hay là nó gả cho cháu?”

Chu Chính Hiến đáp lời, “Chuyện sớm hay muộn thôi.”

Hoắc lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, “Bà thấy dạo này cháu không để bà vào mắt rồi đấy.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Đúng vậy, cháu đặt bà vào tim cháu rồi.”

Hoắc lão phu nhân: “...”

Lâm Tấn Nhiễm phì một tiếng, suýt nữa bật cười thành tiếng, nhưng mà cũng may là cô cố gắng kìm nén tiếng cười xuống.

Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô, “Làm sao vậy?”

“Không sao, em bị ghen...”

Lông mày Chu Chính Hiến nhíu lại, “Lớn thế này rồi mà không thể để người ta bớt lo chút nào, mau uống nước đi.”

Chu Chính Hiến rót một ly nước đưa đến miệng cô, Lâm Tấn Nhiễm uống một ngụm, “Em ổn rồi mà.”

Chu Chính Hiến, “Ừ, vậy ăn thêm đi.”

“Ăn nhiều rồi.”

“Nói dối, trước mặt bà nội mà em có thể nuốt sao?”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Hoắc lão phu nhân: “...”

Cuối cùng, Hoắc lão phu nhân đi về, mà Chu Chính Hiến thì đưa Lâm Tấn Nhiễm trở về bệnh viện.

“Này, anh cố ý chọc bà nội làm gì vậy, anh muốn bà ghét em hơn à?” Lâm Tấn Nhiễm bật cười.

“Bà không ghét em.” Chu Chính Hiến quay đầu nhìn cô một cái, “Nếu bà nội thật sự không thích em, bà sẽ không hòa nhã ngồi ăn cơm với em, tính tình bà trước giờ cao cao tại thượng, bà sẽ trực tiếp sai người đến đuổi em đi.”

“Ồ, ví dụ như... Cho em tấm chi phiếu gì đấy, giống phim truyền hình ấy.” Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ, “Anh nói xem bà sẽ cho em bao nhiêu tiền?”

Chu Chính Hiến đưa tay vuốt đầu cô, “Không quan tâm đến anh mà lại đi muốn đồng tiền kia, số tiền đó cho em bao nhiêu đi chẳng nữa thì cũng thiệt thòi cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh với ánh mắt ghét bỏ, nhưng lại không phản bác. Bởi vì anh nói rất đúng, bản thân anh có giá trị cao hơn nhiều.

“Yên tâm, mặc dù bà nội nói năng chua ngoa nhưng trái tim thì như đậu hũ, đừng thấy bà uy nghiêm như vậy, bình thường anh với Thời Uẩn nói đùa với bà suốt.”

Lâm Tấn Nhiễm “À” một tiếng, “Nhưng lão phu nhân nói, ông ấy muốn tới đây. Em...”

“Chú Minh sao?”

“Ừ.”

“Để anh giúp em.”

Khóe miệng Lâm Tấn Nhiễm giật giật, “Không sao cả... Sớm muộn gì em cũng phải đổi mặt.”

Một đêm Lâm Tấn Nhiễm ngủ không ngon.

Ngày hôm sau lúc rời giường đến bệnh viện, tinh thần cô hơi hoảng loạn. Qua mười một giờ sáng, cô đi theo một bác sĩ đến phòng kiểm tra.

“Bác sĩ bác sĩ, không ổn rồi, không ổn rồi, bên kia có người thân của ai đó làm loạn. Chúng tôi không ngăn nổi.” Đột nhiên, một y tá xông vào nói.

“Bảo bảo vệ chưa?” Lâm Tấn Nhiễm giận tái mặt.

“Vẫn chưa kịp, bọn họ đột nhiên mắng chúng tôi.”

Lâm Tấn Nhiễm cùng bác sĩ Lý bên cạnh vội vàng chạy tới xem, Lâm Tấn Nhiễm vừa chạy vừa nói, “Gọi điện thoại cho bảo vệ, ngay lập tức! Còn nữa, để cho bảo vệ tới trước.”

“Vâng!”

Tình huống phía trước đúng là cực kỳ rối loạn, mấy người đó mắng chửi y tá rất khó nghe, nội dung đại khái là nhà bọn họ có người già qua đời ở bệnh viện, bọn họ cho rằng y tá không chăm sóc tốt, không tận tình, hiện tại đến đây yêu cầu bồi thường.

Mặc dù việc này Lâm Tấn Nhiễm chưa tiếp xúc nhiều, nhưng cô cũng nghe người khác nói qua, loại người này chính là vì tiền nên làm loạn.

“Chắc chắn là cô, tôi thấy trước kia là cô chăm sóc mẹ tôi, cô nói đi, cô làm việc kiểu gì đấy?”

Y tá bị dọa nên hơi sững sờ, nhưng dù sao cũng còn trẻ người non dạ, lúc này bị vu oan liền không nhận được phản bác lại, “Bình thường tôi đối xử với bệnh nhân thật sự rất chân thành, mấy người thân trong nhà đều không bao giờ đến thăm, sao mấy người biết được tôi làm việc không tốt?”

“Cô còn dám nói!”

Lúc Lâm Tấn Nhiễm chạy đến thì người đàn ông kia cầm cái ly chuẩn bị ném vào đầu y tá, chiếc ly đã được nhắc lên khỏi bàn.

Y tá phản ứng không kịp, hít một hơi thật sâu.

“Buông ra!” Lâm Tấn Nhiễm chạy đến ngăn hấn ta ném ly, nhưng lúc cô đưa tay ra ngăn cản thì không được chính xác, cái ly kia trực tiếp lướt qua cánh tay đập vào đầu cô, lập tức, trên trán cô liền bị rách, máu tươi chảy ra.

“Ôi bác sĩ Lâm! Cô không sao chứ bác sĩ Lâm?” Y tá bật khóc, quan hệ của cô ta và Lâm Tấn Nhiễm bình thường cũng không tệ lắm, có đôi khi Lâm Tấn Nhiễm bận rộn, cô ta còn mang cơm cho cô, nhưng mang cơm chỉ là tình nghĩa thôi, không đến mức cô phải bị thương thay cô ta.

“Lâm Tấn Nhiễm! Fuck!”

“Rầm!”

Mọi người vì Lâm Tấn Nhiễm bị thương mà loạn hết cả lên, cho nên ánh mắt cũng tập trung trên người cô. Vì vậy lúc này đột nhiên có người xông đến đánh một quyền lên mặt người ném ly khiến hẳn ta ngã xuống đất cũng không một ai kịp phản ứng.

Lâm Tấn Nhiễm ôm trán, nhìn về người thanh niên đang đánh người cách đó không xa, cô nhe răng trợn mắt buồn bực hừ một tiếng, gọi bóng lưng kia, “Chu Duy Ân!”

Người đó dừng lại, nhưng vẫn không nường tay chút nào, tiếp tục đánh người kia.

Lâm Tấn Nhiễm, “... Ra tay vừa phải một chút.”

Mấy y tá đang sốt ruột bên cạnh: “...”

57. Chương 57

Cảnh sát đã đến, Chu Duy Ân và người nhà bệnh nhân đang náo loạn đều bị tách ra.

“Ôi trời, đây là bệnh viện kiểu gì thế, còn để anh ta đánh người.” Người phụ nữ nhìn gương mặt bầm dập của chồng, vừa nhìn thấy cảnh sát đứng bên liền thay đổi sắc mặt, vừa nãy còn kêu gào to tiếng, khí thế hùng hồn mắng chửi người ta, bây giờ đã biến mất.

“Rõ ràng là mấy người đánh người khác trước.” Một y tá úp úp mở mở nói.

“Không phải chúng tôi bị mấy người ức hiếp à?”

...

Lâm Tấn Nhiễm dùng tay ôm đầu, cau mày nhìn mấy người kia, bác sĩ Lý bên cạnh vội vàng nói, “Bác sĩ Lâm, cô đi cầm máu trước đã.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, mà lúc này Chu Duy Ân vốn đang bị cảnh sát giữ lại liền mặc kệ cảnh sát đi tìm Lâm Tấn Nhiễm.

“Vị tiên sinh này, anh cũng đánh nhau, trước tiên hãy theo chúng tôi đến đồn một chuyến.”

“Có nhầm không đấy? Bọn họ đánh bác sĩ, tôi chỉ cứu người thôi.”

“Mọi người đều có trách nhiệm, chúng tôi sẽ xử lý công bằng nhất.”

“Cút đi! Buông ra!”

“Chu Duy Ân!”

Trong lúc Chu Duy Ân đang giằng co với cảnh sát, một giọng nói điềm tĩnh vọng đến từ xa.

Mọi người vô thức quay sang phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đàn ông cực kỳ đẹp trai đi tới, dịu dàng như ngọc, chỉ cần nhìn thôi cũng làm cho người khác không thốt nên lời.

Chu Duy Ân nhìn anh một cái, khẽ hừ lạnh.

Chu Chính Hiến và Chu Minh đang bước từ dưới tầng lên, vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy cảnh Chu Duy Ân bị cảnh sát giữ lại, trong tình huống này, theo bản năng anh cho rằng Chu Duy Ân đã gây rắc rối với bệnh viện.

Lâm Tấn Nhiễm đang bị mấy bác sĩ và y tá vây quanh cho nên Chu Chính Hiến cũng không thấy cô, anh đi đến trước, nhìn Chu Duy Ân và cảnh sát, nhíu mày hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Cảnh sát thấy Chu Chính Hiến trông khá giống Chu Duy Ân nên vội nói, “Vị tiên sinh này đánh người, chúng tôi cần dẫn anh ta đến đồn cảnh sát.”

“Đánh người? Ở bệnh viện?” Chu Chính Hiến bình tĩnh nhìn anh ta một cái, “Em có tiền đồ thật đấy.”

“Tiên sinh, xin hỏi ngài là người nhà anh ta sao, chúng tôi muốn dẫn anh ta đi, nếu không phiền ngài cũng đi theo chúng tôi một chuyến có được không?”

Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Tôi không phải người nhà cậu ta, mấy anh cứ dẫn cậu ta đi đi.”

Cảnh sát, “Ôi trời!”

Chu Duy Ân xì một tiếng đầy khinh miệt, “Đệt! Chu Chính Hiến!!!”

“Này.” Đột nhiên, giọng nói nhàn nhạt nhưng yếu ớt vang lên trong đám người bác sĩ, Chu Chính Hiến dừng lại một lát, đây là giọng nói quen thuộc nhất với anh.

Quay đầu lại nhìn, anh chứng kiến Lâm Tấn Nhiễm với nửa mặt đầy máu đứng giữa một đám bác sĩ thì hít một hơi thật sâu.

Cô đứng cách đó không xa, giơ tay ôm lấy đầu, máu đỏ theo những kẽ tay ứa ra, anh nhìn thấy mà giật mình. Trái tim Chu Chính Hiến “lộp bộp” một tiếng, lập tức lao tới trước mặt cô, “Chuyện gì xảy ra với em thế?!”

Môi của Lâm Tấn Nhiễm trắng bệch, cô khẽ lên tiếng, “Không nghiêm trọng lắm đâu, vừa rồi em bị người ta ném ly thủy tinh trúng đầu, Chu Duy Ân thấy được, lúc đó mới đánh người ta, anh đừng trách cậu ấy gây chuyện.”

Lửa giận trong lòng Chu Chính Hiến đã bùng lên, nhưng nhìn Lâm Tấn Nhiễm thì trái tim lại đau gần chết, anh liếc nhìn bác sĩ bên cạnh, “Đưa cô ấy đi bằng bó ngay lập tức!”

Bác sĩ bên cạnh lại càng hoảng sợ, vội vàng gặt đầu, “Vâng!”

“Tôi đi cùng!” Chu Minh vội vã đi theo.

Bước chân Lâm Tấn Nhiễm chậm lại, thật ra vừa rồi cô có nhìn thấy ông ấy, chỉ là luôn luôn không để tâm mắt hai người chạm nhau...

Lâm Tấn Nhiễm được người ta dẫn đi, nhưng mọi người xung quanh cũng không tản đi, mà cảnh sát thấy vậy cũng định đưa Chu Duy Ân đến đồn cảnh sát trước.

“Chờ một chút.” Chu Chính Hiến đột nhiên nói với bóng lưng cảnh sát.

“Có chuyện gì vậy?”

“Để cậu ta ở lại đây.” Chu Chính Hiến trầm giọng nói.

Cảnh sát dừng lại một lát, “Ở lại? Việc này không thể được! Hơn nữa, không phải anh nói mình không có quan hệ gì với anh ta sao?”

Sắc mặt Chu Chính Hiến không tốt, anh vừa đi vừa rút điện thoại ra gọi, “Alo, cục trưởng Lâm... Đúng, là tôi, bây giờ tôi có chút chuyện như này...”

Hai người cảnh sát đang giữ Chu Duy Ân nhìn Chu Chính Hiến gọi điện thoại, khi nghe được thì đồng loạt sững sờ.

Một lát sau, điện thoại của một trong hai người cảnh sát vang lên, anh ta nghe máy, chỉ nghe thấy tiếng cấp trên gào thét từ đầu dây bên kia điện thoại, “Cậu có mắt hay không?! Cậu bắt ai vậy?! Không biết đúng hay sai đã bắt Tam thiếu gia, mau chóng để cậu ấy đi đi.”

Về mặt cảnh sát đầy mờ mịt, “À...”

Cuối cùng hai người cảnh sát vội vàng vàng thả Chu Duy Ân đi, Chu Chính Hiến liếc nhìn Chu Duy Ân, “Đi bôi thuốc đi.”

Thật ra vừa nãy Chu Duy Ân đánh nhau cũng bị thương, nhưng làm sao anh ta có thể chấp nhận sự quan tâm của Chu Chính Hiến được, “Anh quản tôi à?”

“Anh cũng không muốn quản em đâu.” Chu Chính Hiến hừ lạnh một tiếng, “Nhưng mà nếu anh mặc kệ em thì Nhiễm Nhiễm sẽ nổi giận. Dù sao đi nữa cũng cảm ơn em đã giúp cô ấy.”

“Ai cần anh cảm ơn?” Chu Duy Ân liếc mắt, “Cô ấy là mạng sống của tôi, anh im lặng đi.”

Chu Chính Hiến híp mắt, “Em nói lại lần nữa cho anh.”

“Nói thêm mấy lần nữa cũng không có vấn đề gì,” Chu Duy Ân hừ một tiếng, “Nhưng bây giờ tôi muốn đi xem cô ấy, không rảnh.”

“...”

“Tiên sinh, tiên sinh...” Người cảnh sát kia gọi vài tiếng nhưng Chu Chính Hiến không đáp lại, cuối cùng anh ta đành phải nói, “Tôi đưa người đàn ông này đi bôi thuốc đã, sau đó sẽ đưa về đồn, ngài xem...”

“Cậu bận rộn thì cậu đi đi.” Chu Chính Hiến bị Chu Duy Ân làm cho tức giận, vốn dĩ anh cảm thấy mình đã hiểu lầm Chu Duy Ân nên mới nói mấy câu quan tâm một chút. Nhưng thằng nhóc Chu Duy Ân còn cố ý thốt ra câu “Cô ấy là mạng của tôi” để kích thích anh.

Haizzz, nếu không phải còn coi nó là em trai mình thì anh đã dứt khoát xé xác tên nhóc này ra làm trăm mảnh rồi.

“Người này cố ý gây chuyện ở bệnh viện, hơn nữa còn làm người của tôi bị thương, tôi sẽ dựa theo thiệt hại thân thể do bệnh viện đưa ra rồi đến tìm anh ta đòi bồi thường. Còn nữa, mấy chuyện khác tôi sẽ để luật sư thông báo sau.”

Cảnh sát, “Vâng.”

Mặt khác, vài người thuộc gia đình đó đang ngồi ăn uống nghỉ ngơi, vốn đến gây náo loạn để lấy ít tiền, ai ngờ lại gặp phải người có quyền như vậy! Vừa rồi nghe anh gọi điện thoại, giờ lại thấy gặp thái độ của cảnh sát đối với anh... Rõ ràng là không nên đụng vào mấy người này, sớm biết như vậy đã không đánh người rồi! Chết mất thôi!

Mà y tá, bác sĩ đứng một bên cũng sững sờ, người bạn này của bác sĩ Lâm...

Miệng vết thương của Lâm Tấn Nhiễm đang được khâu lại, Chu Minh đứng bên cạnh vừa căng thẳng vừa lo lắng.

“Vết thương này không sao chứ bác sĩ, có thể để lại sẹo không?” Cuối cùng Chu Minh cũng thay Lâm Tấn Nhiễm mở miệng hỏi bác sĩ khâu vết thương.

“Vết thương không nặng lắm, nếu chăm sóc tốt thì sẽ không để lại sẹo.”

“Ồ, vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.”

“Nhưng mà... chú có quan hệ gì với bác sĩ Lâm vậy?” Bác sĩ khâu vết thương nghi ngờ hỏi.

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Ông ấy...”

“Tôi là cha con bé.”

“À à à, ra vậy, chào chú Lâm.”

Vừa nói xong lời này, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Minh đều sững sờ, chú Lâm...

Đúng rồi, Lâm Tấn Nhiễm đã là họ Lâm rồi, cha của cô không phải cũng mang họ Lâm sao?

Lâm Tấn Nhiễm cười mĩa mai, lúc này trên đầu đã không còn cảm giác đau đớn, ngược lại trong lòng thì buồn phiền vô cùng.

“Nhiên, Nhiên Nhiên... Con còn đau nữa không?” Chu Minh đứng ở đó, rõ ràng hơi mất tự nhiên.

Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt lên, giọng nói rất lạnh nhạt, “Tôi tên Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm trong Tầng Lâm Tấn Nhiễm (1), ông gọi Nhiên Nhiên... Người đó là ai vậy?”

(1) Nhuộm cả cánh rùng

Bác sĩ khâu vết thương tròng mắt nhìn, cảm giác như mình đã nghe được điều gì đó không nên nghe. Trong bầu không khí không hiểu sao lại bắt đầu căng thẳng, anh ta ho khan một tiếng, thu sợi chỉ trên tay, bước ra ngoài.

“Nhiên...” Chu Minh không nói nên lời, ông nhìn cô gái trước mắt, trong lòng lại nhói đau. Khó trách lúc trước cô chứng kiến cảnh ông bày hai bát cơm cho hai chị em lại cảm thấy không ngon miệng, khó trách lúc cô đứng ở ngoài hành lang chất vấn ông, nguyên nhân bởi vì cô chính là con gái ông, nhưng ông lại không nhận ra.

Hai ngày này, ông đã nghe Hoắc lão phu nhân nói nên biết tất cả, biết cô không chết, cũng biết mấy năm nay cô trải qua nhiều đau khổ.

Hiện tại ông chỉ hận tại sao mình không thể ở bên cạnh cô, vì sao không thể trở thành một người cha có trách nhiệm...

Ông biết rõ cô trách mình, ông cũng biết cô trách ông là đúng, tất cả đều là lỗi của ông, điều duy nhất ông có thể làm bây giờ chính là đền bù.

“Được, Tẩn Nhiễm, con muốn cha gọi như nào thì cha sẽ gọi như vậy.”

Lâm Tẩn Nhiễm mấp má môi, chỉ cảm thấy ngực mình còn khó chịu hơn so với vết thương trên trán, “Tôi biết rõ sớm hay muộn ông cũng sẽ đến, hôm nay tôi nói ông gọi tôi là Lâm Tẩn Nhiễm cũng chỉ muốn nói cho ông biết, bây giờ tôi đã có gia đình của tôi, có cha mẹ của tôi, bọn họ đối xử với tôi rất tốt, như con gái ruột của họ, cho nên... Tôi sẽ không quay lại làm Chu Nhiên.”

Trái tim Chu Minh đập liên hồi, cho dù ông biết rõ cô có thể nói như vậy, nhưng khi nghe được từ chính miệng cô lại là một việc khác, “Cha, cha biết mình không xứng đáng làm cha của hai đứa.”

Lâm Tẩn Nhiễm quay mặt đi, kiềm chế cảm giác muốn khóc.

“Con có thể xem cha là một người bình thường, giống như trưởng bối của con được không?” Chu Minh nói chuyện, giọng cũng hơi nghẹn ngào, “Cha chỉ muốn bù đắp cho con.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt lên, “Không cần bù đắp gì hết, thật ra tôi không trách ông, tôi cũng hơi... hiểu được việc ông làm, việc đã qua lâu rồi, tôi không muốn nhắc lại nữa, tôi chỉ muốn sống thật tốt cho hiện tại.”

“Được, sống tốt cho hiện tại, vậy chúng ta sẽ cùng sống tốt cho hiện tại.” Chu Minh vội vàng nói tiếp, “Cha không nhắc tới chuyện cũ nữa, chỉ nói chuyện hiện tại thôi, được không con?”

Lâm Tẩn Nhiễm không nói gì.

“Cha nghe lão phu nhân nói, Đại thiếu gia và con muốn ở bên nhau.”

Lâm Tẩn Nhiễm cúi đầu, “Sao nào, ông định thuyết phục tôi à? Ông cũng nghĩ anh ấy với đại tiểu thư họ Từ kia mới là trời sinh một đôi?”

“Đương nhiên là không!” Chu Minh vội nói, “Bất kỳ một ai cũng không thể sánh được với con.”

Lâm Tẩn Nhiễm ngẩn người, khẽ mỉm cười, “Ông còn nhớ hồi trước chứ, lúc ông biết tôi thích anh ấy thì đã nói rằng tôi và anh ấy không thể ở bên nhau được.”

Chu Minh bóp trán, “Nhiên Nhiên, cha sai rồi.”

Sai rồi?

Lâm Tẩn Nhiễm không biết biểu đạt tâm trạng lúc này như thế nào, lúc trước ông là quản gia của nhà họ Chu, ông luôn luôn giữ khuôn phép của Chu gia, vậy mà bây giờ ông lại nhận sai với cô.

Đúng là thói đời dễ dàng thay đổi.

“Lâm Tẩn Nhiễm, Lâm Tẩn Nhiễm?!” Trong lúc Lâm Tẩn Nhiễm và Chu Minh rơi vào hoàn cảnh xấu hổ, Chu Duy Ân chạy vào, trên mặt anh ta có hai chỗ thâm tím, nhìn thoáng qua có vẻ không ổn chút nào.

Lâm Tấn Nhiễm đang mang tâm trạng phức tạp cũng bị Chu Duy Ân kéo ngược về, cô ngược mắt nhìn ra cửa, chỉ thấy Chu Chính Hiến cũng đi vào theo anh ta, “Giải quyết xong chưa?”

“Giải quyết xong rồi!” Chu Duy Ân gần như muốn nhào lên trên đùi cô, anh ta ngồi xổm xuống nhìn cô, “Vết thương của cô có đau không, có khó chịu không? Nếu khó chịu cô cứ nói, tôi sẽ đánh cho tên kia tàn phế luôn... Á!”

Chu Duy Ân đột nhiên bị người ta nắm lấy cổ áo kéo ra đằng sau, Lâm Tấn Nhiễm ngược lên nhìn thì thấy Chu Chính Hiến mặt không biểu cảm kéo Chu Duy Ân đi, “Cút ra ngoài bôi thuốc.”

Chu Duy Ân hất tay của anh ra rồi đứng lên, “Lâm Tấn Nhiễm đang ở đây, cứ để cô ấy bôi thuốc cho tôi.” Nói xong còn tỏ vẻ đáng thương.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Chu Chính Hiến, khê ho một tiếng, “Đầu tôi bây giờ hơi choáng váng, chỉ sợ không thể bôi thuốc cho cậu.”

“Hà?” Lúc này Chu Duy Ân mới kịp phản ứng, “À à, suýt nữa tôi quên mất, xin lỗi cô, xin lỗi cô.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật ra tôi rất thích Tam thiếu gia, mặc dù cậu ta hơi ngây thơ, còn khá tùy hứng, lại không có não... Mà thôi.

58. Chương 58

Chu Chính Hiến lười để ý đến anh ta, anh ngồi xuống bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, giơ tay muốn chạm vào trán của cô, nhưng lại sợ cô đau, đưa tay lên một lát lại để xuống.

“Có phải em ngốc hay không, tự nhiên lại đỡ ly thủy tinh thay cho người khác.” Sự đau lòng của Chu Chính Hiến cuối cùng cũng biến thành những lời này.

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi, “Không phải em cố tình muốn làm anh hùng, chỉ là không ngờ anh ta đập chuẩn như vậy.”

Chu Chính Hiến liếc cô, “Mấy ngày này không cần đi làm đâu, em về nhà nghỉ ngơi đi.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Vết thương nhỏ như thế này mà cũng cần về nhà tính dưỡng à?”

“Có nghe lời không hả?” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Đừng khiến anh phải lo lắng cho em.”

Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn anh, lẩm bẩm một câu, “Em là bác sĩ, em biết chừng mực mà.”

“Cái gì?” Chu Chính Hiến híp mắt, “Em lặp lại lần nữa xem nào.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu đi, biết điều mà im lặng.

“Ồ, chú Minh à?” Chu Duy Ân một lòng quan tâm đến Lâm Tấn Nhiễm nên lúc này mới phát hiện trong phòng có thêm một người nữa, “Sao chú Minh lại ở đây vậy?”

Chu Duy Ân vừa hỏi xong liền nhận ra mình đã hỏi một câu quá dằn dặt, anh ta cân nhắc một lúc rồi nói tiếp, “Chú, chú cũng biết cô ấy... Cô ấy.”

Chu Minh thở dài, “Lão phu nhân nói cho chú biết đấy, Tam thiếu, cảm ơn cậu vì vừa nãy đã giúp Nhiễm... giúp Tấn Nhiễm.”

“Hà?” Chu Duy Ân dừng một chút, “Không cần cảm ơn cháu đâu...”

Chu Duy Ân nhìn Chu Minh, lại nhìn Lâm Tấn Nhiễm đang im lặng, trong lòng anh ta hoảng sợ, đều là do anh ta nói trước mặt bà nội rằng mình muốn kết hôn với cô, cuối cùng bà nội lại điều tra về cô, cho nên vì anh ta mà thân phận của cô bại lộ...

Cô ấy sẽ không trách anh ta chứ?

“Em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi.” Lâm Tấn Nhiễm nói thẳng.

Chu Chính Hiến nhìn Chu Minh, sau đó giơ tay giữ tay cô lại, “Chúng ta về nhà thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, thật ra cô chỉ muốn trốn tránh.

Lâm Tấn Nhiễm đứng lên, khi đi qua Chu Duy Ân cô nói câu cảm ơn, lúc đi ngang qua Chu Minh thì bước chân lại không dừng lại.

Chu Chính Hiến gật đầu với Chu Minh, Chu Minh chỉ đáp lại anh bằng ánh mắt “Chăm sóc cho con bé thật tốt”, không nói gì.

Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm đã đi ra ngoài, Chu Duy Ân nhìn bóng lưng hai người họ, chán nản ngồi xuống giường bệnh.

“Tam thiếu, cậu không trở về Chu gia à?”

Chu Duy Ân rầu rĩ nói, “Chú Minh, tại sao chú lại không tách hai người họ ra, chẳng lẽ chú cũng chấp nhận cho hai người họ ở bên nhau sao?”

Chu Minh dừng lại một chút, thật lâu sau mới nói, “Chú nợ con bé quá nhiều, bây giờ chú... chỉ muốn con bé hạnh phúc thôi.”

“Chú Minh, chú đã thay đổi rồi.” Chu Duy Ân cười khổ, “Trước kia chú sẽ không vì tình cảm cá nhân mà bỏ qua lợi ích của Chu gia.”

Chu Minh trầm mặc.

Chu Duy Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã nói, “Nhưng mà chú nói đúng, cô ấy hạnh phúc... là điều quan trọng nhất.”

Sau khi về nhà, Lâm Tấn Nhiễm không nói gì cả, hơn tám giờ, cô nói đầu hơi choáng nên lên giường chuẩn bị ngủ.

Chu Chính Hiến rót một ly sữa bò mang từ phòng bếp đến cho cô, “Uống đi cho dễ ngủ.”

Lâm Tấn Nhiễm không ngồi dậy, cô nằm nhìn lên trần nhà rồi nói, “Tự nhiên em cảm thấy hôm nay xảy ra chuyện này đúng là rất tốt.”

Chu Chính Hiến nhướn mày, “Em nói linh tinh gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, “Như vậy em cũng không cần phải ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng với ông ấy, có thể kiểm soát mình bị thương rồi đi trước.”

“Nhiễm Nhiễm...”

“Em biết ông ấy sẽ đến, em tự cho là mình đã chuẩn bị tốt. Nhưng lúc nhìn thấy ông em cũng không biết phải làm sao nữa.” Lâm Tấn Nhiễm ngồi dậy, chậm rãi dựa vào vai Chu Chính Hiến, “Ông ấy luôn miệng nói muốn bù đắp cho em, nhưng em không cần... Em lớn như này rồi, còn muốn bù đắp thế nào nữa.”

“Đều tại anh.” Chu Chính Hiến ôm cô vào lòng, thấp giọng nói.

Lâm Tấn Nhiễm khẽ giật mình, trong lòng đột nhiên hơi buồn phiền, “Này, anh đừng nói như vậy.”

Chu Chính Hiến không đáp lại, từ khi hai người ở bên nhau, chuyện đó đã lâu chưa xuất hiện lại trong đầu anh. Nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, Chu Huệ chết và những năm gần đây Lâm Tấn Nhiễm sống rất khổ sở là sự thật, bọn họ cũng không quên được.

“Đã qua rồi.” Người phụ nữ trong lòng anh đột nhiên ngẩng đầu, cô mỉm cười nhìn anh, “Bày ra bộ dạng thù sâu hận lớn như vậy làm gì, em không muốn nghĩ đến nữa.”

“Được rồi.” Chu Chính Hiến cúi đầu hôn lên môi cô, “Chúng ta đều không muốn.”

Căn phòng u tối, hai người ngồi một chỗ ôm nhau, hoàn toàn im lặng, không ai nói chuyện với ai.

Một lúc lâu sau...

“Chu Chính Hiến.”

“Ừm.”

“Anh hôn em đi.”

“Hửm?”

Lâm Tấn Nhiễm ngồi thẳng lên trên người anh, trong lòng cô không hiểu tại sao mình lại buồn bực, cô nhìn thấy anh, giống như muốn tìm người cãi nhau vậy, “Em nói, anh hôn em đi... Làm sao đây?”

Chu Chính Hiến giật mình, người phụ nữ trước mặt anh mang vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt của cô hoang vắng và lạnh nhạt, khiến trái tim người nhìn thấy như bị bóp chặt.

Tất nhiên anh muốn chạm vào cô, cho dù cô không yêu cầu, anh cũng rất muốn chạm vào cô.

Nhưng mà...

“Nhiễm Nhiễm, em bị thương.” Chu Chính Hiến cố kiềm chế.

Lâm Tấn Nhiễm cắn môi, giọng nói nhạt dần, “Em mặc kệ, hôm nay vẫn muốn làm một lần với anh.”

Đau khổ đã qua, buồn phiền đã qua, ý muốn nản lòng cũng đã qua, trước kia mỗi ngày đều là ác mộng, mỗi ngày cô đều tỉnh giấc với mồ hôi lạnh đầm đìa, cô cho rằng, cô hận cha mình, cô còn có cảm giác mình hận Chu Chính Hiến...

Thế nhưng cuối cùng cô cũng phát hiện ra rằng mình không hận, cô không chỉ không hận anh mà còn rất yêu anh.

Chu Chính Hiến hôn lên môi cô, trong lòng anh hơi vội vàng, nhưng mà động tác tay cũng rất nhẹ nhàng chậm rãi.

Lâm Tấn Nhiễm bị anh đè trên giường hôn, cô không nhắm mắt mà là mở to mắt nhìn anh, nhìn gương mặt của anh, nhìn bộ dạng dịu dàng động tình của anh.

Chu Chính Hiến giơ tay vén tóc cô lên, trên choker được một lát thì bị cô cản lại, cô nhìn anh chậm rãi nói, “Lần này đến lượt em.”

Chu Chính Hiến dừng lại.

Lâm Tấn Nhiễm cũng không nói nhiều, cô đưa tay đẩy anh xuống bên cạnh, xoay người dạng chân ngồi lên người anh.

“Á...” Có vẻ là chạm vào miệng vết thương, Lâm Tấn Nhiễm cứng đờ, cô nhíu mày.

“Mau xuống đi.” Chu Chính Hiến không dám kéo cô, chỉ mở mắt nhìn cô, “Đừng lộn xộn nữa, có đau lắm không?”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh, cúi đầu cởi từng khuy áo một, “Em không đau, nhưng mà em cảm thấy... rất khó chịu.”

Trong lòng khó chịu.

Chu Chính Hiến khẽ giật mình.

“Anh đừng nói linh tinh nữa, cuối cùng anh có muốn làm không?” Lâm Tấn Nhiễm cởi hết khuy áo anh, lúc này đưa tay đặt lên trên thắt lưng của anh.

Động tĩnh ở chỗ này, cho dù không cởi thắt lưng ra cô vẫn cảm nhận được.

Lên vai dựng lên thật sự rất lớn.

“Được rồi, anh không cần trả lời em, em cảm nhận được.”

Chu Chính Hiến bất đắc dĩ cười một tiếng, cái này của anh mà không có phản ứng thì khác nào nó chết rồi?

Anh nhìn cô cởi quần áo của mình, nhìn cô ở bên cạnh cầm lấy túi nhỏ hình vuông màu đỏ, xé ra.

Mặt của cô đang tái nhợt, nhưng lại vì việc đang làm mà đỏ ửng lên, nhìn cô ra vẻ bình tĩnh nhưng lại khấn trương đến mức xé bọc bao cao su một lúc lâu vẫn không xong.

Chu Chính Hiến hơi buồn cười, nhưng lại kiên nhẫn nhìn cô trức trắc đeo cho anh.

“Ôi trời!”

“... Ngược rồi!”

“... Ồ.”

Cô mất một lúc lâu mới đeo xong cho anh, cô đang mặc áo ngủ dài, cô cởi hết bên trong ra, lần nữa dạng chân ngồi lên người anh. Áo ngủ quá dài nên che hết những cảnh bên dưới, Lâm Tấn Nhiễm dựa vào cảm giác để cầm chặt thứ đó của anh, nhưng mãi vẫn không cho vào được...

Chu Chính Hiến nhú mào, anh cảm nhận được tay của cô đang sờ loạn. Cái kia chạm vào được rồi, nhưng không hiểu sao lại không đi được đến bước cuối cùng.

Anh hít một hơi thật sâu, lại ngó xuống dưới, anh không nên để cô sờ soạng lộn xộn như vậy.

“Để anh.” Chu Chính Hiến bình tĩnh thấy mặt cô đỏ bừng, đưa tay xuống dưới thăm dò.

Giây phút chính thức hòa vào nhau, hai người đều thở dài một hơi, Lâm Tấn Nhiễm vốn đang xấu hổ, nhưng lúc này cảm giác trướng đau lại cuốn hết tất cả giác quan của cô đi, đương nhiên cảnh tượng kia cũng bị cuốn theo rồi.

Cô đưa tay chống ngang hông của anh, chậm rãi chuyển động đến eo mình, cô không di chuyển nhanh, cứ từ từ chậm rãi, lại hấp dẫn đến nỗi tra tấn người khác.

“Ừm..”

Hai chân kẹp chặt bên người anh, cô nhú mào, vẻ mặt giống như vừa đau khổ vừa vui sướng.

Chu Chính Hiến nhìn thấy ánh mắt cô tối tăm không thấy đáy, giống như hồ sâu nguy hiểm, lại nhẹ nhàng như làng quê.

Bộ dạng như vậy của cô thật sự quá giầy vò anh, cô hơi ngửa đầu, nhẹ nhàng thở gấp, cả cơ thể đều tỏa ra mùi hương mê hoặc.

Cuối cùng Chu Chính Hiến không nhịn được nữa, anh đưa tay giữ chặt eo cô, dịu dàng giữ chặt, giống như chỉ dùng sức một chút thôi cũng có thể bẻ gãy, anh không kiềm chế được, mạnh mẽ đâm lên.

“A...” Lâm Tấn Nhiễm không kịp chuẩn bị phải kêu lên.

Một lát sau đương nhiên lại bị kích động, anh sợ tư thế này sẽ làm cô bị thương, vì vậy đẩy cô ngã xuống giường sau đó mới mạnh mẽ chuyển động.

Mùi vị liều chết triền miên hẳn là thế này... Ga giường bị cô nắm đến mức nhăn nhó, trong lòng cô hình như cũng vì vậy mà vui vẻ một chút, hơn nữa, cô đã từng nói, quý trọng hiện tại, sống vì hiện tại, quá khứ đều đã qua rồi. Cho nên, cứ như vậy đi, chỉ cần bọn họ vẫn luôn bên nhau là đủ rồi.

Nước mắt dần dần dâng lên trong mắt cô, không biết là do bị giầy vò hay vì lý do khác. Lúc Chu Chính Hiến cúi đầu hôn cô, bởi vì thấy mắt cô ngấn lệ cho nên dừng lại.

Anh ngăn người, khàn giọng hỏi cô, “Vết thương lại đau à?”

Lâm Tấn Nhiễm lắc đầu.

“Đúng vậy mà... Anh làm em đau.”

Lâm Tấn Nhiễm đưa tay lên lau giọt nước mắt không hiểu sau lại chảy xuống của mình, “... Không phải, chỉ là em đang nghĩ về anh.”

Chu Chính Hiến ngăn ra, yết hầu bỗng nhiên chuyển động, “Cái gì...”

Lâm Tấn Nhiễm hơi buồn cười, tự nhiên mình lại già mồm như vậy.

“Không có gì, chỉ là em đang nghĩ chúng ta ở bên nhau... Thật tốt.”

Chu Chính Hiến nhìn cô, chỉ thấy tim đập nhanh hơn, “Vẫn biết nói mấy câu yêu thương à, không phải anh ở ngay đây rồi sao...”

Lâm Tẩn Nhiễm đưa tay ôm lấy cổ anh, “Đúng vậy, anh ở đây là tốt rồi.”

“Ừm.” Anh giơ tay vuốt đầu cô, cúi đầu hôn lên môi cô, cơ thể bắt đầu va chạm.

Cuối cùng Lâm Tẩn Nhiễm vẫn nghe lời Chu Chính Hiến nghỉ ngơi ở nhà ba ngày, trong ba ngày này, trưa nào Chu Minh cũng qua đây nấu cơm, ông nấu xong một bàn ăn ngon sẽ nấu tiếp nồi súp cho cô ăn chiều hoặc ăn tối.

Lâm Tẩn Nhiễm nói chuyện với ông rất ít, mỗi lần ông nói cái gì cô cũng chỉ đáp lại nhiều nhất là hai câu. Nhưng Chu Minh cũng không để tâm, mỗi ngày nấu cơm trưa cho Lâm Tẩn Nhiễm xong sẽ cất kỹ rồi yên lặng rời đi.

Chu Chính Hiến khá bận rộn, nhưng buổi tối luôn về nhà với cô.

“Hôm nay chú Minh lại tới nữa à?” Buổi tối lúc về nhà, anh thấy canh gà được chuẩn bị sẵn trong bếp.

“Vâng.”

“Em...”

“Anh bảo ông ấy ngày mai đừng đến đến nữa.” Lâm Tẩn Nhiễm đột nhiên lên tiếng.

Chu Chính Hiến nhìn cô, im lặng một lúc mới trả lời, “Được.”

“Bởi vì ngày mai em sẽ quay lại bệnh viện.”

Chu Chính Hiến dừng lại, biết rõ cô đang giả thích, anh hiểu trong lòng cô thật ra đã lặng lẽ chấp nhận chú Minh, chỉ là cô vẫn không biết đối mặt như thế nào, có thể nói cô vẫn chưa sẵn lòng.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, chỉ cần trong lòng cô có thể hoàn toàn buông bỏ quá khứ, không buồn phiền vì chuyện kia nữa là đủ rồi.

59. Chương 59

Tại bệnh viện.

“Sư tỷ.”

Lâm Tẩn Nhiễm vừa mới đi ra từ phòng giải phẫu thì gặp phải thẳng nhóc Ngô Quý Đồng kia, cậu ta vừa tới bệnh viện thực tập chưa tới vài ngày, hai ngày nay chuẩn bị đi theo nhóm bác sĩ đến thị trấn nhỏ ở tỉnh Vân Nam chữa bệnh từ thiện.

“Chị ăn chưa, chúng ta cùng đến nhà ăn nhé.” Ngô Quý Đồng hết sức ân cần bóp bóp vai cho cô.

Lâm Tẩn Nhiễm thả lỏng gân cốt, “Ừ, đi thôi.”

Ngô Quý Đồng đi bên cạnh cô, “Đồng ý sáng khoái thế, Chu tiên sinh không hẹn chị ăn cơm trưa à?”

Lâm Tẩn Nhiễm liếc cậu ta, “Anh ấy bận rộn nhiều việc, tôi cũng bận bịu.”

“Ồ, thế mà hai người lại không dính lấy nhau cơ đấy.”

“Mấy tuổi rồi chứ?” Lâm Tẩn Nhiễm bày ra vẻ mặt “Cậu thật sự rất ngây thơ”.

Ngô Quý Đồng cười toe toét, “Em chỉ mới đến vài ngày thôi nhưng mà đã có nhiều người đuổi theo em hỏi chuyện của chị rồi, nhất là Chu tiên sinh, người ta rất tò mò.”

Lâm Tẩn Nhiễm không để tâm cho lắm, “Tò mò cái gì?”

Ngô Quý Đồng, “Hừm, ai bảo nhìn sơ qua Chu tiên sinh không giống người bình thường, không nơi nào không có bát quái. Nhưng mà chị yên tâm đi, em không nói lung tung đâu, em bảo bọn họ chị và Chu tiên sinh là bạn bè nam nữ bình thường.”

“... Ồ.”

“Bác sĩ Lâm!” Hai người đi ngang qua một y tá đang đứng, y tá gọi Lâm Tẩn Nhiễm lại.

Lâm Tẩn Nhiễm quay người nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh y tá là có một người đàn ông trung niên, lúc này ông ấy cũng nhìn thấy cô, ông vốn đang uy nghiêm đứng đắn lúc này lại nở nụ cười.

“Bác sĩ Lâm, người này nói muốn tìm cô.” Y tá nói.

Lâm Tẩn Nhiễm mấp máy môi, cô bước đến, “Sao ông lại đến đây?”

Chu Minh không nói gì, chỉ đưa hộp cơm giữ ấm trên tay tới trước mặt cô, “Cha biết hôm nay con đi làm cho nên nấu cơm mang qua cho con.”

“Ôi trời!” Ngô Quý Đồng chạy tới bên cạnh, “Vị này là?”

Chu Minh, “Xin chào, tôi là...”

“Sau này ông không cần mang tới nữa.” Lâm Tẩn Nhiễm ngược mắt nhìn ông, giọng nói rất lạnh nhạt, “Không cần phiền phức như vậy làm gì, bệnh viện cũng có nhà ăn.”

“Vết thương của con còn chưa lành, cứ ăn để dưỡng thương đi đã.” Chu Minh vội nói.

Lâm Tẩn Nhiễm hơi nhíu mày, “Vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại, ông đừng đến đây nữa, như thế sẽ mệt lắm.”

Chu Minh dừng lại một chút, trong lòng lập tức vô cùng mừng rỡ, “Không mệt chút nào, cha cũng không có việc gì làm, cứ coi như... coi như vận động đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm thấy bộ dạng của ông như vậy thì không hiểu sao hơi bực mình.

Ngô Quý Đồng đảo mắt nhìn hai người, “Khụ khụ, cái kia, sư tỷ để em cầm giúp cho, đúng lúc chúng ta cũng đến nhà ăn, em cầm qua đó là được rồi.”

“Ôi, vậy thì tốt quá.” Chu Minh đưa hộp đựng cơm cho Ngô Quý Đồng.

“Chú đi trước nhé.” Chu Minh nói.

“Được ạ, cháu chào chú.”

Chu Minh liếc Lâm Tẩn Nhiễm một cái mới quay sang nhìn Ngô Quý Đồng, “Chào cháu.”

Chu Minh lưu luyến mãi mới đi, y tá đứng bên cạnh hỏi, “Bác sĩ Lâm, đó là ai vậy, cha của cô sao?”

Ngô Quý Đồng ngạc nhiên, “Làm sao có thể chứ, chú Lâm còn ở nhà mà.”

Nói xong Ngô Quý Đồng cũng hỏi, “Sư tỷ, chú này là ai thế, còn đặc biệt đưa cơm cho chị, em thấy chị...” Về mặt rất khó hình dung.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn thoáng qua nơi người đó rời đi rồi đi rồi khẽ nói, “Không là ai cả.”

Dứt lời, cô nhắc chân bước đến nhà ăn.

Ngô Quý Đồng sững sờ, “Này này, chị đi nhanh như thế làm gì, đợi em với.”

Ngô Quý Đồng đi mua một phần cơm, nhưng mà toàn bộ quá trình đều gấp đồ ăn trong hộp cơm được làm tỉ mỉ cho Lâm Tẩn Nhiễm.

“Huhu, thật sự rất ngon, so với đồ ăn của nhà hàng chúng ta thì ngon hơn nhiều, sư tỷ à, tại sao chị lại không ăn, thật là lãng phí quá, để em ăn cho, em ăn hết nhé? Được rồi, em sẽ không khách khí.”

Ngô Quý Đồng nói một mình, vừa ăn vừa khen, nhưng mà cậu ta cũng rất tinh ý, nhìn thấy Lâm Tẫn Nhiễm cũng không có ý định lấy cơm người kia đưa, vì vậy cậu ta cũng tự giác không hỏi nữa.

“Sư tỷ, bác sĩ Hách nói lần này chúng ta đến thị trấn ở tỉnh Vân Nam không chỉ tiêm vắc-xin phòng bệnh mà còn khám bệnh nữa, chị biết đó, điều kiện chữa bệnh chỗ họ không được tốt, vừa phải tiêm vắc-xin phòng bệnh vừa phải đi ngồi xe thêm mệt, phiền phức thật, haizzz, nhưng mà em vẫn khá mong chờ.”

“Mong chờ cái gì?” Lâm Tẫn Nhiễm ngược mắt lên hỏi.

“Chỉ là cảm giác hình như bản thân càng ngày càng có ích.” Ngô Quý Đồng gãi gãi đầu, “Làm bác sĩ còn có cảm giác thành tựu, nghề này quả nhiên cũng là chọn người. Đúng rồi sư tỷ, tại sao chị lại làm bác sĩ?”

“Chị á... Bởi vì không làm được quân nhân.”

“Hà?” Ngô Quý Đồng mờ mịt, “Cái này có liên quan gì à?”

“Không thể giống như quân nhân chiến đấu anh dũng, vậy trở thành một bác sĩ chăm sóc người bị thương.” Lâm Tẫn Nhiễm lạnh nhạt nói, “Hai cái này giống nhau cho nên chị chọn cái thích hợp với mình nhất.”

Mạng sống của cô nhờ có hai người kia cứu, đại khái ngay từ lúc đầu, cô đã định sẵn mục tiêu trong tiềm thức.

Ngô Quý Đồng sau khi nghe xong liền gật đầu, “Chị nói cũng đúng.”

“Ngô Quý Đồng, vẫn còn thiếu người đi Vân Nam à?”

“Chuyện này em cũng không rõ lắm, chị hỏi làm gì?”

Lâm Tẫn Nhiễm cup mắt nhìn đồ ăn, “Chị cũng đi.”

“Hà?!”

Đi Vân Nam, có lẽ là để chăm sóc người bệnh, cũng có lẽ chỉ vì trốn tránh ai đó một thời gian, cho bản thân có một nơi để bình tĩnh lại.

Kể từ lần Hoắc lão phu nhân đến gặp cô, từ đó đến nay bà không tới tìm cô nữa, Lâm Tẫn Nhiễm không biết suy nghĩ của bà ấy. Với năng lực của Hoắc lão phu nhân, tuyệt đối có thể biết rõ cô và Chu Chính Hiến đã qua lại nhiều lần, thậm chí mỗi đêm bọn cô còn ngủ cùng giường trong một căn phòng.

Thế nhưng, hình như bà còn mặc kệ cho hai người thích làm gì thì làm?

Điều này thật sự không giống tác phong của Hoắc lão phu nhân.

Đã qua ba ngày kể từ khi cô nói với Chu Chính Hiến muốn đi đến Vân Nam, hôm nay là ngày thứ hai đến Vân Nam, cô vẫn còn nhớ đến biểu cảm lúc đó của Chu Chính Hiến, anh nhìn cô một cái, gần như đã nhìn thấu được lòng cô, anh nói, “Cô nhóc này, muốn đi Vân Nam để tránh mặt à?”

Đương nhiên cô không thừa nhận, cô nói cô có ý đức, có phẩm đức, đi Vân Nam để chữa bệnh cứu người.

Khi đó Chu Chính Hiến đã nói như nào, à, anh nói, “Có ý đức... còn tạm chấp nhận, nhưng phẩm đức thì coi như thôi đi.”

“Hôm nay cho các em nhỏ tiểu học lên thị trấn tiêm vắc-xin, cậu mang hết đồ đi chưa?” Lâm Tẫn Nhiễm hỏi Ngô Quý Đồng.

“Chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát.”

“Được.”

Mấy người bọn họ bắt đầu đi đến bệnh viện nhỏ ở thị trấn, thị trấn này rất nhỏ, lái xe thêm vài phút đã đến trước trường tiểu học.

Lâm Tấn Nhiễm bước xuống xe, giúp y tá mang đồ xuống.

“Ồ, xe của ai dừng ở đây thế?” Ngô Quý Đồng liếc chiếc xe màu đen dừng ngoài cửa.

“Quan tâm nhiều làm gì.” Lâm Tấn Nhiễm vỗ vào gáy cậu ta, “Nhanh lên, cầm giúp chị.”

“À, được được, em biết rồi!” Y tá bên cạnh thấy bộ dạng oan ức của Ngô Quý Đồng liền cười lớn.

Mấy người cùng nhau đi đến cổng trường, Lâm Tấn Nhiễm vừa đi vào đã thấy đứa bé hơn mười tuổi chạy đến, “Bác sĩ Lâm đến rồi.”

Hôm qua bọn họ đã kiểm tra sức khỏe cho mấy đứa bé nên mấy bạn nhỏ ở đây đều nhận ra bọn họ.

Mấy bạn nhỏ ở đây rất thích chơi với Ngô Quý Đồng, bởi vì cậu ta nhìn thân thiện hơn nhiều. Nhưng cô bé trước mặt này khá đặc biệt khi lại thích Lâm Tấn Nhiễm lạnh lùng.

Theo như Ngô Quý Đồng nói, đứa bé này lớn lên sẽ cực kỳ kinh khủng vì có khẩu vị quá nặng.

“Ừ, chị đến để tiêm cho mấy em, quay về nói các bạn chuẩn bị thật tốt rồi ra đây xếp hàng.”

Tiểu Đồng nghe cô nói đến tiêm thì lùi ra sau một bước, “Tiêm, tiêm ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm cong môi, “Làm sao vậy, sợ à?”

Tiểu Đồng trừng mắt, “Đương nhiên không sợ, em dũng cảm nhất mà!”

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, cô ngược mắt nhìn ra đằng sau cô bé.

Trường học có ba tầng, tổng cộng gồm mười phòng, lúc này phòng bên trái của tầng một có rất nhiều người tụ tập bên ngoài. Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, “Giáo viên của em ở kia à, em nói với giáo viên bảo mấy bạn kia xếp hàng đi.”

“Giáo viên ở bên trong, nhưng mà mọi người không vây quanh giáo viên đâu, là một anh đẹp trai cho tụi em đồ dùng học tập đó.” Tiểu Đồng vừa nói vừa chạy đến giữa phòng, “Bác sĩ Lâm chờ một chút, em sẽ đi bảo giáo viên.”

“Anh đẹp trai?” Ngô Quý Đồng đi đến bên cạnh Lâm Tấn Nhiễm, “Tối làm từ thiện sao?”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý lắm, chỉ nói, “Đi chuẩn bị đi, lát nữa chị giải quyết bốn lớp, hai người chia ra, mỗi người ba lớp.”

“Được.”

“Vâng.”

Ba người Lâm Tấn Nhiễm loay hoay chuẩn bị dụng cụ, vài giáo viên phụ trách trong trường đã đến, một người đàn ông trung niên đứng ra nói, “Bác sĩ Lâm đến rồi à, tôi đã bảo các lớp trưởng của lớp tập hợp, sau đó xếp hàng rồi.”

“Được, phiền ngài rồi.”

“Tại sao lại phiền cơ chứ, mọi người đã không ngại xa xôi đi đến thị trấn này giúp chúng tôi mới là phiền toái.” Người đàn ông trung niên là hiệu trưởng trường này, lúc này nghe thấy cô nói như vậy liền xoa tay.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Đây là việc nên làm.”

Bọn nhỏ đều rất nghe lời, từ bé đến lớn, hai lớp nhỏ nhất xếp hàng trước, những người còn lại đều đứng trên hành lang nhìn.

“Còn một lớp nữa.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn sang phòng học, “Đang có tiết sao?”

“Không phải, đến lượt chúng nó nhận đồ dùng học tập sao, cô Tiểu Nghiêm sang đó xem giúp tôi với.”

Tiểu Nghiêm là cô giáo tầm 25 đến 26 tuổi, sau khi nghe xong vội vàng nói, “Được rồi, tôi sẽ đi sang xem tình hình bên Chu tiên sinh ngay lập tức.”

“Bộp.” Thuốc Lâm Tấn Nhiễm vừa cầm lên lại rơi xuống, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía hiệu trưởng, rõ ràng không thể tin được, “Chu tiên sinh?”

Hiệu trưởng nói, “Là thế này, vị Chu tiên sinh này hình như đến từ Bắc Kinh, mang theo rất nhiều đồ dùng học tập và sách cho mấy đứa nhỏ.”

Lâm Tấn Nhiễm kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng học, bên kia bọn nhỏ nối đuôi nhau đi ra, bóng dáng của người kia vẫn chưa xuất hiện.

“Mà Chu tiên sinh thật sự rất đẹp trai lịch sự, không chỉ tuấn tú mà còn tấm lòng tốt nữa, người như vậy hiện tại cũng không có nhiều.”

“Đúng vậy đúng vậy, vừa rồi anh ấy còn bảo người của mình soạn một văn bản, giúp chúng tôi tu sửa lại trường học.”

“Về sau bọn trẻ có thể được học hành thật tốt...”

Hiệu trưởng và mấy giáo viên không phát hiện ra sự khác thường của Lâm Tấn Nhiễm, liên tục nói tốt về vị “Chu tiên sinh” không hiểu xuất hiện từ đâu, Ngô Quý Đồng đứng bên nghe xong cũng như lọt vào sương mù, “Sư tỷ, Chu tiên sinh mà bọn họ nói không phải vị Chu tiên sinh nhà chị đấy chứ?”

Lâm Tấn Nhiễm mấp máy môi không nói gì.

Đúng lúc này, một đám nhóc đi sau lưng người kia ra ngoài, cách ăn mặc của anh vẫn đơn giản, sạch sẽ, dáng người cao ráo, dịu dàng nho nhã, anh đi cùng với đám nhóc, trên miệng luôn nở nụ cười.

Lâm Tấn Nhiễm đứng nhìn từ xa, không biết cô bé bên cạnh nói gì với anh, anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô bé, bộ dạng đó cực kỳ dịu dàng.

Lâm Tấn Nhiễm không thể nói rõ tâm trạng lúc này của mình, cô nói đi là đi, anh ra về không ngăn cản cô, nhưng trên thực tế cô biết rõ anh cũng không vui về gì.

Bọn họ mới xa nhau hai ngày nhưng cô thật sự rất nhớ anh, lúc không bận rộn, cô cứ nghĩ không biết bây giờ anh đang làm gì.

Bây giờ thì tốt rồi, hoàn toàn không cần nghĩ đến nữa, người này cũng đã theo cô đến đây.

Hiệu trưởng và các giáo viên nghênh đón anh, sau khi Chu Chính Hiến nói vài câu với họ liền nhắc chân đi đến chỗ Lâm Tấn Nhiễm.

Mọi người đều không hiểu, cho nên khi Chu Chính Hiến đi đến trước mặt bác sĩ Lâm bọn họ mới biết, lúc anh hơi cúi người vén tóc ra sau tai cho cô, vẻ mặt của bọn họ đều cực kỳ hoang mang.

“Sao anh lại tới đây, không bận sao?” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt lên nhìn anh, trong mắt tràn ngập sự vui vẻ.

Ánh mắt này của cô đối với Chu Chính Hiến mà nói thì rất xứng đáng, vì vậy anh đưa tay véo mặt cô, lên tiếng, “Có bận rộn cũng không thể ngăn được nỗi nhớ về em nên anh trực tiếp đến đây tìm em.”

60. Chương 60

Sau lưng Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm là một đám học sinh tiểu học đang tò mò nhìn, mà mấy giáo viên và hiệu trưởng thì còn ngạc nhiên hơn.

“Chu tiên sinh, bác sĩ Lâm, hai người... quen nhau à?” Hiệu trưởng do dự một lúc cuối cùng cũng hỏi.

“Có quen.” Chu Chính Hiến đứng thẳng lên, quay đầu nhìn hiệu trưởng nói, “Tôi theo cô ấy đến đây, hôm qua cô ấy gọi điện thoại với tôi nói rằng mấy bạn nhỏ ở đây rất đáng yêu, cho nên tôi cũng muốn đến xem.”

Hiệu trưởng lập tức hiểu ra, “Hóa ra là như vậy, chúng tôi thật sự... rất cảm ơn bác sĩ Lâm.”

Mặt Lâm Tấn Nhiễm đầy dấu chấm hỏi, ngày hôm qua sao? Ngày hôm qua vốn bọn họ không gọi điện thoại, người này nói dối mà bình tĩnh thật đấy.

“Đợi lát nữa hãy nói, em phải tiêm cho mấy bạn nhỏ rồi.” Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến mấy người đang vây lại xem, dứt khoát nói với Chu Chính Hiến.

Chu Chính Hiến cũng không giận, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh chỗ cô, “Được, anh ngồi đây đợi em.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Ngô Quý Đồng yên lặng lại gần, cực kỳ mờ ám nói, “Chu tiên sinh, anh ngồi chỗ này nhất định trong lòng chị ấy sẽ nhận nhận, ở đây đều là những bông hoa của tổ quốc, không thể qua loa.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm cậu ta, “Nửa câu phía sau chị đồng ý, câu phía trước... Ngô Quý Đồng, cậu cũng dám coi thường chị à?”

Ngô Quý Đồng thấp giọng nói, “Sư tỷ à, chị không thấy mấy cô giáo ở đây đang nhận nhận nhìn Chu tiên sinh sao, chị là bạn gái của anh ấy mà không có phản ứng sinh lý?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Cút đi làm việc đi.”

Ngô Quý Đồng lại yên lặng trở về, Chu Chính Hiến mỉm cười ngồi một bên, “Anh cho phép em sau khi làm xong có thể nhận nhận, bây giờ làm việc cho tốt, anh không quấy rầy em nữa.”

Lâm Tấn Nhiễm hừ một tiếng, cup mắt nhìn ống tiêm, chỉ là hai tai ửng đỏ vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Chu Chính Hiến.

Không hiểu sao đám trẻ con rất sợ kim tiêm, đến lượt một đứa bé sáu bảy tuổi thì nó không chịu phối hợp.

“Mẫn Mẫn, không đau đâu, em đừng sợ.” Mẫn Mẫn là em gái của Tiểu Đồng, học lớp một ở đây, thấy Mẫn Mẫn không chịu phối hợp, Tiểu Đồng đã vội vàng chạy tới khuyên.

“Chị ơi, em sợ đau, em không tiêm đâu.” Đôi mắt to của Mẫn Mẫn ngập đầy nước mắt, trông rất đáng thương.

“Bé con, sẽ không đau đâu, nhanh thôi.” Lâm Tấn Nhiễm rất nghiêm túc nói, “Chị chắc chắn.”

“Em không muốn, em không bị bệnh, em không tiêm đâu.” Mẫn Mẫn phản kháng dữ dội, Tiểu Đồng khó xử nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Bác sĩ Lâm, em gái em không tiêm cũng được chứ ạ?”

“Không thể làm vậy.” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Đây là vắc-xin phòng bệnh, mấy đứa đều phải tiêm hết.”

“Không muốn, không muốn, em không muốn đâu chị ơi.” Mẫn Mẫn bị Tiểu Đồng và một giáo viên giữ lại, không chạy được nên đành phải trốn trong lòng Tiểu Đồng.

“Mẫn Mẫn, nhìn xem đây là cái gì nào?” Đột nhiên, Chu Chính Hiến ở bên cạnh luôn giữ im lặng bỗng nghiêng người ra trước, “Không tò mò sao, vừa rồi không phải em hỏi anh quả phép thuật là gì à?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại nhìn anh, cái quái gì vậy?

Nhưng mà lại làm cho Mẫn Mẫn thật sự ngẩng đầu lên nhìn anh, “Thế nhưng vừa nãy anh còn nói với tụi em là quả phép thuật bên trong truyện không tồn tại.”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Đó là do có rất ít quả pháp thật, anh sợ nói ra mọi người sẽ muốn lấy nó, bây giờ, anh muốn đưa quả phép thuật cho em.”

Chu Chính Hiến mở lòng bàn tay ra, không biết trên tay anh có một gói kẹo được đóng gói tỉ mỉ từ lúc nào, nhìn gói kẹo sáng rực lên giống như chuyện đó có thật vậy.

Mẫn Mẫn thấy được gói kẹo xinh xắn như vậy liền sáng mắt, “Em muốn...”

“Muốn cũng được, nhưng mà quả phép thuật chỉ có thể dành cho người dũng cảm nhất, em có như vậy không?” Một tay Chu Chính Hiến chống cằm, vừa dịu dàng lại lười biếng khiến người khác không thể rời mắt.

Mẫn Mẫn sững sờ gật đầu, “Em... em dũng cảm mà.”

“Ồ, nhưng mà đến cả việc tiêm thôi em cũng không dám.”

Mẫn Mẫn trừng mắt, vừa ghen ngào vừa phản bác, “Ai, ai nói em không dũng cảm, ai nói em không dám tiêm, em, em dám mà.”

Hai mắt Lâm Tấn Nhiễm sáng ngời, vội vàng tranh thủ khi còn có thể, “Được, vậy để cho mọi người thấy em dũng cảm nhé.”

Mẫn Mẫn hoảng sợ nhìn Lâm Tấn Nhiễm, nhưng lại liếc mắt sang lòng bàn tay Chu Chính Hiến. Sau khi liên tục do dự, cuối cùng cô bé dường như coi thường cái chết, đưa tay cho Lâm Tấn Nhiễm.

Chu Chính Hiến thấy vậy cong môi cười, vừa dụ dỗ vừa đưa kéo đến bên miệng cô bé, “Ăn xong có thể xinh đẹp như công chúa Bạch Tuyết, ừm... Mẫn Mẫn thật sự rất dũng cảm.”

Lâm Tấn Nhiễm tiêm thuốc vào, lúc tiêm xong cô liếc sang Chu Chính Hiến, giờ phút này, người đàn ông này đang động viên bạn nhỏ, gương mặt Chu Chính Hiến dịu dàng đến nỗi dường như bóp một phát là có thể chảy nước.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, bộ dạng người này dỗ trẻ con... Thật sự rất đẹp mắt.

“Quả phép thuật ăn ngon quá.” Trong lòng Mẫn Mẫn chỉ để ý đến vị ngọt, tiêm xong rồi cũng không phát hiện ra, “Anh ơi, em thật sự sẽ trở nên xinh đẹp như công chúa Bạch Tuyết sao?”

“Sẽ mà.” Chu Chính Hiến nghiêm túc nói vớ nói vẩn, “Sau này lớn lên em sẽ biết.”

“Em cũng có thể gặp được bạch mã hoàng tử sao?”

Chu Chính Hiến cân nhắc, “Đương nhiên rồi.”

“Cái kia... Bạch mã hoàng tử có đẹp trai giống anh không ạ?” Trong lòng Mẫn Mẫn ngập tràn mong đợi hỏi.

“Ha ha.” Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười một tiếng, Chu Chính Hiến ở bên cạnh lườm cô, cô lập tức bình tĩnh thu lại biểu cảm.

“Mẫn Mẫn, không thể quấy rầy Chu tiên sinh nữa, đằng sau còn nhiều bạn nữa phải tiêm, em đi đến đây với cô.” Cô Tiểu Nghiêm bận rộn bế Mẫn Mẫn xuống ghế.

“Chu tiên sinh, cảm ơn ngài.”

Chu Chính Hiến cong môi, “Không có gì.”

Cô Tiểu Nghiêm dừng lại một lát, tay chân luống cuống dẫn Mẫn Mẫn đi.

“Chu Chính Hiến, anh thu lại biểu cảm ngay.” Lâm Tấn Nhiễm cảm ống tiêm sáng loáng, đột nhiên lạnh lùng nói.

Chu Chính Hiến cảm thấy khó hiểu, “Hả? Làm sao vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm ghét bỏ nhìn anh một cái, “Dùng nụ cười của anh để quyến rũ ai vậy?” Không phải cô giáo kia đỏ mặt sao?

Chu Chính Hiến kịp phản ứng, nhướng mày nói, “Trừ em ra, anh còn có thể quyến rũ ai?”

“Ồ.”

Chu Chính Hiến lại bày ra vẻ mặt oan ức, “Được được được, tất cả đều nghe theo em, sau này anh sẽ xụ mặt nhé?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Tùy anh.”

“Ừ, khi không có em, anh sẽ xụ mặt.”

Lâm Tấn Nhiễm tức quá hóa cười, “Anh đừng nói nữa, không thấy em đang bận rộn à?”

“Thấy chứ, khổ cực quá.” Chu Chính Hiến dựa người ra phía sau, “Anh chỉ nhìn em thôi, không nói gì đâu.”

Lâm Tấn Nhiễm không để ý đến anh nữa.

Ngô Quý Đồng và y tá ở bên cạnh nhìn nhau một cái, làm ơn để ý đến chó độc thân đang phần nộ đi.

Công việc hôm nay chủ yếu là tiêm vắc-xin cho bọn trẻ, sau khi làm xong việc này, mấy người Lâm Tấn Nhiễm liền trở về bệnh viện trả dụng cụ và báo cáo.

Bệnh viện nhỏ ngoài mấy bác sĩ địa phương ra còn có đoàn đội bọn họ, sau khi mấy bác sĩ kia hết bận rộn liền đi ra, tiêu điểm của họ là Chu Chính Hiến áo mũ chỉnh tề.

“Ồ... Đây không phải bạn trai của Tấn Nhiễm sao?” Một nữ bác sĩ trong đội hoảng sợ hỏi, “Tấn Nhiễm, bạn trai cô đã đuổi theo cô đến Vân Nam rồi à?”

Lâm Tấn Nhiễm, “... Vừa khéo anh ấy có việc nên đi ngang qua thôi.”

Ngô Quý Đồng cười hả hê, “Rõ ràng là trùng hợp mà, còn chờ một đồng đồ tới cho mấy bạn nhỏ.”

Nữ bác sĩ hiểu ra, “Chắc chắn, tôi nghĩ chắc kiếp trước cô đã cứu vớt cả dải ngân hà... Hey! Anh ấy tới rồi, tới rồi kìa.”

Một nam bác sĩ buồn cười nói, “Cũng không phải bạn trai của cô, cô kích động cái mông.”

“Ôi trời, tôi đang kích động thay Tấn Nhiễm thôi.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Chào mọi người.” Chu Chính Hiến khẽ gật đầu với mọi người, “Tôi có thể mượn bác sĩ Lâm một lát không?”

“Có thể! Đến giờ tan làm của chúng tôi rồi!” Nữ bác sĩ vội vàng nói.

“Cảm ơn.” Chu Chính Hiến hết sức phong nhã, giờ tay nắm lấy cổ tay Lâm Tấn Nhiễm, “Đi nào, cùng nhau ăn cơm.”

Bóng lưng hai người dần khuất, nữ bác sĩ mang theo vẻ mặt mê trai, “Cô nói xem Tấn Nhiễm của chúng ta lãnh đạm như thế còn có thể làm cho vị Chu tiên sinh này thích đến vậy, đúng là người so với người đúng là tức chết mà.”

Ngô Quý Đồng, “Làm sao cô biết sư tỷ của tôi lãnh đạm, trước mặt Chu tiên sinh chị ấy không giống như vậy đâu.”

Nữ bác sĩ, “Chuyện của hai người đó chúng tôi không rõ lắm, nhưng mà đây là người đầu tiên... Ôi trời Quý Đồng, Chu tiên sinh này tốn rất nhiều sức mới theo đuổi được Tấn Nhiễm à?”

Ngô Quý Đồng suy nghĩ, “Tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi cũng chỉ biết giờ bọn họ đã ở bên nhau.”

Lâm Tấn Nhiễm bị người khác nói “lãnh đạm” giờ phút này đang tay trong tay với Chu Chính Hiến đi dọc theo con đường.

“Này, sao anh ngại biện nhiều thế, hôm nay nói cái gì mà quả phép thuật, anh còn biết mấy chiêu lừa gạt người khác nữa à?”

“À, vừa nãy trong lúc chờ em tới có ở trong phòng đọc sách với mấy đứa nhỏ.” Chu Chính Hiến nói, “Khi đó đúng lúc nhìn thấy câu truyện về quả phép thuật, đứa bé Mẫn Mẫn kia thật sự rất hứng thú.”

“Đúng là quý kẻ.” Lâm Tấn Nhiễm nói, “Vây lần này anh định khi nào mới đi?”

“Khi nào em đi thì anh đi.”

“Rảnh rồi vậy à?”

“Mọi việc đều ném cho Chu Diễm rồi,” Chu Chính Hiến không hề áy náy chút nào, “Về chuyện của em, cậu ta có thể hiểu được mà.”

Nói xong, Chu Chính Hiến nắm chặt tay Lâm Tấn Nhiễm, “Không được gặp em, một ngày cũng không tính tâm nổi. Nhiễm Nhiễm, dường như anh không thể rời xa em được.”

Lâm Tấn Nhiễm cười một tiếng, “Đừng buồn nôn như thế.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng thực ra tim cô lại mạnh mẽ đập nhanh bởi vì mấy lời này của anh. Cô cũng không nói gì, thật ra cô cũng không rời xa anh được, khi không gặp được anh, cô thật sự rất nhớ anh.

Cô nghĩ, nếu tương lai sẽ có ngày phải rời xa anh, lúc đó chết có khi còn thoải mái hơn.

Ủm... Từ khi nào cô bắt đầu già mồm như vậy nhỉ?

Đoàn đội chữa bệnh ở chỗ này một tuần, Chu Chính Hiến cũng ở lại đây một tuần. Mấy ngày nay, bọn họ và mấy bạn nhỏ trường tiểu học rất thân thiết, có lúc Lâm Tấn Nhiễm còn thay giáo viên dạy bọn nhỏ những kiến thức về y tế.

Tiểu Đồng vẫn rất thích dính lấy cô, mà em gái Mẫn Mẫn của cô bé... thì trúng độc của bạch mã hoàng tử, trông thấy Chu Chính Hiến lập tức chạy đến.

Ngày cuối cùng, mọi người chuẩn bị hành lý trở về. Thời gian xuất phát là ba giờ chiều, bởi vì vẫn còn sớm nên Lâm Tấn Nhiễm đi dạy cho lớp Tiểu Đồng một bài cuối, trong tiết này, cô cũng cố lại cho bọn nhóc về các cách chữa bệnh thông thường.

10 giờ sáng, thời tiết hơi oi bức.

Bụng Mẫn Mẫn không thoải mái, sau khi xin phép giáo viên liền chạy đến WC, sau khi đi vệ sinh xong, cô bé rửa tay ở cạnh ao.

Sau khi mở vòi nước, nước lập tức chảy ra. Ở đây là nước giếng bơm lên, bình thường rất trong, uống trực tiếp cũng không có vấn đề gì, nhưng lần này nước chảy ra lại đục ngầu bất thường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mẫn Mẫn nhăn lại, vội vàng rút tay về, “Ôi, sao lại bẩn vậy nhỉ?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bánh bao tương lai nếu là con gái chắc anh Chu nhất định sẽ sủng lên tận trời, có điều tôi định cho bánh bao nam trước.

Đôi lời của Mạc Y Phi: Nước đục ngầu này có nguyên do cả, và nguyên do này cực kỳ khủng khiếp. Mọi người đoán thử xem là gì đi, cũng chỉ còn 3 chương nữa hoàn chính văn rồi =))))

61. Chương 61

Trong phòng học, Lâm Tấn Nhiễm gọi một bé trai đến trả lời câu hỏi.

“Nếu như bạn của em bị nghẹn đồ ăn, không nói thành tiếng được thì phải làm sao?”

Bé trai nghiêm túc nhớ lại, “Đứng phía sau bạn ấy, vòng hai tay qua phần bụng. Sau đó...”

Lâm Tấn Nhiễm chống cằm đứng trên bục giảng nhìn cậu bé, thấy một lúc lâu cậu vẫn không trả lời được liền nói, “Sau đó nắm một tay lại, dùng ngón tay cái liên tục ấn vào vùng giữa bụng và rốn.”

“À đúng rồi, em nhớ ra rồi, sau đó đặt tay còn lại lên tay nắm đấm, dùng sức giữ chặt người bị nghẹn và thốc họ lên theo hướng về phía sau.”

Lâm Tấn Nhiễm bày ra bộ dạng trẻ nhỏ dễ dạy, “Ừ, đúng vậy, Tiểu Chí rất thông minh, nhớ nhanh lắm.”

Bé trai được khen ngợi nên hơi xấu hổ cười cười.

Lúc này, một học sinh khác giơ tay, “Cô giáo ơi, nếu chìm trong nước thì làm sao?”

“Nếu chìm dưới nước...”

“Rầm!” Cô còn chưa dứt lời, cái bình nhỏ dưới lớp đang ở trên bàn đột nhiên rơi xuống đất.”

Lâm Tấn Nhiễm ngăn người, “Ai làm đổ bình vậy?”

“Cô ơi, là phòng rung sao?” Không biết đứa bé nào líu ríu nói.

“Là động đất!”

“Loảng xoảng!” Học sinh vốn đang ngồi trên ghế đột nhiên vội vàng chui xuống gầm bàn, “Là động đất, đúng rồi! Chính là động đất!”

Trong phòng học rất sáng, gương mặt Lâm Tẩn Nhiễm trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Vân Nam ở lục địa Á – Âu, đây là chỗ giao nhau của Ấn Độ và Thái Bình Dương, nơi này có nạn động đất ngầm, cho nên học sinh ở đây cũng được dạy về động đất, lúc này chỉ rung nhẹ mọi người đã lập tức chui xuống dưới bàn.

Trái tim lâm Tẩn Nhiễm như bị bóp nghẹt, lập tức nhớ lại trận động đất kia, nhưng cô lập tức nhận ra lúc này không phải là lúc nhớ lại chuyện cũ, cô bắt bản thân phải tỉnh táo, hét lớn, “Nhanh lên, xuống tầng ngay lập tức! Tất cả mau ra bên ngoài!”

Lâm Tẩn Nhiễm nghe thấy bên ngoài có tiếng chạy bộ và những tiếng ồn ào, cô biết rõ những người khác đều cảm nhận được sự rung chuyển nên đang chạy ra ngoài.

Nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng mọi người lần lượt chạy từ gầm bàn ra phía bên ngoài cửa.

”Choang! Không biết lại có vậy gì rơi xuống đất, Lâm Tẩn Nhiễm không quay đầu lại, cô nghiêm túc nhìn một đám trẻ con chạy xuống tầng, mãi đến khi thấy đứa bé cuối cùng đi xuống cô mới vội vàng chạy theo.

Bên ngoài tầng dạy học là những tiếng khóc, mấy đứa nhóc ở đây vẫn còn nhỏ, đều chưa cảm nhận được sự rung chuyển mạnh mẽ như vậy, bây giờ cả đám trẻ bị dọa sợ hết hồn.

“Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn?! Cô giáo ơi, em gái em đâu rồi?!” Tiểu Đồng chạy ra từ phòng học của mình ra, động đất vừa xuất hiện là cô bé đã nghĩ tới em gái Mẫn Mẫn của mình đầu tiên.

Gương mặt cô giáo Tiểu Nghiêm hôm nay dạy lớp Mẫn Mẫn liền biến sắc, “Vừa nãy Mẫn Mẫn nói muốn đi vệ sinh, sau đó chưa quay về, cô không thấy con bé, không phải nó vẫn ở trong chứ...”

Tiểu Đồng giật mình, “Mẫn Mẫn còn ở bên trong sao? Để em đi tìm em ấy!”

Nói xong, Tiểu Đồng chạy vào bên trong dãy phòng học.

Lúc này tất cả mọi người đã ra hết, bọn họ chuẩn bị di chuyển đến chỗ an toàn, nhưng mà lúc này có một cô bé mười tuổi lại chạy ngược vào bên trong.

“Tiểu Đồng! Đừng vào đó!” Tiểu Đồng chạy qua người Lâm Tẩn Nhiễm, Lâm Tẩn Nhiễm không kịp giữ cô bé lại, chỉ nghe cô bé chạy ngang qua nói, “Em gái em ở bên trong.”

Trái tim cô như bị bóp chặt lại, em gái...

Con bé ngốc, không muốn sống nữa rồi à?

Trên đường đi đến Chu Chính Hiến cũng cảm nhận được sự rung chuyển.

“Rầm rầm rầm! Choang!” Khắp nơi là tiếng đồ vật rơi xuống đất vỡ, tình huống này quá quen thuộc. Mặt anh trắng nhợt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là, cô đang ở đâu, cô có sao không?

Chu Chính Hiến chạy tới trường học, đẩy hết đám người kia mới vào trong được, nhưng mà ngay lúc này, anh nghe được tiếng trẻ em và tiếng những giáo viên gọi tên cô, đúng lúc đó, anh cũng thấy được bóng dáng Lâm Tẩn Nhiễm lao vào phòng học.

Tro bụi mù mịt, xung quanh là những tiếng đổ vỡ làm người khác sợ hãi.

“Mẫn Mẫn!” Tiểu Đồng chạy đến cạnh vệ sinh, trong lòng nóng như lửa đốt, “Mẫn Mẫn, em ở đâu?!”

“Chị ơi...” Giọng nói run rẩy phát ra từ dưới bồn rửa mặt, Lâm Tẩn Nhiễm chạy đằng sau, trong lòng liền vui vẻ, “Tiểu Đồng, em gái em ở đây!”

Nói xong, cô ôm cô bé đang sợ hãi từ phía dưới bồn rửa tay ra ngoài, “Mẫn Mẫn đừng sợ... Tiểu Đồng, theo chị ra ngoài!”

“A!”

Mấy người họ không chậm giây phút nào, hai nhỏ một lớn vội vàng chạy ra ngoài...

“Rầm rầm.”

Một tiếng vang rất lớn, tầng ba hơi rung chuyển, cuối cùng sập xuống.

Tro bụi bay khắp nơi, những tiếng kêu sợ hãi vang lên, lúc này mọi thứ rung chuyển mạnh mẽ, trước mắt là trường học, xa xa là nhà cửa... Gần như sụp đổ toàn bộ, thị trấn nhỏ ẩm áp không ai biết tên này trong phút chốc trở thành một đồng hoang tàn.

“Tất cả mọi người đi ra khỏi đây! Trường học ở trên núi, bất cứ lúc nào cũng xảy ra nguy hiểm!”

“Trường học, hiệu trưởng à, có trẻ em ở bên trong.” Cô Tiểu Nghiêm nói với giọng run rẩy, “Còn có bác sĩ Lâm, vừa rồi Chu tiên sinh cũng chạy vào trong, hiệu trưởng...”

Gương mặt hiệu trưởng chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này, ông thở gấp quay đầu nhìn lại, cuối cùng cũng cắn răng nói, “Một đám trẻ ở đây không thể không quản được! Trước tiên đưa đến chỗ an toàn đã!”

Cô tiểu Nghiêm lập tức ngen ngào.

“Nhường đường một chút! Đây, ông nói Lâm Tấn Nhiễm ở đây, chị ấy đâu?!” Hai người thanh niên đây tro bụi cách đó không xa chạy đến, bọn họ vội vàng chạy đến trường học, sau khi chứng kiến lúc trường sụp đổ, hai người đều cứng đờ.

Ngô Quý Đồng kinh ngạc nhìn về phía trước, “Chỗ này cũng sụp đổ... Chị ấy đâu rồi?”

“Cậu còn hỏi tôi, không phải việc tôi đang làm sao?!” Chu Duy Ân nắm chặt cổ áo Ngô Quý Đồng, hôm nay anh ta đến đây tìm Lâm Tấn Nhiễm mà.

Ngô Quý Đồng hất tay anh ta, kéo anh ta đến bên cạnh một bạn nhỏ hỏi, “Bác sĩ Lâm đâu, bác sĩ Lâm đâu rồi? Có thấy không?”

Bạn nhỏ sợ đến nỗi choáng váng, nó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngô Quý Đồng, “Bác sĩ Lâm bị giữ lại bên trong đó rồi.”

“... Không thể nào.”

Không chỉ Ngô Quý Đồng không tin, ngay cả Chu Duy Ân cũng không dám tin.

“Nói láo! Cô ấy có bao giờ ngu xuẩn như vậy đâu, động đất mà không biết chạy thoát sao?!” Mặc dù miệng nói như vậy nhưng anh ta vẫn điên cuồng chạy vào bên trong. Nhưng chỗ này đã là một mớ hỗn độn, không thấy tung tích của Lâm Tấn Nhiễm đâu.

Bên ngoài xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất mà lúc này trong căn phòng đã sụp đổ, Lâm Tấn Nhiễm vừa che chở Mẫn Mẫn, vừa che chở Tiểu Đồng, tự mình cảm nhận được sự sợ hãi của người bên cạnh.

“Anh đến đây làm gì, anh điên rồi à?!” Câu đầu tiên Lâm Tấn Nhiễm mở miệng ra nói mang theo sự run rẩy, những lời vừa rồi không phải nói với hai đứa bé, mà là nói với người đàn ông dùng cơ thể mình bảo vệ cho bọn họ.

Vừa rồi lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên lao đến ôm chặt lấy ba người, cũng bởi vì vậy mà bọn cô không bị mảng bê tông đập trúng.

“Anh còn chưa hỏi đột nhiên em chạy vào làm gì, không muốn sống nữa à?” Giọng nói nặng nề của Chu Chính Hiến vang vọng bên tai cô, có trời mới biết anh cảm thấy như thế nào khi thấy cô chạy vào trong này.

“Em đến để bảo vệ mấy đứa bé.” Lâm Tấn Nhiễm tự nhận mình không phải người tốt, nhưng mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, cô không thể không quan tâm đến hai đứa bé này.

Thấy Tiểu Đồng vì tìm em gái mà dũng cảm chạy vào, cô nghĩ tới mình đã từng như thế, giờ phút ấy, cô chỉ có suy nghĩ phải đưa hai đứa bé này ra ngoài.

“Em bảo vệ mấy đứa bé,” Chu Chính Hiến dừng một chút, “Cho nên anh phải tới để bảo vệ em.”

Lâm Tấn Nhiễm chưa xót vô cùng, líu ríu nói, “Có phải anh ngốc rồi hay không?”

“Nhiễm Nhiễm, trong trận động lúc trước anh đã để lạc mất em, lúc này đây, em cảm thấy anh sẽ trở mặt nhìn sao?” Chu Chính Hiến cúi đầu, dịu dàng nói, “Đừng sợ, chúng ta sẽ không sao đâu.”

“Chị ơi, em sợ.” Mặt Mẫn Mẫn đầy bụi bẩn, Tiểu Đồng đưa tay lau giúp con bé, nhưng mà càng lau lại càng bẩn hơn, “Đừng, đừng sợ, chị ở đây.”

Tiểu Đồng cũng chỉ là cô bé mười hai, mười ba tuổi, Lâm Tấn Nhiễm biết cô bé cũng rất sợ hãi, nhưng lúc này cô bé vẫn kiềm chế không khóc, ngược lại còn dỗ dành Mẫn Mẫn.

Hốc mắt cô dần đỏ lên, cô thấy được bản thân của nhiều năm trước trên người Tiểu Đồng. Khi đó, cô ngồi xuống đồng cỏ mát, khẽ nói với Nhuế Nhuế, sẽ có người đến cứu chúng ta, chúng ta sẽ không sao đâu...

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến đưa tay ôm cô, “Ngồi xuống trước đi, chúng ta cần giữ sức.”

Anh biết rõ cô đang run rẩy, cô rõ ràng đã khủng hoảng tới cực điểm nhưng không để lộ ra dù chỉ một chút.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Chu Chính Hiến nhủ thầm, “Tin anh, chúng ta sẽ ổn thôi, được không nào?”

Lâm Tấn Nhiễm “Ừm” một tiếng, kéo hai đứa bé ngồi xuống, “Tiểu Đồng, Mẫn Mẫn, đợi lát nữa sẽ có người đến cứu chúng ta, hai đứa đừng lo lắng.”

Dứt lời, cô ngược mắt lên nhìn anh, “Anh cũng ngồi xuống đi.”

Gương mặt Chu Chính Hiến mất tự nhiên trong nháy mắt, sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm lập tức trầm xuống, “Anh làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Không gian nhỏ hẹp, Chu Chính Hiến trực tiếp ngồi xuống đối diện ba người, “Yên tâm, kêu thử xem, bên ngoài nhất định có người.”

“Anh bị thương.” Vừa rồi lúc anh che chở cho bọn họ, cô nghe thấy tiếng kêu đau đớn ngăn ngủi của anh, bây giờ nhìn sắc mặt anh, cô không nghi ngờ thì không được.

“Không sao cả, bị cái gì rơi trúng thôi.” Chu Chính Hiến khẽ nói.

“Để em xem nào.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong thì muốn đứng lên kiểm tra.

Chu Chính Hiến đè vài cô lại, “Bây giờ cũng không thể nhìn được, hướng hồ anh thật sự không sao, điều chúng ta cần phải làm bây giờ là ra ngoài.”

Cuối cùng, Chu Chính Hiến lại nói, “Nhiễm Nhiễm, em đừng sợ.”

Không sợ?

Được, không sợ.

Lâm Tấn Nhiễm nhắm mắt, ngược lại nhìn về hai bạn nhỏ, “Chúng ta cùng kêu nhé, để cho người khác biết chúng ta ở đây.”

Tiểu Đồng liên tục gật đầu, “Giọng em lớn lắm!”

“Ừm, chúng ta cùng cố gắng.”

Đã ba tiếng trôi qua, Chu Duy Ân và Ngô Quý Đồng vừa nghe được giọng của bọn họ liền gọi người đến giúp đỡ.

Tuy vị trí của Lâm Tấn Nhiễm ở tầng dưới cùng, nhưng may mà lúc ấy bọn họ ở phía bên trái dãy phòng học, mà phòng học lại nghiêng về phía bên phải, cho nên mọi người đã nhanh chóng xác định được một vị trí có thể mở ra, từ khe hở này, Chu Duy Ân có thể nghe rõ tiếng của bọn họ hơn.

“Lâm Tấn Nhiễm, cô không sao chứ?! Này! Có nghe được giọng tôi không?”

62. Chương 62

“Tôi nghe thấy rồi!” Lâm Tẩn Nhiễm không ngừng phủi bụi trên mặt, “Chu Duy Ân, ở đây còn có hai đứa bé, chúng nó không chịu đựng thêm được đâu!”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi! Mọi người đợi đi, tôi lập tức đi cứu mọi người đây.”

“Sư tỷ, chị đừng lo lắng, mọi người sẽ ra ngoài nhanh thôi!” Ngô Quý Đồng cũng kêu to.

Lâm Tẩn Nhiễm thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Chu Chính Hiến, “May quá, xem ra chúng ta không cần qua đêm ở đây rồi.”

Chu Chính Hiến quay sang cười với cô, “Anh đã nói sẽ không có chuyện gì rồi.”

“Ừm.”

Lâm Tẩn Nhiễm cúi người xuống nhìn hai đứa bé, mặc dù mới trải qua ba tiếng, nhưng ở trong hoàn cảnh áp lực như vậy, cô là người lớn mà cả thể xác lẫn tinh thần còn mệt mỏi hướng chỉ là hai đứa bé.

Mà nhân lúc Lâm Tẩn Nhiễm không để ý Chu Chính Hiến khẽ nhíu mày, nhưng trong nháy mắt anh cũng quay lại bộ dạng bình thường.

Người ở trong thì kiên nhẫn chịu đựng, người ở ngoài cũng rất nghiêm túc, Chu Duy Ân, Ngô Quý Đồng còn có mấy người thanh niên khỏe mạnh cường tráng chậm rãi đẩy những tảng đá và xi-măng ra, mở rộng cái lỗ kia, cuối cùng khi mở được cho đủ một người chui ra mới ngừng lại.

Mấy người phụ trách cố định cái lỗ này, mà Chu Duy Ân thì nằm rạp xuống dưới đất thò tay vào bên trong, “Thấy tôi không, nắm chặt tay tôi, tôi giúp mọi người lên.”

Cái khe hở này không lớn, chỉ có thể kéo một người, Ngô Quý Đồng quay người đi tìm dây thừng, Chu Duy Ân thì tranh thủ từng giây từng phút để cứu người trước.

“Nhiễm Nhiễm, anh ôm em, em đưa tay ra để cậu ấy kéo em ra ngoài đi.” Chu Chính Hiến đứng sau lưng Lâm Tẩn Nhiễm, anh giữ eo cô, rõ ràng muốn đưa cô ra ngoài đầu tiên.

“Đợi đã, trước tiên cho hai đứa bé ra ngoài.” Lâm Tẩn Nhiễm đẩy tay anh ra, cúi người ôm lấy Mẫn Mẫn.

Chu Chính Hiến dừng lại một chút, vừa nãy trong nháy mắt anh đã có ý định đấy.

Tính mạng của ai cũng không quan trọng bằng cô, đương nhiên cô là người đầu tiên phải được cứu trợ. Nhưng anh cũng biết được một khi cô đã hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi ý định của cô.

“Được.” Chu Chính Hiến im lặng một lát mới lên tiếng trả lời, anh giúp cô đưa Mẫn Mẫn lên trên.

“Chu Duy Ân, đỡ được không?!”

“Được!” Chu Duy Ân nói, “Tôi đưa lên rồi.”

Mẫn Mẫn rất nhẹ, cho nên nhanh chóng được đưa ra ngoài. Trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm vui vẻ, ở cạnh Chu Chính Hiến giúp Tiểu Đồng ra ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, người ở trên phải đỡ lấy người khác nên bắt đầu phát run, đầu chảy đầy mồ hôi.

“Có dây thừng rồi, có dây thừng rồi!” Không biết Ngô Quý Đồng kiếm được dây thừng ở đâu, cậu ta ném dây thừng xuống, “Sư tỷ, chị buộc vào lưng đi, dựa vào một mình sức của Chu Duy Ân thì không được đâu.”

“Được!”

Hai bạn nhỏ đều được đưa ra ngoài rồi, dưới đây chỉ còn hai người lớn.

“Anh bị thương, anh lên trước đi, em giúp anh buộc dây.” Lâm Tẩn Nhiễm giữ chặt dây thừng muốn buộc lên người Chu Chính Hiến, nhưng mà cô còn chưa vòng dây thừng qua eo anh đã bị Chu Chính Hiến nắm tay kéo lại.

Anh cười khê, “Em làm gì vậy?”

Nói xong, anh liền lấy dây xoay người cô lại, không để cô kháng cự rồi nhanh chóng quấn dây thừng quanh hông của cô, buộc lại.

“Chu Chính Hiến!” Lâm Tấn Nhiễm giận dữ nhìn anh.

“Nhiễm Nhiễm, anh phải đảm bảo không có chuyện gì xảy ra với em trước tiên.” Chu Chính Hiến trấn an vuốt đầu cô, “Ngoan nào, lên đó chờ anh.”

“Anh!”

“Đừng lãng phí thời gian.” Một tay Chu Chính Hiến ôm lấy cô, anh giật giật dây thừng, lớn tiếng gọi, “Chu Duy Ân, kéo người!”

“Biết rồi!”

Dây thừng nhanh chóng chuyển động, anh ở dưới đỡ người cô, người ở trên ra sức kéo cô. Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm đang rối loạn, nhưng cô biết lúc này không thể từ chối, lãng phí thời gian là lãng phí cuộc sống.

Trước mắt dần dần sáng, tay Chu Chính Hiến cũng chậm chậm buông lỏng cô ra.

“Không xong rồi, bác sĩ Ngô, không chịu được nữa!”

“Đúng vậy! Sao tôi cứ cảm thấy nó lắc lư.” Mấy người đứng hỗ trợ cảm thấy được sự rung chuyển rõ ràng, đồng phẩy tích này hình như có thể tiếp tục sụp đổ.

“Chịu không được cũng phải cố!” Chu Duy Ân kéo tay Lâm Tấn Nhiễm, “Lâm Tấn Nhiễm, cô đừng sợ! Tôi, tôi kéo được cô rồi.”

“Không được đâu tiên sinh, cái này, cái này thật sự...”

Tim Lâm Tấn Nhiễm đập liên hồi, bọn họ đang nói cái gì, cái gì không được?

Làm sao lại không được, anh còn ở dưới đó mà!

Chu Duy Ân từ từ kéo cô lên, nửa thân của cô đã được ra ngoài, cô quay đầu lại nhìn xuống, từ một khe hở, cô thấy Chu Chính Hiến cũng đang ngẩng đầu nhìn cô, rõ ràng bộ dạng của anh lúc này cũng chật vật, nhưng đôi mắt kia vẫn giống như bình thường, dịu dàng và ấm áp.

“Chu Chính Hiến...” Trong lòng cô cực kỳ sợ hãi đến mức không thốt lên lời.

Môi của anh động đậy, cô không nghe được anh nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng lại biết rõ anh đang nói cái gì.

Anh nói, “Anh yêu em.”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm đau nhói.

Tại sao lại phải... giống như bộ dạng không kịp nói?

Ngô Quý Đồng thấy cô ra ngoài liền buông lỏng dây thừng kéo cô lại, giúp Chu Duy Ân đưa cô ra ngoài.

“Đi mau! Ở đây sắp sụp rồi!” Mấy người đàn ông hỗ trợ cuối cùng cũng buông tay dưới sự rung chuyển mạnh, những lúc như này, tính mạng của những người xa lạ dù như thế nào cũng không quan trọng bằng chính mình.

Những người kia chạy đi, Lâm Tấn Nhiễm cũng bị Chu Duy Ân ôm lấy đưa ra bên ngoài.

Lại xuất hiện những tiếng vang nặng nề, Lâm Tấn Nhiễm ngẩng đầu lên từ trong lòng Chu Duy Ân, sững sờ nhìn khe hở biến mất.

“Anh ấy còn ở bên trong...”

Chu Duy Ân cũng không chậm trễ nữa, “Lâm Tấn Nhiễm...”

“Anh ấy bị thương, anh ấy còn ở trong đó.” Lâm Tấn Nhiễm mở to mắt nhìn đồng hồ cát, gần như không thể tin được mọi việc sẽ xảy ra trước mắt.

“Mọi người mau đi đi, ở đây động đất không ngừng, dường như ngọn núi này không chịu được nữa, đá mà trượt xuống là mấy người có thể mất mạng đấy!” Hiệu trưởng và mấy giáo viên sau khi sắp xếp ổn thỏa cho học sinh đã quay lại đây, chứng kiến hai học sinh được cứu ra và Lâm Tấn Nhiễm như mất hồn ngồi trên mặt đất, bọn họ bước lên phía trước muốn đưa bọn họ ra khỏi đây.

Lâm Tấn Nhiễm hất tay hiệu trưởng ra, điên cuồng chạy về phía trước, “Chu Chính Hiến, Chu Chính Hiến...”

“Bác sĩ Lâm! Ngọn núi này có thể sụp xuống!” Hiệu trưởng quát lớn.

“Sư tỷ!” Ngô Quý Đồng xông lên phía trước giữ chặt Lâm Tấn Nhiễm, “Mau lùi về sau đi!”

“Cậu có biết là anh ấy ở bên trong không?!” Lâm Tấn Nhiễm quay đầu lại nhìn cậu ta, đôi mắt đỏ ngầu, “Cũng là vì cứu tôi trước cho nên anh ấy mới không đi lên, Quý Đồng, anh ấy bị thương!”

Ngô Quý Đồng cũng nghẹn ngào, vừa nãy trong lòng của cậu ta cũng mơ hồ nhận thấy Chu Chính Hiến có thể đã đoán được ít nhiều, cho nên... Anh ấy không muốn để Lâm Tấn Nhiễm ở lại chịu chết.

“Chị đi theo em đi..”

“Cậu buông chị ra!” Lâm Tấn Nhiễm kè cậu ta, cô điên cuồng bối rối đứng đổ nát, không quan tâm mà quỳ lên đất đá.

Cô gọi tên anh, tay không ngừng bối rối đứng đổ nát, hất ra ngoài.

Tay của cô nhanh chóng bị cọ xát chảy đầy máu.

Chu Duy Ân khẽ chửi, chạy tới ôm ngang người Lâm Tấn Nhiễm lên, “Bê tông ở chỗ này đã sụp xuống rồi, dựa vào những dụng cụ của chúng ta ở đây thì không thể mở đường, Lâm Tấn Nhiễm, cô đừng phí công làm chuyện này nữa!”

“Tôi phải cứu anh ấy, phải cứu anh ấy, Chu Duy Ân, cậu giúp tôi đi, đá đè trên người sẽ rất đau.” Cuối cùng nước mắt Lâm Tấn Nhiễm cũng rơi xuống, cô vừa bối vừa nói, nhưng mà trạng thái như một con rối không hồn, “Tôi biết rõ cảm giác này, thật sự rất khó chịu, có lẽ còn có thép nữa, cậu có biết thứ kia đâm vào mặt rất đau hay không... Nhanh lên, nhanh lên! Tôi cầu xin cậu, tôi cầu xin mọi người, cứu anh ấy có được không...”

Xung quanh lại mạnh mẽ rung chuyển, mọi người cách đó không xa chứng kiến bộ dạng của Lâm Tấn Nhiễm mà mắt đều đỏ ửng. Bọn họ không nghĩ tới, một người luôn luôn bình tĩnh thản nhiên trong mắt mọi người, bác sĩ Lâm đối xử với ai cũng lãnh đạm lại có dáng vẻ như này.

Nhưng bây giờ bọn họ cũng không có cách nào cả, ngọn núi lung lay sắp sụp này làm người khác khủng hoảng, chẳng ai dám đem tính mạng của mình ra đùa giỡn cả.

“Chu Chính Hiến, anh đừng sợ, em nhất định sẽ cứu anh, em sẽ không để chuyện đó xảy ra với anh...”

“Thế nhưng mà, nhưng mà làm sao bây giờ... Em đào nhưng không mở được... Đều tại anh, sớm biết như vậy em sẽ không làm thế... Sớm biết nó sẽ sụp xuống, em đã ở với anh rồi, chúng ta... Chúng ta chết cùng nhau thì được rồi...”

Lâm Tấn Nhiễm không ngừng run rẩy nói, cô dùng sức đẩy hòn đá, tay đã sớm đau không cảm nhận được gì nữa. Bây giờ cô chỉ biết ném đá đi, giống như ném ra được viên nào, anh cũng sẽ bớt đau một chút.

Hốc mắt Chu Duy Ân cũng nhanh chóng ướt, có lẽ anh ta chán ghét Chu Chính Hiến, nhưng mà anh ta chưa bao giờ có ý nghĩ để Chu Chính Hiến chết, anh ta luôn chống đối với anh, nhưng rõ ràng cũng chưa từng làm hỏng chuyện của anh.

“Này! Cô muốn chết cùng anh ta à? Tôi sẽ ở cùng cô!” Mắt Chu Duy Ân đỏ lên, cũng ngồi bên cạnh bối rối ra.

Đều là vô dụng, phí công.

Mọi người đều biết như thế, nhưng bọn họ cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa đến mức không nói ra lời, là bởi vì yêu nhiều mới có thể không để ý đến tính mạng của mình đi cứu người khác. Họ vốn cho rằng chỉ

có tình thân mới có thể làm cho người ta quên đi bản thân, nhưng bây giờ mới phát hiện, thật ra tình yêu cũng có thể.

Yêu nhau đến tận xương tủy, sống lại một mình thì có ý nghĩa gì?

Thời gian dần dần trôi qua.

Đúng lúc này.

“Ồ đây, ở đây!” Đột nhiên mắt Ngô Quý Đồng sáng ngời, cậu ta chạy đến cửa trường học giữ chặt mấy người, “Đồng chí, phía dưới này có người! Mau đến đây cứu anh ấy!”

Là mấy người mặc quân trang.

Lúc mọi người chứng kiến sự xuất hiện của nhóm người này, trong lòng kích động và hưng phấn như lửa đốt, từ lúc động đất đến giờ đã được bốn tiếng đồng hồ, bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện tại hiện trường.

“Người dân ở đây đều phải đi trước, ở đây rất nguy hiểm!” Trưởng nhóm nói rõ với Ngô Quý Đồng rồi để cho cấp dưới lấy dụng cụ ra chuẩn bị nghĩ cách cứu viện, “Ngọn núi này không an toàn, tất cả mọi người mau rút lui!”

“Sư tử, có quân đội đến rồi chị! Chị đừng đào nữa!” Ngô Quý Đồng vừa khóc vừa cười giữ chặt Lâm Tẫn Nhiễm.

Lâm Tẫn Nhiễm kinh ngạc quay đầu lại nhìn những người mặc quân trang màu xanh lá, sợi dây kéo căng trong lòng cuối cùng cũng được thả lỏng không ít, “Cứu được anh ấy, còn cứu được anh ấy có phải không?”

“Chị đi ra trước đi đã.” Ngô Quý Đồng và Chu Duy Ân liếc nhau, hai người cùng kéo Lâm Tẫn Nhiễm ra ngoài.

Lâm Tẫn Nhiễm đứng bên cạnh, tất cả tinh thần lúc này của cô chỉ dựa vào suy nghĩ “Cứu anh”, nhưng ba tiếng vừa này hít thở không thông dưới đó và một lần sụp đổ nữa khiến cho cả người cô cũng bắt đầu choáng váng.

Ánh mắt Lâm Tẫn Nhiễm dần dần mơ hồ, cô mờ mịt thấy mấy người kia dùng gậy cạy đá, chứng kiến bọn họ gọi người, cũng nhìn mấy móc được đưa đến.

Sẽ không có chuyện gì đâu.

Người gian xảo như anh làm sao có thể để mình gặp chuyện không may được, anh nhất định biết rõ anh mà xảy ra chuyện thì cô nhất định sẽ đau lòng, anh không để cô đau lòng đâu, cho nên... Nhất định anh sẽ không sao.

Chu Chính Hiến, em tin tưởng anh như thế, em ỷ lại vào anh như thế, anh nhất định sẽ không bỏ rơi em đúng không?

“Lâm Tẫn Nhiễm!”

“Sư tử!”

Bên tai vang lên tiếng người khác gọi tên cô, cô nghĩ, sao mình lại như vậy, cô còn chưa thấy anh đi ra, cô muốn gắng gượng, cô không muốn chóng mặt, không thể chóng mặt...

Nhưng cô vẫn nhắm mắt lại, thế giới là một màu đen, lòng cô nóng như lửa đốt nhưng đã nhanh chóng mất đi ý thức.

63. Chương 63

Cả người đầu đau, đầu rất choáng, lúc Lâm Tấn Nhiễm mở mắt ra thì đập vào mắt chính là trần nhà sáng chói.

“Nhiễm Nhiễm, hình như anh không thể xa em được rồi.”

“Nhiễm Nhiễm, anh phải đảm bảo không có chuyện gì xảy ra với em trước tiên.”

“Ngoan nào, lên đó chờ anh.”

...

Giọng nói của anh vẫn văng vẳng bên tai cô, trái tim Lâm Tấn Nhiễm bỗng nhiên chết dần, âm thanh sụp đổ và hình ảnh anh biến mất bỗng xuất hiện ngay trước mắt cô. Cô mạnh mẽ vén chăn lên ngồi dậy, nhưng vết thương lại đau nhức khiến cô phải khom người xuống.

“Ôi! Cô tỉnh rồi!” Y tá thấy vậy vội vàng chạy tới, “Cô đừng xuống giường, cô bị thương rồi.”

“Anh ấy đâu?”

“Cái gì... Người nào cơ?”

“Tôi hỏi cô, anh ấy đâu rồi?! Chu Chính Hiến! Anh ấy ở đâu?” Trong mắt Lâm Tấn Nhiễm tràn ngập sự sợ hãi, cô sợ nghe được tin xấu, nhưng lại không thể không hỏi để biết rõ.

“Tôi, tôi không biết, tôi vừa được đưa đến đây chăm sóc cô...”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm nghe xong liền đẩy cô ta rồi đi xuống giường, “Tôi đi tìm anh ấy.”

“Này! Cô ơi! Cô tỉnh táo lại chút đi!”

“Bỏ ra!”

“Lâm Tấn Nhiễm!” Đúng lúc này, Chu Duy Ân chạy vào, “Sao cô lại xuống giường?”

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh ta thì như được cứu mạng, đột nhiên cô nắm chặt ống tay áo anh ta, “Anh ấy đâu, anh ấy đâu rồi?!”

“Anh ấy... Anh ấy ở phòng khác.”

“Đưa tôi đi!”

“Lâm Tấn Nhiễm, bây giờ cơ thể cô vẫn chưa bình phục, bên chỗ anh ấy có rất nhiều người.” Chu Duy Ân trấn an cô, “Chúng ta đang ở Tứ Xuyên, bác sĩ cũng ở đây, mọi người đều an toàn.”

“Tứ Xuyên...” Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Chu Duy Ân mấp máy môi, “Hơn một ngày.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Đưa tôi đi gặp anh ấy.”

“Cô...”

“Đưa tôi đi gặp anh ấy!”

Cả đoạn đường đi tìm anh, Chu Duy Ân cũng nói sơ qua về chuyện một ngày qua.

Chu Chính Hiến được cứu ra, lúc đó là người ở đây giúp, sau đó Chu gia ở Tứ Xuyên báo cho mọi người đến đây.

Sau khi chữa trị ở bệnh viện lớn, hiện tại anh đang nằm trong phòng VIP, chỉ là chưa tỉnh dậy.

“Trước đó đồng đồ nát không sập, anh ấy cũng bị thương mà đúng không?”

Chu Duy Ân dừng một lát, hơi khó khăn nói, “Bác sĩ nói phần lưng của anh ấy bị vật nặng đè lên, không gạt đi mà vẫn gắng gượng đưa mọi người ra ngoài... Cũng là kỳ tích.”

Cổ họng Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lại, anh nói không sao cả, anh nói chỉ là vết thương nhỏ, rõ ràng không nhìn được phải kêu lên nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì, con mẹ nó, Chu Chính Hiến thật sự là có tố chất lừa gạt.

Cuối cùng cũng tới gần phòng bệnh của anh, bởi vì Chu Chính Hiến vẫn chưa qua được cơn nguy kịch cho nên những người không có phận sự đều không thể vào trong.

Giờ phút này ở ngoài hành lang mọi người đều nghiêm túc trông coi.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm đến, tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên người cô, Lâm Tấn Nhiễm không quan tâm đến mọi người, cô khép khiêng bước về phía trước, trong lòng chỉ nghĩ về anh.

Thiệu Tổ Oánh há hốc mồm muốn đi về phía Lâm Tấn Nhiễm, nhưng Chu Thời Uẩn ở bên cạnh đã trực tiếp giơ tay trước mặt cô ấy, “Đứng lại.”

Thiệu Tổ Ánh, “Anh hai...”

“Hiện tại nhất định cô ấy không còn sức để nói chuyện với em.”

“Anh hai, anh cả sẽ không sao đâu đúng không?” Thiệu Tổ Oánh nghẹn ngào hỏi.

Chu Thời Uẩn cụp mắt, “Đương nhiên sẽ không có việc gì, bây giờ anh ấy... làm sao nữa rồi đi.”

“Ừm... Anh nói rất đúng, anh cả luôn nhớ nhung chị Nhiên Nhiên, giờ chị ấy trở lại rồi, làm sao anh ấy cam lòng...”

Chu Thời Uẩn “Ừ” một tiếng, đôi mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng Lâm Tấn Nhiễm đang đứng bên ngoài phòng bệnh, anh ta biết cô gái trước mắt này đã từng là Nhiên Nhiên, trước kia anh ta không tiếp xúc nhiều với cô, nhưng anh ta nhớ rõ anh cả đối xử với cô bé này rất tốt, tốt đến mức làm cho mấy anh em bạn họ đều hơi ghen tị.

“Reng reng reng.” Điện thoại vang lên, Chu Thời Uẩn nhìn thoáng qua, đi vài bước đến phía bên kia hành lang, bấm nút nhận cuộc gọi, bên kia điện thoại nhanh chóng truyền đến giọng nói đầy lo lắng của phụ nữ, “Alo, Chu bảo bối, anh cả...”

Lâm Tấn Nhiễm đứng tựa vào cửa kính nhìn Chu Chính Hiến ở đằng xa, trên người anh cảm rất nhiều dây, ngoài tiếng tí tí của những thiết bị thì hoàn toàn không có tiếng động nào khác.

“Khi nào anh ấy sẽ tỉnh?”

“Không thể xác định được.” Hoắc lão phu nhân luôn ngồi một chỗ không biết đã đi đến chỗ cô từ lúc nào, mà Chu Minh không tìm thấy Lâm Tấn Nhiễm ở phòng bệnh của cô, lúc này cũng đi sang phòng bệnh của Chu Chính Hiến.

“Tấn Nhiễm, sao con lại đứng đấy, ngồi xuống trước đã.” Chu Minh lo lắng cho thân thể Lâm Tấn Nhiễm, vội vàng muốn bước đến đỡ cô ngồi xuống.

Lâm Tấn Nhiễm không để Chu Minh đỡ mình, cô nhìn chằm chằm vào bên trong, đột nhiên nói, “Xin lỗi.”

Hoắc lão phu nhân dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm chán nản cười khổ, “Đều do cháu nên anh ấy mới như vậy. Lão phu nhân, trong lòng bà nhất định đang trách cháu đúng không?”

Hoắc lão phu nhân yên lặng một lúc mới lên tiếng, “Cháu biết vì sao mấy ngày nay bà không quan tâm đến hai đứa không?”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm dờ ra.

Hoắc lão phu nhân khẽ thở dài một tiếng, “Bởi vì bà hiểu rõ Chính Hiến, từ nhỏ đến lớn lòng dạ thẳng nhóc này rất tàn nhẫn, nếu không cũng không thể lẫn lộn trong giới kinh doanh ăn tươi nuốt sống người khác này, nó mà muốn cái gì, muốn làm gì, chỉ cần nó xác định thì tuyệt đối nó sẽ làm được.”

“Nó thích cháu, muốn ở bên cạnh cháu, nếu như bà ngăn cản nó, nó có thể bỏ mặc Chu gia cũng phải chống đối đến cùng với bà... Cô bé à, sau khi bà biết rõ cháu là ai thì chưa từng có ý ngăn cản hai đứa, Chính Hiến có chấp niệm đối với cháu, mấy năm gần đây bà có thể nhìn thấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm không nói gì.

Hoắc lão phu nhân tiếp tục nói, “Ngoài ra, cháu không cần xin lỗi, đây là... Chu gia nợ cháu.”

Lâm Tẩn Nhiễm run lên, nợ?

Hiện tại cô cũng không quan tâm đến việc này, điều cô muốn chỉ là anh có thể hoàn hảo đứng trước mặt cô thôi.

Năm ngày trôi đi, anh qua khỏi cơn nguy kịch nhưng vẫn chưa tỉnh.

Lâm Tẩn Nhiễm đã có thể đi vào phòng bệnh thăm anh, vì vậy cô thường xuyên ngồi ở phòng bệnh của anh cả ngày, bất kể có ai đến nói cô đi nghỉ ngơi thì cô vẫn vững như kiềng ba chân, cô thường hay nói một câu: Cô sợ khi anh tỉnh dậy mình không phải là người đầu tiên biết.

Rất nhiều người của Chu gia đến đây thăm Chu Chính Hiến, mà Hoắc lão phu dứt khoát ở lại Tứ Xuyên đợi đến lúc anh tỉnh. Chu Duy Ân thay đổi tính cách ồn ào, anh ta sẽ ngẫu nhiên ngồi trong phòng bệnh không nói một câu, chỉ ở cạnh Lâm Tẩn Nhiễm. Sau khi trải qua chuyện này, anh ta cũng đã thông suốt hoàn toàn, không có người nào có thể thay đổi vị trí của Chu Chính Hiến trong lòng Lâm Tẩn Nhiễm, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Mà anh ta... Cứ như vậy đi, bây giờ thật sự chỉ cần thấy cô cười, chỉ cần làm cho cô vui vẻ là được rồi.

Hôm nay, Lâm Tẩn Nhiễm vẫn đi vào phòng bệnh của anh.

Anh vẫn yên lặng nằm đó, ngoại trừ gương mặt không còn tái nhợt như trước nhưng vẫn không có gì khác biệt lắm, anh vẫn ở đó, chỉ là đang ngủ mà thôi.

Lâm Tẩn Nhiễm giơ tay nắm chặt tay anh, tựa mặt vào lòng bàn tay anh, “Còn chưa tỉnh nữa à, anh muốn em đợi bao lâu?”

“Chu Chính Hiến, anh không tỉnh lại, em không vui chút nào.”

“Anh biết không, hôm qua Triều Triều đã đến, nó khóc rất nhiều, nếu hôm nay anh còn chưa tỉnh, đợi lát nữa nó đến không chừng sẽ khóc tiếp đấy.”

...

Giữa trưa.

“Tẩn Nhiễm.” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oanh đi đến, “Mười hai giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn hai người bọn họ, “Mọi người đi đi, tôi không đói.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh liếc nhau một cái, “Bác sĩ nói muốn kiểm tra cho anh cả một lần, một mình chị ở đây cũng không có chuyện gì để làm, trước tiên đi ăn cơm đã, chị cũng không thể kiệt sức được.”

Sau khi nói vậy thì thật sự là có mấy bác sĩ đi vào, nhìn bộ dạng bọn họ xem ra là muốn đẩy Chu Chính Hiến đi kiểm tra.

Lâm Tẩn Nhiễm cũng đứng lên đi theo, “Tôi đi theo nữa.”

Bác sĩ nói, “Người nhà bệnh nhân không cần đi theo, không thể vào phòng kiểm tra.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “Tôi chờ ở bên ngoài.”

“Haizz, chị theo bọn tôi đi ăn cơm trước đã.” Tô Căng Bắc bước tới ép cô, “Đợi chúng ta cơm nước xong xuôi thì anh cả cũng trở về rồi.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh một trái một phải đưa người đi, thật ra hai cô ấy lo lắng cho Lâm Tấn Nhiễm, nhiều ngày như vậy, dường như cô đang trao đổi linh hồn cho người khác, bộ dạng hồn bay phách lạc như kia, nhìn thế nào cũng thấy đau lòng.

Ba người không đi xa mà ăn trong nhà hàng gần bệnh viện.

“Tôi ăn xong rồi.” Lâm Tấn Nhiễm vội vàng ăn rồi đứng lên, “Tôi đi về trước.”

“Này này này, chờ bọn tôi một chút!” Thiệu Tổ Oánh và Tô Căng Bắc vội vàng đứng lên, Thiệu Tổ Oánh đi thanh toán, Tô Căng Bắc thì đuổi theo Lâm Tấn Nhiễm, thật ra trong lòng bọn họ Lâm Tấn Nhiễm cũng là người bị bệnh, cô cần phải được quan sát từng giờ từng phút một.

Bởi vì thời gian bọn họ dùng cơm vô cùng ngắn, hơn nữa phòng kiểm tra lại tương đối gần cho nên nên Lâm Tấn Nhiễm đi đến phòng kiểm tra trước chứ không phải phòng bệnh.

“Bác sĩ, Chu Chính Hiến còn ở bên trong không?” Lâm Tấn Nhiễm hỏi bác sĩ vừa đi ra từ phòng kiểm tra.

“Cô nói Chu tiên sinh à?” Bác sĩ cười cười, “Không, anh ấy tỉnh rồi, bây giờ đang ở phòng bệnh, cô không biết sao?”

“Cái gì...” Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, tiếp theo là mừng rỡ, mà Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh phía sau cô yên lặng liếc nhau một cái, fuck, rốt cuộc hôm nay bọn họ đã gây ra nghiệp chướng gì vậy?

“Lâm...”

Lời nói còn chưa dứt, hai người đã thấy Lâm Tấn Nhiễm chạy đến phòng bệnh, cô rất sốt ruột, cơ thể lão đảo suýt nữa đã ngã xuống.

“Chờ gì nữa? Đi thôi!” Tô Căng Bắc nói.

Thiệu Tổ Oánh, “À!”

Lâm Tấn Nhiễm chạy một mạch không ngừng, lúc cô thật sự đã bước đến phòng bệnh thì bước chân cứng đờ, cô nhắm mắt lại, tay run rẩy, cuối cùng cũng đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng bệnh đã có người, Hoắc lão phu nhân, Chu Thời Uẩn, Chu Diễm... rất nhiều người ở bên trong.

Lâm Tấn Nhiễm chậm chạp bước vào, mà lúc cô đến, căn phòng đang có tiếng nói chuyện bỗng yên tĩnh trở lại.

Tô Căng Bắc và Thiệu Tổ Oánh đi đến với Lâm Tấn Nhiễm, Chu Thời Uẩn thấy Tô Căng Bắc liền kéo cô đến bên cạnh mình, “Đi đâu thế?”

Tô Căng Bắc hơi xấu hổ, “Vốn muốn đưa Tấn Nhiễm ra ngoài ăn một bữa, sau đó đi đi lại lại, không ngờ lại bỏ lỡ thời khắc anh cả tỉnh lại, ừm... Chị ấy đợi nhiều ngày như vậy, bề ngoài như thể sắp kiệt sức.”

Chu Thời Uẩn cười khê, trong mắt lộ vẻ cưng chiều, “Ngốc.”

Tô Căng Bắc liếc anh ta, nhưng lúc này cũng lười nói thêm, trong lòng tràn đầy hi vọng nhìn vào đôi nam nữ làm người khác lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi tới gần, cô há hốc mồm muốn nói nhưng không nói nên lời, cơ thể cô giống như bị người khác giữ lại, rõ ràng cô muốn chạy tới ôm anh nhưng không hiểu sao hơi sợ hãi.

Đây là sự thật sao?

Giờ phút này anh ngồi trên giường, sắc mặt mặc dù vẫn hơi tái nhợt nhưng cuối cùng cũng có sức sống, dịu dàng nho nhã, là bộ dạng mà cô rất quen thuộc.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm sững sờ nhìn Chu Chính Hiến, anh cũng ngược mắt nhìn về phía cô. Đôi mắt của anh hơi đảo, giống như hồ sâu đen thẳm trực tiếp hút cô vào.

Trong đôi mắt lẩn ẩn gợn sóng, cuối cùng lại biến thành ánh sáng nhẹ nhàng.

Tất cả đều trở nên yên tĩnh, bỗng nhiên anh cong môi cười, chậm rãi đưa tay ra với cô.

“Nhiễm Nhiễm, qua đây cho anh ôm một cái nào.”

HOÀN CHÍNH VĂN

64. Chương 64: Ngoại Truyện 1

Sau trận động đất ở Vân Nam, Chu Chính Hiến phải nghỉ dưỡng hơn nửa năm, Lâm Tấn Nhiễm lo lắng cho cơ thể của anh nên không màng ngày đêm ở bên cạnh chăm sóc anh. Điều đơn giản phải nói tới là cô trực tiếp ở trong phòng của anh dưới con mắt của tất cả mọi người Chu gia, chung giường chung gối với anh.

Không ai dám nói gì, cũng không ai dám thảo luận, bởi vì ngay cả Hoắc lão phu nhân cũng chỉ nhìn mà không nói gì.

Tóm lại... Mọi người ngoại trừ khiếp sợ ra còn rất kinh ngạc, nhất là mấy người phòng y tế đã từng là đồng nghiệp của Lâm Tấn Nhiễm, bọn họ đều có vẻ mặt đầy mờ mịt.

Hóa ra bên cạnh mình là phu nhân tương lai, haizzz... Hối hận vì đã không nịnh bợ đúng chỗ!

Sau này, Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm kết hôn theo như mong muốn của mọi người, bọn họ đặc biệt chậm rãi tận hưởng tuần trăng mật, cũng thuận tiện để lại một hạt giống trong tuần trăng mật.

Có lẽ vẫn có người còn ấn tượng, có một khoảng thời gian ngắn Hoắc lão phu nhân luôn muốn Chu Chính Hiến cưới vợ, bà còn nói với tốc độ không nhanh không chậm này của Chu Chính Hiến, có khi Chu Thời Uẩn có con rồi mà anh vẫn chưa có tí động tĩnh nào.

Mà bây giờ Hoắc lão phu nhân thấy khá mất mặt.

Nhưng mà việc mất mặt này làm bà rất vui.

Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm không giống với Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc, hai người kia phải sau khi kết hôn nhiều năm mới có con, mà Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm vừa kết hôn đã có con, tốc độ cực nhanh làm cho Chu Thời Uẩn hận không thể bế Tô Căng Bắc về phòng từng giây từng phút một.

Con đầu lòng của Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm là con trai, vốn đã có Triều Triều là thằng nhóc yêu quái, bây giờ có thêm một đứa con trai nữa, có thể thấy, sau này Chu gia sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

Khi đứa bé còn chưa đầy một tuổi, Chu Chính Hiến bế con trai sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan ra. Về sau anh càng ngày càng cảm thấy không đúng, rõ ràng là sinh con trai nhưng tại sao lại có cảm giác sinh ra một tình địch nhỉ???

Sau khi công việc của Lâm Tấn Nhiễm đi vào quỹ đạo thì càng ngày càng bận rộn, mà khi cô về nhà thì luôn dính lấy con trai, dạo này đều chơi với đứa con trai năm tuổi, dường như không thèm quan tâm đến anh

Chu Chính Hiến rất bất mãn, vì vậy có một ngày khi cô vừa về nhà đã chặn cô lại, “Nhiễm Nhiễm, em nhớ hôm nay là ngày gì không?”

“Hôm nay?” Lâm tấn Nhiễm dừng một chút nhưng không nghĩ ra được, “Là ngày gì?”

“Vậy mà em cũng không biết?” Chu Chính Hiến véo mặt cô, “Ngày quan trọng như vậy chúng ta phải ra ngoài ăn cơm, chỉ hai người chúng ta.”

Lâm Tấn Nhiễm không hiểu, “Vậy hôm nay là ngày gì?”

Chu Chính Hiến ho một tiếng, “Là ngày... chúng ta hôn nhau lần đầu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Làm sao vậy, anh thấy ngày này rất đáng kỷ niệm.” Đối diện với biểu cảm im lặng của Lâm Tấn Nhiễm, Chu Chính Hiến vẫn nghiêm túc, “Đi thôi, anh chở em đến một nơi.”

Lâm Tấn Nhiễm ngăn cản anh, “Này này, đợi tí, để em đi xem Thụy Thụy trước đã.”

“Không cần xem, bây giờ đã đến giờ ăn cơm tối, có lẽ thằng bé đã được đến phòng ăn rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm “À” một tiếng, “Vậy thì thật tốt, chúng ta không ăn ở nhà thì cũng phải nói cho mọi người một tiếng.”

Nói xong cô đi về phía phòng ăn, Chu Chính Hiến nhú mào, không muốn để cho cô đi vì nếu gặp thằng bé kia thì cô sẽ không muốn đi nữa.

Gần đây Chu gia ăn cơm rất đúng giờ, tất cả mọi người tập trung lại cùng nhau ăn.

“Ôi chị dâu, chị về rồi à?” Mấy ngày nay Thiệu Tổ Oánh ở nhà, cứ nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm liền tới bắt chuyện, sau đó bày ra biểu cảm dễ thương, “Ôi, Thụy Thụy rất nghe lời, em cho thằng bé ăn cơm nó cũng ăn, không kén ăn tí nào.”

“Cô nhỏ à, thật ra cô không cần dứt cơm cho cháu đâu, tự cháu ăn được.” Đứa bé năm tuổi chớp chớp đôi mắt sáng ngời, nói.

Thiệu tổ Oánh cười như được mùa, “Do cô coi thường cháu à, được rồi được rồi, cô không dứt, cô không dứt nữa nhé.”

“Chính Hiến, Tấn Nhiễm, hai đứa cũng ngồi xuống ăn cơm đi.” Hoắc lão phu nhân lên tiếng.

“Không được, hôm nay bọn cháu có việc phải ra ngoài ăn.” Chu Chính Hiến nói.

Đứa bé nghe xong lập tức nhìn sang Lâm Tấn Nhiễm, “Mẹ ơi mẹ đi đâu vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ cười, cô đi đến trước mặt thằng bé phỉu mấy hạt cơm xuống, “Không biết, hỏi cha con đi.”

“Con cũng muốn đi, con cũng muốn ra ngoài ăn cơm.” Thằng bé lập tức buông đũa xuống, dùng đôi mắt đáng thương nhìn Lâm Tấn Nhiễm, “Ăn cái gì ngon đi mẹ, ăn cái lẩu xiên que lần trước mình đứng không ạ?”

“Khụ khụ!” Lâm Tấn Nhiễm liếc mắt nhìn con trai, cái này không thể nói lung tung, việc cô bí mật dẫn thằng bé đi ăn “Thực phẩm rác rưởi” sao có thể để cho người khác biết được?

Thằng bé lập tức hiểu ý, vì vậy thấp giọng nói, “Mẹ à, mẹ và cha đi ăn vụng đồ ăn ngon không thể không dẫn con đi.”

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng mọi người ở đều nghe thấy, bà cụ nhìn thằng bé đang khấn trương cười rộ lên.

Lâm Tấn Nhiễm nhéo nhéo gương mặt mềm mịn của thằng bé, “Việc đó...”

“Được.” Chữ còn nói ra miệng thì người đàn ông phía sau đã kéo cô.

Lâm Tấn Nhiễm khó hiểu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu tiên sinh nhà cô đang liếc con trai bảo bối, nói, “Ăn cơm đi, ngoan ngoãn đợi cha mẹ về.”

Thằng bé há to miệng, “Cha mẹ không dẫn con đi...” Nói xong lại nhìn về phía Hoắc lão phu nhân, vẻ mặt đầy tủi thân, “Cụ ơi, cha cháu không dẫn cháu đi nữa...”

Hoắc lão phu nhân cưng chiều thiếu gia nhỏ này thì ai cũng biết, thằng bé vừa khóc vừa mách như vậy khẳng định người già sẽ mềm lòng. Giống như dự đoán, Hoắc lão phu nhân liếc nhìn Chu Chính Hiến, lập tức lên tiếng, “Chính Hiến, dẫn thằng bé đi với, thằng bé dính hai đứa lắm.”

Chu Chính Hiến trầm suy nghĩ, là dính vợ anh, không phải dính anh.

“Mẹ ơi, bế con, bế con đi.”

Đương nhiên là Lâm Tấn Nhiễm bằng lòng, cô vừa định đi qua bế thằng bé thì người nào đó đứng bên cạnh lập tức trầm giọng nói, “Chu Tư Thụy.”

“...”

“ ... ”

Chu Chính Hiến gọi tên đầy đủ, thằng bé lập tức im lặng. Toàn bộ Chu gia đều biết, Chu Chính Hiến nhìn tao nhã như vậy nhưng một khi nổi giận thì không ai dám nói một chữ không.

“Đi đến đây với cha.”

Thằng bé dừng lại một chút, “...Vâng.”

Một lớn một nhỏ một trước một sau đi sang bên cạnh, Lâm Tấn Nhiễm nhìn bộ dạng của hai người, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Một lát sau, Chu Chính Hiến thì tinh thần sảng khoái, mà thằng bé thì cúi đầu ủ rũ trở về.

“Tổ Oánh, trông nó ăn cơm đi, sau khi nó ăn xong thì dẫn nó đến chỗ giáo viên đọc sách.” Chu Chính Hiến thản nhiên nói.

“Vâng, em biết rồi anh cả.”

“Đi thôi.” Chu Chính Hiến đưa tay nắm lấy tay Lâm Tấn Nhiễm, cầm lấy xong thì quay ra nói với mọi người, “Mọi người ăn đi, bọn cháu đi trước.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Này này, Thụy Thụy...”

Chu Chính Hiến, “Thụy Thụy ngoan ngoan ăn cơm rồi, kệ nó đi.”

Chu Tư Thụy vội vàng đáp lời, bày ra vẻ mặt “Cha mẹ mau đi đi, con vẫn ổn”, “Cha mẹ đi chơi vui vẻ, nhớ về sớm nhé.”

Lâm Tấn Nhiễm: “???”

Sau khi hai người lên xe Lâm Tấn Nhiễm mới hỏi, “Anh nói gì với con vậy, tại sao đột nhiên nó không đi nữa?”

“Uy hiếp nó thôi.”

“Hả?” Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, vừa bực mình vừa buồn cười, “Con ruột của anh mà anh như thế đấy, cái bộ dạng gian trá xảo quyệt kia anh đừng áp dụng lên con trai nhà mình.”

Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn cô, “Không có cách nào khác, ai bảo nó muốn phá hoại thế giới của hai người của chúng ta. Nhiễm Nhiễm, việc này không thể chấp nhận được, kể cả con cũng không được.”

Lâm Tấn Nhiễm chống cằm nhìn anh, “Cho nên anh đã nói cái gì?”

“Cũng không nói gì...” Chu Chính Hiến suy nghĩ một chút rồi nói, “Bà nội rất thích cái cốc Lưu Ly, em còn nhớ không?”

“Ừm, nghe nói là ông nội để lại, là đồ trong triều đình từ thời Đường.” Lâm Tấn Nhiễm nghi ngờ hỏi, “Không phải tháng trước anh làm vỡ nó sao, nói ra để làm gì vậy?”

“Cái đó quý giá vô cùng, ông nội mất rồi, bà nội luôn luôn giữ nó như bảo vật.” Chu Chính Hiến mỉm cười, nhìn cô một cái, “Và anh muốn sửa lại một chút, thứ đó do Thụy Thụy làm vỡ, không phải anh.”

“ ... ”

“Là thằng nhóc đó để anh gánh tội thay thôi.” Chu Chính Hiến dừng lại một chút mới nói tiếp, “Nhưng mà giờ nó cũng đã biết, anh giám sát và điều khiển tất cả. Cho nên anh nói với nó, nếu nghe lời anh thì anh sẽ không vạch trần nó.”

Lâm Tấn Nhiễm cạ lời, “Lúc ấy anh dứt khoát nhận mình làm vỡ cái cốc lưu ly chính là để làm việc này à? Em thật sự phục hai người luôn, ai cũng vô vị hết.”

Chu Chính Hiến không cảm thấy “vô vị” chút nào, ngược lại rất hào hứng nói, “Nhiễm Nhiễm, tháng sau em có mấy ngày nghỉ phép đúng không?”

“Ừm.”

“Vậy thì tốt, nghĩ xem muốn đi đâu chơi đi, chúng ta ra ngoài nghỉ ngơi.” Nói xong Chu Chính Hiến lại bổ sung thêm một câu, “Chỉ hai người chúng ta.”

“ ... ”

Ngày nào Chu Tư Thụy cũng bị bỏ rơi, vài năm sau từ vẻ mặt “Cha lại cướp mẹ của con rồi” trở thành “Cha thật sự rất vô vị”.

Hôm nay, chaa mẹ ra ngoài đi du lịch, bạn nhỏ Chu Tư Thụy bảy tuổi rảnh rỗi chán nản liền đi tìm anh họ Nghiêm Triều để chơi. Lúc này Nghiêm Triều đã là thiếu niên mười lăm tuổi, lúc này đang dựa vào ghế salon ăn đào, thái độ lười biếng có tám phần giống Chu Duy Ân.

“Tư Thụy, em đến rồi.” Nghiêm Triều ngược mắt lên nhìn thẳng bé, “Anh vừa định đi gặp em, nhưng mà lại gặp lão Triều nên ra đây chờ. Haizz, khi còn bé cũng là ông ấy dạy anh, bây giờ nhìn ông ấy anh vẫn thấy hốt hoảng.”

Chu Tư Thụy bật cười, giật lấy quả nho trong tay anh họ, “Nghe nói chú nhỏ về rồi, chú ấy đâu ạ? Sao em không thấy chú ấy?”

“Chắc đang ở trong phòng, sao thế, em tìm cậu nhỏ à?”

“Đúng vậy, mấy hôm trước chú ấy hứa mang robot biến hình từ Mỹ về cho em đấy, em vẫn đang chờ đây này.”

“Robot?” Nghiêm Triều liếc nhìn thẳng bé, “Quả nhiên là trẻ con, vẫn thích mấy thứ đồ chơi này.”

Chu Tư Thụy cười nhạt, giọng nói non nớt nhưng vẫn nghiêm túc đáp lại, “Tập đoàn liên hợp quốc Aldebaran của Mỹ và Pháp đã có nghiên cứu mới nhất, đây là người máy cao cấp trang bị kỹ thuật phân biệt giọng nói, có thể biểu lộ tình cảm trên mặt, giọng nói đều được xử lý. Nhưng mà... em nghĩ em có nói anh cũng không hiểu.”

Nghiêm Triều, “Thằng bé này...”

“Em muốn đi tìm chú nhỏ, để xem thành phẩm có dễ dùng hay không.” Nói xong, Chu Tư Thụy lập tức đứng dậy đi đến cửa.

“Em chờ một chút, chờ một chút.” Nghiêm Triều ném quả nho, “Nói khoa trương làm gì, anh đi xem với em.”

Hai người đi đến trước phòng Chu Duy Ân, nhưng gõ cửa một lúc lâu cũng không có người đáp lại. Nghiêm Triều lúc bé thường xuyên đi thẳng vào phòng Chu Duy Ân, bây giờ cũng tự nhiên như vậy, không khách khí đẩy cửa vào.

“Thật sự không có ở đây, cậu nhỏ đi đâu rồi nhỉ?” Nghiêm Triều nằm xuống giường Chu Duy Ân, “Anh đoán là đi ra ngoài rồi, Tư Thụy, em tự tìm con robot kia đi, có khi nó ở trong phòng đó.”

“Được ạ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chu Tư Thụy, ngụ ý: Tưởng nhớ Chu Nhuế.

65. Chương 65: Ngoại Truyện 2

Chu Tư Thụy tìm một vòng cũng không thấy robot mà thằng bé mong chờ, vì vậy thằng bé định gọi thẳng cho Chu Duy Ân. Vừa định lấy điện thoại ra chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện.

“Về rồi!” Nghiêm Triều đang chơi liền kéo Chu Tư Thụy.

Hai người núp sau giá sách, đợi đến lúc Chu Duy Ân đi qua định dọa cho anh ta hoảng sợ.

“Anh sai rồi được không, cái đó là từ mấy năm trước, anh còn chẳng biết là nó ở trong phòng anh nữa.” Theo giọng nói của Chu Duy Ân vọng đến, có hai người từ từ bước vào.

Một nam một nữ, nam là Chu Duy Ân, người con gái anh ta đang nói chuyện là cô bạn gái Đinh Nhạc Dung vừa quen mấy tháng.

Chu Tư Thụy nhìn hai người qua khe hở của đồng sách, nghe mọi người nói, chú nhỏ và bạn gái ở cạnh nhau lâu rồi, trước kia là nữ đuổi nam chạy, nhưng bây giờ ngược lại, nam lại sống chết đuổi theo nữ.

“Chu Duy Ân, cái này vốn để bên trong bàn học của anh, chỗ rõ ràng như vậy mà anh có thể không biết sao?” Đinh Nhạc Dung rõ ràng hơi mệt mỏi, “Khi còn nhỏ là em không hiểu chuyện, anh không thích em mà em vẫn mặt dày theo đuổi anh. Nhưng sau này em nhận ra, em buông tha cho anh... Nhưng lần này là anh trêu chọc em trước, anh không thể từ bỏ chị ấy thì tại sao lại đùa giỡn em?”

“Em nói vớ vẩn gì đấy, cái gì gọi là anh không buông bỏ cô ấy được?” Chu Duy Ân ôm vai cô ta, dịu dàng nói, “Đây là Chu gia, em đừng nói mấy thứ này ở đây, nếu không người khác nghe thấy thì không biết sao nữa.”

“Ở đây không có người.” Mắt Đinh Nhạc Dung đỏ ửng, “Dù sao đi nữa tình yêu của anh dành cho em vẫn không bằng lúc trước anh dành cho Lâm Tấn Nhiễm.”

“Bộp.” Chu Tư Thụy vô cùng bất ngờ, không cẩn thận làm rơi cuốn sách.

Nghiêm Triều vội vàng bịt miệng Chu Tư Thụy, trời ơi, sao có thể để cho đứa bé Tư Thụy nghe mấy cái không nên nghe này chứ, thật sự hôm nay ra ngoài quên không xem hoàng lịch.

“Ai đó?” Chu Duy Ân bực mình hỏi.

“Khụ khụ, cái đó... Là cháu.” Nghiêm Triều buông Chu Tư Thụy, cam chịu số phận bước ra ngoài, “Cậu nhỏ, cậu về rồi.” Nói xong lại nhìn về phía Đinh Nhạc Dung nói, “Cháu chào mẹ nhỏ.”

Đinh Nhạc Dung hơi xấu hổ, cô ta lườm Chu Duy Ân một cái rồi mở cửa chạy ra ngoài.

“Ôi Dung Dung...” Chu Duy Ân bực bội, cầm cuốn sách đập lên mặt bàn, “Đáng chết.”

“Cậu nhỏ.” Nghiêm Triều liếc nhìn cuốn sách nhỏ, “À... Cái này, sao cậu nhỏ không vứt nó đi, cho dù không muốn vứt thì cũng phải giấu kỹ chứ.”

Cái thứ trên bàn này khi còn bé Nghiêm Triều từng xem qua, bên trong có một đồng chữ nhưng chỉ là một cái tên: Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm, Lâm Tấn Nhiễm,...

Chu Duy Ân liếc thẳng bé, “Không có việc gì sao cháu lại ở phòng cậu làm gì?!”

“Cháu... Tư Thụy tìm cậu đó.”

“Tư Thụy?” Chu Duy Ân dừng lại một lát, “Người đâu?”

“Cháu ở đây.” Chu Tư Thụy lặng lẽ đi ra từ sau giá sách, cậu bé ngược mắt lên, dùng đôi mắt vô tội nhìn Chu Duy Ân, “Chú nhỏ, vừa nãy hai người...”

“Trẻ con nghe cái gì lại không nghe!” Chu Duy Ân vội che giấu lòng mình, “Này, mặc kệ lúc nãy cháu nghe được cái gì, quên hết đi cho chú.”

Nghiêm Triều cũng giả vờ làm người lớn, quay đầu trừng mắt với Chu Tư Thụy, “Quên hết tất cả, nghe rõ chưa?”

Chu Tư Thụy: “...”

Về sau, khi Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm đi du lịch về.

Suốt mấy ngày nay, Chu Chính Hiến phát hiện con trai nhà mình thích nhìn anh than thở, hơn nữa gần đây cậu bé cực kỳ hiếu chuyện, vô cùng bất thường tình nguyện để anh và Lâm Tấn Nhiễm hưởng thụ thế giới hai người.

Đối với sự thay đổi của con trai, ngay từ đầu Chu Chính Hiến đã thấy kỳ lạ, nhưng mà anh thích tình trạng này cho nên cũng không hỏi, cuối cùng lại cho rằng mình... Có phương pháp dạy con.

Xế chiều ngày nào đó, Chu Tư Thụy mang bài tập của mình đến thư phòng của Chu Chính Hiến.

“Cha ơi, giáo viên của con nói bài tập cần có chữ ký phụ huynh.”

“Ừ, mang đến đây.”

Chu Chính Hiến thả tài liệu xuống, nhìn con trai nhà mình đi qua bàn làm việc đến cạnh anh, sau đó đặt quyển vở trước mặt anh, “Vâng ạ.”

Chu Chính Hiến không xem qua nội dung bài tập mà ký luôn, thật ra với trình độ của Chu Tư Thụy thì mấy bài tập này của trường như đồ chơi trẻ con vậy.

Trước kia Chu Tư Thụy đợi anh ký xong sẽ ôm vở chạy đi, nhưng lần này cầm vở bài tập nhưng vẫn chưa có ý định đi.

“Làm sao vậy?” Chu Chính Hiến đưa tay xoa đầu thằng bé, dịu dàng hỏi, “Con có gì muốn nói à?”

Chu Tư Thụy gật đầu, rất nghiêm túc nói, “Cha ơi, con hiểu cha rồi.”

Chu Chính Hiến sững sờ, “Hả?”

“Cha nói đúng, mẹ vừa thông minh lại xinh đẹp, thật sự có rất nhiều người nhìn mẹ.”

Chu Chính Hiến nhíu mày, “Quý nhỏ, con muốn nói cái gì?”

“Không muốn nói gì cả.” Chu Tư Thụy ra vẻ sâu xa vỗ vỗ vai Chu Chính Hiến, “Con phát hiện có nhiều người thích mẹ.”

Mấy chú ở bệnh viện đối xử với mẹ rất tốt, chú quân nhân thường xuyên đến thăm mẹ cũng rất tốt, bây giờ đến cả chú nhỏ cũng... Haizzz, lúc này cậu bé nhận ra mình và cha ở cùng một chiến tuyến, mẹ là của cha, ai cũng không thể cướp mẹ đi.

“Thụy Thụy, ngoan ngoãn nói cho cha nghe, ai thích mẹ con rất nhiều. Hửm?” Chu Chính Hiến híp mắt, trong giọng nói có mùi lửa gắt, “Con thấy ai đối xử với mẹ tốt, nói ra sẽ có quà.”

“Quà gì ạ?” Đôi mắt Chu Tư Thụy sáng lên.

“Không phải con thích đủ loại robot sao, nghe nói lần này chú nhỏ về có mang theo một con.” Chu Chính Hiến nói, “Nếu tin tức của con đáng tin cậy, con nói một cái, cha cho con một con, có được không?”

Chu Tư Thụy cau mày, “Thật hay giả vậy ạ, cha sẽ lại giống như chú nhỏ, đi mua robot cho con nhưng rồi cũng không mua được á?”

Chu Chính Hiến gõ trán thằng bé, “Sao nào, con cảm thấy cha không có năng lực giống chú nhỏ của con à?”

Đương nhiên Chu Tư Thụy không nghĩ như vậy, cậu cảm thấy chú nhỏ hoàn toàn đáng tin cậy ở mặt này vì chú nhỏ đi khắp nơi, cái này thì chú dễ tìm, nhưng cha của cậu thì không như hồi trước, bận rộn muốn chết, lúc không bận rộn thì đặt toàn bộ tâm tư lên người mẹ.

“Được rồi, con tin tưởng cha.” Chu Tư Thụy nói.

“Tốt lắm.” Sau đó Chu Chính Hiến nhích lại gần, ánh mắt lười biếng nhưng mạnh mẽ nhìn Chu Tư Thụy, “Cho nên con vừa mới nói rất nhiều người... Là những ai?”

“À, đương nhiên là bác sĩ làm cùng với mẹ trong bệnh viện rồi.” Chu Tư Thụy thấp giọng nói, “Chú kia mới chuyển đến, nghe nói tay nghề rất lợi hại, mẹ hay tán thưởng chú ấy.”

Dứt lời, cậu bé thấy sắc mặt cha mình trầm xuống.

“Cha, con đã khai ra một người rồi, cha nhớ robot của con đấy nhé.” Chu Tư Thụy nói xong thì cầm quyển vở đi, để lại một mình Chu Chính Hiến trong thư phòng suy nghĩ về đời người: làm sao để bóp chết tình địch.

Sau khi Chu Tư Thụy ra khỏi thư phòng thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Cậu cũng sẽ không nói cho cha chuyện của chú nhỏ đầu, bình thường chú nhỏ đối xử với cậu bé tốt như vậy, không thể tùy tiện bán đứng được.

Sau khi có tin tức của con trai, Chu Chính Hiến dính lấy Lâm Tấn Nhiễm nhiều hơn.

Người của Chu gia cũng biết, Đại thiếu gia nhà họ chiều chuộng phu nhân đến tận trời, không chỉ mình anh cưng chiều, anh còn muốn người khác phải nghe theo cô. Nếu nghe được ai dám nặng lời với cô, Đại thiếu gia sẽ quang minh chính đại hành hạ người đó đến chết.

Nhớ năm đó, Đại thiếu gia còn trẻ đã cực kỳ khẩu phật tâm xà (1), nhưng sau khi yêu đương rồi kết hôn, càng ngày càng giống con mèo...

(1) Khẩu phật tâm xà: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác

Đúng lúc Chu Chính Hiến ở cửa thư phòng, chợt nghe thấy bên trong có tiếng trách móc, bước chân Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, nhìn ra sau lưng thì thấy Chu Diễn đang đi tới, “Bên trong có chuyện gì vậy?”

Chu Diễn nói, “Ừm, là chuyện của công ty, Tiểu Lục gây họa, không xác định kỹ mà đã ký hợp đồng, số lượng không ít, bây giờ đang bị dạy dỗ.”

Tiểu Lục là đứa bé ở nhánh khác của Chu gia, bởi vì từ bé có tư chất hơn người nên Chu Chính Hiến để cậu ta làm bên cạnh mình, hơn nữa luôn luôn bồi dưỡng cậu ta, hi vọng cậu ta có thể đạt đến trình độ như Chu Diễn. Nhưng mà tính cách Tiểu Lục không thận trọng như Chu Diễn, làm việc thường hay nóng nảy.

“Hợp đồng gì mà cậu ta có thể trực tiếp được ký chứ, cậu ta cũng chỉ là thằng nhóc con hai mươi mấy tuổi đầu thôi mà.”

Chu Diễn mỉm cười, “Hạng mục kia do cậu ấy phụ trách, thật sự có quyền này. Còn nữa, hai mấy tuổi đầu cũng không phải đứa bé, lúc đó thiếu gia đã sớm một mình đảm nhiệm một phần công ty rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày.

Chu Diễn đẩy cửa đi vào, Lâm Tấn Nhiễm cũng đi vào theo. Trong thư phòng có mấy người của công ty đang đứng, người ở giữa đang nghiêm mặt là Tiểu Lục.

Mà trừ mấy người này, Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi cũng ở đây, nhưng mà họ ngồi trên ghế salon, rõ ràng là đến đúng lúc Chu Chính Hiến đang dạy dỗ người ta.

“Chị!” Tiểu Lục thấy Lâm Tấn Nhiễm thì hai sáng lên, “Chị, chị trở về rồi!”

Bình thường quan hệ của Tiểu Lục và Lâm Tấn Nhiễm cũng không tệ lắm, ngày thường đều mở miệng gọi một tiếng “chị” vô cùng thân thiết. Hơn nữa mỗi lần cậu ta bị Chu Chính Hiến dạy dỗ đều lặng lẽ dùng Lâm Tấn Nhiễm làm Chu Chính Hiến rời mắt.

Quả nhiên, Chu Chính Hiến thấy Lâm Tấn Nhiễm tới thì sắc mặt cũng dịu đi.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Tiểu Lục, “Sao thế, gây chuyện rồi à?”

Tiểu Lục nháy mắt ra hiệu, ý là mau giúp đỡ em.

“Tiểu Lục, ngày mai lên công ty tự mình rời khỏi hạng mục này.” Chu Chính Hiến ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt trầm xuống.

Lòng Tiểu Lục thất lại, bày ra vẻ mặt tủi thân cho Lâm Tấn Nhiễm xem.

Chu Chính Hiến nhú mày, “Nhìn cô ấy làm gì, còn không đi đi.”

“Em, em biết rõ lần này do em kích động, nhưng mà, nhưng có thể cho em một cơ hội nữa không?”

“Đời người có rất nhiều chuyện chỉ có một cơ hội.” Chu Chính Hiến hơi cong môi, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, “Nếu mỗi hạng mục cậu đều kích động một lần thì bao nhiêu tiền đều có thể bị cậu phá hết.”

Tiểu Lục nghe xong thì khuôn mặt trắng bệch.

Lâm Tẩn Nhiễm nhìn Tiểu Lục, lại nhìn mấy người đứng bên cạnh không dám thở mạnh, “Khụ khụ, mọi người thảo luận lâu rồi nhỉ, tôi cho người mang đồ uống lên nhé.”

Nói xong cô nhìn về phía Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi, “Uống cái gì?”

“À... Gì cũng được, chúng tôi không có ý kiến.”

Quách Vũ Phi liên tục gật đầu, “Đúng đúng, chúng tôi không có ý kiến.”

Lâm Tẩn Nhiễm gật đầu, đang định đi ra cửa thì nghe thấy người ngồi sau bàn làm việc nói, “Đến đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại.

“Nhiễm Nhiễm, đến đây.”

Lâm Tẩn Nhiễm quay đầu đi đến, lại thấy người nào đó nói với hai người bạn thân, “Muốn uống cái gì thì tự mình ra ngoài lấy mà uống, đừng làm phiền vợ tôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bạn nhỏ Thụy Thụy vẫn quá ngây thơ, chuyện của chú nhỏ cha cháu biết lâu rồi nhé!

P/s: Đinh Nhạc Dung từng xuất hiện rồi, là người đã vòng qua vòng lại khi Chu Duy Ân và Lâm Tẩn Nhiễm đi mua quần áo.

66. Chương 66: Ngoại Truyện 3

Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng nhìn nhau, bọn tôi đâu có gây chuyện, là vợ anh hỏi bọn tôi muốn uống gì mà!

Lâm Tẩn Nhiễm không thể nào chống đối lại người đàn ông đang giận giữ, cô đi ra phía trước, anh quay người tựa vào bàn làm việc nhìn cô, “Được rồi, đừng nhứ mày nữa, hung dữ như vậy dọa Tiểu Lục rồi.”

Chu Chính Hiến cầm chặt tay cô, “Em không thấy nó làm chuyện ngu xuẩn gì đâu.” Mặc dù nói như thế nhưng sắc mặt Chu Chính Hiến đã dịu đi vài phần.

“Cậu ấy còn nhỏ, cần anh chỉ dẫn nhiều.” Lâm Tẩn Nhiễm dứt lời liền liếc nhìn Tiểu Lục, “Cậu phải nhớ kỹ, không có lần sau đâu đấy.”

Tiểu Lục do dự một lúc mới nói, “Vậy hạng mục lần này em có thể không rút ra được không, em theo nó cũng lâu rồi, chị, cầu xin chị...”

Lâm Tẩn Nhiễm khẽ ho một tiếng, thằng nhóc này còn biết cầu xin cô.

“Xong rồi, ra ngoài trước đi, chuyện này ngày mai nói sau.” Chu Diễn đứng dậy nói với mọi người.

“Haizz, bọn em đi trước đây.” Quách Vũ Phi vươn vai đứng lên, nói với Chu Chính Hiến, “Anh cực kỳ không có nhân tính, có lẽ cũng không muốn đáp lại bọn em.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn anh ta, ý kia rõ ràng là, “Cậu hiểu là tốt rồi.”

Mọi người vội vã ra khỏi thư phòng, Tiểu Lục trước khi đi còn không quên nháy mắt với Lâm Tẩn Nhiễm.

Bên ngoài thư phòng.

“Thằng nhóc này thật sự thông minh, lần này coi như cậu cầu xin đúng người.” Quách Vũ Phi khoác vai Tiểu Lục, nói.

Tiểu Lục vẻ mặt đau khổ, “Không biết lần này em còn cơ hội nữa không đây...”

“Chỉ cần Lâm Tấn Nhiễm chịu mở miệng, một lần nữa ở lại tổ hạng mục này thì không phải việc khó.” Quách Vũ Phi nói, “Vị hoàng đế nhà các cậu nhìn qua là bộ dạng công chính liêm minh, nhưng chỉ cần liên quan đến Lâm Tấn Nhiễm... Tôi nói cho cậu biết, đó là không có nguyên tắc.”

Một đám người đi phía sau nghe vậy liền cười, mà Chu Chính Hiến thì đồng ý, khẽ gật đầu.

Lúc này trong thư phòng.

Chu Chính Hiến kéo Lâm Tấn Nhiễm ngồi lên đùi mình, sau đó ôm eo cô nói, “Làm sao vậy, muốn xin cho cậu ta à?”

“Trông rõ ràng vậy sao?”

Chu Chính Hiến vuốt vuốt tóc cô, “Có.”

“Em biết rõ tính cách của cậu ấy quá kích động, nhưng mà trải qua việc này, em nghĩ lần sau cậu ấy sẽ thay đổi.” Lâm Tấn Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, “Cậu ấy do một tay anh dẫn dắt, anh cam lòng làm vậy sao?”

Chu Chính Hiến hừ lạnh, “Chu gia liên tục có nhân tài, thiếu cậu ta thì cũng chẳng thay đổi gì.”

Lâm Tấn Nhiễm cười một tiếng, “Vâng, nhưng Tiểu Lục rất tốt, trong lòng anh nhất định vẫn khá thích cậu ấy. Em thấy được lần này anh sẽ tha thứ cho cậu ấy.”

Chu Chính Hiến liếc nhìn cô, “Rất tốt? Quá tốt? Có bằng anh không?”

Lâm Tấn Nhiễm không thể tưởng tượng được, “Anh còn so đo với một thằng nhóc sao?”

Chu Chính Hiến ghé vào tai cô, trầm giọng xuống, “Hiếm khi thấy em khoa trương khen người khác tốt như vậy.”

“... Đồ ấu trĩ.”

“Như này đi Nhiễm Nhiễm...” Chu Chính Hiến đột nhiên trở nên nham hiểm, “Em muốn tha thứ cho cậu ấy, vậy em biểu lộ thành ý được không?”

Lâm Tấn Nhiễm nhàn nhã dựa vào người anh, “Thành ý như thế nào?”

“Ví dụ như... Hiến thân chẳng hạn?” Người đàn ông sau lưng ung dung nói.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, dùng khuỷu tay đập xuống người anh, “Biết ngay anh sẽ nói ra mấy chuyện không có ý nghĩa mà.”

“Như vậy mà không có ý nghĩa?” Chu Chính Hiến thản nhiên thò tay vào áo cô, lúc mở miệng giọng nói đã khàn khàn, “Em bận rộn mấy ngày nay rồi... Anh thấy chuyện này rất có ý nghĩa.”

Nói xong anh xoay ngược cô lại, ôm cô đặt lên trên bàn làm việc. Không cho cô nhảy xuống, anh dùng hai chân chặn cô ở giữa.

“Này này, chuyện này, anh đừng làm bừa.” Lâm Tấn Nhiễm giơ tay bịt miệng anh lại, dở khóc dở cười đẩy anh ra xa.

Chu Chính Hiến mím môi, cởi bỏ vật cản của cô, trực tiếp để lên mặt bàn, “Đây là chỗ của anh, tại sao lại làm bừa?”

Lâm Tấn Nhiễm không cho anh hôn mặt cô, vì vậy anh liền hôn thẳng xuống cổ. Hai tay của anh chống bên hông cô, hôn dọc từ cổ đến vành tai, một lúc sau lại đi xuống, cuối cùng dừng lại ở ngực cô.

Quần áo bị kéo lộn xộn không chịu nổi, mặc dù chưa cởi bỏ hết, nhưng bộ dạng nửa kín nửa hở này thật sự rất mê người.

Lâm Tấn Nhiễm thở gấp, “Chu Chính Hiến, lát nữa sẽ có người vào.”

Chu Chính Hiến thò tay vào trong quần cô, vuốt ve nhẹ nhàng từ bụng xuống bắp đùi, như có dòng điện chạy tán loạn trong cơ thể, Lâm Tấn Nhiễm ghen ngào một tiếng, “Anh có nghe lời em nói không đấy...”

“Nghe rồi.” Anh cúi người xuống, “Nhưng không có sự cho phép của anh, sẽ không có người đi vào.”

“Con trai anh không có thói quen đó.”

“Nó vẫn đang đi học, em quên rồi à?” Chu Chính Hiến khó chịu nhíu mày, dứt khoát cởi quần của cô ra. Kéo quần xuống dưới, “Nói tới con... Nhiệm Nhiệm, không phải chúng ta đã đồng ý sinh con gái rồi sao?”

Lâm Tẩn Nhiệm cảm nhận được ngón tay anh đang đi sâu vào, gương mặt cô đỏ lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, “Con... Con gái gì?”

“Hai đứa bé của Chu Thời Uẩn rất đáng yêu, chúng ta cũng sinh một cặp đi.”

Lâm Tẩn Nhiệm, “... Anh cho rằng muốn sinh đôi là có à?”

Chu Chính Hiến cắn bầu ngực của cô, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống, “Cho nên chúng ta phải... Cố gắng.”

“A...”

Váy của Lâm Tẩn Nhiệm bị rách đến tận eo, hai đường rõ rệt. Bắp chân trần bị anh nắm trong tay. Môi anh từ từ trượt xuống, cuối cùng chạm đến nơi kín đáo nhất...

Thư phòng yên tĩnh lúc này lại phát ra những tiếng kêu xấu hổ, Lâm Tẩn Nhiệm nhìn lên trần nhà, cơ thể không kiềm chế được run rẩy. Dù là khi còn bé hay sau này. Đây là chỗ bọn họ thường ở cạnh nhau, nhưng xảy ra quan hệ ở chỗ này thì là lần đầu tiên.

Mặc dù hơi cấm kỵ nhưng lại cảm thấy kích thích lạ thường. Loại cảm giác kỳ lạ này mang theo mùi hương của anh. Tươi đẹp đến nỗi làm cho cơ thể và tâm trí của cô phản ứng kịch liệt. Vì vậy đến lúc Chu Chính Hiến ngẩng đầu lên từ giữa hai chân cô, cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc...

Chu Chính Hiến nhìn từ dưới lên trên, nhìn cô bởi vì tình ái mà cơ thể ửng đỏ, cảm nhận được cô điên cuồng ẩm ướt vì anh.

Anh thật sự không nhịn được.

Anh đặt cô lên người mình, cọ sát bên ngoài sau đó muốn trực tiếp tiến vào việc chính.

Lâm Tẩn Nhiệm rầu rĩ rên một tiếng, “Nhẹ thôi...”

Nhưng Chu Chính Hiến không nghe cô, anh vẫn đi vào, không chút nhẹ nhàng, bắt đầu điên cuồng chuyển động. Lâm Tẩn Nhiệm bị ép trên bàn, chỉ có thể vòng chân lên hông anh, mà tư thế này làm cho động tác của anh dễ hơn, anh gần như phát tiết nện nhào cô. Trêu đùa ngực cô, trong mắt cô là người đàn ông ngổ ngược nóng nảy.

Lâm Tẩn Nhiệm bị giày vò đến nỗi không ngừng rên rỉ, nhiều thứ trên mặt bàn không cẩn thận đã rơi hết xuống đất, Lâm Tẩn Nhiệm cắn răng, “Rơi rồi.”

Có vài tài liệu rất quan trọng, anh làm vậy như vậy cô sợ nó sẽ bị hư.

“Ừ.”

Cũng không thêm để ý.

“...”

Người đàn ông này bình thường nhìn thì tao nhã, nhưng vừa lên giường đã hoang dã bỏ nhào vào như sói, nhiều năm như vậy Lâm Tẩn Nhiệm đã sớm nhìn thấu rồi, nhưng ngay lúc này vẫn trợn to mắt nhìn anh... Thái độ khi làm việc của người này sao có thể được nhiều người tin tưởng và nghe theo vậy chứ?

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nhưng mà như lời anh nói, sẽ không có người ghé ngang đi vào chỗ của anh.

Một lúc sau, anh ôm cô, bản thân thì ngồi trên ghế, ôm cô ngồi trên đùi giống như ôm đứa bé.

Lâm Tẩn Nhiệm ôm cổ anh, ánh mắt mơ màng. Hơi thở của anh hỗn loạn, ôm chặt eo cô, tiếp theo đâm lên trên.

Lâm Tấn Nhiễm hơi khó để tiếp nhận thứ này nên khá trưởng đau, vì vậy cô vô thức dựa vào vai anh, hai chân quỳ chống lên ghế dựa bằng da, muốn đứng lên.

“Muốn đi sao?” Chu Chính Hiến cong môi, nhẹ nhàng ôm cô, kéo người cô xuống rồi chuyển động.

“Ừm...”

“Tự mình làm, hay là để anh?” Anh nhắc cầm cô, cúi đầu hôn một cái.

Lâm Tấn Nhiễm bị chặn miệng, nhưng giọng nói tỉnh tể vẫn thoát ra, cô không phục, “Em tự mình làm.”

Cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt vốn lạnh lùng trở nên kiều diễm hơn bao giờ hết, sau khi nói xong câu đó, cô bắt đầu chậm chạp chuyển động.

Eo cô rất nhỏ, mềm mại không xương.

Chu Chính Hiến kiểm chế cơ thể căng cứng của mình, đôi môi dịch chuyển từ vai xuống cổ cô, lưu lại những vết đỏ trên da thịt trắng nõn...

Anh vuốt ve và hôn loạn lấy lòng cô, mà cơ thể chuyển động rất nhanh đã khiến cô đạt khoái cảm cực hạn. Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cố gắng kìm nén âm thanh trong cổ họng.

Âm thanh coi như có thể khống chế nhưng cơ thể đã hoàn toàn không chống lại được...

Thất bại hoàn toàn.

“Không muốn.”

Lúc anh ôm cô đến bàn, Lâm Tấn Nhiễm cũng đập vào lồng ngực anh, cô thở nhẹ nhìn anh, “... Em mệt.”

Chu Chính Hiến ra vẻ đã hiểu nhìn cô, “Ừ, em đừng động đây, để anh làm.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh, “Anh có ngừng hay không?”

Ngày nào cũng vậy, đến lúc này dỗ dành cô thì ngoài miệng dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ nhưng cơ thể lại không ngừng.

“Đợi một lát nữa thì xong rồi.” Chu Chính Hiến dùng tay giữ chặt bàn chân đang đá vào ngực anh, sau đó dần dần trượt xuống mắt cá chân trắng nõn, anh cầm chặt, khẽ nói, “Nghe lời nào.”

Giọng nói trầm thấp đã nhiễm đầy mùi vị dục vọng, tim Lâm Tấn Nhiễm đập nhanh, “Này, Chu Chính Hiến... Ừm!”

...

Lừa đảo, lại lừa người ta.

Không ngừng, anh luôn bịp bợm để đùa giỡn cô.

Về sau lúc người nào đó đã ăn đủ no, anh mặc quần áo tử tế, áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt cô.

Hai tay Lâm Tấn Nhiễm đè đồng tài liệu bữa bộn của anh, cô gập chân lại, không khách khí giậm chân lên bàn làm việc của anh.

“Mặc vào.” Chu Chính Hiến đưa tay sửa lại quần áo đã bị lộn xộn.

Lâm Tấn Nhiễm đẩy tay anh ra, “Bị vò nát rồi.”

Chu Chính Hiến dịu dàng nhìn cô, “Trách anh sao, chúng ta đi đổi bộ khác nhé?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, lầm bầm nói, “Còn muốn ra ngoài à, dính dớp... Khó chịu chết đi được.”

“Anh công em.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, người đàn ông trước mặt đã xoay lưng lại trước mặt cô, “Lên đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ho mấy tiếng, “Mấy tuổi rồi hả, đi ra ngoài để người khác thấy thì ngại lắm, em tự mình đi.”

“Không phải lúc này em nói không muốn đi bộ à?” Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, cố chấp đòi công cô, “Nhanh lên, cùng lắm thì anh nhường đường cho mọi người qua rồi xoay người ra chỗ khác.”

“...”

Trên hành lang, ba người một cao hai thấp đi qua. Cao chính là Chu Tư Thụy, thấp chính là hai đứa bé sinh đôi của Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc.

Ba người đi tới, Chu Tư Thụy thấy cách đó không xa có hai người, bước chân cậu chững lại.

Chu Lương Hạ nhìn theo tầm mắt của cậu bé, “Ồ anh ơi, phía trước không phải là...”

Chu Tư Thụy quay sang nhìn cô bé, “Suyt, là cha mẹ anh, nói nhỏ thôi, đừng để bọn họ phát hiện ra chúng ta.”

Chu Lương Hạ “Ồ” một tiếng, đôi mắt hoạt bát chớp chớp, “Anh ơi, vì sao cha của chúng ta đều thích công mẹ trên lưng nhỉ, lúc trong phòng mẹ em luôn nằm ỳ trên lưng ba, đi WC cũng quần quít cha, bắt cha công đi.”

Chu Tư Thụy nhướn mày, “Mẹ anh không như thế đâu, mẹ rất tốt, đều do ba ép mẹ làm thế để tìm cảm giác tồn tại.”

Chu Lương Hạ cong môi, “Nhưng mà mẹ em rất xấu xa, ngày nào em cũng chịu thiệt. Quan trọng hơn là, cha em còn rất chiều mẹ...”

Chu Lương Ý nãy giờ đứng yên buồn bã nói, “Thói quen thôi, không phục thì chị đi tìm cha nói đi.”

Chu Lương Hạ liếc mắt, “Cha nghe lời chị mới lạ, cha thích mẹ nhất rồi.”

Chu Lương Ý cong môi, “Lương Hạ, coi như chị cũng tự hiểu đấy.”

“Hừ! Chị là chị của em, sao em dám nói vậy!” Chu Lương Hạ kéo tay áo Chu Tư Thụy làm nũng, “Anh nhìn em ấy kìa, dạy lại em ấy đi, chẳng biết lớn nhỏ gì cả.”

Chu Tư Thụy véo mũi cô bé, “Không biết lớn nhỏ? Trong nhà này không biết lớn nhỏ hình như là em đó.”

Chu Lương Ý, “Ừ, đúng rồi.”

Chu Lương Hạ, “... Hai người bắt nạt em.”

Đôi lời của Mạc Y Phi: Vốn ngoại truyện sẽ không bao giờ đặt pass nhưng chương này nhiều H quá nên mình xin phép được đặt =)))

67. Chương 67: Ngoại Truyện 4

Sau khi Chu Tư Thụy vào học cấp hai thì luôn được hoan nghênh, tuổi còn nhỏ đã nhận được thư tình. Mà nguyên nhân cậu bé được nữ sinh yêu thích như vậy bởi vẻ bề ngoài, nhưng quan trọng hơn là tính tình của cậu bé rất tốt, càng ngày càng trưởng thành, càng lớn càng có khí chất tao nhã giống cha cậu.

Đối với việc này Lâm Tấn Nhiễm hơi lo lắng, từ bé đã được nhiều người vây quanh, được nữ sinh yêu thích cũng không chuyện gì tốt, bởi vì... cô không muốn con mình sẽ phát triển tính tình cận bã.

Một ngày cuối tuần nào đó, Lâm Tấn Nhiễm trở về từ bệnh viện, theo thói quen cô đi vào phòng sách nhỏ của Chu Tư Thụy, muốn xem thử cậu bé có đang đọc sách hay không. Nhưng mà không nghĩ tới lần này gõ cửa rồi mở ra, cô không chỉ thấy con trai nhà mình, mà còn nhìn thấy ba cô bé đáng yêu.

Lâm Tấn Nhiễm chững lại, “Thụy Thụy, bạn... học của con à?”

“Cháu chào cô.” Mấy cô bé vội vàng đứng thẳng lên.

Trong đó có một cô bé nói, “Bọn cháu đều là bạn cùng lớp với Tư Thụy, thành tích của bạn ấy rất tốt, cho nên... bọn cháu hẹn nhau cuối tuần cùng làm bài tập.”

“Ồ, ra là vậy.” Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Học mệt không, có cần mẹ cho người mang bánh ngọt tới không?”

“Có ạ, vừa nãy con nói với quản gia rồi.” Chu Tư Thụy nghiêm túc ngồi trước bàn học, nhưng lại tránh ánh mắt của cô.

“Vậy được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm im lặng một lúc mới nói, “Thụy Thụy, con ra ngoài với mẹ một lát, cha con bảo mẹ đưa cho con cái này.”

“À, vâng ạ.” Chu tư Thụy đứng lên, không nghi ngờ chút nào đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, Chu Tư Thụy đi theo sau Lâm Tấn Nhiễm, “Mẹ ơi, cha bảo mẹ đưa cho con cái gì vậy ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng bước, quay đầu nhìn cậu bé, “Thụy Thụy, đây là lần đầu tiên con dẫn bạn học về nhà.”

“Hả? Đúng, đúng rồi, sao vậy mẹ?”

Lâm Tấn Nhiễm tò mò nhìn cậu bé, “Dẫn cả ba đứa con gái, ừm... Không tệ không tệ, xem ra...”

“Cái gì không tệ ạ?!” Chu tư Thụy vội vàng phản bác, “Mẹ đoán mò cái gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn cậu, “Đoán mò? Đoán mò cái gì? Con cho là mẹ đang nghĩ gì?”

Chu Tư Thụy không nói.

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Chỉ là mẹ khá bất ngờ đấy, bình thường con không dẫn bạn về nhà chơi, lần này ngược lại không giống con chút nào.”

Chu Tư Thụy khẽ ho một tiếng, chuyển sang bộ dạng đứng đắn, “Bởi vì các bạn ấy đều giúp đỡ con, nếu không sao con phải dẫn họ về nhà, còn đối xử tốt nữa.”

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Giúp cái gì?”

Chu Tư Thụy, “Mấy bạn ấy đều là con của những gia tộc lớn, tương lai nhất định cũng liên quan đến chúng ta, cha nói việc quen biết với những người buôn bán như vậy rất quan trọng, con, con chỉ trải đường cho tương lai thôi.”

“Con...” Một lúc lâu sau Lâm Tấn Nhiễm không nói nên lời, cô đã sớm biết Chu Tư Thụy thông minh, nhưng không ngờ cậu bé còn nhỏ như vậy mà có thể nói ra những lời này.

Mấy câu này nghe khá xảo quyệt, căn bản không nên có ở lứa tuổi này. Từ bé đã biết lợi dụng bạn học, tương lai sau này không biết sẽ như thế nào nữa. Cô không bất ngờ khi thấy sau này Chu Tư Thụy có thể gạt hái nhiều thành công, nhưng ít ra cũng nên có chút nhân cách bình thường chứ!

“Mẹ à, nếu không có gì để nói nữa thì con đi trước đây, con còn phải làm bài tập.” Nói xong, Chu Tư Thụy giống như chạy trốn về phòng sách nhỏ.

Trong vườn hoa, lúc này Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn đang thảo luận, mà Tô Căng Bắc ngồi bên cạnh lười biếng ngáp mắt cái.

Từ đằng xa, Tô Căng Bắc thấy Lâm Tấn Nhiễm đi đến, “Ồ kìa, Tấn Nhiễm về rồi.”

Chu Chính Hiến nghe vậy thì ngừng thảo luận, anh ngược mắt nhìn về người phụ nữ cách đó không xa, người phụ nữ đi bước tới đây, cuối cùng lạnh lùng ngồi bên cạnh bàn đá.

“Nhiễm Nhiễm, em ăn trưa chưa?” Chu Chính Hiến mỉm cười vòng tay qua eo cô.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, tức giận hất tay anh ra.

Tô Căng Bắc đang ngáp được một nửa liền dừng lại, “Haizzz, lại cái kính rồi.”

Chu Thời Uẩn ho một tiếng, nhưng mà Tô Căng Bắc cũng không nhận ra, cô ấy yên lặng úp mặt lên vai Chu Thời Uẩn, mở to hai mắt nhìn cặp đôi trước mặt. Lúc này trong lòng của cô ấy thầm nghĩ: Hai người này bình thường không cãi nhau, khó lắm mới thấy một cảnh giương cung bạt kiếm, ôi, thật chờ mong được nhìn thấy anh cả cam chịu.

Về mặt của Tô Căng Bắc thật sự quá hưng phấn, Chu Thời Uẩn dở khóc dở cười, úp tay lên đầu cô ấy, “Em buồn ngủ à?”

“Đâu có, em vừa ngủ rồi mà.” Tô Căng Bắc cọ đầu vào vai anh ta, sau đó cẩn thận từng li từng tí nói, “Cái đó, Tần Nhiệm, chị làm sao thế?”

Chu Chính Hiến cũng hơi thắc mắc, “Làm sao vậy?”

Lâm Tần Nhiệm thở dài một hơi, “Chu Chính Hiến, anh truyền bá tư tưởng gì cho Thụy Thụy thế, nó nhỏ tuổi như vậy đã biết ngấm ngấm mưu tính người khác, anh muốn thằng bé trở nên đáng sợ à?”

“Ngấm ngấm mưu tính người khác?” Chu Chính Hiến dừng lại, giơ tay kéo cô, “Mưu tính người khác như nào, trước tiên đừng nóng giận, nóng giận sẽ làm hại thân thể.”

Tô Căng Bắc choáng váng, đang đùa kiểu gì vậy, sự cứng rắn bình thường của anh cả đi đâu rồi, không thể tin được có thể trở mặt nhanh như vậy.

Lâm Tần Nhiệm hừ lạnh một tiếng, “Nó dẫn ba đứa con gái về làm bài tập, anh biết nó nói gì với em không, nó nói gia cảnh của ba đứa kia không tầm thường, nó đang thiết lập quan hệ. Nói cái gì vậy chứ, nói như nó thì cái tuổi này đã biết phân biệt đủ loại bạn bè rồi à?”

“Chu Chính Hiến, thằng bé nói cho em biết đây là anh dạy nó đấy, tự anh nói xem đã xảy ra chuyện gì đi.”

Chu Chính Hiến nắm tay cô, ngón tay theo thói quen cọ cọ vào lưng cô, “Cái này đúng là anh dạy, nhưng mà làm sao con của chúng ta có thể bợ dít nịnh bợ như vậy được, Nhiệm Nhiệm... Em làm như vậy là oan uổng anh đấy.”

Lâm Tần Nhiệm nhú mày nhìn anh, lúc người đàn ông này bị cô lừa thì mở to hai mắt, thật sự rất đáng thương.

Lâm Tần Nhiệm không thể nhìn nổi bộ dạng ra vẻ thông minh của người này, cô đành nhìn sang hướng khác, “Nhưng mà Thụy Thụy thật sự...”

“Cha mẹ ơi!” Đúng lúc này, Chu Lương Hạ không biết từ đâu chạy ra, lao thẳng vào trong lòng Chu Thời Uẩn.

Chu Thời Uẩn vững vàng đỡ được cô bé, ôm lên rồi liếc một cái, “Đừng làm loạn, coi chừng ngã sấp mặt bây giờ.”

Chu Lương Hạ lè lưỡi, “Cha đúng là không công bằng, mỗi lần mẹ lao tới, cha chẳng nói gì mẹ.”

“Con bé này!” Tô Căng Bắc vỗ vào người con bé, giả vờ giận dữ nói, “Ai bảo con học mẹ vậy.”

“Hừ!” Chu Lương Hạ ngồi xuống ghế, đột nhiên ra vẻ thần bí nói, “Đúng rồi, anh Tư Thụy đã lừa được chị xinh đẹp về rồi, haizz, anh ấy thật lợi hại.”

“Lương Hạ.” Lúc này Chu Lương Ý đi tới đúng lúc nghe thấy chị mình nói câu này, cô bé vội vàng gọi một tiếng ý bảo chị đừng lảm chuyện, nhưng mà hình như lúc này đã muộn rồi.

Lâm Tần Nhiệm dừng lại, “Chị xinh đẹp? Lừa gạt?” Vừa rồi trong ba cô bé, thật sự có một đứa cũng xinh đẹp hơn người, nhưng Lương Hạ chỉ nhắc tới một cô bé là có ý gì?

“Lương Hạ, cô bé kia với anh họ đã xảy ra chuyện gì?” Chu Chính Hiến hỏi.

“Bác cả, là như này.” Chu Lương Hạ hoàn toàn không thấy ánh mắt của Chu Lương Ý, ai bảo người trước mắt hỏi cô bé lại là người bác đẹp trai bé thích đây.

“Anh ấy có ý với chị kia, lần trước trong đại hội thể dục thể thao, chị kia bị ngã, anh ấy hấp ta hấp tấp công chị ấy đi xuống phòng y tế nữa đấy.”

Chu Lương Hạ bày ra bộ dạng rất cảm động, “Mọi người không biết đâu, ở trường anh ấy có nhiều người thích lắm, ngày nào con với Lương Ý cũng phải chuyển thư tình, còn nhiều hơn số thư tình bọn con nhận được nữa, chắc chắn chắc... Bây giờ anh ấy đang mờ ám làm nhiều cô gái muốn khóc đó.”

Lâm Tấn Nhiễm suýt nữa bị sặc, “Vậy nhà cô bé kia có nhiều tiền lắm sao?”

“Có tiền ý ả? Không giàu lắm đâu, cháu đã nghe ngóng rồi, chị Sở Nghiêu... À là chị xinh đẹp kia, cha mẹ chị ấy đều là giáo viên, coi như... Nhà bình thường đi.”

“Thật sao?”

“Thật ả.” Chu Lương Ý ở bên cạnh bình tĩnh đáp lời.

Lời nói của Chu Lương Ý đáng tin hơn Chu Lương Hạ nhiều, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến liếc nhau, thẳng bẻ chết tiệt, thật sự lừa cô.

Chu Chính Hiến cong môi, “Đừng thấy bình thường Thụy Thụy to gan, nhưng anh thấy ở phương diện này lại ngại ngùng quá, chắc là không biết nói sao nên mới lấy cớ này nói với em.”

“Vậy nó dẫn một mình con bé kia về chẳng phải tốt hơn sao, bây giờ trong phòng có ba đứa.”

“Giấu đầu hở đuôi, che giấu tai mắt người khác.” Chu Lương Ý nhấp một ngụm trà, “Dẫn mình Sở Nghiêu tới thì chắc chắn chị ấy sẽ không tới, nhưng mời cả bạn chị ấy đến thì chắc chắn hơn.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Em phải tin là anh không dạy mấy cái không đúng đắn đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh một cái, nói tiếp, “Nhưng mà anh tâm cơ như vậy, cái đó anh không được phủ nhận.”

“Được được được, em nói gì cũng đúng.” Chu Chính Hiến nói, “Nhưng mà vừa nãy em hiểu lầm anh rồi, phải bồi thường như thế nào đây?”

Nói xong, bàn tay dưới bàn đã giữ chặt cô, Lâm Tấn Nhiễm khê ho một tiếng, “Tùy anh, em phải mau chóng đi gặp Thụy Thụy.”

“Tùy anh?” Chu Chính Hiến đứng thẳng lên đi theo cô, “Cái này là em nói đấy nhé.”

Hai người dần đi xa, Tô Căng Bắc tặc lưỡi lắc đầu, “Quả nhiên Thụy Thụy có khí phách của anh cả, một mình trêu chọc con gái được.”

“Cũng không đúng đâu ả, đừng nhìn bộ dạng anh ấy trong trường cứng nhắc như vậy, nhưng sau lưng còn không biết có bao nhiêu mưu tính nữa.” Chu Lương Hạ nói.

Tô Căng Bắc giữ cảm, “Cho nên nói, thật ra lời Tấn Nhiễm nói có một nửa rất đúng, sau này Tư Thụy lớn lên sẽ rất đáng sợ, đương nhiên không phải chỉ thế lực, người của Chu gia đâu còn cần thế lực, cái đáng sợ chính là phúc hắc!”

Tô Căng Bắc chọc chọc tay Chu Thời Uẩn, “Này, sau này Tư Thụy trò giỏi hơn thầy thắng cả Vu Lam (1), khẳng định còn có tâm cơ hơn anh cả nữa, anh nói xem. Này, Chu bảo bối?”

(1) Vu Lam: Một diễn viên thời xưa của Trung Quốc

Chu Thời Uẩn đương nhiên không nghe lọt, lúc này anh ta hồi phục tinh thần, ánh mắt trầm xuống nhìn Chu Lương Hạ, “Lương Hạ, con và Lương Ý nhận được rất nhiều thư tình sao?”

Chu Lương Hạ và Chu Lương Ý đồng thời cứng đờ.

Chu Lương Hạ cười khan hai tiếng, “Dạ? Chưa, không có ả, làm sao có thể.”

Chu Thời Uẩn hỏi, “Vừa rồi con nói con chuyển thư cho anh họ còn nhiều hơn số thư con nhận được, chẳng lẽ không phải ý đó?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Chu Lương Hạ giật giật vạt áo Chu Lương Ý, mau nói giúp chị! Nếu như bị cha phát hiện ngày nào cũng nhận thư tình, tiếp đó phát hiện ngày nào cô bé cũng đùa giỡn với mấy anh trai, vậy thì cực kỳ kinh khủng...

“Còn muốn lừa cha đúng không?” Chu Thời Uẩn nhú mày.

Chu Lương Hạ rụt người lại, ánh mắt gấp gáp cầu cứu Tô Căng Bắc và Chu Lương Ý.

Tô Căng Bắc ngáp một hơi, lười biếng nói, “Con gái là do em sinh ra, sao lại không có lấy một người theo đuổi được?”

Chu Lương Ý ung dung nói, “Con nhận được đều vứt đi, còn chị ấy thì xem mặt rồi mới tính tiếp.”

Chu Lương Hạ: Hai người chôn sống con rồi...

68. Chương 68: Ngoại Truyện 5

Cuối tuần là ngày nghỉ của Lâm Tấn Nhiễm.

Bầu trời bên ngoài hơi u ám, Lâm Tấn Nhiễm bò dậy từ trên giường, nhìn sang chỗ bên cạnh trống rỗng.

Chu Chính Hiến không ở đây, còn sớm như vậy anh ấy đi đâu?

Lâm Tấn Nhiễm mặc áo ngủ, đứng dậy mở cửa phòng. Khắp nơi đều yên tĩnh, cô đeo dép lê đi trên hành lang, bất ngờ khi không thấy một bóng người.

Càng đi càng thấy kỳ lạ, bước chân Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn hòn núi giả và cây cối bên cạnh.

Ngày hôm qua không giống như vậy, sao sáng sớm hôm nay đã thay đổi rồi, hơn nữa, khung cảnh như này làm cô cảm thấy hơi quen thuộc.

“Hu hu hu...” Đúng lúc này, đằng sau ngọn núi giả vang lên tiếng trẻ con khóc, trong nhà không có nhiều trẻ con lắm, tim Lâm Tấn Nhiễm đập nhanh, cô vội vàng đi đến phía trước.

Đằng sau ngọn núi giả là cậu bé học sinh khoảng mười tuổi, thằng bé úp mặt vào đầu gối, tiếng khóc rất nhỏ. Lâm Tấn Nhiễm hơi bất ngờ, con nhà ai đây?

“Cháu làm sao vậy, bị thương à?” Lâm Tấn Nhiễm ngồi xổm xuống, dùng tay xoa đầu cậu bé.

Đứa bé sững sờ, lúc đầu rất phòng bị sau đó mới nhích lại gần, nó mở to mắt nhìn chằm chằm vào cô, “Cô là ai?!”

Cô không biết thằng bé này, nhưng mà nhìn hơi quen mắt... Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ, chắc là con của ai đó trong Chu gia, có khi cô gặp rồi nhưng không nhớ rõ.

“Tại sao cháu lại khóc ở đây?”

Thằng bé giận dữ lườm cô, “Không có gì.”

Lâm Tấn Nhiễm nở nụ cười, “Nam tử hán không thể tùy tiện khóc nhè.”

“Không phải cháu tùy tiện khóc nhè.” Thằng bé lau nước mắt, “Bạn bè của cháu không thích cháu, họ nói mẹ cháu rất hung dữ, bọn họ không muốn chơi với cháu nữa.”

“Hà?” Lâm Tấn Nhiễm hơi kinh ngạc, “Mẹ cháu là ai?”

“Mẹ cháu là ai cô cũng không biết à?” Thằng bé nhìn cô chằm chằm, “Cô không biết cháu là ai sao?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Cô... Cần phải biết cháu là ai à?”

“Có phải cô mới tới đây hay không?” Thằng bé hỏi xong lại nhìn quần áo của cô, “Không đúng, cô là khách qua đêm của nhà cháu sao?”

Lâm Tấn Nhiễm dở khóc dở cười, “Bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

Thằng bé hơi ghét bỏ nhìn cô, “Cháu tên Chu Duy Ân, là Tam thiếu gia mà cô cũng không nhận ra à?”

“Thình thịch.” Trái tim Lâm Tấn Nhiễm nhảy dựng lên, “Cháu nói linh tinh gì vậy?”

“Sao cháu lại nói linh tinh?” Thằng bé cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Tấn Nhiễm hơi kinh ngạc nhìn nó, cô cảm thấy vớ vẩn, nhưng cái cảm giác quen thuộc lúc này đã là đáp án thật sự.

Cô đang tự hỏi vì sao lại quen thuộc như vậy, đứa bé này có gương mặt hệt như Chu Duy Ân vậy.

“Chu Duy Ân!” Đúng lúc này sau lưng truyền đến giọng nói của một cô bé, “Sao cậu lại ở đây, mình tìm cậu lâu rồi.”

Thằng bé vội vàng xoa xoa mặt, “Cậu tìm mình làm gì vậy?”

“Cậu đang khóc à?”

Thằng bé vội vàng lắc đầu, “Làm sao mình khóc được chứ!”

“Không khóc là được rồi, ôi trời, lần trước cậu nói muốn dẫn tụi mình đi xem cái gì đó đẹp mà cô cậu cho đó, còn có thể đi xem không?”

Thằng bé trả lời, “Xem! Xem chứ.”

“Vậy cậu mau lại đây, không mình với Nhuế Nhuế đi trước đây.”

“Được!” Vẻ mặt cậu bé sáng lên, cậu vội vàng đứng dậy, chỉ là vừa bước được một bước liền quay đầu lại, “Vậy cô vẫn ngồi xồm ở đây à?”

Cậu đang nói với Lâm Tấn Nhiễm.

Lâm Tấn Nhiễm bất ngờ quay đầu lại, vui mừng, bất ngờ, chua xót, tất cả cảm xúc đều xuất hiện khi cô nhìn thấy hai cô bé, là mơ hay thật không quan trọng, quan trọng là cô chưa bao giờ mơ tới hình ảnh tươi đẹp như vậy.

“Nhuế Nhuế?”

Cô vừa nói ra, hai cô bé trước mắt đã nhìn về cô.

“Cô là ai, cô quen biết em gái cháu sao?” Cô bé đang nói tầm mười hai tuổi, Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt kích động đây về không thể tưởng tượng được, “Cô là... khách, cháu là Chu Nhiên à?”

“Hử?” Cô bé nhướn mày, “Cô cũng nhận ra cháu sao?”

“Ừm.” Lâm Tấn Nhiễm bước lên phía trước, “Cô đã từng nghe... cha cháu kể về hai đứa.”

“Vậy...”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nhìn sang cô bé bên cạnh, cô bé ấy còn rất nhỏ, khoảng sáu đến bảy tuổi, khá đáng yêu.

Hốc mắt Lâm Tấn Nhiễm nhanh chóng ửng đỏ, cô ngồi xồm xuống trước mặt Chu Nhuế, khẽ nói, “Nhuế Nhuế, cô có thể... ôm cháu một cái không?”

Chu Nhiên và Chu Duy Ân nhìn Lâm Tấn Nhiễm, vẻ mặt của người này thật sự rất kỳ quái. Nhưng bọn họ chưa kịp nói gì thì Lâm Tấn Nhiễm không thể chờ đợi được đã ôm Chu Nhuế.

Chỉ là mơ, sau khi tỉnh giấc, cô sợ cô không ôm được đã tỉnh giấc.

Nhuế Nhuế, chị thật sự rất nhớ em.

Chu Nhuế không phản ứng gì, cô bé nghiêng đầu nhìn chị mình. Do dự một lát, đột nhiên giơ tay ôm lấy người trước mắt, không biết vì sao, cô bé chỉ thấy cảm giác này rất quen thuộc, hơn nữa trong lòng cũng xác định người này sẽ không làm hại mình.

...

Cuối cùng, ba đứa bé vừa đi vừa quay đầu lại nhìn. Lâm Tấn Nhiễm nhìn bóng lưng của bọn họ, đôi môi hơi mấp máy.

Cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng này, lẽ ra là Chu Nhiên... Thì ra khi còn bé cô phát hiện Chu Duy Ân ngồi đây khóc, sau đó an ủi anh ta, còn nói sau này cô là bạn bè của anh ta, cô sẽ chơi với anh ta.

Nhưng mà lần này, không biết có bị cô phá hỏng không?

Lâm Tấn Nhiễm bước đến phía trước, cũng không được coi là phá hỏng, cuối cùng Chu Duy Ân và Chu Nhiên sẽ có quan hệ thân thiết, cuối cùng bọn họ cũng sẽ có hạnh phúc của riêng mình.

Chỉ là nếu như có thể, cô muốn nói cho anh ta biết, tình bạn không có khả năng trở thành tình yêu.

Cậu nhóc à, về sau đừng thích cô bé mà mình chơi thân nhé.

Lâm Tấn Nhiễm đi dọc theo con đường, cuối cùng cô mới hiểu giây phút cô bước ra khỏi phòng mọi thứ đều thay đổi, trở lại lúc trước nhưng không thể thay đổi được.

Cô vô tình đi đến đằng sau vườn hoa, từ xa cô đã thấy bóng dáng quen thuộc. Trái tim Lâm Tấn Nhiễm siết chặt, khóe miệng không tự giác được cong lên.

Chu Chính Hiến, vẫn là Chu Chính Hiến năm mười chín tuổi.

Mái tóc mềm mại, lông mày sắc nét, thiếu niên trẻ trung, đẹp trai, dịu dàng nhất mà cô đã từng gặp.

Lúc này anh ngồi ở trong đình, một tay chống cằm yên tĩnh nhắm mắt, nhìn bộ dạng giống như đang ngủ.

Lâm Tấn Nhiễm bước chậm lại, từ từ đi đến.

Đúng lúc này cô bắt gặp một cô bé đi đến bên cạnh Chu Chính Hiến, từ góc độ của cô có thể thấy được bộ dạng cẩn thận của cô bé.

Thời gian dần trôi qua, cô bé cúi người, giống như đã dùng toàn bộ dũng khí của mình, cũng giống như bị mê hoặc, sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng cô bé cũng chạm nhẹ một cái lên môi thiếu niên.

Lâm Tấn Nhiễm cứ yên lặng nhìn bọn họ, nhìn gương mặt thỏa mãn của cô bé, lại thấy cô bé bối rối chạy đi.

Cô bé vội vàng bỏ chạy, mà thiếu niên đang ngủ trong đình cũng chậm rãi mở mắt, anh nhìn về phía cô bé đã chạy, vẻ mặt vốn không có phản ứng gì nhưng từ từ cũng cong môi cười.

“Hóa ra anh không ngủ.” Lâm Tấn Nhiễm đi đến bên cạnh, cô bước lên cầu thang, Chu Chính Hiến hơi kinh ngạc ngồi thẳng xuống chiếc ghế trước mặt.

“Trà ô long.” Lâm Tấn Nhiễm rất tùy ý rót cho mình một chén trà, cũng nhấp một ngụm, “Rất thơm, nhưng mà anh không ngâm à, ngâm thì uống ngon hơn.”

Chu Chính Hiến lên tiếng, “Cô là?”

Lâm Tấn Nhiễm ho một tiếng, có lẽ một cô gái lạ lẫm mặc đồ ngủ đi dép lê xuất hiện ở chỗ này đối với Chu Chính Hiến rất khó hiểu.

“Ừm... em là khách mà Lão phu nhân mời đến, em, em ngủ dậy muốn đi ra ngoài, cuối cùng lại lạc đường.”

“Ra là vậy.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Cô ở tầng mấy phòng mấy, để tôi cho người đưa cô trở về.”

Tay cầm chén trà của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, cô ngược mắt nhìn anh, “Chu Chính Hiến, em vừa nói với anh mấy câu mà đã phải đi là sao vậy?”

Chu Chính Hiến hơi sững sờ, tiếp đó cười nói, “Ngài nói đi.”

Ngài?

Ừm... Ở độ tuổi này của anh, cô thật sự rất xứng với danh xưng này!

“Em vừa nhìn thấy cô bé kia hôn trộm anh rồi nhé.” Lâm Tấn Nhiễm nhìn anh, chỉ muốn nhìn xem đằng sau bộ dạng bị vạch trần này sẽ ra sao.

À, dựa vào tình hình hiện tại, đúng là Chu Nhiên thích Chu Chính Hiến, nhưng làm sao Chu Chính Hiến có thể thích Chu Nhiên? Nhưng nếu không thích, vừa rồi anh cười làm quái gì?

Nhưng mà... Chu Chính Hiến quả nhiên là Chu Chính Hiến, nghe cô nói câu này mà mặt không biến sắc, “Trẻ con đùa giỡn mà thôi.”

“Đùa giỡn?” Lâm Tấn Nhiễm hừ lạnh một tiếng, “Em có thể thấy là đứa bé kia không đùa giỡn, cô bé đó rất thích anh, Chu Chính Hiến, em thấy anh cũng thích cô bé đó mà đúng không?”

Gương mặt bình tĩnh của Chu Chính Hiến như xuất hiện một vết nứt, anh lạnh lùng lên tiếng, “Cô nói bây bạ gì vậy, làm sao tôi có thể thích trẻ con được.”

“Anh sẽ không thích cô bé đó à?” Lâm Tấn Nhiễm nở nụ cười, “Vây về sau anh đừng làm mấy chuyện mất mặt nhé, hôm nay em sẽ ghi nhớ lời này của anh, sau này anh không thể không thích cô bé đó.”

Chu Chính Hiến nhìn cô với vẻ mặt không thể tượng tưởng được, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Em sao?” Lâm Tấn Nhiễm nhích lại gần, cô uống hết chén trà đang cầm trên tay, “Em chính là cô bé đó...”
“Cái gì?”

“Này, em có thể nhờ anh chuyện này không?” Lâm Tấn Nhiễm chuyển chủ đề.

Chu Chính Hiến không trả lời cô, chỉ là ánh mắt anh nặng nề, nhìn cô không nói lời nào.

Lâm Tấn Nhiễm cup mắt xuống, tự mình nói ra, “Tháng 5 năm 2008, mọi người... đừng đi Tứ Xuyên nữa.”
“Tứ Xuyên?”

“Chẳng qua nếu như đi, anh cũng đừng vì chuyện kia xảy ra mà đau khổ, anh còn sống... em rất vui.”

“Thật xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói gì.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Cô nói năm 2008? Làm sao cô xác định lúc đó chúng tôi sẽ đi Tứ Xuyên?”

Miệng Lâm Tấn Nhiễm đắng chát, “Bởi vì em đã trải qua, cho nên em hiểu rất rõ.”

Nhưng mà bây giờ cô ở đây nói mấy lời này thật sự rất giống người điên.

“Được rồi... Nói mấy lời này cũng có làm được gì đâu, đây chỉ là mơ mà thôi.” Lâm Tấn Nhiễm chống cằm nhìn anh, “Em vẫn nên tranh thủ thời gian ngắm nhìn anh lúc này, đừng nói gì cả, lúc này nhìn anh thật sự rất non nớt.”

Chu Chính Hiến đen mặt.

Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy nhìn còn chưa đủ, cô đột nhiên giơ tay véo véo khuôn mặt anh, “Ngày nào cũng véo mặt em, bây giờ cho anh nếm thử... Ôi, da anh mềm quá.”

Chu Chính Hiến, “Cô!”

Trước khi anh động tay động chân Lâm Tấn Nhiễm đã thả tay ra, cô mỉm cười nhìn gương mặt bối rối của anh, mà cơ thể đã dần trở nên trong suốt...

Ánh mắt thiếu niên đột nhiên hoảng sợ, mà Lâm Tấn Nhiễm cũng nhìn theo ánh mắt của anh, ôi, sắp tỉnh giấc rồi.

“Này, cuối cùng em chỉ muốn nói một câu thôi.”

“...”

“Cô bé Chu Nhiên kia thật sự rất thích anh. Còn nữa... Tương lai có một cô gái tên là Lâm Tấn Nhiễm, cô ấy thật sự rất yêu anh.”

“A!” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Động tác của cô làm ảnh hưởng đến người đàn ông đang ngủ bên cạnh, người đàn ông ngồi dậy, giọng nói vẫn còn ngái ngủ, “Sao vậy em? Gặp ác mộng à?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn người đàn ông đang vỗ nhẹ lưng mình, “Chu, Chu Chính Hiến?”

Không phải Chu Chính Hiến hồi trẻ, mà là Chu Chính Hiến kết hôn với cô, cùng cô sinh con trai.

“Gặp ác mộng thật à?” Chu Chính Hiến vừa cười vừa nói, “Làm sao vậy, vẫn không nhận ra anh sao?”

Gương mặt dịu dàng đang tươi cười khiến cho người khác có cảm giác như đang tắm gió xuân, trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy ngọt ngào, đột nhiên nắm lấy tay anh, rúc vào trong lòng anh.

Chu Chính Hiến nắm tay cô, “Muốn ngủ nữa à?”

“Chu Chính Hiến, năm em mười hai tuổi đã hôn anh ở trong đình.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Lần đó anh đang ngủ à?”

Ánh sáng trong mắt Chu Chính Hiến cứng lại, không ngờ Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên nhắc tới chuyện cũ, “Anh...”

“Anh không ngủ đúng không?”

Chu Chính Hiến giật mình, tiếp theo cười khẽ một tiếng, “Không phải em hôn xong rồi chạy sao, làm sao em biết được anh có ngủ hay không?”

Lâm Tấn Nhiễm hít sâu một hơi, “Quả nhiên anh không ngủ! Lúc đó anh đã thích em rồi đúng không?! Anh hay lắm, lúc đó em mới mười hai tuổi anh đã có suy nghĩ như vậy rồi, còn giả vờ làm chính nhân quân tử nhiều năm nữa chứ.”

Chu Chính Hiến có cảm giác bị nắm thóp.

Nhớ lại lúc đó anh thật sự không ngủ, thật ra anh cũng biết rõ cô bé hôn trộm anh, tâm trạng của anh khi đó... Mặc dù bây giờ anh không nói rõ ràng, có lẽ anh quá dung túng cô bé, cũng có lẽ... Trái tim đã sớm có cô bé.

“Làm sao em biết anh có ngủ hay không?” Chu Chính Hiến nhớ rõ từ trước đến giờ anh chưa từng nhắc lại chuyện này.

Trong nháy mắt Lâm Tấn Nhiễm cũng yên tĩnh lại, “Em chỉ... mơ tới thôi.”

Mơ tới khi mình và Chu Nhuế còn nhỏ, mơ tới lúc Chu Duy Ân khóc, cũng mơ tới Chu Chính Hiến hồi còn trẻ.

Không thể tin được đó là mơ, nhưng lại chân thật đến đáng sợ.

“Em xuyên không à?” Chu Chính Hiến nói đùa.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Có thể là vậy... nhưng mà cũng tốt.”

Thật sự, rất tốt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Có người nói muốn biết chuyện của bọn họ khi còn trẻ, có người nói muốn đọc kết cục của Chu Duy Ân, bất kể là quá khứ hay hiện tại, bọn họ đều rất tốt, quanh đi quẩn lại, cuối cùng bọn họ cũng gặp được đúng người, đã có hạnh phúc của riêng mình.

Ngoại truyện này là do ý tưởng bộc phát, như là khe hở thời gian, mà theo khe hở này Lâm Tấn Nhiễm đã trở về, giống như là mơ, tự mình cảm nhận được...

Được rồi, ngoại truyện kết thúc ở đây, “Kẻ hai mặt” đã hoàn rồi.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hai-mat>